

MYSTICKÉ

MĚSTO BOŽÍ

Svazek II.

VTĚLENÍ

Zázrak boží všemohoucnosti a nevyčerpatelný zdroj milosti

Životopis Panny a Matky boží Marie

Naší Královny a Paní, nejsvětější Usmiřovatelky za provinění Evy a
Prostřednice milosti

který podle zjevení a za vedení samotné Panny Marie napsala
služebnice Boží

SESTRA MARIE OD JEŽÍŠE Z AGREDY

Představená kláštera Neposkvrněného Početí, řádu sv. Františka Seraf. v městě Agredě, v
provincii Burgos ve Španělsku, pro nové poučení světa, pro posílení katolické Církve a
pro povzbuzení lidstva.

Podle původního autorizovaného španělského vydání do anglického jazyka přeložil

FISCAR MARISON

Rev. George J. Blatter

A podle tohoto církevně schváleného anglického vydání do české řeči přeložil

JAN CYRIL ŘEŘUCHA

V Mariánském roce 1954.

První české vydání vydala TISKÁRNA ČESKÝCH BENEDIKTINŮ

1961 So. Allport St.,
Chicago 8, Illinois

IMPRIMATUR
(Prvnímu anglickému vydání)

Rome City, Ind., 24. srpna 1912

Důstojnému pánu George J. Blatterovi

Drahý důstojný pane:

Dávám Vám své schválení anglickému překladu díla, nazvaného Ciudad de Dios.“ - S přáním
veškerého požehnání zůstávám Váš v Kristu:

† H. J. Alerding, biskup z Fort Wayne

DOPORUČENÍ
(Druhého anglického vydání)

Santa Fe, New Mexico, 9. února 1949

S největší ochotou dávám dnes své doporučení novému vydání díla „The City of God“ od sestry Marie od Ježíše, které bude znovu beze změn vydáno dle původního autorizovaného vydání ze španělské řeči z roku 1902, a již schválené Jeho Excelencí nejdp. H. J. Alerdinem, biskupem ve Fort Wayne.

† Edwin V. Byrne, D.D., arcibiskup v Santa Fe

PROHLÁŠENÍ

V poslušné uctivosti majíce dekrety papeže Urbana VIII. i všech papežů, prohlašujeme, že v celku i jednotlivostech týkajících se zjevení, zázraků a pod., podrobujeme se bezvýhradně soudu svaté Církve Římsko-katolické.

IMPRIMATUR
pro české vydání Města Božího

NIHIL OBSTÁT: Rev. Martin Horák, O.S.B.
censor deputatus

IMPRIMI POTEST: † Rt. Rev. Ambrose L. Ondrak, O.S.B.
St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois

IMPRIMATUR: † Albert Cardinal Meyer,
Archbishop of Chicago

Chicago, Illinois, January 17, 1961

SCHVÁLENÍ

První papež, který věnoval úřední pozornost dílu „Ciudad de Dios,“ byl papež Innocent XI., který 3. července 1686, jako reakci na celou řadu bouřlivých útoků a nástrah, činěných některými členy Sorbonny, o kterých bylo známo, že jsou jansenisté, vydal zvláštní list, kterým povolil vydávání a čtení „Ciudad de Dios.“ Podobná prohlášení vydali někteří papežové i v pozdější době. Byli to: Alexandr VIII., Klement IX. a Benedikt XIII. Tato prohlášení byla později znovu připomenuta dvěma dekrety vydanými kongregací posvátných obřadů, schválenými papeži Benediktem XIV. a Klementem XIV. Tím byla potvrzena pravost a věrohodnost spisu „Ciudad de Dios,“ jak bylo sděleno a napsáno ctihodnou služebnicí boží Marií od Ježíše. Vynikající papež Benedikt XIII., když byl arcibiskupem v Beneventu, používal tato zjevení ve svých kázáních o blahoslavené Panně Marii. Dne 26. září 1713 biskup v Sento v Itálii podal námitku proti publikaci „Město Boží,“ ale bylo mu připomenuto, aby se této aktivity vzdal, protože se to přičítá rozhodnutí papeže Innocence XI., které bylo vydáno pro celou církev.

Proces blahorečení Marie z Agredy byl značně posílněn španělskými biskupy a jinými vynikajícími osobami v církvi. Tak se stalo krátce po její smrti v roce 1666, kdy byl této služebnici boží dán titul „ctihodná“ a tím je otevřena cesta k jejímu blahorečení. Je naděje, že se podle boží vůle najde brzy pracovník mezi jejími četnými citeli, který se ujme tohoto úkolu, na základě úcty k jejímu svatému životu a znamenitému spisu i četným zázrakům u jejího hrobu.

Redemptoristé vydali nový překlad v německé řeči v roce 1885, kterému se dostalo schválení a významného doporučení od biskupa v Ratisbonu následujícími slovy:

„S upřímnou radostí dáváme naše biskupské schválení překladu původního španělského spisu „Ciudad de Dios,“ Marie od Ježíše, a doporučujeme tuto knihu, která jistě povznese čtenáře a bude pro ně zdrojem duševního požehnání.“

V Ratisbonu, 29. září 1885.

p Ignác, biskup v Ratisbonu.

Významné je doporučení knížete-arcibiskupa Solnohradského, legáta a primasa německého:

„Podle dekretů vydaných papeži Innocencem XI. a Klementem XI., je doporučena ke čtení všem věřícím kniha jménem „Ciudad de Dios,“ napsaná ctihodnou služebnicí boží Marií od Ježíše.“

„Tuto knihu schválila řada biskupů k tomu účelu vydanými dekrety, čtyři vynikající university, v Toulouse, Salamance, Alcale a v Lovani a vynikající členové různých řádů. Učený a zbožný kardinál D'Aguiere prohlásil, že všechny své studie za dobu 50 let jeho života považuje pouze za malou část učení obsaženého v této knize, která je celým svým obsahem v souladu s Písmem svatým, s učením papežů a církevních sněmů. Ctihodný generální představený u sv. Sulpice, abbé Emery dodal: „Teprve od té doby, co jsem četl zjevení Marie z Agredy, znám náležitě Ježíše a Jeho svatou Matku.“

„Proto neváháme s vydáním našeho biskupského schválení pro „Ciudad de Dios“ a doporučujeme tuto knihu věřícím a zvláště našemu duchovenstvu.“

František Albert, arcibiskup.
Arcibiskupská kancelář v Solnohradě
12. září 1885.

Jiné doporučení knihy „Ciudad de Dios“ z novější doby je od biskupa v Tarazoně, které je v předmluvě nového vydání z let 1911-1912:

„Já, Dr. James Ozoidi y Udave, z milosti boží a apoštolské Stolice biskup v Tarazoně, apoštolský administrátor diecése v Tudela.

Pověřili jsme kněze Eon Eduardo Royo, kaplana a zpovědníka v konventu Neposkvrněného Početí v Agredě, aby obezřetně a přesně porovnal rukopis, připravený pro tisk nového vydání „City of God.“ připravovaného k vydání členy výše jmenovaného konventu. Zjistili jsme osobně, že zmíněný kněz tento úkol svědomitě splnil. Proto nyní dosvědčujeme, že nové vydání „Ciudad de Dios,“ s několika výjimkami, což jsou jen pravopisné změny, se plně shoduje s původním rukopisem ctihodné matky Marie od Ježíše v Agredě,“

Tarazona, 7. dubna 1911.
(Pečeť diecése)

James, biskup v Tarazoně.

CO ŘÍKAJÍ EVROPSKÉ UNIVERSITY, ŘEHOLNÍ ŘÁDY A UČENCI O „MĚSTĚ BOŽÍM“

Čtyřicet let po prvním vydání „Ciudad de Dios“ - „Město Boží“ byly velké evropské university vyzvány, aby vyjádřily svůj názor na toto velké dílo. Všechny fakulty, s výjimkou Jansenistických členů pařížské Sorbonny, publikovaly nejvyšší doporučení. Ve stejné době byli požádáni také učenci a učitelé každého řeholního řádu, který měl v Evropě svou vzdělávací instituci, aby přispěli svými názory. Této žádosti vyhověly tyto řády: augustiniáni, benediktini, karmelitáni, dominikáni, jezuité, cisterciáci, basiliani, trinitáři, mercedariáni, minimové, hyeronymité, premonstráti, reformovaní augustiniáni, theatini, minorité a řeholní klérus. Ti všichni jednomyslně podpořili dříve zveřejněný, příznivý posudek university v Salamance. K souhlasným posudkům téměř všech universit a řeholních řádů se také připojily vysoké úsudky jiných učenců, velkých duchovních postav, biskupů a hodnostářů Církve, papežů a římských kongregací. Jako příklad toho, co títo svědci řekli o obdivuhodném „Městě Božím,“ vybíráme posudek lovaňské university, která patří k největším v Evropě. Po poukazu na to, že boží moc udělovat soukromá zjevení těm, které si vyvolí, nesmí být okolím omezována, a po odkazu na některá obecná pravidla týkající se soukromých zjevení, dokument pokračuje a říká:

„Nyní, při dodržování církevních rozhodnutí týkajících se zjevení, která nám byla předána pod titulem „Město Boží“ můžeme po přečtení celého díla konstatovat, že jsme dospěli k názoru, že věřící mohou toto dílo číst bez toho, aby byla ohrožena jejich víra a čistota mravů, protože jsme v něm nenašli nic, co by mohlo vést k uvolnění nebo špatnému směřování kázně, ale naopak jsme dospěli k závěru, že toto dílo bude velice užitečné při oživování a posilování zbožnosti věřících, úcty k nejsvětější Panně a respektu ke svatým tajemstvím.“

Silní i slabí, moudří i neznalí, a v konečném důsledku celý svět bude sklízet nejbohatší ovoce při čtení těchto knih, protože obsahují to, co je v teologii nejvyšší vznešené, přičemž je vše sepsáno jednoduše a jasně, aby bylo možné hlouběji proniknout do chápání svatých tajemství, k čemuž není zapotřebí nic víc, než číst se zdravým úsudkem.“

„V kombinaci s touto jednoduchostí je možné v tomto díle najít mnoho pravd a platných výroků bez rozporů, které není snadné najít v jiných spisech. Tento životopis vysvětluje víc než tisíc obtížných míst v Písmu svatém způsobem stejně přirozeným a obdivuhodným. Na každém kroku jsme se setkávali s vynikající interpretací dosud

neznámého, a to, co se jinde skrývá pouhým slovem, je v těchto spisech odkryto a vyneseno na světlo. Stručně řečeno je celé toto dílo krásnou tkaninou výňatků z Písma, které, i když jsou spředené z jeho různých knih, jsou vetkány přímo a důmyslně do jednoho celku tak, aby sloužily záměru ctihodné Matky.“

„Nadto pokyny vydávané nejsvětější Pannou na konci každé kapitoly v sobě obsahují nejčistší morálku, poučí, zaujmou a současně něžně vštěpují lásku k ctnosti a odpor k neřesti, když je vykresluje v nejvyšších živých a přirozených barvách. Nejen že přesvědčují rozum, ale obsahují zvláštní posvátnost, která v duši rozněcuje posvátnou horlivost. Při meditaci o nich bude čtenář zcela jistě pociťovat radost, se kterou se nesetká při čtení běžných spisů, přičemž čím více bude medитovat, tím větší radost bude pociťovat. A konečně, celé toto dílo v sobě obsahuje něco tak nezvyklého a přitažlivého, že pokud ho jednou někdo začne číst, stěží přestane.“

„Novost a rozmanitost obsažená v těchto spisech čtenáře potěší a občerství víc než vše, co je na tomto světě příjemné a zároveň ho poučí a povzbudí k nové horlivosti. Všichni mohou snadno sami sebe přesvědčit o tom, že pokud by vnitřní život Krista, našeho Pána, a nejsvětější Panny neodpovídal popisu v těchto knihách, mohl by mu být podobný, a že by oba byli hodni toho, aby jejich vnitřní život tomuto popisu odpovídal. Vše, co je v těchto knihách řečeno odpovídá majestátu a pokoře Krista a je v souladu se svatostí Panny a důstojností Matky, protože v celém díle nebylo nalezeno nic, co by nebylo hodno jednoho nebo druhého.“

Bez ohledu na to vše bychom se neměli divit, pokud by se toto dílo setkal s kritikou. Cožpak existuje kniha, která by mohla doufat v to, že unikne odporu lidí naší doby? Bůh dokonce ani u Písma svatého nepředpokládal, že by mělo zůstat uchráněno takových útoků od větší části učenců tohoto světa. Celá pohanská filosofie je vede k tomu, aby se připojili k počtu těch, kteří se protivi kříži ukřižovaného Krista, přičemž k nim patří i volnomyšlenkáři naší doby.“

„Samozřejmě, že i v tomto díle existují určité body, které by mohly vést ke zjevným obtížím tak, jako se to stalo i nám. Ale v souladu s tím, co jsme už řekli o excelentnosti a užitečnosti tohoto díla, jsme dospěli k závěru, že těch několik pasáží nám nesmí bránit v udělení takového doporučení. Kromě toho musíme přiznat, že bychom se mohli vznesením těchto námitek sami mýlit.“

„Zdálo se nám to být nejrozumnější cestou, protože v tomto díle je něco víc než lidského. Něco tak vynikajícího a úžasného nemůže být připisováno bujně fantazii, protože celé toto dílo je po celou dobu konzistentní. Stejně tak nemůže být tento životopis považován za dílo zvražené mysli, protože se stále stejným klidem pojednává o nehlouběji skrytých a těžko pochopitelných záležitostech, aniž by se

zaplétala do případných rozporů, i když často také popisuje nesčetné podrobnosti a zvláštní okolnosti.“

„Dílo, které obsahuje tak vznešené, tak zbožné, tak podrobné a tak příhodné rozmluvy, nemůže být výsledkem pouhého důsledného přemýšlení. Také ho nelze připisovat démonovi, protože od začátku až do konce z celého díla nevyzařuje a nedýchá nic jiného než pokora, trpělivost a vytrvalost ve strádání.“

„Přestože „Město Boží“ musí být bezesporu připisováno ctihodné Matce z Agredy, která je vyhlášena jeho autorkou, nemohla ho ona sama sepsat bez zvláštní pomoci shůry. Naším nezvratným názorem je, že by „Město Boží“ mělo být pro dobro veřejnosti i kvůli prospěchu, který je možný z tohoto díla čerpat, vyvedeno na světlo. Toto je náš úsudek, který však plně podřizujeme nejvyššímu rozhodnutí Svaté Stolice, které jediné přísluší právo konečného rozhodování o takových spisech.

V Lovani 20. července 1715.

(Podepsání)

Hermann Damen, Doktor, řádný profesor a
regent bohoslovecké fakulty, don sv. Petra,
předseda kolegia Arras, censor knih atd.

Anton Parmentier,
Doktor, řádný profesor, regent teologické
fakulty, předseda velkého kolegia teologie,
atd.

VTĚLENÍ

**Tajemství ze života nejsvětější boží Matky od vtělení božího Slova
v jejím panenském lůně po návrat svaté Rodiny z Egypta.**

ÚVOD

1. Když jsem byla připravena předložit před božím trůnem bezvýznamné výsledky své práce po sepsání první části nejvyššího svatého života Marie, Matky boží, přála jsem si, aby byly podrobeny kontrole a korektuře božským světlem, kterým jsem se ve své nedostatečnosti nechala vést. Velmi jsem dychtila po novém ujištění a vlídném přijetí Nejvyšším i po tom se dozvědět, zda si přeje, abych pokračovala nebo upustila od tohoto díla, které tak vysoko převyšuje mou nepatrnost. Pán mi odpověděl a řekl: „Dobře jsi psala a podle našeho přání. Přejeme si však, abys pochopila, že proto, aby mohla být zjevena tajemství a nejvyšší svatost zbytku života naší jediné a vyvolené Nevěsty, Matky našeho Jednorozeného, je třeba nové a vznešenější přípravy. Přejeme si, abys odumřela pro vše, co je nedokonalé a viditelné, abys žila podle ducha, aby ses vzdala veškeré svázanosti a všech zvyků pozemských tvorů, a abys je nahradila andělskými a snažila se v nich dosáhnout větší čistoty a celkového souladu s tím, co chápeš a popisuješ.“

2. Z této odpovědi Nejvyššího jsem pochopila, že navrhuje a vyžaduje ode mě tak vysokou dokonalost života, návyků a tak nezvyklá cvičení ve ctnostech, že jsem byla ve svém ostychu zasažena rozruchem a strachem z uskutečnění díla tak náročného a obtížného pro pozemského tvora. Cítala jsem, jak ve mně roste velký odpor těla vůči duchu. Duch mě volal vnitřní silou a nutil mě, abych usilovala o dispozici, která byla ode mě požadována, a jako argument mi předkládal zalíbení Pána a užitek, který bych z toho mohla mít. Oproti tomu zákon hříchu (Řím.7,23), který jsem cítila ve svých údech, odporoval božským vnuknutím a odrazoval mě strachem z vlastní nestálosti. Cítala jsem velkou nechuť, která mě odrazovala a velkou malomyslnost, která mě naplňovala strachem. V tomto rozrušení jsem začala věřit,

že nejsem schopna psát o tak vysokých věcech, zejména proto, že byly tak cizí stavu a hodnosti ženy.

3. Překonána obavami a obtížemi jsem se rozhodla dále na tom díle nepokračovat a použít všechny možné prostředky k tomu, abych v tom rozhodnutí vytrvala. Náš společný nepřítel věděl o mém strachu a zbabělosti, a protože jeho bezmezná krutost je ještě více rozněcována slabostí a sklíčeností, využil mé momentální dispozice a napadnul mě s neuvěřitelnou zuřivostí. Zdálo se mu, že jsem byla ponechána bez pomoci v jeho ruce. Aby skryl svou zlobu, snažil se proměnit v anděla světla a předstíral velkou starostlivost o mou duši a mé blaho. Pod touto falešnou záminkou mě věrolomně zaplavoval svými vnuknutími a pochybnostmi. Prezentoval mně nebezpečí zavržení a zastrašoval mě tresty podobnými těm, které stihly vůdce andělů (Iz.14,12), protože jsem se prý ve své pýše snažila pochopit to, co je nad mé síly a proti samému Bohu.

4. Poukazoval na to, že mnohé duše, které se hlásily ke ctnosti, byly oklamány jakousi skrytou předurčeností a podlehly svodům ďábla. Přesvědčoval mě, že se rozsahem, ve kterém se snažím zkoumat tajemství boží velebnosti (Př.25,27), nevyhnutelně proviním pýchou a domýšlivostí, čímž se sama odsoudím. Naléhal velmi silně, že je současná doba špatná a nehodí se pro takové věci a snažil se své tvrzení podepřít odkazem na to, co se stalo některým dobře známým osobám, u kterých bylo zjištěno, že jejich práce byla klamná a chybná. Připomínal mi hrůzu z duchovního života jiných a předstíral mi, k jak velké diskreditaci by mohlo dojít, kdybych se v něčem zmýlila a jak zlé účinky by to mohlo mít na lidi, kteří mají málo zbožnosti. To vše bych prý mohla k vlastní lítosti zažít, pokud bych chtěla pokračovat v psaní o těchto záležitostech. A jako je prokázanou pravdou, že všechen odpor k duchovnímu životu i malá vážnost mystických ctností jsou dílem tohoto úhlavního nepřítele, tak také proto, aby skoncoval s křesťanskou oddaností a zbožností u mnoha duší, se mu daří přimět některé k setí koukolu mezi pšenici Páně (Mt.13,25-30). Tak působí zmatek a zakrývá správné citění těchto vlivů, a ztěžuje rozlišování tmy od světla. Nejsem překvapena tím, že se mu to daří, protože správné rozlišování je zvláštním dílem božím a těch, kteří se podílí na jeho pravé moudrosti a neřídí se pouze světským chápáním.

5. Není snadné v tomto smrtelném životě rozeznat pravou moudrost od falešné, protože často také dobrý úmysl a horlivost deformují lidský úsudek, pokud se mu nedostává rady a světla shůry. Měla jsem možnost to zažít, když jsem konala to, co nyní opět hodlám podniknout. Některé osoby, dobře známé svou zbožností, a to nejen ty, které mě milovaly, protože byly zbožné a přály si mé blaho, ale i ty, které byly méně milující a ohleduplné, všechny se ve stejné době snažily mě odradit od tohoto

závazku i cesty, po které jsem šla, jako bych byla po ní šla z vlastní vůle. Jejich obavy z diskreditace nebo zmatení těch, kteří se spolu se mnou snažili o větší zbožnost, nebo řeholnic, sousedů a obzvláště kláštera, ve kterém jsem žila, je přiváděly do úzkých a mně působily utrpení. Velice mě lákalo bezpečí, které se zdálo poskytovat ostatním řeholnicím obyčejná duchovní cesta. Uvědomuji si, že ta vyhovovala víc mým vlastním představám, sklonům a touhám, přičemž mi ji ještě víc vnucovala má plachost a velký strach.

6. Zmítáno tímto bouřlivým vlnobitím se mé srdce snažilo dosáhnout přístavu poslušnosti, aby nabylo pocit bezpečí na tomto hořkém moři mého zmatku. Aby bylo mé soužení ještě větší, začalo se v našem řádu proslýchat, že můj duchovní otec a představený, který po mnoho let vedl mou duši, který dobře rozuměl mým vnitřním pochodům, který mi navíc přikázal sepsat předchozí část tohoto životopisu, a který by mě s největší pravděpodobností podpořil, uklidnil a utěšil, byl navržen k přeložení do vyššího úřadu. Tento návrh sice nebyl uskutečněn, ale zapříčinil jeho několikadenní nepřítomnost, kterou pekelný drak zcela využil k tomu, aby proti mně vychrlil divokou řeku svého hněvu (Zj.12,15). Tak při této, stejně jako při jiných příležitostech, působil celou svou zlobou, aby mě svedl z cesty poslušnosti a připravil o vedení mého představeného a pána.

7. Kromě všech těchto protivenství a pokušení, o kterých jsem se zmínila, a mnoha jiných, které není možné popsat, se démon snažil mě připravit o zdraví působením mnoha bolestí, indispozic a potíží v celém těle. Sužoval mě nepřekonatelným smutkem a rozporuplnými myšlenkami, zdálo se, že vyvedl z míry mé chápání, ztěžoval správné myšlení, oslaboval sílu mé vůle a prověřoval mé tělo i duši. A stalo se, že jsem se uprostřed toho zmatku dopustila některých chyb, které se mi zdály být dost vážné, i když jsem se jich nedopustila ze zlé vůle, ale jen z lidské křehkosti. Přesto se jich had snažil využít k mé záhubě víc, než kterýchkoli jiných prostředků, protože, když tím byl přerušen tok dobrých skutků, byla jeho zlobě dána volnost, aby mě v mé rozpačitosti přivedl k větším pokleskům tím, že mě přiměje zveličovat mé viny. K tomu mě tlačil bezbožnými a nejvyššími záludnými podněty, přičemž se mě snažil přesvědčit, že vše, co jsem zakusila na cestě, po které jsem šla, bylo falešné a mylné.

8. Tyto nárážky se mi zdály být díky mému neustálému zděšení a obavám více věrohodné, vzdorovala jsem jim méně než jiným vnuknutím, a jen zvláštní Pánovo milosrdenství mě zachránilo před úplnou ztrátou víry a naděje na nápravu. Shledala jsem však, že jsem byla tak zapletena do nesnází a obklopena temnotou, že mohu říci, že mě zaplavovalo sténání smrti a pohlcovaly bolesti pekla (Žl.17,5), které mě naplňovaly hrůzou extrémního nebezpečí. Rozhodla jsem se spálit rukopis prvního

svazku tohoto božského životopisu a upustit od psaní dalšího. Satanův anděl, který mi toto rozhodnutí vnuknul, mě vybízel také k tomu, abych upustila od celého záměru, abych skoncovala se snahou o duchovní život, nedbala o svůj vnitřní život a nikomu o tom neříkala. Tak se prý budu moci kát za své hříchy, uklidním Pána, usmírím Ho a zachovám si jeho přátelství. Proto, aby si zajistil účinkování své skryté zlomyslnosti, mi radil, abych si předsevzala, že už nebudu nic psát kvůli nebezpečí oklamání a podvedení druhých, ale že místo toho změním svůj život, omezím své nedostatky a přijmu pokání.

9. Touto maskou zdánlivých ctností chtěl drak potvrdit své zavrženíhodné rady a skrýt se v beránci kůži, zatímco ve skutečnosti se choval jako krvežíznivý a hltačící vlk. Po nějaký čas pokračoval v těchto útocích a já jsem zůstala patnáct dní osamocena v noci temnoty, bez lidské i božské pomoci a útěchy. Bez lidské, protože jsem zůstala bez pomoci a rady poslušnosti, a bez božské, protože Pán zastavil proud svých milostí, osvětlení a neustálé inspirace. Především jsem byla zoufalá z beznaděje na spásu a v tom z přesvědčení, že smrt a nebezpečí mého věčného zatracení se blíží. To vše ve mně podněcovalo a živil pekelný nepřítel.

10. Avšak již přichuť těchto pokušení, která je tak hořká a končí zoufalstvím i velký zmatek, kterým rozvrátil celý soubor mých mocností a získaných návyků mě vedly k větší opatrnosti a k tomu, abych nedělala nic z toho, k čemu mě nutil a co mi navrhoval. Satan využil můj stálý strach, který mě mučil děsem z urážky Boha a ze ztráty jeho přátelství, a když jsem se ve svých pochybnostech obracela ke skutkům zbožnosti, snažil se mě od nich odvrátit. Tento velký strach mě však ve vztahu k tomu, o čem mě tento lstivý drak chtěl přesvědčit, přivedl do rozpaků a v té nejistotě jsem odložila svůj souhlas s tím. Také má velká úcta k poslušnosti, pod níž mi bylo přikázáno psát a zatvrzelost toho, co jsem cítila ve svém nitru, mi pomáhaly vzdorovat a odrážet jeho svody. Především však mě chránila pomoc Nejvyššího, která nedovolila šelmě uchvátit mou duši, která Ho i uprostřed vzdechů a sténání vyznávala. Nedokážu slovy popsat pokušení, boj, problémy, zděšení a utrpení, která jsem v tomto boji vytrpěla, protože jsem viděla sama sebe v takovém stavu, že podle mého názoru nebyl mezi mým postavením a postavením zatracenců jiný rozdíl než ten, že v pekle už není žádné vykoupení, zatímco u mě bylo ještě možné.

11. Jednoho dne, abych si trochu ulevila, jsem zvolala z hloubi srdce: „Ó, běda mi, že jsem dospěla do takového stavu! A běda mé duši, která se v něm nalézá! Kam se mám obrátit, když jsou všechny brány mé spásy zavřené?“ Ihned v mém nitru

odpověděl silný a sladký hlas: „Kam bys chtěla jít mimo samého Boha?“ Po této odpovědi jsem pochopila, že je můj lék nadosah u Pána. Při rozbřesku toho rána jsem začala vybředat z hlubin zmatků, do kterých jsem byla uvržena a cítila jsem mocný nárůst horlivosti mých tužeb a skutků víry, naděje a lásky. Pokořila jsem se za přítomnosti Nejvyššího a v pevné důvěře v jeho dobrotu jsem s hořkou lítostí oplakávala své poklesky. Vyznávala jsem to mnohokrát a s povzdechy z hloubi srdce jsem začala znovu hledat dřívější světlo a pravdu. A protože boží Moudrost vychází vstříc těm, kdo ji vzývají (Mdr.6,17), přišla ke mně radostně a projasnila noc mého zmatku a mučivého utrpení.

12. Brzy nastal jasný den, po kterém jsem tolik toužila. Vrátil se klid a mír, opět jsem cítila sladkost lásky, viděla Pána a Mistra, a spolu s tím jsem opět vnímala, proč mám věřit, přijímat a vážit si užitku a milostí, které jeho mocná ruka ve mně vytepla. Vzdala jsem Mu díky podle svých sil a viděla jsem, kdo jsem já a kdo je Bůh, že tvor sám od sebe nemůže dělat nic, že je ničím, protože hřích je nicota. Viděla jsem také, co může člověk vykonat, když ho pozvedne a podpoří boží pravice, že je mnohem víc, než si naše pozemské schopnosti mohou představit. Pokořena vnímáním těchto pravd a za přítomnosti nedostupného světla (které je ohromné a silné, bez klamu nebo lži), přetékal mé srdce sladkými pocity lásky, chvály a díků. Protože v té chvíli jsem pochopila, že mě Pán střežil a bránil, takže má lampa v té zmatené noci pokušení nezhasla (Př.31,18). S hlubokou vděčností jsem se snížila do prachu a pokořila se jako zemský červ.

13. Pro větší zajištění této milosti jsem ihned uslyšela vnitřní napomenutí, aniž bych jasně cítila, odkud pochází. Během toho, co mě tento vnitřní hlas vážně káral za moji neloajálnost a nespravedlivé jednání, mě současně pobízel a osvěcoval, poučoval a napravoval. Vybavil mě hlubokým chápáním dobra a zla, ctnosti a neřesti, toho, co je bezpečné, užitečné a prospěšné i toho, co je pravým opakem. Otevřel mi cestu do věčnosti, udělil mi poznání prostředků, cílů a nakonec i ceny věčného života, jakož i bezútěšného neštěstí a tak málo zvažované zkázy věčného zatracení.

14. Při hluboké znalosti těchto dvou krajností musím přiznat, že jsem byla ohromena, a že jsem se zmítala mezi strachem z mé hrozně slabosti a touhou po dosažení štěstí, kterého jsem byla nehodná v důsledku svých provinění. Byla jsem plná myšlenek na laskavost a milosrdenství Nejvyššího a strachu z toho, že ho ztratím. Viděla jsem dva rozdílné konce, které čekají stvořené, věčnou slávu a věčnou bídu, a zdálo se mi malíčkostí trpět všechny bolesti a utrpení tohoto světa, očistce i samého pekla jen proto, abych dosáhla jednoho a unikla druhému. A přestože jsem vnímala, že boží pomoc mají zajištěnou ti, kteří se ji snaží využít, bylo mé srdce

naplněno nejhlubším smutkem, který pronikal mé srdce, když jsem současně v tomto světle viděla, že život i smrt jsou v našich rukách (Sir.15,17), že naše slabost nebo zloba mohou zabránit náležitému užívání milostí, a že strom bude věčně ležet tam, kam kdysi jednou padl (Kaz.11,3).

15. Tento žal byl ještě umocněn nejvýš přísnou odpovědí či otázkou, která přišla od Pána. Protože, když jsem se cítila být tak zničena vědomím své slabosti a nebezpečí i myšlenkou, že jsem urážela jeho spravedlnost tak, že jsem se k Němu ani neodvážila pozvednout své oči, On vyšel vstříc mému oněmělému žalu s nabídkou svého milosrdenství, a řekl mi: „Co si přeješ, duše má? Co hledáš? Kterou z těch cest si zvolíš? Jak jsi se rozhodla?“ Tato otázka byla šípem v mém srdci, protože jsem věděla jistě, že Pán zná mé tužby lépe než já sama, takže prodleva mezi otázkou a odpovědí byla pro mě neuvěřitelně bolestná. Přála jsem si, pokud by to bylo možné, aby mě Pán s odpovědí předešel a nejednal tak, jako by nevěděl, co Mu odpovím. Pod vlivem svého velkého dojetí jsem mu však odpověděla slovy vycházejícími z nejhlubšího nitra mé duše a řekla jsem: „Pane a všemohoucí Bože! Stezku ctnosti a cestu věčného života jsem si zvolila, po té toužím, na tu mě Ty veď. A protože si to po právu nezaslужuji, odvolávám se k tvému milosrdenství a obětuji Ti za sebe nekonečné zásluhy tvého nejsvětějšího Syna a mého Vykupitele Ježíše Krista..“

16. Uvědomila jsem si, že tento nejvyšší Soudce si pamatuje slib, který dal své Církvi, že udělí vše, o co bude požádán ve jménu svého Jednorozeného (Jan 16,23), takže skrze Něho a pro Něj byla má prosba přijata a její splnění uspišeno podle mého nehodného přání. Byly mi dány jisté podmínky hlasem rozumu, který mi vnitřně řekl: „Duše, stvořená rukou Všemohoucího, pokud si přeješ jako jedna z vyvolených kráčet po cestě pravého světla a dosáhnout postavení nejvýš čisté nevěsty Páně, který tě volá, patří se, abys dodržovala zákony a přikázání lásky. První věcí, která je od tebe požadována, je, abys zcela zavrhl všechny své pozemské sklony a vzdala se všech a každé náklonnosti k pomíjejícím věcem tak, abys nelnula ke stvořeným věcem bez ohledu na to, jak užitečné, krásné nebo příjemné se ti mohou jevit. Neměj v lásce žádný stvořený obraz ani nehledej útočiště v žádném pozemském požitku. Ať se tvá vůle nespolehá na žádný stvořený předmět, kromě toho, co ti tvůj Pán a Ženich přikáže s ohledem na dobré uspořádání lásky, nebo toho, co ti může pomáhat milovat jen Jeho.“

17. „A až po tom, co dospěješ k tak dokonalému sebezapření a zřeknutím se sama sebe, budeš osvobozena a odpoutáš se od všech pozemských věcí, hleděj Pána a povznes se rychlým letem holubice k vysokým sídlům, do nichž si Pán ve své blahosklonnosti přeje přivést tvého ducha, abys tam mohla žít v jeho přítomnosti a mít

bezpečný příbytek. Tento velký Pán je velice žárlivý Ženich a jeho láska a vášně je silná jako smrt (Pís.8,6). Přeje si tě ozdobit a přivést na bezpečné místo, abys od Něho neodcházela nebo neopouštěla jeho přítomnosti kvůli jiné, kde bys Ho nenašla, nebo necítila jeho něžnosti. Ten, se kterým máš bez nedůvěry rozmlouvat, si přeje tě poznamenat svou vlastní rukou, a to je nejvyšší spravedlivý zákon, který musí nevěsty velkého Krále zachovávat. Vždyť i ti, kteří jsou ve světě, ho zachovávají, aby tím osvědčili svou věrnost. Odpovídá šlechtnosti tvého Ženicha, aby tvé chování korespondovalo s důstojností a postavením, které ti udělil, a aby ses nesnižovala k ničemu, co by nebylo hodné tohoto postavení, nebo tě činilo nehodnou ozdobou, kterou tě okrášlil při vstupu do jeho svatební komnaty.“

18. „Dále od tebe požaduji, aby ses usilovně snažila zbavit roucha potrhaneho tvými chybami a nedokonalostí, potřísněného účinky hříchů a ohavného v důsledku tvých přirozených sklonnů. Jeho Majestát si přeje smýt skvrny, očistit a obnovit tě ve své kráse, ale s podmínkou, že nikdy nespustíš z očí to chudé a ohavné roucho, které jsi odložila, abys tak při vzpomínce na toto dobrodíní šířila před tímto Králem libou vůni nardu své pokory (Pís.1,12) a nikdy nezapomínala na dluh, který máš vůči Původci tvé spásy. On tě drahocenným balzámem své krve očistí, zhojí tvé rány a hojně tě osvítl.“

19. „Kromě toho všeho,“ (pokračoval hlas), „se při zapominání na vše pozemské snaž ozdobit drahokamy, které pro tebe ve své dobrotě připravil, abys byla hodna nejvyššího Krále. Roucho, kterým máš být oděna, má být bělejší než sníh, zářivější než diamant, jasnější než slunce. Přesto však bude tak jemné, že se lehce jakoukoli nedbalostí poničí, což tě učiní v očích tvého Ženicha ohavnou. Ale pokud budeš udržovat své roucho čisté, jak si přeje, budou tvé kroky krásné jako knížecí dcery (Pís.7,2), a jeho Velebnost bude spokojena s tvým smýšlením a slovy. Jako opasek k tvému rouchu ti dá poznání jeho boží moci a svatě bázně, abys po tom, co spoutáš své náklonnosti, se mohla řídit jeho přáním. Drahokamy náhrdelníku, který zdobí tvou šíji a představuje pokornou poddanost, budou drahé kameny víry, naděje a lásky. Jako sponu do tvých vlasů (kterými jsou vysoké a vznešené myšlenky a nebeská rozumnost), ti dá vlité učení a moudrost a výšivkou na tvém rouchu musí být všechna krása a bohatství tvých ctností. Tvá pečlivost při vykonávání toho, co je nejdokonalejší, ti poslouží jako sandály, jejichž tkaničkami musí být vyhýbání se a omezování, které budeš využívat k tomu, aby ses uchránila od zlého. Prsteny, které budou zdobit tvé prsty, musí být sedm darů Ducha svatého, a krásou tvého obličje

musí být účast na Božství, které z něj bude vlivem jeho svaté lásky vyzařovat. K tomu ještě přidáš ruměnců rozpaků, protože jsi Ho urážela, i proto, aby ses styděla Ho v budoucnosti urážet a mohla současně srovnávat hrubé a hanebné zvyky minulosti s těmi, které tě nyní zdobí.“

20. „A protože by tvé zásluhy byly špatnou a ubohou splátkou za tak velké hájení, přeje si Nejvyšší stvrdit tuto smlouvu vyčleněním, pro tebe samotnou, nekonečných zásluh tvého Ženicha, Ježíše Krista, a dává ti podíl na všem svém majetku a pokladech v nebi i na zemi. Protože vše patří tomuto svrchovanému Pánovi (Est.4,17c), a jako jeho nevěsta budeš toho všeho paní pro svou vlastní potřebu a pro větší lásku k Němu. Nezapomeň však, duše, že pro získání takového daru to vše musíš v sobě skrýt a nikdy neztratit své tajemství. Proto tě varuji před nebezpečím snadného poskvrnění tvé krásy i nejmenší nedokonalostí. Pokud by ses někdy ze slabosti takové nedokonalosti dopustila, povstaň z ní ihned jako silný člověk, uznej ji a plač nad touto malou chybou, jako by byla velice závažná.“

21. „Aby tvůj příbytek a místo pobytu odpovídalo tak velkému bohatství, nechce tě tvůj Ženich nikterak omezovat, ale přeje si, abys přebývala v nekonečných končinách jeho Božství, potulovala se v něm a bavila se na nekonečných polích jeho vlastností a dokonalosti, kde není výhled intelektu omezen, kde je vůle oblažována beze stínu obav, a kde jsou sklony syceny bez pocitu hořkosti. To je stále nádherný ráj, kde nejvíce milované Kristovy nevěsty nachází odpočinek, kde trhají vonné květiny a myrhu, a kde ti, kteří se zřekli nedokonalé nicoty, nachází to, co je nekonečné. Tam bude tvůj pobyt bezpečný. Aby tomu tvé soužití a společenství odpovídalo, přeji si, abys rozmlouvala s anděly a považovala je za své přátele a společníky. Při těchto častých setkáních a rozmlouvách se uč napodobovat jejich ctnosti.“

22. „Všimni si, ó duše,“ (pokračoval hlas), „velikosti tohoto dobrodiní, protože tě Matka tvého Ženicha a Královna nebes znovu adoptuje za svou dceru, přijímá za svou žačku a přebírá místo tvé Matky a Učitelky. Díky její přímlově se ti dostává této zvláštní přízně, která je ti dána proto, abys sepsala její přesvatý životopis. Proto jsi byla bez své zásluhy omilostněna a bylo ti uděleno to, co by ti jinak nebylo přiznáno. Co by se s tebou stalo, ó duše, kdyby nebylo Matčina milosrdenství? Byla bys už zahynula, kdyby nebylo její přímlovu. Ubohé a neužitečné by byly tvé skutky, kdyby tě božská blahosklonnost nevybrala pro sepsání tohoto životopisu. Nebeský Otec si tě ale s ohledem na toto dílo vyvolil za svou dceru a nevěstu svého Jednorozeného Syna, a Syn tě přijal do svého objetí a Duch svatý tě vybral pro svá osvětlení. Dokument této

smlouvy a hájení je sepsán a vytištěn na bílém pergamenu ryzosti nejsvětější Marie, kam ho zapsal prst a moc Nejvyššího. Inkoustem je Beránková krev, vykonavatelem je věčný Otec, poutem, které tě pojí s Kristem, je Duch svatý, zárukou jsou zásluhy téhož Ježíše Krista a jeho Matky, protože ty jsi jen ohavný červ, který nemá nic, co by mohl obětovat, od kterého se očekává, že dá jen svůj svobodný souhlas.“

23. Potud napomínající hlas, který jsem slyšela. Měla jsem za to, že to byl anděl, ale nemohla jsem to jasně zjistit, protože jsem ho nevnímala stejným způsobem, jako jindy. Taková oznámení a odhalení jsou uzpůsobována dispozici duše podobně, jak se to například stalo učedníkům jdoucím do Emauz (Lk.24,16). Měla jsem ještě mnoho jiných zážitků s překonáváním odporu hada vůči sepisování tohoto životopisu, ale jejich popis by tento úvod neuměrně prodlužoval. Setrvala jsem několik dní na modlitbách, přičemž jsem Pána prosila, aby mě přímo vedl a řídil, abych nechybila. Odkazovala jsem se přitom na svou neschopnost a plachost. Jeho Majestát mě vytrvale povzbuzoval k tomu, abych vedla život ve vši čistotě a nejvyšší dokonalosti a naléhal na mě, abych, když začnu takový život vést, v něm vytrvala. Obzvlášť Královna andělů mi mnohokrát vyjevila svou vůli a s velkou laskavostí a něhou mi přikazovala, abych Ji jako její dcera uposlechla a dopsala její nejsvětější životopis, na kterém jsem začala pracovat.

24. K tomu všemu jsem si přála přidat bezpečí poslušnosti. Aniž bych prozradila něco z toho, co mi sdělil Pán a jeho nejsvětější Matka, požádala jsem svého zpovědníka a představeného, aby mi v této záležitosti udal správný směr. Odpověděl mi příkazem pod poslušností, abych pokračovala v sepisování druhé části tohoto životopisu. Po tom, co mě Pán takto přiměl k poslušnosti, jsem se vrátila po jednodenní modlitbě opět do přítomnosti Nejvyššího. Zřekla jsem se sama sebe, uznala svou bezvýznamnost a odpovědnost za chyby, padla jsem před jeho Velebností na svou tvář a řekla: „Pane můj, můj Pane, co si přeješ, abych činila?“ Načež jsem přijala následující vyrozumění:

25. Zdálo se mi, že mi božské světlo nejsvětější Trojice ukázalo mě samou plnou bída a nedostatků, za což mě přísně pokáralo, ale současně mě obdařilo nejvyšším učením a blahodárným nasměrováním k dokonalému životu, pročež mě Bůh znovu očistil a osvětil. Vnímala jsem, že Matka milosti, nejsvětější Marie, stojí před božím trůnem, aby se za mě přimlouvala a prosila. S takovou pomocí má důvěra znovu ožila a těžce z laskavosti této Matky jsem Ji oslovila a řekla pouze: „Má Paní a mé Útočiště, shlédni jako pravá Matka na chudobu své otrokyně.“ Zdálo se mi, že vyslyšela mou modlitbu, obrátila se k Nejvyššímu a řekla: „Můj Pane, přejí si znovu přijmout toto neužitečné a ubohé stvoření za dceru a adoptovat ji za vlastní.“ (Čin v pravdě nejvyš

velkomyslné a mocné královny!) Nejvyšší však odpověděl: „Má Nevěsto, čím se ti ta duše odvděčí za tak velkou milost? Ona si to nezaslouží, protože je neužitečným a bídným červem, nevděčným za naše dary.“

26. Ó, jak obdivuhodná je moc Božího slova! Jak mám popsat účinky odpovědi Všemohoucího na moji duši? Pokořila jsem se do hloubi své nicoty a byla jsem naplněna poznáním bídý tvorů a své vlastní nevděčnosti vůči Bohu. Mé srdce zaplavila lítost nad mými hříchy a z touhy dosáhnout toho nezaslouženého štěstí být dítětem Nejvyššího. Pozvedla jsem oči plné strachu k trůnu Nejvyššího a můj pohled provázela bázeň i naděje. Obrátila jsem se ke své přímluvkyni a toužila jsem, aby mě přijala alespoň za svou otrokyni, protože jsem si nemohla zasloužit označení dcery. Promlouvala jsem z hloubi svého srdce, aniž bych formulovala nějaká slova a slyšela jsem, že tato velká Paní Pánovi řekla:

27. „Božský Pane a můj Bože, je pravdou, že tento ubohý tvor nemá co tvé spravedlnosti nabídnout, ale já za ni obětují zásluhy a krev, kterou za ni prolil můj nejsvětější Syn a spolu s tím předkládám také důstojnost Matky tvého jednorozeného Syna, kterou jsem obdržela díky tvé nevýslovné dobrotě, všechny skutky, které jsem vykonala ve tvé službě, i to, že jsem Ho nosila ve svém lůně, kojila mlékem svých prsou, a především Ti obětují tvou vlastní štědrost a božství. Upřímně Tě prosím, abys považoval tuto bytost za mou adoptovanou dceru a žákyni, za kterou se zaručuji. Pod mým vedením napraví své chyby a bude vykonávat své práce podle tvého přání.“

28. Nejvyšší (buď věčně veleben za vyslyšení prosby velké Královny orodující za nejmenšího ze svých tvorů) podlehl těmto modlitbám a ihned jsem v radosti své duše pocítila mocné účinky, které není možné popsat. Celým srdcem jsem se obrátila ke všem tvorům nebe i země, a neschopna pojmut svůj jásot, vyzvala jsem je, aby se mnou chválili a velebili Původce milosti. Připadalo mi, že jsem je oslovila těmito slovy: „Ó, vy obyvatelé a dvořané nebe a všichni živi tvorové, utvoření rukou Nejvyššího, pohleďte na zázrak jeho štědrostí a milosrdenství, a chvalte a vyvyšujte Ho na věky, protože povzněl z prachu nejohavnější ve vesmíru a obohatil nejnuznější. Poctil nejvyš nehodnou, i když je nejvyšší Bůh a mocný Král. A protože vy, synové Adamovi, zde vidíte zaopatřeného nejchudšího sirotka, omilostněnou největší hříšnici, opusťte svou nevědomost, povstaňte ze své apatie a obnovte svou naději, protože pokud mně jeho mocná ruka pomohla, pokud mě povolal a odpustil mi, i vy všichni můžete doufat, že dosáhnete spásy. Pokud si ji chcete zajistit, hleďte a prostě o ochranu nejsvětější Marii, prostě Ji o její přímluvu a shledáte, že je Matkou nevýslovného milosrdenství a shovívavosti.“

29. Obrátila jsem se také k této nejvznešenější Královně a řekla Jí: „Teď už se nikdy, ó má Paní, nebudu nazývat sirotkem, protože mám Matku, a to Matku, která je Královnou celého tvorstva. Nebudu už nevědomá, protože mám Učitelku a Paní božské moudrosti, ani chudá, protože mým Pánem je Ten, který je Pánem všech pokladů nebe i země. Mám Matku, která mě chrání, Učitelku, která mě učí a napravuje, Paní, která mi přikazuje a vládne. Požehnaná ty mezi ženami, nádherná mezi tvory, obdivuhodná v nebi i na zemi, a necht' všichni s věčnými chválami vyznávají tvou velikost. Vzhledem k tomu, že není snadné nebo možné, aby Ti nejmenší z tvorů, nejnižší zemský červ cokoli splatil, přijmi tedy odměnu z božské pravice a vize, kde stojíš v boží přítomnosti a raduješ se po celou věčnost. Zůstanu tvou uznanou a vděčnou otrokyní, chválicí po celý život Všemohoucího, protože si mě jeho štědré milosrdenství oblíbilo, když mi dal mou Královnou za Matku a Učitelku. Ať Tě má milující němota chválí, protože mému jazyku se nedostává slov ani výrazů, aby to mohl udělat, poněvadž všechna slova jsou nedostatečná a omezená.“

30. Není možné popsat, co duše během takových tajemných prožitků cítí. Byly zdrojem velkého dobra pro mou duši, protože jsem ihned začala vnímat dokonalost života a děl, pro která se mi nepodaří najít výrazy. Avšak vše, co mi Nejvyšší sdělil, mi bylo dáno jen kvůli nejsvětější Marii a také proto, abych sepsala její životopis. Bylo mi naznačeno, že jsem schválením tohoto požehnání byla věčným Otcem vybrána, abych vyjevila posvátná tajemství jeho Dcery, že Duch svatý na mě vylil své světlo a vnuknutí, abych mohla prezentovat skryté dary jeho Nevěsty, a že nejsvětější Syn mě vyvolil pro vyjevení tajemství jeho nejčistší Matky Marie. Abych se mohla zhostit tohoto díla, osvítila a zaplavila mou duši Nejsvětější Trojice zvláštním světlem božství a boží moci, která se dotkla mých schopností jako malířský štětec, takže je vybavila novými sklony pro dokonalé vykonání tohoto díla.

31. Nejvyšší mi přikázal, abych se z celého srdce, podle svých slabých sil snažila napodobit vše, co pochopím a napíši o hrdinských ctnostech a skutečích nebeské Královně, a abych vedla svůj život podle jejího příkladu. S vědomím, jak jsem nezpůsobila splnit tuto povinnost, mi tato nejvyšší laskavá Královna nabídla znovu svou přízeň, pomoc a poučení o všem, co mi Pán přikázal a na co mě upozornil. Pak jsem požádala nejsvětější Trojici o požehnání, abych mohla začít pracovat na druhé části tohoto nebeského životopisu. Pocítila jsem, že mi všechny tři Božské osoby udělily své požehnání. Když jsem procitla z tohoto vytržení, snažila jsem se očistit svou duši ve svatých svátostech s plnou lítostí svých hříchů. Ve jménu Pána a z poslušnosti jsem pokračovala v tomto díle ke cti a slávě Nejvyššího a jeho nejsvětější Matky, vždy neposkrvněné Panny Marie.

32. Tato druhá část obsahuje životopis Královny andělů od tajemného vtělení až do nanebevstoupení Krista, našeho Pána, což je hlavní a nejdůležitější částí tohoto životopisu, protože obsahuje celý život a tajemství samého Pána s jeho umučením a nejsvětější smrtí. Chtěla bych zde jen poznamenat, že milosti a požehnání udělené nejsvětější Marii při přípravě na vtělení do ní začaly proudit hned od okamžiku jejího neposkvrněného početí, přičemž se už tehdy v souladu s božím záměrem a rozhodnutím stala Matkou Slova. Avšak úměrně blížícímu se uskutečnění vtělení se i nadále zvětšovala dobrodiní a dary milosti. Ačkoli se zpočátku zdály být všechny stejného druhu a povahy, přesto stále sílily a zvětšovaly se, takže neexistují nové a dostatečně rozmanité pojmy, kterými by bylo možné tento proces popsat. Proto je nutné vše v tomto příběhu poměřovat nekonečnou mocí Páně, kterému, ač dává mnoho, zbývá stále dost na to, aby mohl dát nekonečně více, zatímco kapacita každé duše, a obzvlášť ta nebeské Královny, je svým způsobem nekonečná a je schopna přijímat stále víc a více. A toto se dělo s duší nejsvětější Marie, dokud nevystoupila na vrchol dokonalosti a podílení se na Božství, kterého nedosáhl a během celé věčnosti ani nedosáhne žádný jiný tvor. Kéž mě sám Pán poučí, abych mohla v tomto díle pokračovat pro jeho božské zalíbení. Amen.

KNIHA PRVNÍ

**Obsahuje neobyčejné přípravy Všemohoucího na vtělení Slova
v přesvaté Marii; okolnosti spojené s tímto tajemstvím;
vznešený stav, do kterého byla nejsvětější Matka
uveдена; její návštěva u svaté Alžběty a
posvěcení svatého Jana Křtitele; její
návrat do Nazareta a památný
boj blahoslavené Panny
s Luciferem.**

KAPITOLA I.

**Nejvyšší začíná připravovat v nejsvětější Marii tajemství vtělení; co se
událo v devíti dnech, které předcházely tomuto tajemství, zvláště v
prvním dni.**

1. Aby mohl být její bezvadný život pro všechny příkladem nejvyšší svatosti, vložil Všemohoucí na naši Královnu a Paní povinnost manželky svatého Josefa, což byla role, která vyžadovala intenzivnější soužití se sousedy. Nebeská Paní byla při sžívání se s tímto novým stavem naplněna tak vznešenými myšlenkami a pocity při plnění svých povinností a řídila veškeré aktivity svého života s takovou moudrostí, že vyvolala obdivuhodnou soutěživost andělských duchů a stala se jedinečným příkladem pro lidi. Málokdo Ji znal, a ještě méně lidí se s Ní setkal, ale ti, kteří měli to štěstí, byli naplněni Mariiným nebeským vlivem tak, že se úžasnou radostí a nezvyklými vzlety ducha snažili vyjádřit a projevit světlo, které osvitilo jejich srdce, a o kterém věděli, že přišlo od Ní. Nejmoudřejší Královna věděla o těchto skutečích Nejvyššího, ale nenastala ještě příhodná doba a ani její nejhlubší pokora by zatím nepřipustila, aby se o tom svět dozvěděl. Stále prosila Pána, aby tyto skutky před lidmi skrýval, aby všechny ty milosti jeho pravice přispívaly výhradně k jeho chvále a aby Ji umožnil být neznámou a opovrhovanou všemi lidmi v takové míře, aby tím nebyla urážena jeho nekonečná dobrota.

2. Tyto modlitby byly jejím božským Ženichem přijaty s velkou laskavostí a jeho prozítečnost zařídila vše tak, že velké světlo, které podněcovalo lidi k hlásání její velikosti, je vedlo současně k tomu, aby mlčeli. Pohnutí božskou mocí se zdrželi vyjádření své myšlenky, přičemž ve svém nitru chválili Pána za světlo, které v sobě

cítili. Naplnění zázrakem měnili svá rozhodnutí, opouštěli tvory a hledali svého Stvořitele. Mnozí se při pouhém pohledu na Ni odvrátili od hříchu a jiní napravili svůj život, přičemž byli všichni ovlivněni jejím zjevem a pociťovali nebeské účinky ve svých duších. Ihned však zapomínali na zdroj tohoto působení, protože pokud by mohli zůstat v její přítomnosti, nebo udržet v paměti její obraz, a pokud by tomu Bůh tajemně nebránil, nebylo by nic schopné od Ni jejich pozornost odvrátit a nepochybně by Ji všichni hledali.

3. Touto plodnou činností a posilováním darů a milostí, ze kterých vše toto dobro pocházelo, se naše Královna, Josefova manželka, zabývala šest měsíců a sedmnáct dní, které uplynuly od jejího zasnoubení do vtělení Slova. Nemohu pomýšlet byt' jen na krátký popis jejich velkých hrdinských činů všech vnitřních i zevnějších ctností, všech jejich skutků lásky, pokory, zbožnosti a všech jejich skutků milosrdenství, almužen a dobrodiní, protože to přesahuje moc pera. To nejlepší, co mohu udělat je, vše shrnout a říci, že Nejvyšší shledal, že nejsvětější Marie plní všechna jeho očekávání a přání v maximální míře, která je při soužití tvora a stvořitele možná. Její svatostí a zásluhami se Bůh cítil být jakoby povinován a (podle našeho způsobu vyjadřování) donucen k tomu, aby uspil své kroky, vztáhnul své všemohoucí ruce a způsobil největší myslitelný div, ke kterému v historii lidstva do té doby nedošlo a už nedojde, totiž, ke vtělení Jednorozeného Otcova syna v panenském lůně této Paní.

4. Aby bylo možné dále postupovat s důstojností hodnou samotného Boha, připravoval nejsvětější Marii zvláštním způsobem během devíti dnů před tímto tajemstvím a dovolil řece svého Božství spěchat prudce dále (Žl.45,5), aby zaplavila toto boží Město svým přívalem. Uděloval jí tak velké milosti, dary a laskavosti, že jsem úžasem oněměla při vnímání toho, co mi bylo o tomto zázraku zjeveno a má nepatrnost je naplněna hrůzou při zmínce o tom, co jsem pochopila, protože jazyk, pero a všechny schopnosti tvora klesají hluboko pod jakoukoli možnost odhalit tak nepochopitelné svátosti. Proto si přeji, aby to bylo chápáno tak, že vše, co řeknu, je pouze nevýrazným stínem nejmenší části těchto divů a nevýslovných zázraků, které nemohou být vůbec popsány našimi omezenými slovy, ale jen boží mocí, kterou nemám.

5. Během prvního dne této nejsvětější noveny nebeská Kněžna Marie po nepatrném odpočinku a vzoru svého praotce Davida i podle denního rozvrhu daného Ji Pánem opustila o půlnoci lože (Žl.118,62), aby v přítomnosti Nejvyššího padla na svou tvář a zahájila své obvyklé modlitby a posvátná cvičení. Andělé, kteří Ji navštívili, na Ni promluvili a řekli: „Nevěsto našeho Krále a Pána, vstaň, protože Tě

jeho Velebnost volá.“ Ona s vroucí láskou vstala a odpověděla: „Pán přikazuje, aby prach povstal z prachu.“ Otočila se k tváři Páně, který Ji volal, a dodala: „Nejvyšší a nejmocnější Pane, co si přeješ se mnou učinit?“ Při těchto slovech se její nejsvětější duše povzněla v duchu k novému a vyššímu příbytku, blíže ke stejnému Pánovi a dál ode všeho pozemského a pomíjejícího.

6. Najednou cítila, že je na něco připravována tímto osvěcováním a očišťováním, která zakusila při některých nejvyšších vznešených vizích Božství. Nechci se jimi zabývat, protože jsem je už popsala v prvním svazku (620 - 629). Jeho Božství se Ji neukázalo v přímé, ale jen v abstraktivní vizi, však tak jasně, že v ní porozuměla tomuto nepochopitelnému předmětu víc, než blahoslavení v přímém nazírání. Bylo tomu tak proto, že tato vize byla vznešenější a hlubší než jiné toho druhu, proto, že se tato nebeská Paní stávala den ode dne schopnější, a v neposlední řadě proto, že dokonale využívala milosti, čímž se připravovala na přijetí stále větších milostí. Kromě toho Ji opakovaná osvěcení a vize Božství umožňovaly spolupůsobit stále trefněji s jejich nekonečnými účinky.

7. V této vizi naše Kněžna Marie pochopila nejvyšší tajemství Božství a jeho dokonalosti, zvláště boží komunikaci, zejména pak tu, kterou komunikuje prostřednictvím díla svého stvoření. Viděla, že vše vzniklo z boží dobroty a štědrosti, že stvoření tvoří nebylo nutné k doplnění jeho božské existence, ani jeho nekonečné slávy, protože i bez nich byl slavný během nekonečné věčnosti před stvořením světa. S mnohými svátostmi a tajemstvími, která byla zjevena naší Královně, nemohou ani nemají být seznámeni všichni, protože jen Ona sama byla tou jedinou (Pís.6,9) Vyvolenou, vybranou pro tyto radosti nejvyšším Králem a Pánem všeho tvorstva. Avšak když její velebnost v této vizi vnímala toto puzení a sklon Božství se zevně sdílet s větší silou než je ta, se kterou tíhnou všechny živly ke svému středu, a když byla tažena do sféry boží lásky, prosila věčného Otce s planoucím srdcem, aby poslal svého Jednorozeného na svět a udělil spásu lidem, protože tak bude moci uspokojit a (lidsky řečeno) uskutečnit to, k čemu Ho pudí jeho Božství a dokonalost.

8. Tyto prosby jeho Nevěsty byly Pánovi velmi příjemné, byly šarlatovými stuhami, kterými spoutala a zajistila si jeho lásku. On se pak, aby mohl uskutečnit svá přání, snažil nejdříve připravit stánek nebo chrám, do kterého by sestoupil z lůna věčného Otce. Rozhodl se vybavit svou milovanou a vyvolenou Matku jasným poznáním všech zevnějších skutků, které jeho všemohoucnost vykonala. Proto Ji během prvního dne v této vizi ukázal vše, co vykonal v prvním dni stvoření světa, jak je to zaznamenáno v knize Genesis. Vnímala vše s větší jasností a pochopením, než kdyby byla očitým svědkem, protože nejprve vnímala, jaké to vše bylo v Bohu a jaké to pak bylo samo o sobě.

9. Vnímala a chápala, jak na začátku stvořil Pán nebe a zemi (Gn.1,1-5), do jaké míry i v jakém ohledu byla země pustá a prázdná, jak tma halila propasti, jak se Duch Páně vznášel nad vodami, jak bylo z božího rozkazu stvořeno světlo, jaká byla jeho podstata, jak byla po oddělení tma nazvána nocí a světlo dnem a jak tím byl vytvořen první den. Poznala rozměry země, její délku, šířku a hloubku, její jeskyně, peklo, předpekli a očiště s jejich obyvateli, země, podnebí, poledník a rozdělení světa a všechny jeho obyvatele a vládce. Se stejnou jasností poznala nižší nebeská tělesa a nejvyšší nebe. Vnímala, jak byli prvního dne stvořeni andělé, byla seznámena s jejich přirozeností, stavem, rozmanitostí, hierarchií, posláním, třídami a ctnostmi. Byla jí zjevena vzpoura zkažených andělů, jejich pád i okolnosti a příčina tohoto poklesku, i když před ní Pán stále skrýval to, co se týkalo Ji. Porozuměla trestu i účinku hříchu v démonech, protože je viděla takové, jakými jsou sami o sobě. V závěru tohoto prvního dne Ji Pán ukázal, jak byla také Ona utvořena ze stejného nízkého pozemského materiálu a obdařena stejnou přirozeností jako všichni ti, kteří se obrací zpět v prach. Neřekl však, že se v něj obrátí také Ona. Přesto Ji udělil tak hluboké poznání pozemské existence, že se velká Královna pokořila do propasti nicoty. Ač byla bez viny, pokořovala se víc než všechny Adamovy děti v celé své bídě.

10. Celou tuto vizi i jeho účinky Nejvyšší uspořádal tak, aby jimi byly v Mariině srdci vyhloubeny hluboké okopy, které byly potřebné pro položení základů stavby, kterou si v Ní přál vystavět. Stavby tak vysoké, aby sahala až k podstatnému spojení božské a lidské přirozenosti. A protože byla důstojnost boží Matky neomezená a do jisté míry nekonečná, bylo vhodné, aby byla ukotvená v k tomu úměrně pokoře, která by byla bez mezí, i když stále v mezích rozumu samotného. Dosahujíc vrcholu ctností se tato požehnaná mezi ženami pokořovala do té míry, že nejsvětější Trojice byla tím jako by plně odměněna, uspokojena a (podle našeho způsobu chápání) přinucena Ji vyvýšit k nejvyšší úrovni a důstojnosti možné mezi tvory a nejbližší samému Božství. V této nejvyšší blahovůli jeho Majestát promluvil a řekl Ji:

11. „Má Nevěsto a Holubičko, velká je má touha vykoupit člověka z hříchu a má nesmírná dobrotivost je napjatá očekáváním doby, kdy sestoupím, abych napravil svět. Žádej mě v těchto dnech neustále s velkou vroucností o splnění této touhy. Padej v mé královské přítomnosti na svou tvář, neustále pros, volej a žádej mě, aby Jednorozený Otcův sestoupil a podstatně se spojil s lidskou přirozeností.“ Na to nebeská Kněžna odpověděla a řekla: „Pane a věčný Bože, kterému patří veškerá moc a moudrost, jehož přání nemůže nikdo vzdorovat (Est.9,13), kdo bude překážet tvé všemohoucnosti? Kdo zadrží mocný proud tvého Božství, aby tvé přání, udělit

dobrodiní celému lidstvu zůstalo nenaplněné? Pokud snad, ó, můj Milovaný, jsem já překážkou tohoto nesmírného dobrodiní, dovol, abych zahynula, než abych překážela tvým přáním. Toto požehnání nemůže záviset na zásluhách nějakého tvora. Proto, můj Pane a Vládce, nečekej, protože později bychom si ho mohli zasloužovat ještě méně. Hříchů lidstva přibývá a útoky proti tobě se znásobují, jak si můžeme zasloužit toto velké požehnání, kterého se denně stáváme více nehodnými? V Tobě samém, můj Pane, spočívá poslední příčina a pohnutka naší spásy. Tvá nekonečná štědrost, tvé neomezené milosrdenství tě podněcuje, vzdechy proroků a otců tvého lidu tě prosí, svatí po tobě touží, hříšníci k tobě vzhlížejí a všichni společně k tobě volají. I já, bezvýznamný červ, který je v důsledku své nevďěčnosti nehodný tvé milosrdné blahosklonnosti, si troufám tě z hloubi svého srdce prosit, abys uspil svůj příchod a pro svou větší slávu urychlil vykoupení.“

12. Když nebeská Kněžna ukončila tuto modlitbu, vrátila se do svého obvyklého a více přirozeného stavu. Avšak ve snaze splnit pánův příkaz prosila celý ten den o vtělení Slova a s nejhlubší pokorou opakovala duchovní cvičení, když padala na svou tvář a modlila se na zemi s rukama rozepjatými do podoby kříže. Sám Duch svatý, který Ji řídil, Ji naučil se klanět a modlit v této poloze, která tak velice těšila nejsvětější Trojici. Bůh jakoby v těle budoucí Matky Slova viděl ukřižovanou osobu Krista, proto přijal tuto ranní oběť nejčistší Panny jako předběžnou oběť svého nejsvětějšího Syna.

Ponaučení, které mi dala Královna nebes.

13. Má dcero, smrtelníci nejsou schopni pochopit nevýslovné činy ruky Všemohoucího při mé přípravě na vtělení věčného Slova. Zejména během těch devíti dní, které předcházely této vznešené svátosti, byl můj duch povznesen a sjednocen s neměnnou boží bytostí. Byla jsem ponořena do oceánu jeho nekonečné dokonalosti a měla účast na všech těch vznešených a božských účincích, které převyšují veškeré očekávání lidského srdce. Vědomosti o tvorech, které jsem sdílela, pronikaly až k jejich samé podstatě, takže byly hlubší a pronikavější než vědomosti andělských duchů, i když jejich znalosti týkající se stvoření jsou díky jejich blažené vizi zcela obdivuhodné. Nadto byly jejich obrazy vtisknuty do mé paměti, abych je mohla podle potřeby používat.

14. Co si dnes od tebe přeji je, aby sis všimla, jak jsem tyto vědomosti využívala a abys mě podle možností a s pomocí vlitého světla, které jsi proto obdržela, napodobila. Použij vědomosti o tvorech jako žebřík pro výstup k Bohu, tvému

Stvořiteli tím, že u všech z nich budeš hledat jejich počátek a konec. Ať ti slouží jako zrcadlo, ve kterém se odráží Božství, připomínající ti jeho všemohoucnost a podněcující tě k lásce, kterou od tebe očekává. Ať tě velikost a vznešenost Stvořitele naplňuje úžasem a chválou a v jeho přítomnosti se pokořuj do prachu. Nevyhýbej se žádné obtíži a utrpení, aby ses stala tichou a pokornou srdcem. Všimni si, má nejdražší, že tato ctnost pokory byla pevným základem všech divů, které ve mně Nejvyšší vykonal. Abys měla tuto ctnost ve větší účtě, pamatuj si, že je ze všech nejvzácnější, nejkřehčí a nejrychleji podléhající zkáze. Pokud ji v některém ohledu ztratíš a nebudeš pokorná ve všem bez výjimky, nebudeš pokorná v ničem. Nezapomínej na svou pozemskou a porušitelnou přirozenost, a neignoruj skutečnost, že Nejvyšší utvořil prozíravě člověka tak, aby mu jeho vlastní existence a vznik stále naznačovaly a s ním stále procvičovaly tuto důležitou lekci a nikdy nedopustily, aby zůstal bez tohoto blahodárného učení. Proto nebyl člověk stvořen z nejušlechtlejšího materiálu, a proto zůstala nejušlechtlejší část jeho bytosti skryta ve svatyni jeho nitra (Ex.30,24). Tím Pán učí člověka dávat do vzájemné relace nekonečnou a věčnou existenci Pána na jedné straně se svou neušlechtilou materiální existencí na druhé straně. Tak bude dávat Bohu co je boží a sobě, co je jeho (Mt.22,21).

15. Tomuto božímu záměru jsem věnovala nejhrolivější pozornost, abych se stala vzorem a vodítkem pro všechny smrtelníky. Přeji si, abys mě v tom napodobila a snažila se horlivě získat pokoru, která těší Nejvyššího i mě, která touží po tvém opravdovém vzestupu. Přála bych si, aby tvá dokonalost vyrůstala z hlubokých základů tvého vlastního sebepoznání, protože čím hlouběji budou položeny základy, tím vyšší a vznešenější dokonalosti může dosáhnout budova tvé ctností. Tak tvá vůle najde nejtímnější shodu s vůlí Pána, který shlíží z věhlasu svého trůnu na pokorně této zemi.

KAPITOLA II.

Pán pokračuje druhý den v přípravě nejsvětější Marie na vtělení Slova.

16. V první části tohoto životopisu (svazek I., 219) jsem se zmínila o tom, že Mariino nejčistší tělo bylo počato a dokonale formováno během sedmi dnů. Nejvyšší si přál uskutečnit tento zázrak proto, aby tato nejsvětější duše nemusela čekat tak dlouho, jako duše obyčejných smrtelníků. Přál si, aby byla stvořena a vdechnuta do těla dříve než obvykle (jak se to také opravdu stalo) s tím, aby se začátek nápravy

světa nějak podobal začátku jeho stvoření. K podobné shodě došlo znovu při příchodu Vykupitele v tom, že po zformování nového Adama, Krista, mohl Bůh odpočívat jako ten, kdo naplnil všechny síly své všemohoucnosti při svém největším díle a mohl si užívat nejchutnější den Páně všech svých radostí. A protože tyto zázraky vyžadovaly zásah Matky božského Slova, která Mu měla dát viditelnou podobu a měla spojit dva extrémny, Boha a člověka, bylo vhodné, aby měla vztah k oběma. Její důstojnost byla nižší jen než ta boží a nadřazená všemu, co není Bůh. K této důstojnosti patřilo také úměrné vědění a chápání jak nejvyšší boží podstaty, tak i podstaty všech nižších tvorů.

17. V návaznosti na svůj záměr pokračoval nejvyšší Pán v udělování milostí, kterými chtěl před vtělením, během devíti dnů, vybavit nejsvětější Marii, jak jsem již vysvětlila. Druhého dne byla ve stejné půlnoční době navštívena panenská Marie stejně, jak bylo popsáno v předešlé kapitole. Božská moc Ji pozvedla stejnou vznešeností a osvěcováním Ji připravovala vizi Božství. On sám se Ji zjevil znovu nepřímým způsobem stejně, jako prvního dne. Bylo Ji ukázáno vše, co bylo vykonáno ve druhém dni stvoření. Byla poučena o tom, jak Bůh rozdělil vody (Gn.1,6), některé nahoru a jiné dolů, aby vytvořil oblohu a nad ní křišťálové rozhraní, známé také jako vodní nebe. Její vhléd pronikal velikost, pořádek, stav, pohyby a všechny ostatní vlastnosti a stavy nebes.

18. A v nejmoudřejší Panně nezůstaly tyto vědomosti nečinné ani sterilní, protože v Ní nejjasnější světlo Božství ihned přetévalo, rozněcovalo a vybízelo Ji k obdivu, chválám a lásce k dobru a boží moci. Takto proměněna božskou dokonalostí praktikovala hrdinské činy všech ctností, které dokonale uspokojovaly jeho boží Majestát. A stejně jako Ji Bůh v předešlém prvním dni dal podíl na své moudrosti, tak Ji v tomto druhém dni dal úměrný podíl na své boží všemohoucnosti. Dal Ji moc nad chováním nebes, planet a živlů, když jim všem přikázal, aby Ji poslouchaly. Tak byla tato velká Královna vyvýšena ke svrchovanosti nad mořem, zemí, živly a nebeskou sférou i nade všemi tvory, které obsahují.

19. Tato svrchovanost a nejvyšší moc patřila k důstojnosti nejsvětější Marie kromě výše uvedené příčiny také ještě z dvou dalších důvodů. Prvním důvodem, byl fakt, že tato Paní byla privilegovanou Královnou, která byla vyňata z působnosti obvyklého zákona hříchu a jeho důsledků. Proto nebylo třeba Ji zařazovat do stejné všeobecné třídy bezcitných Adamových synů, proti kterým Všemohoucí tvorstvo vyzbrojil (Mdr.5,18), aby mohlo pomstít jeho zranění a potrestat jejich šílenství. Pokud by se ve své neposlušnosti neobrátili proti svému Stvořiteli, nebyly by ani živly a jejich působení vůči nim neposlušné, neobtěžovaly by je, ani proti nim neobracely

krutost a nepřízeň svého účinků. A pokud je tato vzpoura tvorstva trestem za hříchy, nemohla se oprávněně vztahovat na nejsvětější Marii, která byla neposkvrněná a bez viny. Nebylo by ani spravedlivé, aby byla méně privilegovaná než andělé, kteří nebyli zasaženi důsledky hříchu, nebo zbaveni moci nad silou živlů. Ačkoli byla nejsvětější Marie tělesné a pozemské podstaty, dokázala se přesto povznést nad všechny hmotné i duchovní bytosti, aby se stala Královnou a Paní všeho tvorstva. V tomto ohledu byla hodna mnohem většího uznání, protože to bylo výjimečné a vzácnější. Královně musí být přiznáno víc než jejím poddaným, Paní víc než jejímu služebnictvu.

20. Druhým důvodem bylo, že sám její nejsvětější Syn měl poslouchat tuto nebeskou Královnou a svou Matku. Protože On byl Stvořitelem živlů a všech věcí, z logiky věci přirozeně vyplývá, že Ji měly poslouchat, když Ji je poddán sám jejich Stvořitel, a že by měly podléhat jejímu velení. Nebyla osoba Krista s ohledem na jeho lidství podřízena své matce v souladu s ustanovením a přirozeným zákonem? Tato výsada svrchovanosti měla také výrazně zvýšit ctnosti a zásluhy nejsvětější Marie, protože to, co my obvykle děláme pod nátlakem a proti své vůli, Ona dělala svobodně a záslužně. Tato nejmoudřejší Královna nevyužívala svou nadvládu nad živly a tvory neuváženě a nebo pro svou úlevu a pohodlí, ale naopak, přikázala stvoření, aby neustávalo ve své činnosti a účincích v míře, která pro Ni byla přirozeně bolestivá a obtěžující, protože se měla v těchto věcech podobat svému nejsvětějšímu Synovi a trpět s Ním. Její láska a pokora Ji nedovolovaly zadržovat a omezovat nevládnost tvorů vůči Ni, protože věděla, jak je utrpení drahocenné a vážené v očích Páně.

21. Pouze v některých případech, kdy věděla, že to není pro její prospěch, ale že to potřebuje její Syn a Stvořitel, omezila tato něžná Matka sílu živlů a jejich účinků, jak uvidíme dále při popisu její cesty do Egypta i při jiných příležitostech, kdy nejvyšší moudře uznala za vhodné, aby tvorstvo uznalo a uctilo svého Stvořitele, nebo aby Ho chránilo a sloužilo Mu v některých potřebách (viz 543, 590, 633). Kdo ze smrtelníků by nežasl při povědomí o tomto novém zázraku? Je možné si představit pouhého pozemského tvora, obdařeného svrchovaností a mocí nad vším tvorstvem, který se považuje za nejnehodnějšího a nejneopatrnějšího ze všech tvorů, jak v tomto pokorném rozpoložení přikazuje zuřivosti větrů a veškeré nemilosrdnosti přírodních živlů, aby se obrátily proti Ni a splnily tak povinnost plnit její příkazy! Tyto živly, plné úcty a zdvořilosti k takové Paní, sice vyhověly jejím přáním, ne však proto, aby pomstily křivdy páchané na svém Stvořiteli, jako je tomu u ostatních Adamových dětí, ale se záměrem respektovat její příkazy.

22. Ve světle této pokory naší nepřemožitelné Královny nemohou smrtelníci zapírat svou nejvyšší arogantní ješitnost a domýšlivost, či spíše troufalost, když si i přes své šílené ukrutnosti, které volají po zuřivé vzpouře živlů i všech škodlivých sil vesmíru, stěžují na jejich přísnost, jako by jejich obtěžování bylo neoprávněné. Odmítáme tuhou zimu i vysilující horko. Všechny bolestivé věci se nám hnusí a s veškerou energií odsuzujeme tyto vykonavatele boží spravedlnosti. Vyhledáváme své vlastní pohodlí a požitky, jako by měly trvat věčně a jako by nebylo jasné, že tím na sebe jen svoláváme těžší tresty za své chyby.

23. Obrátme však opět svou pozornost zpět k vědomostem a moci daným nebeské Kněžně i dalším darům, kterými byla důstojně připravována na postavení boží Matky. Můžeme vnímat jejich dokonalost, protože v nich vidíme jistou nekonečnost a neomezenost v podílení se na Božství, které bylo podobné tomu, které později vykazovala nejsvětější Kristova duše. Protože Ona nejen že v Bohu znala všechny tvory, ale chápala je do té míry, že je mohla ovládat, přičemž by byla schopna pochopit ještě mnoho dalších, kdyby existovali. Označují tyto vědomosti za nekonečné, protože se zdá, že se podílela na vlastnostech nekonečného vědomí, a protože v jednom a tomtéž hnutí myslí, bez nutnosti postupného zkoumání viděla a vnímala počet nebes, jejich šířku a hloubku, řád, pohyby, vlastnosti, materiál, formu i živly se všemi jejich proměnami a neštěstími, které působily, přičemž to vše vnímala ve stejném okamžiku. Až do okamžiku jejího souhlasu a naplnění nevýslovného milosrdenství Nejvyššího neznala nejmoudřejší Panna jen bezprostřední účel těchto vědomostí. Během těch dnů pokračovala v nejvroucnějších modlitbách za příchod Mesiáše tak, jak Jí Pán přikázal. A On Jí dal pocítit, že nebude otálet, protože určený čas jeho příchodu již nadešel.

Ponaučení, které mi dala Královna nebes.

24. Má dcero, v tom, co jsi poznala o darech a milostech, které mi byly uděleny při přípravě na důstojnost boží Matky, si tě přeji upozornit na obdivuhodný řád boží moudrosti při stvoření člověka. Všimni si, že ho Stvořitel nevytvořil z ničeho proto, aby byl otrokem, ale proto, aby se stal králem a pánem všeho stvoření (Gen.1,26), a aby všeho užíval a ve své svrchovanosti, všemu vládl a panoval. Současně však měl člověk v sobě rozpoznat obraz svého Stvořitele a dílo jeho rukou, čímž se měl stát Bohu poddaný a jeho vůli poslušný víc, než je tvorstvo vůči člověku, což vyžaduje spravedlnost i rozum. Aby člověk nezůstal bez znalosti a poznání Stvořitele i prostředků pro vnímání a plnění jeho vůle, přidal Bůh k jeho přirozenému světlu ještě jiné, větší, pronikavější, jasnější, jistější, svobodnější a dalekosáhlejší světlo, totiž

světlo boží víry, kterým může člověk rozpoznat existenci Boha, jeho dokonalost a současně s tím i jeho dílo. Vybaven tímto věděním a mocí byl člověk ustaven do dobré pozice, poctěn a obohacen, přičemž neměl žádnou omluvu pro to, že se nemůže cele věnovat plnění boží vůle.

25. Avšak lidská pošetilost ruší tento řád a ničí tuto harmonii, když člověk, stvořený jako pán a král tvorstva, zotročuje sám sebe tím, že se tvorstvu podrobuje a že snižuje svou důstojnost tím, že užívá viditelné věci ne jako moudrý pán, ale jako nehodný otrok. Snižuje se pod nejnižší tvory tím, že ztrácí ze zřetele skutečnost, že je jejich pánem. Všechna tato zvrácenost pramení z toho, že člověk nevyužívá tvory ke službě svému Stvořiteli prostřednictvím dobře uspořádané víry, ale pro požitek z vášně a potěšení smyslů. Odtud také vychází velké opovržení věcmi, které nejsou smyslem příjemné.

26. Ty, má nejdraží, vzhlížej věrně ke svému Stvořiteli a Pánovi, a snaž se ve své duši věrně napodobovat obraz jeho božské dokonalosti. Neztrácej vládu a dominanci nad tvory, a ať žádný z nich neomezuje tvou svobodu, ale snaž se nad všemi zvítězit, aby se nic nestavělo mezi tebe a tvého Stvořitele. Nepodvoluj se tomu, co je ve spojení s tvory příjemné, protože by to zatemňovalo tvůj rozum a oslabovalo vůli, ale naopak nepříznivým a bolestným důsledkům jejich činnosti. Snášej to s radostnou ochotou, protože jsem dělala to samé při napodobování svého Syna, i když jsem měla moc zamezit jejich obtěžování a byla jsem bez hříchů, které bych měla odčinit.

KAPITOLA III.

Jaké milosti udělil Nejvyšší přesvaté Marii třetího dne noveny před vtělením Slova.

27. Pravice Nejvyššího, která rozrazila dveře svého Božství před nejsvětější Marií, i nadále obohacovala a zdobila svými nekonečnými vlastnostmi tuto nejčistší duši a panenské tělo, které si zvolil za svůj stánek, chrám a svaté město svého přebývání. A nebeská Paní, pohlcena tímto nekonečným Božstvím, okřídlená stoupala den za dnem stále dál od pozemských věcí a proměňovala se stále víc v nebeskou bytost, když v Nejvyšším objevovala stále nové svátosti. Protože je Nejvyšší nekonečným předmětem touhy, zbývá vždy mnoho toho, po čem je možné toužit a co je možné poznávat, i když je hlad stále sycen tím, co poskytuje. Ani všechny sbory andělů a všichni lidé nezískali dohromady takové vyvýšení v požehnáních, milostech a svátostech, jako tato Kněžna, zejména pokud jde o ty, jež jí patřily jako Matce Stvořitele.

28. Ve třetím dnu příprav, ke kterému jsem nyní dospěla, probíhala příprava Marie obdobně jako v prvním dni, kdy se jí Bůh zjevil v nepřímé vizi. Příliš těžkopádné a nedostatečné jsou naše schopnosti pro pochopení znásobování darů a milostí, kterými Nejvyšší v případě nebeské Marie nikterak nešetřil, a v této chvíli se mi nedostává slov, kterými bych mohla vysvětlit byť i nejmenší část toho, co jsem vnímala. Mohu říci pouze to, že boží moudrost a moc postupovala způsobem hodným té, která se měla stát Matkou Slova, tak, aby byla zajištěna vzhledem k božským osobám, jak dalece to bylo u tvora možné, odpovídající podobnost a úměra. Kdo má alespoň slabou představu o vzdálenosti, která od sebe odděluje tyto dva extrémy, nekonečného Boha a omezeného lidského tvora, může mnohem lépe pochopit, co je nutné vykonat proto, aby byly přivedeny k sobě a byla vytvořena odpovídající úměra.

29. Královna nebe stále víc a více jako zrcadlo odrážela jeho nekonečné vlastnosti a ctnosti. Pod doteky štětce božské Moudrosti a vlivem barev a světla udělovaných shůry z ní její krása vyzařovala stále dokonaleji. Toho dne byla seznámena s dílem stvoření, které se událo třetího dne. Dozvěděla se, kdy a jak se vody pod oblohou slily na jedno místo (Gn.1,9), jak se ukázala souš, kterou Pán nazval zemí a vody mořem. Pochopila, jakým způsobem země zplodila čerstvé byliny, všechny rostliny a ovocné stromy s jejich semeny, každý podle svého druhu. Byla poučena o velikosti moře, jeho hloubce a rozdělení, jeho vazbách na řeky a prameny, které v něm mají svůj původ, a které do něho zpět tečou, poznala různé rostliny a byliny, květiny, stromy, kořeny, plody a semena, přičemž vnímala jak vše v celku a vše jednotlivě slouží člověku. To vše naše Královna chápala a pronikala nejbystřejším vhladem jasněji, zřetelněji a srozumitelněji než Adam nebo Šalamoun. Ve srovnání s Ní by se všichni odborníci v medicíně po celém světě i se všemi svými nejpečlivějšími studiemi a největšími zkušenostmi jevíli jako naprosto neznalí. Nejsvětější Marie věděla o všem, co zůstalo zrakům ukryté, jak se říká v knize moudrosti (Mdr.7,21), a stejně tak, jako vše poznala bez příměsi klamu, tak to bez závisti sděluje. Cokoli říká Šalamoun v knize Moudrosti, to vše se u Ní splnilo s jedinečnou dokonalostí.

30. V některých situacích využila tyto znalosti naše Královna při své charitativní činnosti vůči chudým a potřebným, jak to bude později popsáno na různých místech tohoto životopisu (č. 668, 867, 868, 1048; III. 159, 423). To vše dokonale ovládala, jako dobře vycvičený hudebník svůj nástroj. Totéž platilo i o jiných vědách pokaždé, když uznala, že by bylo vhodné nebo nutné je využít ve službách Nejvyššího, protože v nich byla mnohem dokonalejší, než kterýkoli ze smrtelníků, který vynikal v umění nebo vědě. Zнала ušlechtilé vlastnosti a účinky kamenů, bylin i rostlin, a o Ní platilo

to, co Kristus, náš Pán, slíbil apoštolům a prvním křesťanům, že jim doušek jedu neublíží. Tato výsada patřila také Královně jako Panovnici, takže Ji jed, ani cokoli jiného nemohlo zranit nebo Ji uškodit bez toho, aby to sama dovolila.

31. Tyto výsady a milosti nejmoudřejší Kněžna a Paní vždy skrývala, a jak jsem již napsala, ani je nikdy nevyužívala ve svůj prospěch, protože si nepřála být zbavena podílu na utrpení, které si zvolil její nejsvětější Syn. Dříve než Ho počala a stala se jeho Matkou, byla božským věděním poučena o schopnosti těla Slova trpět. A když se stala Matkou, viděla a zakoušela tuto pravdu ve svém Synovi a Pánovi, proto dávala větší volnost, nebo spíše lépe přísnější příkazy tvorům, aby Ji postihovali, protože viděla výsledky těchto aktivit u svého Stvořitele. Protože si však Nejvyšší nepřál, aby byla jeho vyvolená Nevěsta stále obtěžována tvory, i když si to sama přála, často omezoval a neutralizoval jejich aktivity, takže nebeské Kněžně nepřekáželi v příležitostném prožívání radostí z nejvyššího Krále.

32. Během třetího dne získala nejsvětější Marie ve prospěch smrtelníků prostřednictvím vize Božství ještě jinou milost, protože během této vize Ji Bůh zvláštním způsobem zjevil touhu jeho božské lásky přijít lidem na pomoc a pozvednout je z jejich soužení. V souladu s poznáním jeho nekonečného milosrdenství a se záměrem, se kterým k němu došlo, udělil Nejvyšší Marii jakési podílnictví na jeho vlastnostech, aby se pak, jako Matka a Obhájkyně hříšníků, za ně mohla přimlouvat. Tato účast nejsvětější Marie na boží lásce a na jeho sklonu pomáhat byla tak nebeská a mocná, že pokud by v té chvíli nebyla posilována pánovou mocí, nebyla by schopna snést prudkost své touhy pomáhat a zachraňovat lidstvo. Naplněna touto láskou a milosrdenstvím by se byla ochotná pro jejich záchranu, pokud by to bylo nutné nebo možné, vydat na nekonečný čas plamenům, meči nebo nejhorším mukám smrti. Všechnu tu trýzeň, žal, soužení, bolest a slabost by přijala a trpěla, přičemž by to vnímala jako velké potěšení pro spásu hříšníků. Vše co lidé od počátku světa až do této hodiny vytrpěli a co ještě až do konce světa vytrpí, by bylo maličkostí pro lásku této nejmilosrdnější Matky. Ať tedy smrtelníci a hříšníci pochopí, co nejsvětější Marii dluží.

33. Od toho dne můžeme říci, že nebeská Paní začala být Matkou milosrdenství a velké milosti, a to ze dvou příčin. Zaprvé proto, že se od této chvíle snažila se zvláštní a úzkostlivou snahou sdílet bez závislosti poklady milostí, které chápala a získala. Proto v jejím srdci vzrostla tak obdivuhodná něha, se kterou byla připravená se sdílet se všemi lidmi, ukrýt je ve svém srdci, aby se tak podíleli na boží lásce, která v něm hořela. Zadruté proto, že tato láska nejsvětější Marie toužící po spáse lidí byla jedním z hlavních předpokladů pro početí věčného Slova v jejím panenském lůně. Bylo

nejvýš vhodné, aby měla plnost milosrdenství, laskavosti, zbožnosti a shovívavosti ta, která měla počít a porodit Slovo učiněné člověkem, který se ve svém milosrdenství, milosti a lásce chtěl pokořit až k úrovni naší přirozenosti a přál si narodit se z Ni, aby mohl trpět za lidstvo. Pořekadlo, že jablko nepadne daleko od stromu, vystihuje skutečnost, že děti přebírají vlastnosti svých rodičů podobně, jako voda přebírá vlastnosti minerálů, kterými protéká. A přestože Kristovo zrození vycházelo z Božství, podílely se na něm v nejvyšší možné míře také vlastnosti Matky. Nebyla by tedy schopná spolupůsobit s Duchem svatým při tomto početí, při kterém scházela pouze činnost muže, pokud by nebyla obdařena dokonalostí odpovídající dokonalosti Kristova lidství.

34. Nejsvětější Marie vyšla z této vize ve stavu stále rostoucí horlivosti a celý zbytek dne věnovala modlitbám a prosbám, jak Jí Pán přikázal. Srdce jejího Ženicha bylo raněno láskou, takže (popsáno naším způsobem vyjadřování) už toužil po dni a hodině, kdy spočine v náruči a skloní se na srdce své Milé.

Ponaučení, které mi dala nejsvětější Královna.

35. Má nejdražší dcero, nesmírné byly milosti, kterými mě obdařila ruka Nejvyššího ve vizi Božství, kterou mi ráčil udělit během devíti dnů před jeho početím v mém lůně. I když se mi nezjevil přímo a nezastřené, udělal to vznešeným způsobem a s takovými účinky, které jsou vyhrazené jeho moudrosti. Při vzpomínce na to, co jsem v této vizi vnímala, jsem vždy dospěla ke správnému chápání postavení, které zaujímá Bůh vůči člověku a člověk vůči Bohu. Mé srdce bylo rozněcováno láskou a drásáno žalem, protože jsem si uvědomovala nesmírnost jeho lásky ke smrtelníkům a jejich nejvýš nevďěčnou zapomnětlivost na jeho nepochopitelné dobrodiní. Mnohokrát bych při pomyšlení na tyto krajnosti zemřela, pokud by mě Bůh neutěšil a neuchoval. Tato oběť jeho služebnice se jeho Velebnosti velice líbila a přijímal ji s větším uspokojením než všechny zápalné oběti Starého zákona, protože shlédł na mou pokoru, kterou byl velice potěšen. Pokaždé, když jsem praktikovala toto cvičení, projevoval vždy větší milosrdenství mně i mému lidu.

36. Tato svatá tajemství ti vyjevují, má nejdražší, proto, abych tě povzbudila k následování mého příkladu, jak dalece to dovolí tvé slabé síly podporované boží milostí. Shlížej na skutky, se kterými ses seznámila, jako na vzor a příklad, který má být pečlivě následován. Často rozjímej a uvažuj znovu a znovu ve světle milosti a rozumu o tom, jak věrně by smrtelníci měli spolupůsobit s touto nesmírnou boží milostí a jeho dychtivostí jim pomáhat. Současně porovnávej bezcitnou zatvrzelost Adamových dětí. Přejí si, aby se tvé srdce obměkčilo v milující vděčnosti k Pánu a rozplývalo se lítostí nad nešťastným jednáním lidí. Ujišťuji tě, má dcero, že v den

posledního soudu bude tato lidská, nejvýš nevďečná zapomnětlivost na tuto pravdu příčinou největšího hněvu spravedlivého Soudce, přičemž zahanbení lidí pro tento hněv bude tak velké, že by se v tom dni raději sami z vlastní vůle vrhli do propasti bolesti, pokud by od nich služebníci boží spravedlnosti tuto splátku sami nevymáhali.

37. Aby ses vyhnula tak ohavné chybě a předešla tak hroznému trestu, obnovuj v sobě vzpomínku na požehnání, která jsi obdržela z jeho laskavých a dobrotivých rukou, a pamatuj, že tě Bůh přednostně vyznamenal před dušemi mnoha pokolení. Nedopouštěj se chyby a nedomnívej se, že ti Bůh udělil tyto velké milosti a zvláštní dary jen pro tvou potřebu. Byly ti svěřeny také kvůli tvým bratrům a sestrám, protože se boží milosrdenství vztahuje na všechny lidi. Proto díky, které Pánovi dlužíš, musíš nejprve vzdávat za sebe a pak za své bližní. Protože jsi chudá, obětuj Bohu život a zásluhy mého nejsvětějšího Syna, a s nimi také vše, co jsem vytrpěla v síle své lásky. Tak se staneš Bohu milou a přineseš mu nějakou náhradu za nevďek smrtelníků. Ve všech těchto věcech se opakovaně a mnohokrát cvič, a vzpomínej při tom na to, na co jsem myslela a co jsem cítila při obdobných činech a cvičeních.

KAPITOLA IV.

Nejvyšší pokračuje čtvrtého dne v udělování milostí nejsvětější Marii.

38. Nejvyšší stále pokračoval v udělování milostí a nejvýš vznešených tajemství naší Královně a Paní, aby Ji připravil na blížící se důstojnost mateřství. Čtvrtého dne začala příprava ve stejnou hodinu jako v předešlých dnech tím, že byla naše Královna opět povznesena do abstraktní vize Božství. Avšak tato vize byla doprovázena novými účinky vznešených osvěcení v této nejčistší duši. Boží moc a moudrost nezná meze nebo hranice, jeho působnost omezuje pouze naše vůle nebo omezenost naší stvořené přirozenosti. Ale vůle nejsvětější Marie boží moc nikterak neomezovala, protože všechny její skutky byly konány s plností svatosti a v plném souladu s potěšením Pána, čímž ho přitahovala, a jak On sám řekl, zraňovala jeho srdce láskou (Pís.4,9). Moc boží ruky byla omezena pouze skutečností, že nejsvětější Marie byla pouhým tvorem, avšak v rámci těchto mezí mohla působit bez toho, aby byla nějak svazována nebo omezována, a bez nutnosti odměřování dávek vod moudrosti z křišťálově čistých zdrojů Božství.

39. Nejvyšší Ji v této vizi formou nejneobvyklejších osvěcení zjevil nový zákon milosti, který má Vykupitel světa založit, svátosti, které bude v sobě obsahovat, účel,

pro který tyto svátosti ve své nové Církvi evangelia ustanoví, dary a požehnání připravené pro lidi a jeho touhu, aby byli všichni zachráněni a čerpali z ovoce vykoupění. Moudrost, kterou nejsvětější Marie čerpala z těchto vizí, ve kterých ji vyučoval nejvyšší Učitel a Vůdce moudrých (Mdr.7,15), byla tak velká, že pokud by ji měl člověk nebo anděl nějakým způsobem popsat, muselo by být o vědomostech naší Paní sepsáno víc knih, než kolik jich bylo v tomto světě sepsáno o veškerém umění, vědě a všech lidských vynálezech. A není divu, že její vědomosti byly obsáhlejší než všech ostatních lidí, vždyť do srdce a mysli naší Kněžny byl vlit a přečerpán oceán Božství, který hříchy a zlé dispozice tvorů spoutaly, potlačily a omezily. Bylo to vědění skryté ve svém zřídle až do vhodného okamžiku, kterým byla hodina, ve které byla vyvolena za Matku otcova Jednorozeného.

40. Spolu se sladkostí této božské vědy cítila naše Královna také pronikavou bolest, kterou v Ní právě toto vědění stále obnovovalo. Vnímala v Nejvyšším nevýslovné poklady milostí a požehnání, které připravil pro smrtelníky, i váhu boží náklonnosti, se kterou Pán toužil po tom, aby Ho všichni lidé mohli věčně požívat. Současně však viděla a vnímala inklinaci světa ke zlu i to, jak smrtelníci slepě omezují přítok těchto pokladů a připravují se o účast na Božství. Z toho se zrodil nový druh mučednictví plného žalu ze ztracení lidí a touhy po nápravě této žalostné ztráty. To způsobilo, že obětovala nejvznešenější modlitby, žádosti, oběti, pokořování se a hrdinské činy lásky k Bohu i lidem za to, aby v budoucnu nebyl nikdo, pokud by to bylo možné, ztracen, aby všichni poznali svého Stvořitele a Vykupitele, vyznávali Ho, klaněli se Mu a milovali Ho. To vše se odehrálo právě v této vizi, ale protože obsah těchto žádostí se podobal těm, které jsem již popsala, nebudu se o nich zde široce rozepisovat.

41. V souvislosti s tím Jí Pán ukázal také veškeré dílo stvoření čtvrtého dne (Gn.1,14-17). Nebeská Kněžna Marie pochopila, jak a kdy byly utvořeny nebeské svítlny oddělující den a noc, které slouží k určování období, dní a roků, a jak proto byla stvořena velká nebeská svítlna, Slunce, vládkyně dne spolu s Měsícem, menší svítlnou, vládkyní noci. Obdobným způsobem byly utvořeny hvězdy osmého nebe, aby svým třpytem obveselovaly noc a vládly různým vlivům dne i noci. Pochopila materiální podstatu těchto svítících těles, jejich tvar, velikost, vlastnosti, různost jejich pohybů, uniformitu jakož i nerovnost planet. Zнала počet hvězd i vliv, který mají na zemi na živé i neživé tvory, jakož i účinky a změny způsobené jejich vlivem.

42. To není v rozporu s tím, co řekl prorok (Žl.146,4), že Bůh zná počet hvězd a nazývá je jejich jmény, protože tím David nikterak neupírá jeho Majestátu svobodu

udělovat tvorům zvláštní výsady, které dostává od přírody. Je zřejmé, že toto vědění je sdílitelné, a protože přispívalo k Mariině dokonalosti, nemělo by Ji být upíráno. Cožpak Ji neudělil větší dary a neučinil Ji Královnou hvězd a všeho tvorstva? Toto vědění bylo jen jakýmsi důsledkem její nadvlády a svrchovanosti nad silami, vlivy a pohyby všech nebeských těles, kterým bylo přikázáno, aby Ji poslouchaly jako svou Královnou a Paní.

43. V důsledku tohoto příkazu, který Pán dal nebeským tělesům a v souladu s vládou, kterou nejsvětější Marie nad nimi získala, měla takovou moc, že kdyby přikázala hvězdám, aby opustily svá místa na nebi, okamžitě by spěchaly na místa, která by jim určila. Totéž platí pro Slunce a planety, které by zastavily svůj běh a přerušily svou činnost, aby vykonaly Mariin příkaz. Jak jsem již uvedla výše (č. 21), její Výsost někdy tuto moc využila. Jak později uvidíme, došlo k tomu několikrát v Egyptě, kde jsou sluneční paprsky mimořádně silné. Tam přikázala slunci, aby zmírnilo svou horkost a neobtěžovalo nebo nevysilovalo boží dítě, svého Pána. Slunce Ji poslechno, takže působilo obtíže a utrpení Ji, protože si to přála, ale respektovalo něžný věk Slunce spravedlnosti, které držela ve svém náručí. Totéž se stalo i s jinými hvězdami a při několika příležitostech zadržela slunce v jeho běhu, jak sdělím později.

44. Mnoho dalších skrytých svátostí, které Nejvyšší vyjevil v této vizi naší velké Královně, a vše, co jsem dosud řekla nebo ještě řeknu, mě zanechává nespokojenou a se srdcem jakoby roztrhaným na kusy, protože vidím, že mohu popsat jen málo z toho, co chápu, přičemž poměrně méně chápu to, co se opravdu dělo s naší nebeskou Paní. Mnohá Ji týkající se tajemství zůstanou skryta až do posledního dne, kdy je její nejsvětější Syn vyhlásí, protože nyní nejsme schopni je přijmout. Nejsvětější Marie vyšla z této vize ještě více roznícená a naplněná Božstvím, plně proměněná poznáním božích vlastností a dokonalosti, přičemž její pokrok ve ctnostech držel krok s postupem božích dobrodiní. Znásobovala své prosby, vroucí vzdechy i záslužné skutky, aby uspišila vtělení Slova a naši spásu.

Poučení, které mi udělila nebeská Královna.

45. Má nejdražší dcero, přeji si, aby ses pilně věnovala meditaci a přemýšlení o tom, co jsi pochopila o mých skutcích a utrpeních z doby, kdy mi Nejvyšší dal tak hluboký vhled do své dobrotnosti, která Ho nekonečnou silou pudí obohacovat lidi, a z doby, kdy mi ukázal chybějící spolupůsobení a temný nevděk smrtelníků. Když jsem obrátila svou pozornost od nejtědřejší blahosklonnosti Nejvyššího k vnímání a

chápaní pošetilé zatvřelosti srdce hříšníků, zasáhl mou duši šíp smrtelné úzkosti, který v ní zůstal po celý život. Přeji si ti sdělit ještě jiné tajemství. Nejvyšší se snažil mnohokrát léčit utrpení a zděšení mého srdce v tomto žalu tím, že mě těšil slovy: „Přijmi ty, má Nevěsto, dary, kterými slepý a neznalý svět ve své ubohosti pohrdá, a které není schopen přijímat a chápat.“ Spolu s těmito slovy Nejvyšší obvykle uvolnil proudy své boží štědrosti, které obšťastňovaly mou duši víc, než mohou lidské schopnosti pochopit nebo jazyk vyložit.

46. Přeji si proto, aby ses ty, má přítelkyně, stala nyní mou společnicí v zármutku, kterým jsem trpěla, a kterého si pozemšťané tak málo všímají. Abys mě mohla napodobit v něm i v účincích tohoto nejvyššího spravedlivého žalu, musíš popřít sama sebe, úplně na sebe zapomenout a kvůli špatnému chování smrtelníků korunovat své srdce trny žalu. Plač nad těmi, kteří se smějí svému věčnému zatracení, protože tento pláč je nejvyšší legitimní činnost pravých nevěst mého nejsvětějšího Syna. Ať tyto nevěsty hledají svou útěchu jen v slzách nad svými hříchy a nad nevědomým světem. Tak připrav své srdce, aby tě Pán mohl učinit podílnicí na svých pokladech, ne proto, abys zbohatla, ale proto, aby jeho Majestát mohl ukojit svou nejštědřejší lásku k tobě, i aby duše mohly najít ospravedlnění. Napodobuj mě ve všem, co tě učím, protože víš, že chci jen tvé dobro.

KAPITOLA V.

Nejvyšší pátého dne zjevil nejsvětější Marii nová tajemství a svatá díla spolu s tím, co se událo pátého dne stvoření a Ona pokračuje v prosbách o Vtělení Slova.

47. Nadešel pátý den noveny, kterou slavila nejsvětější Trojice v chrámu nejsvětější Marie proto, aby v Ni mohlo věčné Slovo přijmout lidskou podobu. Stejně jako v předešlých dnech byla Marie povznesena do abstraktní vize Božství, a tak, jak závoj skrývající tajemství a nekonečnou boží moudrost víc a víc padal, tak během tohoto dne přesvatá Marie odkrývala nová tajemství. Protože příprava a osvěcování vydávaly stále silnější paprsky světla a božských milostí, které probleskovaly do její nejsvětější duše a vyprazdňovaly poklady nekonečnosti do jejích schopností, byla nebeská Paní stále více přizpůsobována a proměňována do podoby svého Boha, aby byla hodna stát se jeho Matkou.

48. V této vizi projevoval Nejvyšší nebeské Královně nevýslovné důkazy lásky, mluvil k Ni a ukázal Ji další tajemství se slovy: „Má Nevěsto a holubičko, ve skrytu mého lůna jsi vnímala nesmírnou štědrost, ke které mě nutí má láska k lidskému

pokolení, i poklady, které jsou ve skrytu připraveny pro jejich štěstí. Tato láska ve mně je tak silná, že si přeji dát jim svého Jednorozenného, aby je poučil a spasil. Viděla jsi také něco z malých výtěžků jejich otupělé netečnosti, nevědky a pohrdání, se kterým shlíží na mou shovívavost a lásku. Přestože jsem ti ukázal část jejich zloby, přeji si, má přítelkyně, abys znovu ve mně poznala, jak malý je počet těch, kteří mě mají poznat a milovat jako moji vyvolení, a jak velký a rostoucí je počet nevďečných a zavržených. Nesčetné hříchy a ohavnosti těchto nečistých a poskvřených lidí, které jsem ve svém nekonečném poznání předzvěděl, omezují mé štědré milosrdenství a uzamkly pokladnici mého Božství, takže činí svět zcela nehodný přijímání mých darů.“

49. Těmito slovy Nejvyššího byla Kněžna Marie zasvěcena do velkého tajemství týkajícího se předurčených a zavržených a také překážek, kterými hříšné lidstvo zdržovalo příchod božího Slova na svět. Po tom, co Jí byla ve vizi prezentována Stvořitelova nekonečná štědrost a spravedlnost i nezměrná nepravost a zloba lidí, nejmoudřejší Paní, roznicena zářem božské lásky, oslovila jeho Vznešenost slovy:

50. „Můj Pane a nekonečný Bože moudrosti a nepochopitelné svatosti, jaké je to tajemství, které jsi mi zjevil? Lidských zločinů je bez míry, takže je může pochopit jen tvá moudrost. Mohou však všechny tyto zločiny a snad ještě mnoho jiných uhasit tvou velkomyslnou lásku, anebo ji překonat? Ne, můj Pane a Vládce, to se nesmí stát; zloba lidská nesmí překážet tvému milosrdenství. Jsem sice nejneužitečnější z celého lidského pokolení, přesto Ti jeho jménem připomínám tvou věrnost. Neomylnou pravdou je, že spíše nebe a země pominou, než by tvé slovo selhalo (Iz.51,6), ale pravdou je také to, že jsi mnohokrát dal své slovo skrze svaté proroky, přičemž jsi jim slovy svých úst slíbil Vykupitele a naši spásu. Jak tedy, můj Bože, by mohly zůstat tyto sliby nenaplněné, aniž by to nebylo v rozporu s tvou nekonečnou moudrostí, nebo jak by mohl být člověk klamán, aniž by to nebylo v rozporu s tvou dobrotou? Nemám nic, co bych Ti mohla za stranu smrtelníků nabídnout, a čím bych Tě mohla přimět splnit svůj slib, ani žádný tvor Tě nemůže přinutit, abys splnil svá zaslíbení a zajistil jim věčnou blaženost skrze vtělené Slovo, přičemž, pokud by bylo možné si toto požehnání zasloužit, by tím nebyla oslavena tvá nekonečná a štědrá shovívavost. Pouze Ty sám si můžeš tuto povinnost uložit, protože jen v Bohu samotném je možné najít dostatečný důvod proto, aby se stal člověkem. Jen v Tobě samotném byl důvod a motiv pro naše stvoření, a proto také jedině v Tobě samém je důvod pro naše vykoupení po našem pádu. Nehledej, můj Bože a nejvyšší Králi, zásluhy, ani žádný silnější motiv, než je tvé milosrdenství a oslava tvého svatého jména.“

51. „Je pravdou, má Nevěsto,“ odpověděl Nejvyšší, „že kvůli své dobrotě jsem se zavázal slibem, že přijmu lidskou přirozenost a budu mezi nimi přebývat, aniž by si někdo z nich mohl takový slib zasloužit, ale nevděčné chování lidí, tak odporné mým očím a mé spravedlnosti nezasluhuje, abych tento slib naplnil. Neboť přesto, že hledám jen jejich věčné štěstí, splácí lidé mou lásku pouze zatvrzelostí, se kterou budou jistě pohrdat a mrhat poklady mých milostí a požehnání. Místo ovoce urodí trní, dobrodiní splatí úděsnými urážkami, mé nespoutané a štědré milosrdenství podlým nevďekem, přičemž koncem všeho tohoto zla bude ztráta vize Boha v jejich věčné trýzni. Všimni si, má přítelkyně, těchto pravd zaznamenaných v tajemství mé moudrosti, a oceň tyto velké svátosti, protože tobě je mé srdce otevřené, takže můžeš vidět spravedlnost mého jednání.“

52. Není možné popsat skrytá tajemství, která nejsvětější Marie v Pánovi vnímala, protože v Něm viděla všechny tvory minulé, přítomné i budoucí doby, jejich místo ve stvoření, jejich dobré a špatné skutky i konec každého z nich. Pokud by nebyla posilována, nemohla by přežít účinky a pocity, které v Ní způsobovalo poznání a vhled do těchto skrytých svátostí a tajemství. Ale jeho Velebnost těmito novými zázraky a milostmi sledovala tak vysoký cíl, takže ničím nešetřil a byl nejvyšš štědrý ke své Milé, kterou si zvolil za svou Matku. A protože naše Královna odvozovala toto učení ze samého Boha, podílela se také na žáru jeho věčné lásky, která Ji roznítila láskou k Bohu i bližnímu. Proto pokračujíc ve svých přímlovách řekla:

53. „Pane a věčný Bože, neviditelný a nesmrtelný, vyznávám tvou spravedlnost a velebím tvé skutky, klaním se tvé nekonečné podstatě a mám v úctě tvé soudy. Mé srdce se rozplývá nejněžnější láskou, když vnímám tvou nekonečnou štědlost k lidem a jejich temný nevďek a hrubost vůči Tobě. Ty, ó, můj Bože, usiluješ o to, aby všichni dosáhli věčného života, ale je jen málo těch, kteří Ti jsou vděční za toto neocenitelné dobrodiní a mnoho těch, kteří zahynou kvůli své zlomyslnosti. Pokud kvůli tomu, ó, můj věčný Bože, upustíš od svého záměru, jsme my, smrtelníci, ztraceni. Ale Ty, který ve své boží vševědoucečnosti vnímáš i budoucí hříchy a zlobu lidí, které Tě tak velice uráží, vidíš také svého Jednorozenného učiněného člověkem i jeho budoucí skutky, které mají ve tvých očích nekonečnou cenu a hodnotu, a ty nade vše vyvážíš všechny zlobu a hříchy. Dej, ať skrze tohoto Bohočlověka je přemožena tvá spravedlnost a kvůli Němu samotnému nám Ho dej nyní! A pro zvýšení naléhavosti

mé prosby se ještě jednou ve jménu lidského pokolení spojuji s duchem tohoto Slova, stvořeného ve tvé mysli, modlím se za jeho skutečný příchod a za věčný život pro lidstvo prostřednictvím jeho rukou.“

54. Při této modlitbě nejčistší Marie, si věčný Otec (popsáno naším způsobem vyjadřování) představil svého Jednorozeného, jak je zrozen panenským lůnem této velké Královny a byl pohnut její pokornou a láskyplnou prosbou. Jeho zdánlivé váhání bylo pouze záměrem jeho něžné lásky, aby se mohl déle kochat hlasem své Milované, který byl sladkostí jejich rtů přeměňován v nejsladší med (Pis. 4,11) a jehož zvuk byl jako rajske ovoce (Pis. 4,13). Proto, aby mohl prodloužit tento láskyplný spor, Ji Pán odpověděl: „Má nejmilejší Nevěsto a vyvolená Holubičko, požaduješ ode mě velké věci, ale je jen málo toho, čím jsem lidem povinován. Jak tedy může být tak pozoruhodná milost udělena těmto nehodným? Nech mě, má Přítelkyně, s nimi naložit podle jejich zlých zásluh.“ Naše mocná a laskavá Přímluvkyně odpověděla: „Ne, můj Pane, neupustím od své naléhavé žádosti. Pokud žádám mnoho, žádám to od Tebe, který jsi bohatý v milosrdenství, mocný skutky a věrný ve slovech. Můj praotec David o Tobě a věčném Slovu řekl: „Jahve přísahal, neodvolá to: Ty jsi knězem na věky podle řádu Melchizedechova (Žl.109,4).“ Nechť tedy přijde Kněz, který se má současně stát obětí za naši záchranu. Nechť přijde, protože nemůžeš litovat svého slibu, vždyť Ty neslibuješ neuváženě. Přidej mě silou tohoto Bohočlověka, který mi nedovolí ustát v mé naléhavé žádosti, dokud mi neudělíš své požehnání, jako mému praotci Jakobovi (Gn.32,29).“

55. V tomto zápasu (stejně jako kdysi při zápasu s Jakobem), byla naše Paní a Královna tážána na své jméno, a Ona odpověděla: „Jsem Adamova dcera, vytvořená tvými rukama z bezvýznamného prachu.“ A Nejvyšší odpověděl: „Od nynějška budeš nazývána vyvolenou Matkou Jednorozeného.“ Avšak poslední část toho jména slyšeli jen nebeští dvořané, přičemž Ji zůstala prozatím skrytá až do vhodného času. Ona slyšela jen slovo „vyvolenou“. V tomto prodlouženém sporu lásky řízením božské moudrosti a se záměrem roznění srdce této Vyvolené, celá nejsvětější Trojice dala Marii, naší nejčistší Královně, výslovný slib, že nyní bude na svět posláno věčné Slovo, které se stane člověkem. Naplněna nevyslovnou radostí a jásotem nad tímto fiat (staň se), požádala Nejvyššího o požehnání, které také obdržela. Tak tato silná Žena vyšla ze zápasu s Bohem vítězněji než Jakob, protože Ona vyšla bohatší, silnější a s velkou kořistí, přičemž Tím, kdo byl raněn a oslaben (chápáno podle našeho způsobu vyjadřování), byl sám Bůh, protože On byl přitažen láskou této Paní, aby se v posvátné snubní komůrce jejího lůna přidělil slabostí naší

přirozenosti, která je schopna trpět. Zastřel a omezil sílu svého Božství, aby na sobě vymohl souhlas a nechal se přemoci, a aby nám svou smrtí dal život. Ať smrtelníci vidí a uznávají, že je nejsvětější Marie, hned po svém nejsvětějším Synovi, příčinou jejich spásy.

56. V této vizi bylo této velké Královně zjeveno také dílo pátého dne stvoření i způsob, kterým k tomu došlo. Viděla, jak mocí božího příkazu byli ve vodách pod oblohou zplozeni a stvoření nedokonalí plazi, kteří se plazí po zemi, okřídlená zvířata, která létají ve vzduchu a ryby, které plují ve vodě. U všech těchto tvorů znala jejich původ, podstatu, tvar a stavbu těla podle jejich druhů. Poznala všechny druhy zvířat žijících na polích a v lesích, jejich vlastnosti, zvláštnosti, účel a místo v přírodě. Poznala ptactvo nebe (které nazýváme atmosférou), různost forem každého druhu, jejich dekorativnost, peří a lehkost. Poznala nesčíslné množství ryb v mořích a řekách, rozdíly mezi velrybami, rozličnost jejich forem, jejich stavbu těla a vlastnosti, jejich skrýše a potravu, které jim poskytovalo moře, jejich účel a záměr, se kterým byly stvořeny. A jeho Majestát dal zvláštní příkaz všem těmto tvorům, aby uznávaly a poslouchaly nejsvětější Marii, které svěřil moc jim všem vládnout, čehož při mnoha příležitostech využila, jak popíše později (č.185, 431, 636). Tím toho dne skončilo její vytržení, přičemž zbytek dne strávila přednášením proseb a praktikováním cvičení, které Jí Nejvyšší doporučil.

Ponaučení, které mi dala nebeská Paní.

57. Má dcero, plnější poznání podivuhodných skutků ruky Všemohoucího, které mi ukázal ve vizích, když mě povyšoval k důstojnosti Matky, je vyhrazeno pro předurčené až pro dobu jejich příchodu do nebeského Jeruzaléma. Tam je pochopí a uvidí v samotném Pánovi a pocítí zvláštní potěšení a úžas, které prožili andělé, když jim Nejvyšší pro svou větší slávu a chválu tyto věci zjevil. A protože Jeho Velebnost k tobě projevila tak láskyplnou velkorysost, že tě upřednostnila před všemi lidskými pokoleními, když ti dal tak velké poznání a světlo týkající se těchto skrytých svátostí, přejí si, má přítelkyně, abys vynikala nad všechny tvory ve chvále a velebení jeho svatého jména za všechny skutky jeho mocné ruky, které mi učinil.

58. Současně se musíš ze všech sil snažit mě napodobit ve všech skutcích, které jsem s pomocí těchto velkých a podivuhodných požehnání konala. Modli se a pros za věčnou spásu svých bližních, a za to, aby mohlo být jméno mého Syna velebeno a známo všem a po celém světě. Musíš si vytvořit návyk na takový druh modlitby stálým odhodláním, založeným na živé víře a neochvějně důvěře a tím, že nebudeš nikdy ze zřetele ztrácet svou bídu v nejhlubší pokoře a sebeponižování. Takto připravena musíš s pomocí boží lásky bojovat za dobro svého lidu, s pevným

přesvědčením, že nejslavnějších vítězství boží lásky můžeme dobýt zejména při svém jednání s pokornými, kteří upřímně milují Boha. Povznes se nad sebe a vzdávej Bohu díky za zvláštní milosti, které byly uděleny tobě i za ty, které udělil lidskému pokolení. Proměněna touto božskou láskou vysloužíš jiné dary pro sebe i pro své bližní, a kdykoli shledeš sebe v jeho božské přítomnosti, požádej Ho o jeho požehnání.

KAPITOLA VI.

Nejvyšší ukázal Marii, naší Paní, další tajemství a díla šestého dne stvoření.

59. Zatímco Nejvyšší pokračoval v bezprostřední přípravě naší nebeské Kněžny na přijetí věčného Slova v jejím panenském lůně, Ona setrvala bez přestání ve svých vroucích vzdeších a modlitbách za uspišení jeho příchodu na svět. Když nastala noc šestého dne z těch dní, které jsem začala popisovat, byla nejsvětější Marie, po povznesení důkladným osvícením, opět oslovena a pozvána k nazírání Božství v abstraktní vizi. I když k tomu došlo stejně jako jindy, byla tato vize provázena většími nebeskými účinky a hlubším vhladem do vlastností Nejvyššího. V tomto vytržení setrvala devět hodin a vyšla z něj ve třetí hodině. Přestože tato vysoká vize boží podstaty v této hodině ustala, požívala nejsvětější Marie jiný druh vize a modliteb. Ten byl sice nižší než druh první vize, ale sám o sobě byl nejvyšší vznešený a úžasnější než druhy vizí, které prožívali někteří světci a spravedliví. Dosud popsané dary a milosti se během posledních dnů před vtělením stávaly víc a více božské bez toho, aby to bránilo aktivnímu plnění povinností spojených s jejím manželským stavem, proto si zde Marta neměla právo stěžovat na to, že ji Marie opustila v její službě (Lk.10,40).

60. Jakmile v této vizi spatřila Boha, byla jí ihned představena díla šestého dne stvoření světa. Stala se svědkem, jako by byla přítomna toho, jak z rozkazu Pána země vydala živé bytosti podle jejich druhů, jak popisuje Mojžiš (Gn.1,24). Písmo svaté se zde odkazuje na suchozemská zvířata, která jsou životem i svou činností dokonalejší než ryby a ptáci, a jsou nazvána jménem označujícím důležitější část jejich přirozenosti. Viděla a poznávala všechny třídy a druhy zvířat, která byla šestého dne stvořena, i to, jak se jmenují, některá domácí zvířata, která slouží a pomáhají člověku, jiná divoká a dravá zvířata, další, plazi, kteří se nezvedají nebo jen velmi

málo od země. Poznala a pochopila vlastnosti všech zvířat, jejich zuřivost, sílu, účel, ke kterému slouží a všechny jejich význačné vlastnosti a jejich jedinečnost. Nad tím vším Jí byla svěřena vláda a všem bylo přikázáno, aby Ji poslouchali. Mohla by bez odporu šlapat po brejlovcích a bazilišcích, protože by pokorně snášeli její patu. Mnohokrát některé z těchto zvířat prokázalo podřízenost jejím příkazům, jako při narození jejího nejsvětějšího Syna, kdy se z příkazu jeho nejsvětější Matky vůl a osel sklonili, aby svým dechem zahřívali boží dítě.

61. V této plnosti poznání a vědění naše nebeská Královna dokonale pochopila skryté boží cesty při tvorbě veškerého tvorstva sloužícího člověku, i to, jak mnoho je za to člověk zavázán svému Stvořiteli. Bylo tedy nejvýš vhodné, aby byla obdařena tímto poznáním a vědění, aby díky nim mohla vzdávat náležité díky za tato požehnání. Ani lidé, ani andělé tak nečinili, když nebyli v tomto ohledu schopni náležitě plnit tuto povinnost. Veškerou tuto prázdnotu vyplnila Královna všech a splatila dluh vděčnosti, který jsme my nemohli nebo nechtěli splácet. Skrze Ni byla boží Spravedlnost plně uspokojena s ohledem na její pozici prostředníka mezi ní a tvory. Pro svou nevinnost a vděčnost se stala jeho Velebností milejší než všichni ostatní tvorové. Tak byl připravován tajemný příchod Boha na svět, protože poslední překážka byla odstraněna posvěcením Té, která se měla stát jeho Matkou.

62. Po tom, co se stala svědkem stvoření nerozumných tvorů, bylo sděleno, jak nejsvětější Trojice, aby doplnila a zdokonalila svět, řekla: „Učiňme člověka ke svému obrazu, aby se nám podobal (Gn.1,26),“ a jak byl účinností tohoto božího prohlášení utvořen ze země člověk, jako první z rodičů všech ostatních lidí. Přesvatá Panna získala hluboký vhled do harmonické kompozice lidského těla a duše, do jejich schopností, do procesu stvoření a vdechnutí duše do těla a jejím důvěrném spojení s tělem. Obdržela hluboké povědomí o stavbě lidského těla a všech jeho částí. Získala informace o počtu kostí, žil, tepen, nervů a vazeb, o součinnosti nálad, které tvoří příslušný temperament, o schopnostech zažívání, o růstu a pohybu. Pochopila, jak dochází k poruchám a změnám této harmonie, které způsobují nemoci a jak mohou být léčeny. Toto vše nejmoudřejší Panna pochopila bez nejmenší chyby, lépe než všichni mudrci světa a lépe než andělé.

63. Pán Jí také vyjevil šťastný stav původní spravedlnosti, do něhož zasadil první rodiče Adama a Evu. Vnímala jejich stav, krásu, dokonalost jejich nevinnosti a milosti i krátkosti doby, po kterou v tomto stavu setrvali. Vnímala také, jak byli pokoušeni a přemoženi chytrostí hada (Gn.3,5), jaké byly důsledky jejich hříchu a jak velká byla zuřivost a nenávist démona vůči lidskému pokolení. Při vizi všech těchto

věci praktikovala naše Královna velké a hrdinské činy ctností, které jsou Bohu velmi milé. Pochopila, že i Ona je dcerou těchto prvních rodičů, a že pochází z přirozenosti tak nevděčného ke svému Stvořiteli. Při uvědomění si této skutečnosti se v boží přítomnosti pokořovala tak, že boží srdce ranila a pohnula ho, aby Ji vyvýšil nad veškeré tvorstvo. Vzala na sebe úkol oplakávat první hřích i všechny, které z něho vyvstaly tak, jako by se jich dopustila Ona sama. Proto už tehdy mohl být první hřích nazván šťastnou vinou, která vyvolala slzy tak vzácné očím Páně a zajistila nám takové záruky a závazky našeho vykoupení.

64. Při vzdávání vroucích diků Stvořiteli za jeho velikolepé dílo stvoření člověka uvažovala hluboce o jeho neposlušnosti, o svodu a oklamání Evy, přičemž se v duchu rozhodla, že získá trvalou poslušnost, kterou Tito první rodiče odepřeli svému Stvořiteli. Tato její poddanost byla očím božího Majestátu tak příjemná, že v přítomnosti nebeských dvořanů nařídil okamžité splnění a provedení toho, co bylo předobrazeno v příběhu krále Asuera, který zapudil královnu Vašti. Tu zbavil královské důstojnosti pro její neposlušnost, zatímco na její místo povýšil pokornou a laskavou Ester (Est.2,17).

65. Tato událost se těmito tajemstvím obdivuhodně podobá, protože vznešený a pravý Král, aby ukázal velikost své moci a poklady svého Božství, připravil velkou hostinu své tvořivosti. Po tom, co vystrojl bohatou hostinu pro všechny tvory, pozval hosty, to jest lidské pokolení, stvořením jeho prvních rodičů. Vašti, naše matka Eva, neuposlechla tím, že se nepodrobila božímu příkazu, a nyní, uprostřed nádherného provolávání slávy a plesání andělů, pravý Asuer nařídil, aby byla nejpokornější Ester toho dne povýšena na svrchovanou Panovnici nad vším tvorstvem. Touto Ester nebyl nikdo jiný než nejsvětější Marie, plná milosti a krásy, která byla vybrána ze všech lidských dcer, jako jejich Obnovitelka a Matka jejich Krista.

66. V plnosti tohoto tajemství Nejvyšší vlil do srdce naší Královny nové opovržení vůči démonovi, takové, jaké cítila Ester vůči Amanovi (Est.7,6), a tak došlo k tomu, že ho svrhla z pozice nadřazenosti a vládnutí nad celým světem. Ona rozdrtila hlavu jeho pýchy, když ho pověsila na šibenici kříže, na kterém chtěl zničit a přemoci Bohočlověka. Byl jím však sám pokárán a přemožen. Tomu všemu byla nejsvětější Marie nápomocná, jak později popíši na příslušném místě (svazek III., 653). Tato drakova závist vůči Ženě, této nebeské Paní, začala v nebi ve chvíli, kdy Ji viděl oděnou sluncem (Zj.12,1; svazek I., 95), přičemž tento spor pokračoval do doby, kdy byl zbaven své tyranské nadvlády. Podobně jako věrný Mardocheus získal místo pyšného Amana (Est.6,10), byl také poctěn nejvyšší ctnostný a věrný Josef, který Ji neustále vyzýval, aby se modlila za svobodu svého lidu. To bylo neustálé téma hovorů svatého Josefa s jeho nejčistší Snoubenkou, a právě proto byl povýšen až na

vrchol svatosti a vznešené důstojnosti držení prstenu s pečeti nejvyššího Krále (Est.8,2), čímž získal pravomoc přikazovat samému Bohočlověkově, jak nám vypravuje evangelium. Když zakusila všechna tato tajemství, vyšla naše Královna ze svého vytržení.

Ponaučení, které mi dala nebeská Královna

67. Nádherný, má dcero, byl dar pokory, který mi Nejvyšší udělil při tebou popsané události. A protože jeho Velebnost neodmítá modlitby těch, kteří se připravují na jeho přijetí, přeji si, abys mě napodobila a byla mou společnicí při praktikování této ctnosti. Neměla jsem žádný podíl na Adamově hříchu, protože jsem byla osvobozena od jeho neposlušnosti, ale protože jsem měla podíl na jeho přirozenosti a byla tak jeho dcerou, pokořovala jsem se v úsudku o své osobě až k nicotě. Jak hluboko se musí ve světle tohoto příkladu pokořovat ti, kteří nejen že mají podíl na prvotním hříchu, ale sami spáchali nesčetné hříchy? Cílem a pohnutkou k tomuto pokořování by nemělo být odvrácení trestů za tyto hříchy, ale obnova a kompenzace úbytku a ztráty cti, které tak byly Stvořiteli a Pánovi způsobeny.

68. Pokud by tvůj bratr těžce urazil svého pozemského otce, nebyla bys milující a věrnou dcerou svého otce, ani pravou sestrou svého bratra, pokud bys netruchlila nad tímto proviněním a neoplakávala tento pád jako svůj vlastní, protože otci patří úcta a tvému bratrovi láska, kterou ho máš milovat jako sebe samu. Zvaž tedy, má nejdražší, a zkoumej v pravém světle, jak velký je rozdíl mezi tvým Otcem, který je v nebesích a tvým pozemským otcem, a jak jste všichni jeho dětmi svázanými dohromady nejpřísnější povinností bratrství a služebnicky jednoho pravého Pána. Stejně, jako bys ronila slzy při ponížení a zahanbení způsobeném nějakým hanebným skutkem svého přirozeného bratra, přeji si, abys to činila za hříchy, kterých se dopouští smrtelníci proti Bohu a litovala je se zahanbením, jako bys za ně byla zodpovědná ty sama. To je právě to, co jsem dělala při pomyšlení na neposlušnost Adama a Evy a na vše zlo, které v důsledku toho postihlo celé lidské pokolení. A Nejvyššího můj šlechetný zájem uspokojil, protože nejpříjemnější jsou jeho očím slzy prolévané za hříchy, které jsou zapomenuty těmi, kteří se jich dopustili.

69. Současně se snaž vždy pamatovat na to, jakkoli jsou velké a zvláštní milosti, které jsi od Nejvyššího obdržela, abys nikdy nepohrdala nebezpečím hříchu, ani nepodceňovala starostlivé a pokorné plnění obyčejných povinností přikázání a lásky. To tě nezavazuje k tomu, abys opustila boží přítomnost. Víra tě učí a vnuknutí vedou k tomu, abys s Ním byla při všech činnostech a na všech místech, a abys přítom opouštěla sebe i své sklony a ve všem plnila vůli svého Pána a Ženicha. Nedovol, aby

ses nechala vést sentimentem vlastních sklonů, ani tím, co se zdá být v souladu s tvými vnitřními zálibami a chutí, protože se mnohdy právě pod tímto pláštěm skrývá největší nebezpečí. V takových pochybnostech a rozpacích ať rozhoduje a je tvým pánem svatá poslušnost. S pomocí poslušnosti se budeš rozhodovat bezpečně a pro své jednání nebudeš potřebovat žádné jiné kritérium. Velká vítězství a pokrok v zásluhách jsou spojeny s opravdovou poddaností a podřizováním se názoru jiných. Nechtěj mít nikdy moc rozhodovat o tom, co chceš nebo nechceš, a pak budeš zpívat o vítězstvích a přemůžeš nepřátele.

KAPITOLA VII.

Nejvyšší slaví nové zasnoubení s nebeskou Kněžnou, aby Ji připravil na vtělení a ozdobil Ji pro ně.

70. Velká jsou díla Nejvyššího, protože všechna byla a jsou konána v plnosti vědění a dobra, uspořádaná v míře i počtu (Mdr.11,20). Žádné z nich není vadné, zbytečné nebo neužitečné, nadbytečné nebo marnivé, všechna jsou nádherná a velkolepá, dokončena a provedena podle plné míry jeho svatě vůle. Chtěl je mít taková proto, aby v nich mohl být poznán a chválen. Avšak ve srovnání s tajemstvím Vtělení, jsou všechna zevnější boží díla, i když jsou sama o sobě velká, úžasná a podivuhodná a mohou být spíše obdivována než pochopena, pouze malou jiskrou vzešlou z nezměrné hlubiny Božství. Tato velká svátost, kdy si vypůjčí přirozenost schopnou trpět a zemřít, je především velkým dílem jeho nekonečné moci a moudrosti, které nesmírně převyšuje všechna ostatní díla a divy jeho mocné ruky. Protože v tomto tajemství se už nejedná jen o pouhou jiskru Božství, ale celý obrovský vulkán nekonečného Božství, otevřený a darovaný lidem, spojený nerozlučitelným a věčným poutem s naší pozemskou lidskou přirozeností.

71. Pokud má být tato obdivuhodná svátost Krále poměřována pouze jeho vlastní nesmírností, vyplývá z toho, že Žena, v jejímž lůně se měl stát člověkem, zasluhovala, aby byla tak dokonale ozdobena plností jeho pokladů, aby žádný dar nebo milost v rozsahu možností nebyly vynechány, a aby byly všechny tyto dary tak dokonalé, aby jim nic nechybělo. Protože to vše bylo smysluplné a v naprosté shodě s velikostí Všemohoucího, vyplnil to u nejsvětější Marie zajisté mnohem lépe než král Asuer laskavé Ester (Est.2,17), když ji povýšil na svůj vznešený trůn. Nejenže Nejvyšší zahrnul naši Královnu Marii tak velkými milostmi, výsadami a dary, o kterých nikdy

žádný tvor ani neuvažoval, ale které, když předstoupila před dvořany tohoto velkého věčného Krále (I.Tim.1,9), v Ni nechávaly poznat a vyvyšovaly v Ni boží moc a zároveň nechávaly pochopit, že Ten, který měl právo si vyvolit ženu za svou Matku věděl také, jak ji učinit hodnou k přijetí takového postavení.

72. Nadešel sedmý den tajemných příprav na blížící se svátost, a ve stejné hodině, jak již bylo uvedeno, byla nebeská Paní povolána a povznesena v duchu, avšak s tím rozdílem, že byla i s tělem vynesena svatými anděly až do nejvyššího nebe, zatímco Ji jeden z nich na zemi zastupoval v její tělesné podobě. Když byla přenesena do nejvyššího nebe, spatřila Boha v abstraktní vizi stejně jako v předešlých dnech, přičemž v každém následujícím dni byla osvětlena novým a pronikavějším světlem, osvětlujícím nová a hlubší tajemství, která Bůh může podle své svobodné vůle skrývat nebo zjevovat. Současně slyšela hlas přicházející od královského trůnu, který pravil: „Naše Nevěsto a vyvolená Holubičko, naše laskavá Přítelkyně, která jsi byla shledána příjemnou našim očím, a která jsi byla vyvolena z tisíců, přejeme si Tě znovu přijmout jako svou Nevěstu, pročež si Tě přejeme ozdobit a okrášlit způsobem vhodným našeho záměru.“

73. Když nejpokornější mezi pokornými uslyšela tato slova, pokořila a ponížila se před tváří Nejvyššího víc, než může člověk pochopit. Zcela poddána božskému přání a se strhující skromností odpověděla: „U tvých nohou, ó, Pane, leží prach a opovržením hodný červ, připravený jako tvůj ubohý otrok plnit všechna tvá přání. Použij, ó, věčné Dobro, tento bezvýznamný nástroj podle svého přání, a ať s ním tvá pravice naloží, jak se Ti líbí.“ Nejvyšší ihned přikázal dvěma serafům, z těch, kteří jsou nejbliže jeho trůnu a jsou nejvyšší ve své důstojnosti, aby této nebeské Panně posloužili. V doprovodu ostatních se ve viditelných podobách postavili před trůn, kde obstoupili nejsvětější Marii, která hořela boží láskou víc, než oni.

74. Bylo to podívaná hodná nového obdivu a plesání andělských duchů. Bylo úžasné vidět na tomto nebeském místě, kterého se nedotkly žádné jiné nohy, pokornou Dívku vysvěcenou za jejich Královnu a vyvýšenou ze všech tvorů do bezprostřední blízkosti Boha, bylo úžasné vidět tuto Ženu, kterou svět přehlížel a opovrhoval, tak vysoce váženou a ceněnou (Př.31,10), bylo úžasné vidět naši lidskou přirozenost se svými prvními plody, která obdržela příslib svrchovanosti nad nebeskými sbory a již zaujímající své místo mezi nimi. Ó, jak svatou a oprávněnou závist musel tento obdivuhodný zázrak vzbudit u dávných dvořanů tohoto nebeského Jeruzaléma! Jaké myšlenky v nich povstávaly při chvále jejich Původce! Jaké pocity pokory se v nich probouzely, když podrobovali veškeré své vysoké poznání ustanovením Božské vůle! Viděli, že je svatý a spravedlivý ten, který vyvyšuje pokorné, je laskavý k lidské nízkosti a vyvyšuje Ji nad andělské sbory.

75. Zatímco byli obyvatelé nebe zaujati chvályhodným obdivem, nejsvětější Trojice (popsáno našim nedokonalým způsobem chápání a vyjadřování) rozmlouvala sama se sebou, jak příjemná je jejím očím Kněžna Marie, jak dokonale a plně spolupůsobila s Jí udělenými milostmi a dary, jak přiměřeně zvětšila slávu Páně a jak byla prosta jakéhokoliv poklesku, nedostatku nebo překážky, které by mohly nějakým způsobem ohrozit důstojnost jejího předurčeného mateřství Slova. V souladu s tím tři Osoby nejsvětější Trojice rozhodly vyvýšit tohoto Tvora do nejvyššího stavu milosti a božího přátelství, do takového, kterého žádný tvor nikdy nedosáhl ani nedosáhne, přičemž Jí pak udělily více milostí, než všem ostatním tvorům dohromady. Nejsvětější Trojice byla potěšena a radovala se z toho, že nejvyšší svatost Marie byla taková, jakou pro Ni ve svém božském rozumu zamýšlela a určila.

76. V souladu s touto svatostí, pro její doplnění i jako svědectví laskavosti, se kterou si Pán přál Ji stále vystavovat novým účinkům svého Božství, nařídil a přikázal, aby byla nejsvětější Marie viditelně oděna a ozdobena tajemnými kněžskými rouchy a šperky, které by symbolizovaly vnitřní milosti a výsady Královny a nebeské Nevěsty. I když Jí byly už dříve, v době, kdy byla přivedena do chrámu (svazek I., 436), takové snubní ozdoby uděleny, událo se to nyní za nových a podivuhodných podmínek, protože to mělo sloužit jako bezprostřední příprava na zázrak Vtělení.

77. Ihned z příkazu Páně oblékli dva serafové přesvatou Marii do tuniky nebo volného roucha, které mělo symbolizovat její čistotu a milost. Bylo tak nádherně bílé a zářivé, že pokud by jeden jediný paprsek toho světla, které toto roucho tak hojně vyzářovalo, probleskl do našeho světa, byl by sám o sobě více zářivý než všechny hvězdy dohromady, i kdyby byly všechny jako slunce, a veškeré světlo, které známe, by se nám ve srovnání s ním jevilo jako tma. Zatímco ji seraf oblékal, dal Jí Nejvyšší hluboké poznání povinnosti s tím spojené, obzvláště pak toho, že musí náležitě splácet jeho Majestátu odpovídající mírou své věrné lásky a vznešené dokonalosti svých úkonů, jimž se nyní naučila. Nicméně účel, pro který Jí Pán tyto milosti udělil, totiž vtělení skrze Ni, Jí zůstal i nadále skrytý. Všechna ostatní tajemství naše Paní chápala a kvůli všem se s nevýslovnou moudrostí pokořovala a prosila o boží pomoc, aby s těmi milostmi a dary spolupůsobila.

78. Přes toto roucho Jí stejný seraf navlékl pás jako symbol svaté bázně, která Jí byla dána. Byl velice bohatý, posetý drahokamy neobyčejného lesku a krásy. Současně s tím pramen světla, který vycházel z Božství, osvítil nebeskou Kněžnu, aby pochopila vznešené důvody, proč se mají všichni tvorové Boha bát. Tímto darem bohobojnosti byla Marie náležitě opásána, jak tvor, který měl jednat a tak důvěrně rozmlouvat se svým Stvořitelem jako jeho Matka.

79. Následně vnímala, že Ji seraf ozdobil překrásnými a bohatými vlasy, sepnutými nádhernou sponou, zářivější než čisté leštěné zlato. Pochopila, že touto okrasou Ji byla přiznána výsada zabývat se po celý život vznešenými a božskými myšlenkami, různěcovanými nejjemnější láskou, což symbolizovalo zlato. V souvislosti s touto výsadou byla znovu utvrzena ve stavu nezastřené moudrosti a vědění, a nádherně sepnutými vlasy vznešených myšlenek byla potvrzena nevýslovná účast na moudrosti a vědění samého Boha. Byly Ji také dány sandály nebo obuv, které naznačovaly, že všechny její kroky a pohyby budou nejvš krásné (Pís.7,2), a budou vždy směřovat k vysokému a svatému cíli větší slávy Nejvyššího. Tato obuv byla sešněrována zvláštní milostí úzkostlivé pečlivosti v konání dobra před Bohem i před lidmi, k čemuž došlo, když spěchala navštívit svatou Alžbětu a svatého Jana (Lk.1,39). Tak kráčela tato knížecká Dcera nejvš krásná ve svých krocích (Pís.7,2).

80. Její ruce zdobily náramky, které ji naplňovaly velkodušností při podnikání velkých skutků účasti na boží velkoleposti, takže vždy vztahovala své ruce k odvážným skutkům (Př.31,19). Její prsty byly ozdobeny prsteny, aby i v menších a nižších záležitostech mohla vše konat s největší dokonalostí, vznešeným cílem i záměrem, které činily její skutky v každém ohledu velkými a obdivuhodnými. To vše doplňoval ještě náhrdelník posetý neocenitelnými a zářícími drahokamy, který obsahoval symboly tří nejvznešenějších ctností víry, naděje a lásky, které odpovídají třem božským Osobám. Společně s udělením tohoto daru v Ní byly obnoveny návyky těchto nejvš ušlechtilých ctností, které by byly potřebné obzvláště pro tajemství vtělení a vykoupení.

81. Zavěšením zlatých náušnic ozdobených stříbrem (Pis.1,11) byly její uši připraveny pro poselství, které měla brzy uslyšet od archanděla Gabriela, přičemž byla současně vybavena vědomostmi, aby mohla pozorně vyslechnout a dát přijatelnou odpověď na božské nabídky. Tak bude čisté stříbro její nevinnosti znovu znít v uších Páně a jako ozvěna v lůně Božství se budou odrážet ta okouzlující a posvátná slova: „Fiat mihi secundum verbum tuum,“ „ať se mi stane podle tvého slova (Lk.1,38)!“

82. Pak pokryli její roucho nápisy z nejjemnějších barev smíchaných se zlatem, které zároveň sloužily jako výšivky a lemování. Některé z nich obsahovaly text: „Marie, Matka Boží,“ jiné: „Marie, Panna a Matka.“ Avšak tyto nápisy nebyly pro Ní srozumitelné, ani Ji nebyly vysvětleny, avšak andělé jejich význam znali. Různé barvy symbolizovaly vlastnosti všech ctností v nejvyšším stupni i jejich skutečné praktikování, převyšující vše, co kdy bylo vykonáno ostatními rozumnými tvory. Pro doplnění veškeré té krásy, serafové prozářili její tvář prostřednictvím něčeho, co bychom mohli považovat za plet'ovou vodu, světlem čerpaným z blízkosti a účasti

nevyčerpatelného bytí a dokonalosti Boha. Protože byla vybrána, aby skutečně a věrně ukryla ve svém panenském lůně nekonečně dokonalého Boha, bylo vhodné, aby se na této dokonalosti podílela prostřednictvím milostí předem udělených v nejvyšší míře, která je u pouhého tvora možná.

83. Díky této ozdobě a své kráse se stala naše Kněžna Marie před Pánem tak nádherná a okouzlující, že i nejvyšší Král Ji toužil mít za Nevěstu (Žl.44,12). Nebudu se zde zdržovat opakováním toho, co jsem již řekla a co ještě budu v tomto životopise říkat o jejích ctnostech. Řeknu jen, že tato ozdoba byla doprovázena novými vlastnostmi a účinky zcela božské povahy. Toto vše bylo vlastní jeho nekonečné moci a nesmírné dokonalosti a svatosti, která nabízí našemu chápání vždy nová pole pro rozjímání. A pokud se jedná o otázku tohoto oceánu dokonalosti nejsvětější Marie, můžeme jen doufat, že se dotkneme alespoň jeho břehů. Mé chápání toho, co vnímám, je vždy zahlcené obrovským množstvím myšlenek, o kterých se však nemohu obšírně rozepisovat.

Poučení, které mi dala nejsvětější Královna Marie.

84. Má dcero, sklady a pokladnice Nejvyššího, které patří božskému Pánu a všemohoucímu Králi, v sobě skrývají bezpočet bezmezného bohatství a pokladů pro jeho vyvolené nevěsty. On může obohatit nesčetné jiné duše právě tak, jak obohatil mou duši a ještě Mu nekonečně více zbyde. Žádného tvora však neobdaruje tolik, jako mně, ale ne proto, že by snad nemohl nebo nechtěl, ale proto, že nikdo se nestane tak způsobilým pro jeho milosti, jako jsem se stala já. Všemohoucí je však velice štědrý k některým duším, které obohacuje tak velkomyslně proto, že méně ztěžují předávání jeho darů a uschopňují se k jejich přijetí lépe než ostatní.

85. Přeji si, má nejmilejší, abys nekladla žádné překážky lásce tvého Pána, ale připravila se na přijetí drahokamů a darů, které tě učiní způsobilou pro přechod do jeho snubní komnaty. Pamatuji si, že všechny spravedlivé duše získávají tyto ozdoby z jeho rukou, i když každá z nich v závislosti na stupni přátelství a milosti, které je uschopňují k jejich přijetí. Pokud si přeješ dosáhnout nejvyšší čistoty této dokonalosti a stát se hodnou přítomnosti tvého Pána a Ženicha, snaž se být pevná a silná v lásce, přičemž víš, že tato láska roste ve stejné míře, ve které se kdo umrtvuje a sebezapírá. Musíš se umrtvovat a zřikat všeho pozemského. Musíš zapuzovat všechny myšlenky hledající smysl v sobě i ve viditelných věcech a musíš růst a dělat pokroky pouze v boží lásce. Umývej a očišťuj se v krvi svého Vykupitele, Krista, a využívej toto očišťování často obnovováním láskyplné lítosti nad svými hříchy. Tak dojdeš milosti v jeho očích a On zatouží po tvé kráse i všechny tvé ozdoby budou plné nejvyšší dokonalosti a čistoty.

86. A protože ses mohla těšit velké oblibě a hojnosti požehnání Páně, je spravedlivé, abys Mu víc než mnoho lidských pokolení vzdávala díky a stále Ho velebila za to, co pro tebe blahosklonně udělal. Pokud je zlo nevďěku tak ohavné a trestuhodné u těch, kteří Mu dluží málo a kteří ve své nízkosti a hrubosti zapominají na dobrodiní Páně, oč větší bude tvá vina, pokud budeš zanedbávat tuto povinnost. Neklam sama sebe omluvou, že jsi pokorná, protože je velký rozdíl mezi vděčnou pokorou a pokornou nevďěčností. Nezapomínej na to, že Pán velmi často prokazuje velkou přízeň nehodným, aby ukázal svou dobrotu a štědrost. Ať se proto nikdo nenadýmá, ale ať každý o to víc uznává svou nehodnost a užívá toho jako léku a sirupu proti jedu domýšlivosti. Vděčnost však bude s tímto skromným sebehodnocením souhlasit, protože musíme uznávat, že každý dobrý dar pochází od Otce světél a tvorové si ho nikdy nemohou zasloužit (Jak.1,17). Všechny dary mají svůj původ pouze v jeho dobrotě a zavazují nás k vděčnosti a uznání.

KAPITOLA VIII.

**Naše velká Královna se v přítomnosti Páně snažně přimlouvá, aby
uspíší vtělení a vykoupení lidstva, a jeho Velebnost se podvoluje jejím
modlitbám.**

87. Nebeská Kněžna, nejsvětější Marie, dosáhla nyní takové plnosti milosti a krásy, že boží srdce bylo raněno její něžnou náklonností a touhou (Pís.4,9), a bylo takřkajíc neodolatelně puženo k tomu, aby již přeletělo z lůna věčného Otce do snubní komůrky jejího panenského lůna a ukončilo tak dlouhé prodlení, trvající déle než pět tisíc let. Protože však měl být tento nový zázrak vykonán v plnosti jeho moudrosti a spravedlnosti, zařídil Pán věci tak, aby se sama nebeská Kněžna, jako důstojná Matka vtěleného Slova, stala současně také nejmocnější Prostřednicí jeho příchodu a vykoupení svého lidu, mnohem mocnější než byla Ester pro Izraelity (Est. kapitola 7. a 8.) V srdci nejsvětější Marie hořel oheň, který zapálil Bůh, takže se bez přestání modlila za spásu lidstva. Přesto však nejpokornější Paní zůstávala ve své skromnosti zdrženlivá, protože věděla, že kvůli Adamovu hříchu byl vyneszen rozsudek smrti a trest věčné ztráty patření na Boha (Gn.3,19).

88. V Mariině nejčistším srdci začala zápasit její láska s pokorou, přičemž unesena těmito city mnohokrát opakovala: „Ó, kdo bude schopen zajistit spásu mých bratří! Ó, kdo bude schopen přimět Jednorozeného, aby opustil lůno svého věčného Otce, a aby se stal účastníkem naší smrtelnosti! Ó, kdo Ho přiměje k tomu, aby vtiskl

naší lidské přirozenosti polibek svých úst, o který Ho prosí jeho Nevěsta (Pis.1,2)! Ale jak můžeme my, děti a potomci zločince, který se dopustil zločinu, žádat o takovou milost? Jak Ho my můžeme k sobě přitáhnout, když Ho naši otcové odpuzovali? Ó, má Lásko, kéž bych Tě mohla spatřit u prsou matky tvé lidské přirozenosti (Pis.8,1). Ó, Světlo světél, Bože z pravého Boha, skloň svá nebesa a sestup (Žl.143,5), abys osvětlil ty, kteří žijí sedíce ve tmách (Iz.9,1)! Rač usmířit svého Otce a svou pravici, kterou je tvůj Jednorozený, svrhni pyšného Amana, tvého nepřítele, démona, z jeho výšin! Která žena se stane Prostřednicí, jež ve zlatých kleštích z nebeského oltáře přinese žhavý uhlík Božství k očištění světa, jak to kdysi, podle slov proroka Izaiáše, učinil serafín!“

89. Tuto modlitbu nejsvětější Marie opakovala po celý osmý den své přípravy, a o půlnoci, když byla zastíněna a uchváćena Pánem, uslyšela boží Majestát, jak Jí odpovídá: „Má Nevěsto a Holubičko, pojd', má Vyvolená, neboť na tebe se obvyklý zákon nevztahuje (Est.8,13). Ty jsi osvobozena od hřichu a jeho účinků hned od okamžiku svého početí. Když jsem ti dal bytí, odvrátil jsem od tebe žezlo své spravedlnosti a vložil na tvou šíji žezlo své velké shovívavosti, aby se tě všeobecný výnos o hřichu nemusel dotknout. Pojd' ke mně a nebud' malomyslná pro vědomí své lidské přirozenosti, protože Já jsem ten, který povyšuje pokorné a naplňuje bohatstvím ty, kteří jsou chudí. Považuj mě za svého přítele a mé štědré milosrdenství ti bude k dispozici.“

90. Tato slova naše Královna slyšela duševně, a stejně, jako v předešlé noci, ihned pocítila, že ji svatí andělé i s jejím tělem vynášejí do nebe, zatímco na zemi zaujal její místo jeden z jejích andělů strážných. Znovu vystoupila do přítomnosti Nejvyššího tak obohacena poklady jeho milostí a darů, tak šťastná a krásná, že vzbudila neobyčejný obdiv nebeských duchů, kteří chválili Všemohoucího, řkouc: „Kdo je ta, jež vychází z pouště, přetékející radostí (Pis. 8,5). Kdo je ta, jež vábí a nutí svého Milého, aby Ho snesla s sebou k přebývání na zemi? Kdo je ta, jež vychází jako jitřenka, krásná jako luna a zářící jako slunce (Pis. 6,9)? Jak tato zářící vzešla z temnoty země? Jak to, že je tak statečná a silná, když oděna tak křehkou přirozeností? Jak svou silou přemáhá Všemohoucího? A jak je možné, že je nebe, které je Adamovým dětem zavřené, tak otevřeno dokořán této neobyčejné Ženě, vzešlé ze stejného pokolení?“

91. Nejvyšší přijal svou svatou a vyvolanou Nevěstu, přesvatou Marii, do své přítomnosti. I když k tomu nedošlo v přímé, ale jen v abstraktní vizi Božství, bylo to prováćeno jedinečnými milostmi světla a očišťování, které přicházely od samého Pána, a byly připraveny zvláště pro tento den. Byly tak božské, že vyjádřeno naší řečí

sám Bůh, který je připravil, byl zaskočen a okouzlen dílem svých rukou. Jakoby v transu lásky Jí řekl: „Revertere, revertere, Sulamitis, ut intueamur te“ (Vrať se, vrať se, Sulamitská, ať se na tebe můžeme podívat). „Má Nevěsto, má nejdokonalejší a milovaná Holubičko, potěšení mých očí, otoč se a přístup k nám, abychom na tebe mohli pohledět a mohli se nechat unést tvou krásou. Nelituji, že jsem stvořil člověka a od chvíle, kdy ses z něho zrodila mě těší, že jsem ho vytvořil. Ať mí nebeští duchové vidí, jak spravedlivá byla a je má touha si tě vyvolit za svou Nevěstu a Královnu všeho tvorstva. Ať vidí, jak dobrý mám důvod se těšit z této mé snubní komnaty, ze které můj Jednorozený, nejbližší mému lůnu, převezme nejvyšší slávu. Necht' všichni pochopí, že pokud jsem první královnu země Evu po právu zapudil kvůli její neposlušnosti, prokazuji nyní svou vznešenost a moc tím, že tě s ohledem na tvou nejčistší pokoru a sebeponížení uvádím do nejvyšší důstojnosti.

92. Tento den byl pro anděly dnem největšího jásotu a radosti od okamžiku jejich stvoření. Když nejsvětější Trojice takto vyvolila a ustanovila svou Nevěstu a Matku Slova za Královnu a Paní všeho tvorstva, uznali a přijali Ji svatí andělé a všechny sbory nebeských duchů za svou Paní a Představenou a zpívali sladké hymny chvál k její počtě a ke chvále jejího Stvořitele. Během těchto skrytých a obdivuhodných tajemství byla nebeská Královna Marie pohlčena propastí Božství a oslněna světlem jeho nekonečných dokonalostí, čímž Pán zabránil tomu, aby Marie vnímala něco z toho, co se kolem dělo. Tak Jí zůstalo tajemství jejího mateřství Jednorozeného až do stanovené doby stále skryté. Pán takto nejednal s žádným lidem (Žl.147,20), ani se nikdy neukázal být tak velkým a mocným v žádném tvoru, jako tohoto dne v nejsvětější Marii.

93. Nejvyšší přidal ještě další milosti, když Jí s největší blahosklonností řekl: „Má vyvolená Nevěsto, protože jsi našla milost v mých očích, žádej ode mě bez omezení vše co si přeješ a já tě ujišťuji, že jako nejvěrnější Bůh a mocný Král neodmítnu tvé žádosti, ani ti neodepřu nic z toho, oč požádáš.“ Naše velká Kněžna se hluboce pokořila a naplněna největší důvěrou ve slib a královské slovo Páně odpověděla: „Můj Pane a nejvyšší Bože, jestliže jsem našla milost v tvých očích (Gn.18,3), ač jsem jen prach a popel (Gn.18,27), promluvím v tvé božské přítomnosti a vyleji před tebou své srdce (Ž.61,9).“ Jeho Majestát Jí znovu ujistil a vybídl, aby před celým nebeským dvorem požádala o cokoliv, i kdyby to byla část jeho království (Est.5,3). „Nežádám, Ó, Pane, o část království pro sebe,“ odpověděla nejsvětější Marie, „ale žádám o celé království pro všechny lidi celého lidstva, kteří jsou mými bratry. Prosim Tě, nejvyšší a nejmocnější Králi, abys v souladu se svou nesmírnou laskavostí poslal

svého Jednorozeného, našeho Vykupitele, aby mohl splatit hříchy celého světa, aby tvůj lid mohl získat tak toužebně očekávanou svobodu, aby díky tomuto uspokojení tvé spravedlnosti mohl zavládnout pokoj mezi lidmi na zemi (Ez.34,25), a aby se hříchem zavřené nebeské brány mohly jeho obyvatelům otevřít. Ať všechny končiny země uzří tvou spásu (Iz.52,10), ať se pokoj a spravedlnost obejmou a políbí, jak o to žádal David (Žl.84,11). Dej nám smrtelníkům Učitele, Průvodce, Spasitele (Iz.30,20) a Pána, který by žil a bydlel s námi (Bar.3,38). Dej ať nám vzejde den tvých zaslíbení, ó, Bože můj, ať se naplní tvá slova a přijde Mesiáš očekávaný tak mnoho věků. To je má úzkostná touha, po tom dychtím od doby, co jsi mi ukázal blahosklonnost své nekonečné shovívavosti.“

94. Nejvyšší Pán, který si přál být spoután jejími modlitbami, ovládnán a podněcován žádostmi své milované Nevěsty, se k Ní vlídně sklonil a odpověděl Jí s pozoruhodnou shovívavostí: „Tvé prosby těší mou vůli a tvé žádosti jsou přijatelné, musí být splněno, oč žádáš. I já si přeji, má Dcero a Nevěsto, to, co žádáš a jako záruku toho ti dávám své slovo a slibuji, že můj Jednorozený velmi brzy sestoupí na zem, aby přijal a spojil se s lidskou přirozeností. Takto budou tvá přijatelná přání uskutečněna a splněna.“

95. S tímto ujištěním a božským příslibem pocítila naše velká Královna nové osvětlení a jistotu ve svém duchu, které Jí utvrzovaly v tom, že se blíží konec té dlouhé, vleklé a rozvláčné noci hříchu a Starého zákona, i úsvit vykoupení lidstva. A protože Jí paprsky Slunce Spravedlnosti, které v Ní měly brzy vzejít, tak těsně a intenzivně obklopovaly, stala se sama nejkrásnější polární září, roznicenou a zářící jako ohnivé mraky Božství, které v Ní vše přetvářely. Pohlčena ohněm lásky a vděčnosti za blížící se vykoupení vzdávala Pánovi neustále chválu jménem svým i všech smrtelníků. Tím byla zaměstnána i celý následující den, když Jí andělé opět snesli na zem. Musím truchlit nad svou nevědomostí a nedostatečností při objasňování těchto tak vznešených tajemství. Pokud nemohou učenci a vysoce vzdělaní muži podat v těchto věcech náležité vysvětlení, jak je mohu dát já, ubohá prostá žena? Kéž je má neznalost vyvážena světlem křesťanské lásky a má smělost mojí poslušností.

Poučení, které mi udělila nejsvětější Královna Marie.

96. Má nejdražší dcero, jak daleko je světská moudrost od obdivuhodného působení boží moci při těchto svátostech vtělení božího Slova v mém lůně! Tělo a krev ho nepochopí, ani andělé a serafové, i když jsou nejvyšší, ani nemohou poznat tajemství tak hluboce skrytá a tak dalece vyvýšená nad běžné milosti. Chval za ně ty,

má milá, Pána stálou láskou a vděčností. Nebuď už tak těžkopádná v chápání velikosti jeho božské lásky a jeho ochoty pomáhat svým přátelům a drahým, které si přeje povznést z prachu a různým způsobem obohatit. Jakmile pochopíš tuto pravdu, budeš nucena Mu děkovat a puzena podnikat velké věci, aby ses stala nejvěrnější dcerou a nevěstou.

97. Aby ses však mohla mnohem lépe připravit a inspirovat, připomínám ti, že Pán často svým vyvoleným říká stejná slova: „Revertere, revertere, ut intueamur te,“ protože má stejně velkou radost z jejich skutků, podobně jako se otec raduje ze svého milovaného a dobře vychovaného syna, na kterého často pohlíží s velkou láskou, nebo jako umělec, když s hrdostí pozoruje dokonalé dílo svých rukou, nebo jako král, který si prohlíží bohaté město, které připojil ke svému království, nebo jako ten, kdo se těší ze svého velmi milého přítele. Je tu však jeden rozdíl, totiž, že se Nejvyšší nesrovnatelně více, než všichni lidé z předešlých příkladů, těší z duší, které si svým pozhárnáním vyvolil. Úměrně připravenosti duší a jejich pokroku ve ctnostech pak Pán rozmnožuje své milosti a dary. Pokud by smrtelníci dosahující světla víry vnikli do této pravdy už jen kvůli zalíbení Všemohoucího, které má v jejich dobrých skutcích, nejenže by se bránili hříchu, ale horlivě by se účastnili až do smrti velkých skutků a s dychtivostí a láskou by sloužili Tomu, který je tak štědrý v odměňování a velkorysý v darech .

98. Když v tomto osmém dni, který jsi popsala, ke mně Pán v nebi pronesl slova: „Revertere, revertere“ a požádal mě, abych se k Němu obrátila a umožnila tak nebeským duchům na mě pohledět, byla jsem uvědomena o tom, že potěšení, které Pánu působí pohled na mě, samo o sobě převyšovalo veškerou radost a uspokojení, které vzbuzovaly všechny svaté duše při jejich vysokém stupni svatosti. Ve své laskavé blahosklonnosti nacházel větší zalíbení ve mně než ve všech apoštolech, mučednicích, vyznavacích, pannách a všech ostatních svatých. A toto zalíbení a uspokojení Nejvyššího přetékało a obohacovalo mou duši takovým přílivem milosti a účasti na Božství, že to nemůžeš pochopit ani popsat, pokud žiješ ve smrtelném těle. Já ti však o těchto skrytých tajemstvích vypravuji, abys mohla velebit jejich Původce, i aby ses, dokud trvá tvé vyhnanství, na mém místě a v mém jménu připravovala klást své ruce na velké věci (Př.31,19). Uspokoj svého Pána tak, jak to od tebe očekává, a usiluj o to, abys získala pro sebe i pro své bližní jeho pozhárnání dokonalou láskou.

KAPITOLA IX.

Nejvyšší obnovuje v nejsvětější Marii všechny své milosti a svá dobrodiní, jako poslední přípravu před vtělením, a ustanovuje Ji svrchovanou Královnou celého vesmíru.

99. Během posledního dne noveny bezprostřední přípravy příbytku (Žl.45,5), který měl svým příchodem posvětit, se Nejvyšší rozhodl obnovit všechny své zázraky a znásobit projevy své lásky opakováním laskavosti a dobrodiní, které až do tohoto dne Kněžně Marii udělil. Ale Všemohoucí se rozhodl postupovat tak, že při čerpání ze svých nekonečných pokladů své staré dary vždy obohatil něčím novým. Všechny tyto rozmanité zázraky měly posloužit účelu, který měl na zřeteli, totiž, snížení svého Božství k lidské přirozenosti a vyvýšení ženy k důstojnosti boží Matky. Při sestupu k lidské nízkosti Bůh nemohl, ani nemusel měnit svou podstatu, protože zůstává sám v sobě nezměnitelný, a mohl spojit svou Osobu s naší přirozeností. Avšak pozemská žena při výstupu k takové dokonalosti a vznešenosti, kdy se s Ní měl Bůh spojit a stát se Člověkem z její podstaty, musela zřejmě projít nekonečným prostorem a být vyvýšena nad ostatní tvory tak, aby se přiblížila božímu nekonečnému bytí.

100. Nyní nadešel den, kdy měla přesvatá Marie projít poslední fází a být postavena Bohu tak blízko, aby se mohla stát jeho Matkou. Té noci, v době největšího ticha, Ji Pán znovu zavolal stejně, jako v minulých dnech. Pokorná a moudrá Královna odpověděla: „Mé srdce je připraveno (Žl.107,2), můj Pane a vznešený Panovníku, ať se na mně naplní tvá božská vůle.“ Ihned, jako v předešlých dnech, Ji andělé s tělem i duší přenesli do nejvyššího nebe do blízkosti trůnu Nejvyššího. Jeho boží Majestát Ji vyzvedl a posadil vedle sebe, čímž Ji určil místo a trůn, kde má v jeho přítomnosti po celou věčnost být. Bylo to místo vyhrazené pro vtělené Slovo, bylo nejvyšší a nejbližší samému Bohu a jedinečně převyšovalo místo kteréhokoliv ze svatých i všech svatých dohromady.

101. Z tohoto místa viděla Božství stejně jako jindy abstraktní vizí, a jeho Majestát, který před Ní skryl důstojnost boží Matky, Ji zjevil tak neobyčejně vysoké svátosti, že je v důsledku jejich velké vznešenosti a svých bezvýznamných schopností nejsem schopná popsat. Znovu viděla v Božství všechny stvořené věci i mnoho jiných možných a budoucích. Hmotné věci Ji dal Bůh poznat prostřednictvím hmotných a smyslových vjemů, takže se Ji jevily tak, jako by viděla svýma očima. Utváření

vesmíru, které předtím poznala jenom částečně, Jí bylo nyní zjeveno v celém rozsahu zřetelně zobrazené jako na plátně, se všemi tvory, které v něm žijí. Viděla soulad, řád, spojitost a závislost jednoho na druhém a na boží vůli, která je stvořila, řídí a chrání, každé na svém místě a ve svém způsobu existence. Znovu uviděla celé nebe a hvězdy, živly a vše co v nich žije, očistec, předpekli, peklo a všechny obyvatele těchto slují. Právě tak jako úřad Královny celého stvoření převyšoval všechny tvory a podléhal jen božímu úřadu, byly i Jí vlité vědomosti lepší než u všech tvorů, ale horší jen vůči vědomostem Pána.

102. Zatímco byla nebeská Paní pohlcena obdivem ke všemu, co Jí Všemohoucí zjevil, a zaměstnána chválou a oslavou Pána, jeho Majestát k Ní promluvil a řekl: „Má vyvolená Holubičko, všechny viditelné tvory, které jsi viděla, jsem ve své prozřetelnosti stvořil a chránil v celé své rozmanitosti a kráse pouze z lásky k lidem. Ze všech duší, které jsem doposud stvořil, i z těch, které jsou předurčeny být až do konce stvořeny, vyvolím a vyberu shromáždění věrných, které bude odděleno a umyto Beránkovou krví při vykoupení světa. Tito věrní budou zvláštním ovocem jeho vykoupení a budou se těšit z jeho požehnání prostřednictvím nového zákona milosti a svátostí ustanoveného Vykupitelem. A tak ti, kteří vytrvají, budou účastníky mé věčné slávy a mého přátelství. Především pro tyto vyvolené jsem vytvořil tato nádherná díla! Pokud by se mi všichni snažili sloužit, ctít a vyznávat mé svaté jméno, pokud jde o mě, pro každého z nich bych vytvořil tyto velké poklady a přidělil jim vše do jejich vlastnictví.

103. „Pokud bych stvořil pouze jednu bytost schopnou mé milosti a slávy, jmenoval bych ji pánem a vládcem celého tvorstva, protože by to byl mnohem menší dar než ji učinit účastnicí mého přátelství a mé věčné radosti. Ty, má Nevěsto, budeš mou vyvolenou, protože jsi našla milost v mých očích. Proto Tě ustanovuji Paní všech těchto věcí a předávám Ti nad tím vším vládu a výkon vlastnických práv, takže, pokud jsi věrnou Nevěstou podle mého přání, můžeš je distribuovat a nakládat s nimi podle svého přání a jak to budou požadovat tvé přímlyvy, protože pro tento účel jsou Ti dány.“ Pak nejsvětější Trojice vložila korunu na hlavu naší kněžny Marie a vysvětila Ji za svrchovanou Královnu všeho tvorstva. Na koruně byl i nápis Matka Boží, ale jeho význam Jí v té chvíli zůstal skrytý. Nebeští duchové však jeho význam znali a byli plni obdivu nad velkomyslností Páně vůči této Dívce, nejšťastnější a nejpožehnanější mezi ženami. Ctili a uznávali Ji jako svou legitimní Královnu a jako Vládkyni nade všemi tvory.

104. Všechna tato znamení lásky učinila pravice Nejvyššího podle řádu, který nejlépe odpovídal jeho nekonečné moudrosti, protože bylo vhodné, aby předtím, než sestoupí a přijme tělo v panenském lůně této Paní, všichni jeho dvořané uznali jeho

Matku za svou Královnu a Paní, a jako takové Jí vzdali náležitou čest. Bylo jistě správné a spravedlivé, aby Ji Bůh učinil Královnou dřív, než Ji učiní Matkou Prince věčnosti, protože pokud měla nosit Prince, bylo nutné, aby předtím byla jako Královna uznávána svými poddanými. To, že Ji andělé znali jako Matku, nebylo nesprávné, a ani neexistoval důvod to před nimi tajit. Na druhou stranu se zdálo být vzhledem k božímu majestátu vhodné, aby jim byl jeho obytný stánek nejdříve ukázán připravený a ozdobený v největší možné míře vším nejlepším z důstojnosti, dokonalosti, ušlechtilosti a vznešenosti. Tak tedy byla představena svatým andělům, kteří ji uznali za svou ctihodnou Královnu a Paní.

105. Aby dokončil své obdivuhodné dílo přípravy nejsvětější Marie, vztáhl Pán svou mocnou ruku a zvláštním způsobem obnovil ducha i mocnosti této velké Paní tím, že Jí dal nové sklony, zvyky a vlastnosti, jejichž velikost a vznešenost není možné pozemskými slovy popsat. To byl poslední úkon a poslední retuš živého obrazu Boha vedená záměrem v něm a z něj vytvořit formu, ve které mělo být věčné Slovo, podstatný obraz věčného Otce (II.Kor.4,4) a jeho podstaty (Žid.1,3), odlito. Celý chrám nejsvětější Marie byl uvnitř i zevně zdoben nejčistším zlatem Božství bohatěji než Šalamounův chrám (I.Král.6,30), takže nikde v ní nebylo možné uvidět hrubost pozemské Adamovy dcery. Celá její bytost byla utvořena tak, aby vyzářovala Božství. Protože boží Slovo mělo vyjít z lůna věčného Otce a sestoupit do lůna Marie, zajistil Bůh největší možnou podobnost mezi Matkou a Otcem.

106. Žádná slova, která znám, nemohou popsat, jak bych si přála, účinky těchto milostí v srdci naší velké Královny a Paní. Když je lidská mysl nemůže pochopit, jak by je pak mohla lidská slova vyjádřit? Co však ve mně vzbuzovalo největší údiv, když jsem o těchto věcech uvažovala ve světle, které mi bylo dáno, byla pokora této nebeské Ženy a vzájemný zápas její pokory s boží mocí. Vzácný a udivující zázrak pokory, vidět tuto Dívku, nejsvětější Marii, ač vyvýšenou k nejvyšší důstojnosti a svatosti blížící se té boží, se přesto tak pokořovat a ponižovat pod nejbídnější tvory, takže v síle této pokory nemohla myšlenka na mateřství Mesiáše vstoupit do její mysli! A nejen to. Neměla ani podezření, že by se mohla účastnit něčeho velkého nebo obdivuhodného (Žl.130,1). Její oči a srdce nebyly povznesené, ale naopak, čím výše působením pravice svého Boha vystoupila, tím pokorněji o sobě samé smýšlela. Bylo proto spravedlivé, že Všemohoucí shlédł na její pokoru (Lk.1,48), i aby Ji všechna pokolení nazývala šťastnou a blahoslavenou.

Poučení, které mi udělila nebeská Paní a Královna.

107. Má Dcero, duše, která miluje jen sobeckou a otrockou láskou, není hodna být nevěstou Nejvyššího, protože nevěsta nesmí milovat nebo se bát jako otrok, ani nemá sloužit za denní mzdu. Přestože její srdce musí cítit ke svému Ženichovi synovskou a velkomyslnou lásku pro jeho dokonalost a nekonečnou dobrotu, musí k Němu cítit také velký závazek, pokud uváží, jak je bohatý a štědrý ten, který z velké lásky k duším stvořil tak mnoho viditelných věcí proto, aby sloužily těm, kteří slouží Jemu. Měla by cítit vděčnost, zvláště když vnímá, jak mnoho skrytých pokladů má přichystaných v množství své něhy (Žl.30,20) pro ty, kteří se Ho bojí jako jeho věrné děti. Přeji si, abys pociťovala hluboký pocit vděčnosti k tvému Pánovi, Otcí, Ženichovi a Příteli při pomýšlení na bohatství udělené těm duším, které se stanou jeho nejmilejšími dětmi. Protože jako mocný Otec, má připraveny tyto velké a rozmanité dary pro své děti, a pokud je to nezbytné, i všechny dary pro každé z nich. Uprostřed těchto pohnutek a pobídek lásky je odcizení lidí neomluvitelné a při pohledu na tolik nezměrných pozhřebání je jejich nevděk neomluvitelný.

108. Pamatuj si také, má nejdražší, že ani ty jsi nebyla cizinkou ani hostem v tomto domě Páně, v jeho svaté Církvi (Ef.2,19), ale stala ses spolubydlící a Kristovou nevěstou mezi svatými, obdařenou jeho dary a věnem nevěsty. Vzhledem k tomu, že všechny ženichovy poklady a bohatství patří také jeho zákonité nevěště, považ, jak velkého majetku jsi podílnicí a paní. Užívej všeho jako jeho spolubydlící a horlí pro jeho čest jako oblíbená dcera a nevěsta. Děkuj Mu za všechna díla a dobrodiní, jako by všechna Pán připravil jen pro tebe. Miluj a cti Ho za sebe i za své bližní, ke kterým byl Bůh tak štědrý. Při tom všem, i při tvých slabých schopnostech, napodobuj to, co jsi viděla dělat mě. Já tě také ujišťuji, dcero, že mi bude velmi milé, pokud budeš s vroucí láskou chválit a velebit Všemohoucího za dobrodiní a bohatství, kterými mě nad vše lidské chápání obdařila jeho božská pravice.

KAPITOLA X.**Nejsvětější Trojice posílá archanděla Gabriela jako posla, aby zvěstoval nejsvětější Marii, že je vyvolenou boží Matkou.**

109. Po nekonečné věky byla stanovena příhodná doba a čas, ve kterém mělo být velké tajemství zbožnosti (I.Tím.3,16), které bylo ospravedlněno v Duchu, prorokováno lidem, předpovězeno andělům a očekáváno světem, vyvedeno ze

skrytých zákoutí boží Moudrosti, aby se mohlo odpovídajícím způsobem projevit v těle. Plnost času (Gal.4,4), který ačkoli byl až dosud naplněn prorocstvími a sliby, byl přesto pustý a prázdný. To proto, že mu scházela plnost nejsvětější Marie, skrze jejíž vůli a svolení měly získat všechny věky svou náplň, to je věčné Slovo učiněné tělem, schopným trpět a vykoupit lidstvo. Před všemi věky bylo toto tajemství předurčeno tak, aby bylo splněno prostřednictvím této nebeské Dívky. Vzhledem k tomu, že už byla na světě, nemělo už být vykoupení lidstva a příchod Otcova Jednorozeného dále odkládáno. Nyní už nemusel přijít jen jako trpěný v pouhém stanu (II.Sam.7,6) nebo v cizím domě, ale mohl se těšit na upřímné uvítání jako ve svém chrámě a svém vlastním domě, který byl postaven a obohacen jeho vlastní předurčenou investicí víc než Šalamounův chrám investicí jeho otce Davida (I.Kron.22,5).

110. V tomto předem stanoveném čase se rozhodl Nejvyšší poslat svého jednorozeného Syna na svět. Porovnáváním (podle našeho způsobu chápání a vyjadřování) svých věčných výnosů s prorocstvími a zaslíbeními danými lidem od počátku světa, a toho všeho se stavem svatosti, ke kterému vyvýšil nejsvětější Marii, dospěl k tomu, že všechny okolnosti byly příznivé oslavě jeho svatého jména, a že vykonání jeho věčné vůle a rozhodnutí by mělo být zjeveno andělům a jimi započato. Jeho Majestát promluvil k archandělovi Gabrielovi způsobem nebo jazykem, kterým obvykle sděloval andělům svou vůli. Ačkoli Bůh obvykle začíná osvětčovat svaté duchy od nejvyšších andělů, kteří pak očišťují a osvěčují ostatní podle jejich stavu dolů až k těm nejmenším, čímž jim zjevují boží vůli, nebyl tento způsob komunikace v tomto případě použit, protože svatý archanděl přijal poselství přímo z božích úst.

111. Z příkazu boží vůle předstoupil svatý Gabriel před trůn, kde oddaně pozoroval neměnnou podstatu Nejvyššího. Jeho Majestát mu pak svěřil poselství, které měl přinést nejsvětější Marii a naučil ho slova, kterými Ji měl pozdravit a oslovit. Prvním Autorem tohoto poselství byl tedy sám Bůh, který ho ve své božské mysli přesně zformuloval, a který ho zjevil svatému archandělovi, aby ho předal nejčistší Marii. Současně Pán zjevil svatému knížeti Gabrielovi mnohé skryté svátosti spojené s vtělením. Nejsvětější Trojice mu přikázala, aby se odebral k nebeské Dívce a zvěstoval Ji, že si Ji Pán vyvolil mezi ženami, aby se stala Matkou věčného Slova, a že Ho počne ve svém panenském lůně působením Ducha svatého bez dotčení jejího panenství. Do těchto i všem ostatních zpráv, které měl oznámit a vyjevit této velké Královně a Paní, byl archanděl zsvěcen přímo nejsvětější Trojicí.

112. Pak jeho Velebnost oznámila všem ostatním andělům, že čas Vykoupení už přišel, a že již nařídil, aby bylo bezodkladně uvedeno na svět, protože nejsvětější

Marie byla již v jejich přítomnosti připravena a ozdobena, aby se stala jeho Matkou a byla vyvýšena k nejvyšší důstojnosti. Nebeští duchové vyslechli hlas svého Stvořitele a s jedinečnou radostí a vzdáváním díky za splnění jeho věčné a dokonalé vůle, zapěli písně chvály, ve kterých opakovali Siónský hymnus: „Svatý, svatý, svatý je Jahve Sabaot (Iz.6,3). Kdo je jako Jahve, náš Bůh, on, jenž se pozdvihuje, aby usedl na trůn, a sklání se, aby viděl nebesa i zemi (Žl.112,5)? Obdivuhodné jsou všechny tvé skutky a nejvyšší chvályhodná jsou tvá rozhodnutí.“

113. Nadpozemský kníže Gabriel s pozoruhodnou radostí uposlechl boží příkaz a v doprovodu mnoha tisíců překrásných andělů ve viditelných podobách, sestoupil z nejvyššího nebe. Vzezření tohoto velkého knížete a vyslance bylo plné mladistvé a nejzáhlednější krásy. Jeho tvář vydávala zářivý jas, chování bylo vážné a majestátní, krok odměřený, pohyby klidné, slova pádná a mocná, celá jeho osobnost vyzařovala příjemnou, laskavou vážnost a více božských vlastností než všichni ostatní andělé, které měla naše nebeská Paní možnost do té doby spatřit. Na hlavě měl nádhernou čelenku a jeho roucho zářilo různými barvami plnými třpytivé krásy. Na prsou měl překrásný kříž vyjadřující tajemství Vtělení, které přišel oznámit. Všechny tyto okolnosti měly upoutat pozornost nejmoudřejší Královny.

114. Celá tato nebeská armáda se svým knížecím vůdcem svatým Gabrielem nasměřovala svůj let do Nazaretu, města galilejské provincie, k obydlí nejsvětější Marie. Tím byl skromný domek s úzkou místností, která byla prosta všeho vybavení, které je obvykle ve světě používáno ke skrytí vlastní lakoty a touhy po majetku. Nebeská Paní v té době dosáhla věku čtrnácti let, šesti měsíců a sedmnácti dní, protože od osmého září, kdy se narodila, uplynulo právě šest měsíců a sedmáct dní do okamžiku, kdy se v ní měl uskutečnit největší zázrak, který kdy Bůh na tomto světě vykonal.

115. Postava nebeské Královny měla dokonalé proporce a byla vyšší než bylo obvyklé u dívek jejího věku, byla však neobyčejně elegantní a dokonalá v každém ohledu. Její obličej byl spíše podlouhlý než oválný, byl laskavý a krásný, ne hubený a bez hrubých rysů. Její pleť byla čistá, mírně nahnědlého zbarvení, její čelo široké a souměrné, její obočí dokonale klenuté, její oči velké a vážné, neuvěřitelně a nevýslovně krásné s holubičí něžností, tmavé barvy s nádechem do zelena, nos rovný a dobře tvarovaný, ústa malá, s červeně zbarvenými rty, ani příliš tenkými nebo příliš plnými. Všechny dary její přirozenosti byly souměrné a krásné, takže žádná jiná lidská bytost takové nikdy neměla. Pohled na ni vzbuzoval současně pocity radosti i vážnosti, lásky i uctivé bázně. Přitahovala srdce, a přesto je udržovala v něžné úctě, její krása nutila jazyk zpívat chvály, ale její vznešenost, ohromující dokonalost a půvab ho umlčovaly. Ve všech, kteří se k ní přiblížili, vzbuzovala božské účinky, které není snadné vysvětlit, srdce naplňovala nebeským vlivem a božským působením, které je přitahovalo k Bohu.

116. Její šat byl skromný a chudý, ale čistý, tmavostříbrné barvy, asi jako je barva popela, byl jednoduchý a Marie ho nosila bez jakékoli okázalosti, s velkou skromností a způsobilostí. Ve chvíli, kdy k Ní nebeský vyslanec přišel, ho nezpozorovala, protože byla ve stavu nehlubšího rozjímání o tajemstvích, která v Ní Pán tak mnoha milostmi v předešlých dnech obnovil. A protože, jak jsem již popsala výše, Ji Pán ujistil, že Jednorozený brzy sestoupí, aby přijal lidskou podobu, byla tato velká Královna plna vroucích, radostných myšlenek v očekávání naplnění tohoto příslibu a zaníceně s pokornou láskou ve svém srdci pravila: „Je možné, že nadešel ten požehnaný čas, kdy se má Slovo věčného Otce narodit a žít mezi lidmi (Bar.3,38)? Že bude náležet světu? Že Ho budou lidé vidět v těle (Iz.40,5)? Že jeho nepřístupné světlo bude zářit a osvětlovat ty, kteří žijí v temnotě (Iz.9,1)? Ó, kdo bude hoden ho vidět a poznat! Ó, komu bude dopřáno políbit zem, které se dotknou jeho nohy!“

117. „Raduj se nebe a jásej země (Žl.95,11).“ Ať ho vše chválí a velebí, protože už je jeho věčné štěstí blízko! Ó, Adamovy děti, postižené hříchem, ale přesto tvorové mého Milého, nyní pozvedněte své hlavy a odhodte jho starého otroctví (Iz.14,25)! Ó, vy dávní praotcové, proroci a všichni spravedliví, kteří jste drženi v předpekli a čekáte v Abrahamově lůně, teď budete utěšeni a vámi toužebně očekávaný a dlouho slibovaný Vykupitel nebude již otálet (Agg.2,8)! Vyvyšujme Ho a zpívejme mu chvalozpěvy! Ó, kdo bude otrokem Té, kterou Izaiáš označil za jeho Matku (Iz.7,14). Ó, Emanueli, pravý Bože a člověče! Ó, Davidův klíči, který odemkneš nebe (Iz.22,22)! Ó, věčná Moudrosti! Ó, Zákodárče nové Církve! Přijď, přijď k nám, ó, Pane, a ukonči zjetí svého lidu a ať každé tělo uvidí tvou spásu (Iz.40, 5).“

118. Takovými prosbami a touhami, příliš hlubokými na to, abych je mohla vysvětlit, byla nejsvětější Marie zaměstnána v hodině, kdy k Ní přišel svatý archanděl Gabriel. Její duše byla nejvýš čistá, tělo dokonalé, city nejvýš ušlechtilé a svatost nejvýš vznešená. Marie byla plná milosti a tak žádoucí a příjemná božím očím, že se stala způsobitou stát se jeho Matkou a nástrojem připraveným Ho z lůna Otcova přijmout ve svém panenském lůně. Byla mocným prostředkem k našemu vykoupení a z mnoha důvodů Ji za něj vděčíme. A proto je spravedlivé, aby Ji všechna pokolení a všechny národy stále blahoslavily (Lk.1,48). Co se stalo při příchodu nebeského vyslance, popíši v následující kapitole.

119. Chtěla bych se však zmínit ještě o jedné skutečnosti zasluhující obdiv, totiž, že pro přijetí poselství od archanděla a pro uskutečnění onoho vznešeného tajemství, které bylo v této nebeské Paní jejím svolením vykonáno, Ji jeho Majestát neposkytl

jakoukoliv jinou podporu, než prostředky její obvyklé lidské přirozenosti a těch, které Ji poskytly schopnosti a ctnosti jejího obyčejného stavu, které byly popsány v prvním svazku (č.674 - 714). Nejvyšší to tak zařídil, protože toto tajemství mělo být přijato jako svátost víry spolu s nadějí a láskou. Proto Ji Pán neposkytl žádnou zvláštní pomoc a přenechal Ji její víře a důvěře v jeho božská zaslíbení. Takto připravena zakusila to, co se budu snažit popsat svými nedostatečnými a omezenými slovy. Velikost těchto svátostí činí mou schopnost je vysvětlit ještě nedostatečnější.

Poučení, které mi udělila nebeská Královna.

120. Má dcero, se zvláštní láskou ti teď zjevují svou vůli a přání, aby ses stala hodnou intimního a rodinného soužití s Bohem, a aby ses na to připravila velkou horlivostí, pečlivostí, pláčem nad svými hříchy a zapomináním i odmítáním všech viditelných věcí, takže od nynějška nemysli na nic jiného, než na Boha. Musíš proto začít praktikovat vše, čemu jsem tě dosud naučila a čemu tě ještě v další části tohoto životopisu naučím. Budu tě doprovázet a povedu tě po cestě, které se musíš držet při tomto důvěrném soužití i kvůli milostem, které díky boží blahosklonnosti přijmeš, až Ho budeš ve svém srdci hostit vírou, světlem a milostmi, které ti dává. Pokud se nebudeš řídit mým napomenutím a nepřipravíš se, nenaplníš své touhy, a ani já nebudu sklízet ovoce svých poučení, která ti dávám jako tvá učitelka.

121. Vzhledem k tomu, že jsi bez své zásluhy našla skrytý poklad a drahou perlu mého učení a mých pokynů (Mt.13,44), pohrdej všemi ostatními věcmi, abys získala a zajistila si odměnu nevyčíslitelné hodnoty, protože s ní získáš všechna ostatní dobra a staneš se hodnou důvěrného přátelství Pána a jeho trvalého přebývání ve tvém srdci. Přejí si, abys odumřela pro vše pozemské a obětovala vděčnou lásku plně očištěné vůle. Při napodobování mého příkladu buď tak pokorná, že budeš přesvědčena o své naprosté bezcennosti a neschopnosti si zasloužit být byt' jen otrokyní Kristových služebníků.

122. Pamatuj si, že jsem vůbec nepomyslela na to, že by mě Nejvyšší mohl vyvolit pro důstojnost boží Matky. Takový byl stav mé mysli, i když Nejvyšší už slíbil jeho brzký příchod na svět a vybídl mě, abych po Něm toužila s tak velkou láskou, že den před uskutečněním tohoto tajemství jsem cítila, že bych zemřela, a mé srdce by puklo láskyplnou touhou, pokud by mě boží Prozřetelnost neposílala. Pán posílil mého ducha pevnou nadějí, že Jednorozený věčného Otce sestoupí z nebe bezodkladně, na druhé straně mě však má pokora přiváděla k obavě, že aby snad má

přítomnost na světě mohla jeho příchodu zpožďovat. Zamysli se tedy, má milá, nad tímto tajemstvím mého nitra a nad tím, jaký je to příklad pro tebe i po všechny smrtelníky. A protože je to pro tebe těžké pochopit a popsat tak vysokou moudrost, podívej se na mě v Pánu, abys osvěcena jeho světlem mohla rozjímat a chápat dokonalost mých skutků. Následuj mě tím, že mě budeš napodobovat, a jdi v mých stopách.

KAPITOLA XI.

**Marie naslouchá poselství svatého anděla; tajemství vtělení je
uskutečněno početím věčného Slova v jejím lůně.**

123. Přeji si vyznat před nebem, zemí, jejich obyvateli a před Stvořitelem vesmíru, věčným Bohem, že mě, když se připravuji psát o hlubokém tajemství Vtělení, mé slabé síly opouští, můj jazyk oněměl, můj projev je umlčen, mé schopnosti jsou otupělé, mé chápání je zastíněno a ohromeno božím světlem, které mě vede a poučuje. V něm vidím vše jasně a neomylně. Vidím svou bezvýznamnost, vnímám prázdnotu slov a nedostatečnost lidských pojmů pro to, abych mohla správně popsat to, co je mi zjeveno o této svátosti, která v sobě současně obsahuje Boha samého spolu s jeho největším i nejpodivuhodnějším dílem jeho všemohoucnosti. Vidím v tomto tajemství božský a obdivuhodný soulad jeho nekonečné prozřetelnosti a moudrosti, se kterým ji od věčnosti posvětil a připravil, a se kterým vedl celé stvoření k jeho naplnění. Všechny jeho skutky a všichni jeho tvorové byli pouze dobře sladěnými prostředky postupujícími k tomuto vrcholu jeho záměru, k blahosklonnému přijetí lidské přirozenosti.

124. Viděla jsem, jak věčné Slovo čekalo a zvolilo nejvhodnější dobu a čas pro sestoupení z Otcova lůna, půlnoc smrtelné zvrácenosti (Mdr.18,14), kdy bylo celé Adamovo potomstvo pohřbeno a pohrouženo ve spánku zapomnění a neznalosti svého pravého Boha, a kdy na světě nebyl kromě několika vyvolených duší jeho lidu nikdo, kdo by otevřel ústa, aby Ho vyznával a chválil. Celý zbytek světa byl ztracen v tiché tmě, trávíc v této vleklé noci asi pět tisíc dvě stě let. Epocha střídala epochu a generace střídala generaci, každá v době předurčené a ustanovené věčnou Moudrostí, přičemž každá měla příležitost najít a poznat Jeho, svého Tvůrce, protože všem byl tak blízko, když jim dával život, pohyb i bytí v sobě samém (Sk.17,28). Ale jasný den jeho nepřístupného světla ještě nenadešel, i když se někteří ze smrtelníků, podobně jako slepci, k Němu přiblížili a dotkli se Ho v jeho tvorech, avšak na jeho Božství nedosáhli (Řím.1,23). A když se jim nepodařilo poznat Ho, vrhli se na nesmyslné a nejodpornější věci na zemi.

125. Nadešel den, ve kterém se Nejvyšší, odhlédnuv od dlouhých věků tmy neznalosti, rozhodl zjevit se lidem a zahájit dílo vykoupení lidstva přijetím lidské přirozenosti v lůně nejsvětější Marie, která na to byla již připravená. Abych mohla popsat, co mi bylo o této události zjeveno, musím se zmínit o některých skrytých tajemstvích spojených se sestoupením Jednorozeného z Otcova lůna. Považuji za pevně dané to, co učí svatá víra o božských Osobách, totiž, že i když existují reálné osobní rozdíly mezi třemi Osobami, neexistuje žádná nerovnost v moudrosti, všemohoucnosti nebo jiných vlastnostech, stejně je tomu pak s božskou přirozeností, důstojností, nekonečnou dokonalostí a zevnější činností, která vychází ze samého Boha při utvoření některého tvora nebo časné věci. Na tomto působení se nedílně podílí všechny tři božské Osoby, protože žádná Osoba nečiní sama nic, ale všechny tři Osoby, které jsou jedním a tímtéž Bohem, vlastní jednu a tutéž moudrost, inteligenci a vůli. Tak to, co ví a přeje si Syn, ví a přeje si Otec i Duch svatý.

126. V této nedělitelné jednotě tří božských Osob bylo jediným aktem vykonáno tajemství Vtělení, i když lidskou přirozenost na sebe přijala jen Osoba Syna, která ji se sebou spojila v podstatné jednotě. Proto říkáme, že byl Syn poslán Otcem, z jehož vědomí vychází, a že Ho Otec seslal prostřednictvím Ducha svatého. Protože to byla Osoba Syna, která sestoupila, aby se stala člověkem, právě tato Osoba před sestoupením z nebe a Otcova lůna ve jménu lidství, které měla přijmout, podala podmíněčnou žádost, aby se kvůli jeho předpokládaným zásluhám jeho spása a uspokojení boží spravedlnosti za hříchy vztahovaly na celé lidské pokolení. Toužil po schválení nejsvětější Otcovou vůlí, která Ho poslala přijmout toto vykoupení prostřednictvím jeho přesvatých skutků, umučení a skrze tajemství, která měl ustanovit v nové Církvi a v novém zákoně milosti.

127. Věčný Otec tuto žádost i předpokládané zásluhy Slova přijal. Schválil vše, co bylo pro smrtelníky navrženo a požadováno, a on sám potvrdil vyvolené a předurčené duše za Kristovo věčné dědictví a majetek. Proto sám Kristus, náš Pán, prostřednictvím svatého Jana říká, že neztratil ani jediného z těch, které Mu Otec dal (Jan 18,9). A na jiném místě je napsáno, že nebyl ztracen nikdo z těch, nad kterými bděl (Jan 17,12). Totéž by mohlo platit pro všechny zrozené, pokud by využili milosti

vykoupení, která by mohla být stejně účinná, jako je dostačující pro všechny a ve všem, protože jeho boží milosrdenství by nevyhloučilo nikoho, pokud by se všichni chtěli stát schopnými přijmout její účinky skrze Vykupitele.

128. To vše se, popsáno podle našeho způsobu chápání, odehrálo v nebi před trůnem nejsvětější Trojice, jako předehra pro fiat nejsvětější Marie, o kterém budu nyní psát. V okamžiku, kdy Jednorozený Otce sestoupil do jejího panenského lůna, celá nebesa i vše stvořené projevovalo vzrušení. Kvůli nedělitelné jednotě božských Osob sestoupila se Slovem celá Trojice, i když se mělo vtělit jen Slovo. Spolu s Pánem a Bohem vyšlo z nebe i celé nebeské vojsko, plné nepřemožitelné síly a jasu. I když nebylo nutné připravovat cestu, protože Bůh vyplňuje celý vesmír, je přítomen na všech místech a nemůže být ničím omezován, přesto všech jedenáct nebes prokázalo svému Stvořiteli úctu a společně s nižšími živly se otevřela a jakoby rozdělila, aby Mu umožnila volný průchod. Hvězdy zářily s větším třpytem, měsíc, slunce i planety zrychlily svůj běh ve službách svého Stvořitele, a nemohly se dočkat být svědky jeho velkých a úžasných skutků.

129. Smrtelníci nevnímali tento rozruch a obnovení všeho tvorstva. Jednak proto, že k tomu došlo v noci, ale také proto, že Pán si přál, aby o tom věděli jen andělé. Ti Ho s novým údivem chválili, protože věděli, že tato hluboká a úctyhodná tajemství mají zůstat lidem skryta, protože lidé byli vzdáleni pochopení těch vzácným dobrodiní, která byla v očích andělských duchů tak obdivuhodná. Jen těmto andělským duchům byla tehdy uložena povinnost vzdávat čest, chválu a úctu za tato dobrodiní svému Stvořiteli. Nicméně do srdcí některých spravedlivých vlil Nejvyšší v této hodině nové pocity a projevy mimořádné radosti, kterých si byli vědomi. Vyvstaly v nich nové a velkolepé představy o Pánu. Někteří z nich byli inspirováni a začali se sami sebe ptát, zdali tyto účinky nebyly způsobeny příchodem Mesiáše, který má vykoupit svět. To vše však zůstalo skryté, protože se každý domníval, že pouze on sám pocítil toto obnovení svého nitra.

130. I u jiných tvorů došlo k podobné obnově a změně. Ptáci poletovali s novými písněmi a novou radostí, rostliny a stromy vydávaly více ovoce a vůně, a v podobné míře i všichni ostatní tvorové přijali a pocítili jakousi oživující změnu. Avšak největší podíl na tom získali Otcové a svatí v předpekli, kam byl poslán archanděl Michael s touto radostnou zprávou, aby je potěšil a dal jim plnost radosti a chvály. Pouze pro peklo se stala tato událost příčinou nového zděšení a smutku, protože v době sestupu věčného Slova z výšin pocítili démoni prudkou sílu boží moci,

kteřá se na ně přiřítíla jako vlny na moři, a kteřá je všechny pohřbila v nejhlubších slujích jejich temnoty, aniž by jim ponechala sílu pro kladení odporu nebo zotavení. Když pak byli s božím svolením schopni znovu povstat, vyřítíli se na svět a spěchali zjistit, jaká podivná událost je tak přemohla. Přestože se několikrát společně radíli, nebyli schopni najít příčinu. Boží moc před nimi skryla svátost vtělení i to, jakým způsobem nejsvětější Marie vtělené Slovo počala (č.326). Teprve až po Kristově smrti na kříži nabyli jistotu, že byl Bohem i pravým člověkem, jak si povíme později.

131. Aby se mohlo splnit tajemství Nejvyššího, svatý archanděl Gabriel, v podobě popsané v předešlé kapitole, provázen nesčíslnými anděly ve viditelných lidských podobách, skvoucí se jedinečnou krásou, vešel do komůrky, kde se nejsvětější Marie modlíla. Stalo se tak ve čtvrtek, v šest hodin večer, kdy nastávala noc. Velká skromnost a zdrženlivost bránily nebeské Kněžně na něj pohlédnout víc než bylo nutné k tomu, aby v něm poznala anděla Páně. Když ho poznala, chtěla mu ve své obvyklé pokoře prokázat úctu. Svatý kníže to však nepřipustil. Naopak, on sám se hluboce uklonil své Královně a Paní, v níž adoroval nebeská tajemství svého Stvořitele. V té chvíli také pochopil, že se dny starých časů a zvyky lidí uctívat anděly, jako to například udělal Abrahám (Gn.18,2), změnily. Protože byla lidská přirozenost osobou Slova vyvýšena až k samé boží důstojnosti, jsou nyní lidé v pozici adoptovaných dětí, společníků a bratří andělů, jak řekl anděl evangelistovi svatému Janovi, když mu nedovolil, aby se mu klaněl (Zj.19,10).

132. Svatý archanděl pozdravil naši i svou Královnu a řekl: „Raduj se, milostiplná; Pán je s tebou (Lk.1,28).“ Když nejpokornější ze všech tvorů uslyšela od anděla tento nový pozdrav, byla rozrušená, ale ne zmatená v mysli (Lk.1,29). Ulekla se ze dvou důvodů. Předně kvůli své pokoře, protože Ona se sama pokládala za nejnižšího tvora, a proto byla ve své pokoře zaskočena tím, že Ji anděl ve svém pozdravu nazval „milostiplnou.“ Za druhé pak, když uslyšela ten pozdrav a začala uvažovat o tom, proč tak byla oslovena, dal Ji Pán v jejím nitru jasně najevo, že si Ji zvolil za svou Matku, což v Ní vzbuzovalo, kvůli její pokoře, ještě větší rozpačitost. Aby zklidnil Její rozrušení, pokračoval anděl vysvětlením Pánova rozhodnutí a řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Hle ve svém lůně počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. On bude veliký a bude nazýván Syn Nejvyššího (Lk.1,30-32).“

133. Naše nejmoudřejší a nejpokornější Královna celého tvorstva byla dostatečně inteligentní a velkodušná, aby dokázala odhadnout pravou cenu této nové a

neslýchané svátosti, a úměrně tomu jak si uvědomovala její velikost, rostl její údiv. Ona však pozvedla své pokorné srdce k Pánu, který nemohl odmítnout žádnou její prosbu, a v nitru své duše Ho prosila o nové světlo a pomoc, kterým by se mohla řídit v tak těžké záležitosti, protože, jak bylo uvedeno v předešlé kapitole, Ji Nejvyšší, aby Ji umožnil v tomto tajemství jednat pouze na základě víry, naděje a lásky, ponechal v obvyklém stavu a pozastavil všechny ostatní druhy milostí a vnitřních povznesení, které tak často nebo stále užívala. V tomto rozpoložení odpověděla svatému Gabrielovi to, co zapsal svatý Lukáš: „Jak to bude, když nepoznávám muže?“ Současně vnitřně připomněla Pánovi slib čistoty, který dala, i zasnoubení, které s Ní slavil.

134. Svatý kníže Gabriel odpověděl (Lk.1,35): „Paní, pro boží moc je snadné Tě učinit matkou bez spolupůsobení muže. Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího Tě zastíní; a proto se to svaté, jež se narodí, bude nazývat Syn Boží. A hle, tvá příbuzná Alžběta také počala ve svém stáří syna a ona, již říkali neplodná, je v šestém měsíci; neboť u Boha není nic nemožné. Ten, který může způsobit, aby počala neplodná, může způsobit u Tebe, Paní, aby ses stala jeho Matkou a přesto zachovala panenství a vzrostla v čistotě. Synovi, kterého porодиš, dá Bůh trůn jeho otce Davida a jeho vláda v Jakobově domě bude věčná. Tobě, ó, Paní, není neznámé Izaiášovo proroctví (Iz.7,14), že panna počne a porodí syna, jehož jméno bude Emanuel, Bůh s námi. Toto proroctví je neomylné a bude naplněno ve tvé osobě. Znáš také velké tajemství keře, který viděl Mojžíš hořet, aniž by byl stráven (Ex.3,2). To znázorňovalo, že se mají dvě přirozenosti, božská a lidská, spojit takovým způsobem, aby lidská přirozenost nebyla strávena božskou, a že Matka Mesiáše počne a porodí bez porušení své panenské čistoty. Nezapomeň také, Paní, na slib věčného Boha patriarchovi Abrahamovi, že se po zjetí jeho potomstva jeho čtvrté pokolení vrátí do své země. Tajemný význam toho tkvěl v tom, že v tomto čtvrtém pokolení vtělený Bůh vysvobodí celé Adamovo pokolení skrze tvé spolupůsobení od útlatu d'ábla (Gn.15,16). (Marie z Agredy v původním rukopisu vysvětluje tato čtyři pokolení takto: „Tajemství tohoto čtvrtého pokolení je, že došlo ke čtyřem prvozplozením. První bylo Adamovo bez otce i bez matky, druhé Evino bez matky, třetí naše z otce a matky a čtvrté Ježíše Krista, našeho Pána, z Matky bez otce.“) A žebřík, který viděl Jakob ve snu (Gn.28,12), vyjadřoval obraz královské cesty, kterou má otevřít věčně

Slovo, a po které budou smrtelníci vystupovat do nebe a andělé sestupovat na zem. Na tuto zem sestoupí Otcův Jednorozený, aby žil s lidmi a sdílel s nimi poklady svého Božství, předával jim své ctnosti a svou neměnnou, věčnou dokonalost.“

135. Těmito a mnoha jinými slovy nebeský vyslanec poučil nejsvětější Marii, aby v síle vzpomínky a důvěry v dávná zaslíbení a proroctví svatého Písma, a v nekonečnou moc Nejvyššího, překonala své rozpaky, vyvolané nebeským poselstvím. Protože však naše Paní převyšovala anděly svou moudrostí, prozíravostí a celou svou svatostí, neodpověděla ihned proto, aby mohla svou odpověď sladit s boží vůlí a stát se tak hodnou největšího ze všech tajemství a svatých skutků boží moci. Uvědomovala si, že na její odpovědi závisí závazek nejsvětější Trojice, naplnění jejích slibů a proroctví, nejpříjemnější a nejpříjemnější ze všech obětí, otevření bran ráje, vítězství a triumf nad peklím, vykoupení celého lidstva, uspokojení boží spravedlnosti, založení nového zákona milosti, oslava lidí, radost andělů a vše co je spojené s Vtělením Otcova Jednorozeného a jeho přijetím podoby služebníka v jejím panenském lůně (Flp.2,7).

136. Velkým zázrakem, v pravdě hodným našeho obdivu, je, že všechna tato tajemství i všechna jiná, která jsou v nich obsažená, Všemohoucí svěřil pokorně Dívce a podmínil je jejím fiat (staň se). On však vhodně a bezpečně přenechal toto moudré a důležité rozhodnutí této odvážné Ženě (Př.31,11), protože ona o těchto tajemstvích uvažovala s takovou velkomyslností a šlechetností, že tato důvěra byla namíště. Aktivita, které vychází z boží podstaty, nezávisí na spolupůsobení tvorů, protože ti se na nich nijak nepodílí a Bůh nějaké spolupůsobení při vykonávání niterných skutků ani očekávat nemůže. Avšak u zevnějších a takových aktivit, které jsou něčím podmíněné, přičemž vtělení bylo nejvznešenějším dílem, nemohl pokračovat bez spolupůsobení nejsvětější Marie a jejího svobodného souhlasu. Pán si přál, aby tohoto vrcholu všech jeho zevních skutků bylo dosaženo v Ní a skrze Ní, a abychom my byli za toto dobrodiní vděční této Matce moudrosti a té, která napravila to, co bylo pokažené.

137. Proto tato velká Paní přemýšlela a hluboce prozkoumala toto rozsáhlé pole důstojnosti boží Matky (Př.31,16), aby ho koupila svým fiat. Přidělala se udatností víc než lidskou a okusila i viděla, jak výnosný byl tento podnik a obchod s Bohem. Pochopila cesty jeho skryté shovívavosti a ozdobila se odvahou a krásou. A když se poradila sama se sebou a nebeským poslem Gabrielem o velkoleposti těchto vznešených a božských svátostí a shledala, že je výborně připravena na přijetí poselství, její nejčistší duše byla zaplavena a povznášena obdivem, úctou a nejintenzivnější boží láskou. Síla těchto hnutí i nadpřirozené lásky způsobila, že se

její přečistě srdce přirozenou cestou smrštilo a sevřelo tak silně, že z něho vytryskly tři kapky její nejčistší krve, které si pak našly cestu do přirozeného místa početí, kde z nich bylo boží mocí a Duchem svatým utvořeno tělo Krista, našeho Pána. Látku, ze které bylo utvořeno nejsvětější lidství Slova pro naše vykoupení, poskytlo a darovalo nejčistší Mariino srdce a ryzí síla její opravdové lásky. Ve stejném okamžiku, s pokorou, která nemůže být nikdy dostatečně vychválena, s mírně skloněnou hlavu a sepjatýma rukama, vyslovila slova, která byla na počátku naší spásy: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova (Lk.1,38).“

138. Při vyslovení tohoto „fiat“, tak sladkého božím sluchu a šťastného pro nás, se v jednom okamžiku staly čtyři události. První bylo utvoření nejsvětějšího těla Krista, našeho Pána, ze tří kapek krve, které vytryskly ze srdce nejsvětější Marie. Druhou bylo stvoření nejsvětější duše našeho Pána, které proběhlo stejně, jako u jiných duší. Třetí bylo spojení duše a těla, čímž bylo utvořeno Kristovo dokonalé lidství. Čtvrtou bylo sjednocení Božství s člověčenstvím v Osobě Slova, čímž byla vytvořena jedna kombinovaná bytost v podstatné jednotě. Tak byl utvořen Kristus, pravý Bůh a člověk, náš Pán a Vykupitel. To se stalo na jaře, dvacátého pátého března za ranního úsvitu, ve stejné hodině, ve které byl stvořen náš první otec Adam, a v roce 5199 od stvoření světa, což odpovídá také údajům v martyrologiu Římské Církve vedeném pod vlivem Ducha svatého. Tento údaj je pravdivý a nepochybný, jak mi bylo sděleno, když jsem se na to z příkazu mých představených ptala. V souladu s tím byl svět stvořen v březnu, což odpovídá počátku stvoření. A jako jsou díla Nejvyššího dokonalá a úplná (Dt.32,4), vyšly rostliny a stromy z rukou jeho Majestátu už s plody a plodily by ovoce stále, bez přestávky, pokud by hřích nezměnil celou přírodu, o čemuž budu psát v jiném pojednání, pokud to bude pánova vůle. Nyní se tím ale nebudu zdržovat, protože se to netýká našeho tématu.

139. Ve stejném okamžiku, kdy Všemohoucí slavil zasnuby podstatného sjednocení v lůně nejsvětější Marie, byla nebeská Paní povznesena k blažené vizi, ve které se jí Božství zjevilo jasně a intuitivně. Spatřila nejvyšší svátosti, o kterých budu hovořit v následující kapitole. Jednotlivá tajemství nápisů, kterými byla ozdobena a které andělé vystavovali, jak je to popsáno v sedmé kapitole (č.82, také v I. svazku č.207, 363- 364), jí byla objasněna. Boží dítě začalo přirozeným způsobem ve skrytu lůna živeno podstatou a krví své nejsvětější Matky růst, stejně jako ostatní lidé. Bylo však svobodnější a oproštěno od nedokonalostí, kterým v dané době a místě podléhají jiné Adamovy děti. Od některých z nich, hlavně od náhodných a zbytečných pro akt

zrození, a které jsou pouhým důsledkem hříchu, byla nebeská Královna osvobozena. Osvobozena byla také od nadbytečnosti způsobených hříchem, které jsou u jiných žen časté a vyskytují se přirozeně během utváření, výživy a růstu jejich dětí. Proto byla nezbytná látka, která je vlastní nakažené přirozenosti Eviných potomků, a která Jí scházela, Jí dodávána a podávána hrdinským praktikováním ctností, zvláště pak lásky. Zápalem její duše a láskyplnými city byla její krev a tělní tekutiny přeměňovány, čímž boží Prozřetelnost zajišťovala výživu božího dítěte. Tak bylo přirozeným způsobem lidství našeho Vykupitele vyživováno, zatímco jeho Božství osvěžováno a uspokojováno jejími hrdinskými ctnostmi. Nejsvětější Marie poskytla Duchu svatému pro utváření tohoto těla čistou a průzračnou krev, bez hříchu a jakékoli náklonnosti k němu. Nečistá a nedokonalá látka, kterou vyživují ostatní matky své děti, byla nebeskou Královnou poskytována v nejčistší a nejemnější formě, protože byla utvářena a dodávána mocí jejich láskyplných citů a ostatních ctností. Obdobně bylo očišťováno vše, co sloužilo jako potrava nebeské Královně. Protože věděla, že její pokrm má sytit a vyživovat také božího Syna, přijímala pokrmy s tak hrdinskými úkony ctností, že andělské duchové byli v úžasu z toho, jak mohou být obvyklé lidské úkony spojeny s tak nadpozemskými výšinami zásluh a dokonalosti před božím zrakem.

140. Nebeská Paní jako boží Matka získala tak velké výsady, že ty, o kterých jsem se již zmínila a ještě zmíním, nezprostředkovávají ani nejmenší představu o její vznešenosti a má slova nejsou schopna ji popsat. Vždyť si ji není možné představit ani pochopit, a ani největší učenci a nejmoudřejší mužové nemohou najít odpovídající výrazy pro její vyjádření. Pokorní, kteří jsou zběhlí v umění boží lásky, jsou s ní seznámeni prostřednictvím vlitého světla, vnitřních prožitků a pocitů, kterými bývají takové svátosti vnímány. Nejenže se nejsvětější Marie stala nebem, chrámem a příbytkem nejsvětější Trojice, ve který byla přeměněna, povýšena a učiněna Bohu podobnou zvláštním a neslýchaným božím působením v jejím přecházení lůně, ale i její skromné obydlí a chudá modlitebna byla Bohem posvěcena jako nová boží svatyně. Nebeští duchové, kteří se stali svědky této podivuhodné přeměny, byli přítomni proto, aby o ní rozjímali a chválili Všemohoucího nevýslovnou chválou a veselím, a aby ho spolu s touto přešťastnou Matkou velebili v jeho jménu i jménem lidského pokolení, které nemělo nejmenší tušení o těchto jeho nejvyšších milostech a milosrdenství.

Ponaučení přesvaté Královny Marie.

141. Má dcero, jsi naplněna úžasem, když prostřednictvím nového světla vnímáš tajemství boží pokory při jeho sjednocení s lidskou přirozeností v lůně chudé dívky, kterou jsem byla. Přála bych si, má nejdražší, abys obrátila svou pozornost k sobě a zvážila, jak se Bůh ponížil a vešel do mého lůna, a to nejen kvůli mně samotné, ale i kvůli tobě. Pán je ve svém milosrdenství nekonečný a jeho láska je neomezená. Proto se sklání, váží a pomáhá každé duši, která Ho přijímá, a raduje se z ní, jako by stvořil jen ji samotnou a jedině kvůli ní se stal člověkem. Proto s veškerou láskou své duše pociťuj závazek osobně v plné míře děkovat jménem celého světa za jeho příchod a za vykoupení všech. A pokud jsi s živou vírou přesvědčena a vyznáváš, že se tentýž Bůh, který je ve svých vlastnostech nekonečný a věčný ve svém majestátu, ponížil, aby přijal lidské tělo v mém lůně, věz, že tě také hledá, volá, těší, hladí tě a myslí na tebe samotnou, jako bys byla jeho jediným tvorem (Gal.2,20). Dobře přemýšlej a uvaž o tom, k čemu tě jeho obdivuhodná blahosklonnost zavazuje. Přeměň tento obdiv v úkony živé víry a lásky, protože za to, že k tobě poníženě přichází, zcela vděčíš dobrotě našeho Krále a Spasitele, protože sama bys Ho nemohla nikdy najít ani se Ho dotknout.

142. Už vzhledem k tomu, co ti může tento Pán mimo sebe samého dát, se ti to bude zdát být velkolepé, i když to budeš posuzovat pouze lidským rozumem a citovostí. Je jistě pravdou, že je jakýkoli dar od tak významného a svrchovaného Krále hoden úcty. Když však v božím světle začneš uvažovat a chápat, že tímto darem je sám Bůh, že tě činí podílníci na svém Božství, a když pochopíš, že bez tvého Boha a jeho příchodu by bylo celé stvoření nicotné a v tvých očích opovrženíhodné, zatoužíš se těšit a hledat odpočinek jedině ve vědomí, že máš Boha, tak milujícího, přívětivého, mocného, vlídného a bohatého, který se přesto, že je tak velký a nekonečný, snižuje se k tvé nízkosti, aby tě pozvedl z prachu a obohatil tvou chudobu, aby tak vůči tobě plnil povinnosti pastýře, otce, ženicha a nejvěrnějšího přítele.

143. Obrat' proto, má dcero, ve skrytosti svého srdce svou pozornost ke všem důsledkům těchto pravd. Přemýšlej a rozjímej o této vlídné lásce velkého Krále k tobě, o tom, jak je věrný ve svých darech, něžnosti, přízni, v činnostech ti svěřených, v osvěcování tvého nitra a ve výuce božskému učení o nekonečné velikosti jeho Bytosti, o jeho podivuhodných skutcích, nejskrytějších tajemstvích, o všeobecných pravdách a o nicotě viditelné existence. Toto učení je počátkem,

podstatou, osnovou a základem znalostí, které jsem ti předala, abys získala vážnost a velkodušnost, s kterou bys měla nakládat s přízní a dobrodiním tvého Pána a Boha, tvého skutečného požehnání, tvého pokladu, tvého světla a vůdce. Pohlížej na něj jako na nekonečného Boha, milujícího, ale hrozného. Naslouchej, má nejdražší, mým slovům, mému učení a mé kázni, protože je v nich obsažen mír a osvětlení tvé duše.

KAPITOLA XII.

O prvních činech nejsvětější duše Krista Pána v prvním okamžiku jeho početí a o odpovídajících činech jeho nejčistší Matky.

144. Abychom pochopili, jaké byly první činy nejsvětější duše Krista, našeho Pána, musíme se odkázat na to, co bylo již řečeno v předešlé kapitole (č.138), totiž, že vše, co svou podstatou spadalo do tohoto božího tajemství, utvoření těla, stvoření a vdechnutí duše a sjednocení individuálního lidství s osobou Slova, bylo dokončeno v jediném aktu či okamžiku, takže nemůžeme říci, že Kristus, naše nejvyšší Dobro, byl v nějakém okamžiku pouze člověkem. Od prvního okamžiku byl člověkem i pravým Bohem. Jakmile začalo být lidství člověkem, byl také Bohem. Proto nemohl být nikdy ani na okamžik nazýván pouhým člověkem, protože byl od samého začátku Bohočlověkem. Protože aktivní výkon schopností souvisí s výkonnou podstatou, byla nejsvětější duše Krista, našeho Pána, ve stejném okamžiku, ve kterém došlo k vtělení, obdařena přímým nazíráním a láskou. Popsáno naším způsobem vyjadřování, byly jeho schopnosti rozumu a vůle okamžitě spojeny se samým Božstvím. Protože se jeho lidská podstata v jednom okamžiku spojila s Božstvím v podstatné jednotě, čímž byly jeho tělesné schopnosti ve své nedokonalejší činnosti spojeny s podstatou Boží, byla činnost obou podstat plně božská.

145. Udivující na této svátosti je to, že tolik slávy i velikost nekonečného Božství bylo uzavřeno v tak malém prostoru, ne větším než tělo včelky nebo malá mandle, protože velikost nejsvětějšího Kristova těla v okamžiku početí a podstatného sjednocení nebyla o nic větší. V tak malém objemu byla uzavřena nejvyšší sláva, jakož i schopnost trpět, protože lidství bylo současně oslaveno i schopno trpět, bylo všeobsahující i poutníkem, vlastnilo nebe, i když k němu putovalo. Avšak Bůh ve své nekonečné moci a moudrosti mohl vtěsnat své nekonečné Božství do prostoru tak maličkého těla novým obdivuhodným způsobem bez toho, aby jeho Božství doznalo

seběmenší újmy. Stejnou všemohoucností zajistil, aby nejsvětější Kristova duše, se svými vynikajícími schopnostmi a nevznešenější činností, byla ve stavu slávy a těšila se z blaženosti, zatímco ta nesmírná sláva byla jakoby současně natlačena do vyšší části jeho duše, čímž byly pozastaveny účinky a dary slávy, které by jinak přirozeně sdílelo i jeho tělo. Proto mohl být současně poutníkem schopným utrpení, což mu umožnilo pro nás získat spásu prostřednictvím svého kříže, utrpení a smrti.

146. Aby mohl být na to i na vše, co mělo jeho nejsvětější lidství vykonat, připraven, byly mu všechny návyky, přirozené jeho schopnostem a potřebné pro jeho činnost Všeobsahujícího i Poutníka, vlitý v okamžiku jeho početí. Tak byl obdařen vlitým učením svatých s posvěcující milostí a dary Ducha Svatého, které, jak říká Izaiáš, spočívaly na Kristu (Iz.11,2). Měl všechny ctnosti, kromě víry a naděje, protože tyto jsou neslučitelné s blaženým nazíráním a vlastnictvím. Obdobně tomuto Nejsvatějšímu mezi svatými scházely také jiné ctnosti, které předpokládají nějakou nedokonalost, protože On nemohl hřešit, a ani se v jeho ústech nenalezla prohnanost (I.Petr 2,22). O důstojnosti a vznešenosti učení, milostí, ctností a kladných rysů Krista, našeho Pána, se není zde zapotřebí zmiňovat, protože učitelé církve a teologové o ní učí dostatečně. Proto postačí jen dodat, že to vše bylo tak dokonalé, jak jen to umožňovala boží moc, a že to nemůže lidský rozum pochopit, protože nejsvětější Kristova duše pila ze samého pramene Božství (Žl.35,10) a mohla tak činit bez omezení, jak říká David (Žl.109,7). Proto musel být obdařen plností všech ctností a dokonalostí.

147. Tak ozdobena a zbožňována Božstvím i jeho dary, začala nejsvětější duše Krista, našeho pána, ihned přímo vidět a poznávat Boha, jak je sám o sobě a jak je spojen s jeho nejsvětějším člověčenstvím, začala Ho milovat nejvyšší blaženou láskou a vnímat méněcennost lidské přirozenosti ve srovnání s boží. Kristova duše se hluboce pokořovala a v tomto stavu vzdávala díky neměnnému božimu bytí za to, že ji stvořila a za dar podstatného spojení, kterým, ačkoli zůstává lidskou, je vyvýšena na boží podstatu. Rozpoznávala také, že jeho nejsvětější lidství je utvořené tak, aby bylo schopné trpět, čímž bylo přizpůsobeno pro dosažení cíle, vykoupení. S tímto vědomím se vykupitelova duše nabízela jako oběť za lidské pokolení (Žl.39,8), přijímajíc stav utrpení a vzdávajíc díky věčnému Otci jménem svým i celého lidstva. Spasitel rozpoznával kompozici svého nejsvětějšího lidství, i substanci, ze které bylo utvořeno a kterou nejsvětější Marie silou své lásky a hrdinských ctností poskytovala. Osídlil tento svatostánek a obydli, radoval se z jeho neobyčejné krásy a se zalíbením si na věky přivlastnil duši tohoto nejvyšší dokonalého a čistého tvora. Chválil věčného

Otce za to, že Ji stvořil a vybavil tak velkými milostmi a dary, za to, že Ji vyjmul a osvobodil od obvyklého zákona hříchů jako svou Dceru, zatímco všichni ostatní Adamovi potomci nesli jeho vinu (Řím.5,18). Modlil se za tuto nečistší Paní a svatého Josefa, a vyprošoval jim věčnou spásu. Všechny tyto a mnohé jiné skutky byly nejvýš vznešené a vycházely z Něj jako z pravého Boha a Člověka. Odhlédnuvše od těch, které se vztahovaly k jeho blaženému nazírání a lásce, byly tyto skutky a každý z nich zvlášť tak záslužné, že by samy o sobě postačily k vykoupení nekonečného množství světů, pokud by existovaly.

148. Dokonce sám akt poslušnosti, kterým se nejsvětější lidství Slova podrobilo utrpení a bránilo tomu, aby blaženost jeho duše sdílelo i jeho tělo, by bohatě dostačovalo k naší spáse. Přestože to dostačovalo k naší spáse, nemohlo jeho nesmírnou lásku k lidem uspokojit nic jiného, než plná míra činné lásky (Jan 13,1), protože smyslem jeho života bylo, aby ho strávil projevy a důkazy tak intenzivní lásky, že to lidský ani andělský rozum nemůže pochopit. A pokud v prvních okamžicích svého vstupu na svět ho tak nesmírně obohatil, jaké poklady a bohatství zásluh musel pro něj nashromáždit, než ho opustil po třiceti třech letech božské činnosti, po mučení a smrti na kříži! Ó, nesmírná lásko! Ó, bezmezná lásko! Ó, nezměrné milosrdenství! Ó, nejštědřejší dobroto! A oproti tomu, ó, nevděčnosti a podlá zapomnětlivosti smrtelníků tváří v tvář k tak neslýchaným a tak ohromným dobrodiním! Co by se z nás bez Něho stalo? Oč méně bychom se snažili vykonat něco pro tohoto našeho Vykupitele a Pána, pokud by nám prokázal jen malé dobrodiní, když nás nyní stěží dojíká a zavazuje to, co pro nás všechny vykonal? Pokud se k Němu nechceme chovat jako k Vykupiteli, který nám dal věčný život a svobodu, poslouchejme Ho alespoň jako našeho Učitele a následujme Ho jako našeho Vůdce a naše naváděcí světlo, které nám ukazuje cestu k pravému štěstí.

149. Tento Pán a Mistr nepracoval pro sebe, ani nevykupoval svou duši a nerozmnožoval milosti pro sebe, ale výhradně pro nás. On nic z toho nepotřeboval, ani se nemohl obohatit milostí a slávou, protože té, jak říká svatý Jan, byl plný (Jan 1,14). Byl totiž Jednorozeným Otce a současně člověkem. V tom se Mu nikdo nevyrovná ani Ho nemůže napodobit. Všichni svatí a pouhá stvoření získávali zásluhy pro sebe a pracovali za odměnu. Sama Kristova láska nehledala svůj vlastní prospěch, ale celá patřila jen nám. Pokud si přál vstoupit a projít školou tělesné zkušenosti tohoto života (Lk.2,52), udělal to proto, aby nás poučil a obohatil svou poslušností (Žid.5,8), přičemž nám zanechal své nekonečné zásluhy a svůj příklad, abychom

mohli být moudře poučeni o umění lásky. Kvůli své nezpůsobivosti se nepouštím do obšírného výkladu tajemství nejsvětějšího života Krista, našeho Pána, a odkazuji na evangelia. Z nich vybírám jen to, co se zdá být nezbytné pro nebeský životopis jeho Matky, naší Paní. Protože jsou životy tohoto Syna a jeho nejsvětější Matky tak úzce propojeny a navzájem propleteny, nemohu se vyhnout odkazům na evangelia a doplňování jiných skutečností, o kterých se evangelia v souvislosti s Pánem nezmiňují, a které v nich v prvních dobách katolické Církve nemusely být obsaženy.

150. Po těchto činnostech Krista, našeho Pána, v prvním okamžiku svého početí následovala v dalším zásadním kroku blažená vize Božství, o které jsem se zmínila v předešlé kapitole (v č.139), protože do jediného okamžiku času může být vtěsnáno mnoho zásadních věcí. V této vizi nebeská Paní vnímala jasně a zřetelně tajemství podstatného spojení božské a lidské přirozenosti v osobě věčného Slova, přičemž nejsvětější Trojice potvrdila její titul i práva boží Matky. Tou také při nejprísnějším posuzování pravdy byla, protože byla přirozenou Matkou Syna, který byl věčným Bohem právě tak jistě a pravdivě, jako byl člověkem. I přesto, že tato velká Paní přímo nespoleupůsobila na spojení Božství s lidstvím, neztratila proto právo na titul Matky pravého Boha, protože dodáním potřebných látek a vypětím svých schopností spolupůsobila jako opravdová Matka, a to ve větší míře než je u matek obvyklé, protože u Ni početí a růst plodu probíhal bez přispění muže. Právě tak, jako jsou označování zprostředkovatelé zplodění, kteří přirozenou cestou poskytují to, co je nezbytné pro vznik života bez toho, aby se přímo podíleli na vytvoření duše, nebo jejím vdechnutí dítěti, otcem a matkou, musí být i nejsvětější Marie, a to větším právem, nazývána boží Matkou, protože jen Ona sama, jako Matka, přispěla ke zplodění Krista, pravého Boha a Člověka, při absenci jakékoliv jiné přirozené příčiny, a jen prostřednictvím tohoto Mariina přispění při zplodění se Kristus, Bohočlověk, narodil.

151. Panenská Kristova Matka v této vizi také pochopila budoucí tajemství života a smrti svého nejmilejšího Syna a Vykupitele lidstva spolu s tajemstvím Nového Zákona evangelia, který měl být v souvislosti s tím ustaven. Byla Ji zjevena také jiná velká a hluboká tajemství, se kterými nebyl seznámen nikdo jiný ze svatých. Když nejmoudřejší Královna viděla, že se vlivem mateřství Slova dostala do takové blízkosti Boha a že je obdařena plností božích darů a vědění, ztracena v pokoře a lásce se klaněla Pánu v jeho nekonečné podstatě, a bez prodlení i jeho sjednocení s nejsvětějším lidstvím. Děkovala Mu za to, že Ji vyznamenal důstojností boží Matky a za dobrodiní prokázaná celému lidskému pokolení. Vzdávala Mu také díky a slávu jménem všech smrtelníků. Nabídl se svému nejmilejšímu Synovi jako přijatelná oběť

v jeho službách, při zabezpečení zázemí a výživy, připravená pomáhat a spolupracovat (pokud by to bylo z její strany možné) na díle vykoupení. Nejsvětější Trojice tuto nabídku přijala a jmenovala Ji Pomocnicí na tomto svatém díle. Marie požádala o nové milosti a boží světlo pro tento záměr, pro své směřování k důstojnému vykonávání úřadu Matky vtěleného Slova a pro to, aby byla schopna o Něho pečovat s úctou a velkodušností, která je hodná samotného Boha. Obětovala svému nejsvětějšímu Synovi všechny Adamovy děti, které se ještě narodí, i svaté v předpekli a ve jménu všech a svém vykonala mnoho činů hrdinských ctností a prosila o velké milosti, které zde nebudu popisovat, protože jsem je popsala jinde při jiných příležitostech. Z těch si můžeme lehce vytvořit představu o tom, jaké prosby vysílala nebeská Královna při této příležitosti, která daleko převyšovala všechny jiné šťastné a radostné dny jejího předešlého života.

152. Byla však obzvláště vytrvalá a horlivá ve své modlitbě za získání vedení Všemohoucím k hodnému naplnění svého úřadu Matky Otcova Jednorozeného, protože Ji její pokorné srdce nutilo, aby před všemi milostmi upřednostňovala to, co bylo hlavním předmětem její starostlivosti, totiž, aby ve všem svém počínání byla vedena a jednala tak, jak se sluší na Matku Boží. Všemohoucí Jí odpověděl: „Má Holubičko, neboj se, protože ti budu pomáhat, povedu tě a budu řídit ve všem potřebném ve službě mému jednorozenému Synovi.“ S tímto příslibem se probrala z vytržení, ve kterém se stalo vše, co jsem popsala, a které bylo nejkrásnější z těch, která dosud měla. Po obnovení činnosti jejích mocností se ze všeho nejdříve položila tváří na zem a klaněla se nejsvětějšímu Synu, Bohu a člověku počatému v jejím panenském lůně, protože tak nemohla učinit prostřednictvím svých zevnějších a tělesných smyslů. Nic z toho, co mohla vykonat ve službě svého Stvořitele, nenechala tato moudrá Matka bez povšimnutí. Od té chvíle pociťovala nové a božské působení ve své nejsvětější duši a ve vnějších i vnitřních schopnostech. A přestože byl doposud celý její život, pokud jde o tělo i duši, nejvýš ušlechtilý, byl v den vtělení Slova povznesen k ještě vyšší ušlechtilosti ducha a učiněn více podobným božím získáním vyšších milostí a nepopsatelných darů.

153. Ať si však nikdo nemyslí, že nejčistší Matka byla takto omilostněna a těsně spojena s lidstvím a Božstvím svého nejsvětějšího Syna jen proto, aby stále požívala duchovní útěchy a radosti bez utrpení a bolesti. Nebylo tomu tak, protože při co možná nejvěrnějším napodobování svého nejsladšího Syna s Ním tato Paní sdílela jeho radosti i bolesti, přičemž pomyšlení na to, o čem byla tak živě s ohledem na práci a smrt svého nejsvětějšího Syna informována, pronikalo její srdce jako meč. Tento zármutek byl úměrný vědění a lásce, ve které tato Matka svého Syna měla, a byl stále díky jeho přítomnosti a sjednocení s Ním v její mysli přítomný. I když byl celý Kristův život i jeho nejsvětější Matky stálým mučednictvím a utrpením podobným tomu, které

vytrpěl na kříži, a byl naplněn neustávající bolestí a prací, byl v milujícím srdci nebeské Královny přítomen ještě zvláštní rys utrpení, které způsoboval jejimu vnitřnímu zraku nejvroucněji milující Matky stále přítomný obraz mučení, týrání, potupy a smrti jejího Syna. Tímto stálým utrpením po celých třicet tři let prožívala dlouhou vigilií našeho vykoupení a po celou tuto dobu zůstala tato svátost skryta v jejím nitru, aniž by ji s Ní někdo sdílel nebo Jí ulevil.

154. S touto láskyplnou bolestí, plná sladké úzkosti často pohlížela na svého nejsvětějšího Syna jak před, tak i po jeho narození, a opakovala z hloubi svého srdce slova: „Pane a Bože mé duše, nejsladší Synu mého života, proč jsi mi udělil hodnost Matky, když jsi ji spojil s bolestným vědomím, že Tě ztratím a zůstanu opuštěna jako sirotek oloupený o tvou žádoucí společnost? Sotva jsi obdržel tělo pro svůj pozemský život, už je Ti oznámen rozsudek útrpné smrti pro záchranu lidstva. Tvůj první skutek je jednou z nadbytečných zásluh při splácení jeho hříchů. Ó, kéž by tím byla spravedlnost věčného Otce uspokojena a tvé utrpení a smrt padla na mě! Z mého těla a krve jsi vytvořil to své, bez něhož bys nemohl trpět, protože jsi neměnný a nesmrtelný Bůh. Pokud jsem Ti tedy poskytla nástroj nebo předmět pro tvé utrpení, dovol mi, abych mohla vytrpět stejnou smrt. Ó, nelidský hříchů, jak můžeš být přesto, že jsi tak krutý a příčinou tak mnohého zla, tak šťastný, že tím kdo vše napraví má být Ten, kdo tě svou nekonečnou dobrotou může proměnit na „šťastnou vinu!“ Ó, můj nejsladší Synu a má lásko, kdo bude tvým strážcem, který Tě bude hájit před nepřáteli? Ó, kéž by bylo Otcovou vůlí, abych Tě směla střežit a chránit před smrtí, anebo společně s Tebou zemřít, a abys mě nikdy neopustil! Avšak to, co se stalo patriarchovi Abrahamovi, se nyní nesmí stát (Gn.22.11), protože předurčená ustanovení musí být naplněna. Nechť je naplněna vůle Páně.“ Tyto mnohokrát opakované láskyplné vzdechy naší Královny, jak později popíše, přijímal nebeský Otec jako příjemnou oběť, zatímco pro nejsvětějšího Syna byly nejsladší útěchou.

Ponaučení, které mi dala naše Paní a Královna.

155. Má dcero, když jsi vírou a božským světlem dospěla k poznání velikosti boží majestátnosti a jeho nevýslovné blahosklonnosti při jeho sestoupení z nebe pro tebe a pro všechny smrtelníky, nenechávej toto dobrodiní ležet nečinně a bez užitku. Adoruj s hlubokou úctou boží podstatu a chval Ho za to, co jsi poznala o jeho dobrotě. Nepřijímej světlo a milosti nadarmo (II.Kor.6,1) a studuj povzbuzující příklad, který dal můj Syn a já jeho napodobováním, jak jsi o tom byla poučena, protože On byl pravý Bůh a já jeho Matka (protože jeho nejsvětější lidství bylo stvořeno). Pokořuj se

při myšlence na naši nízkou lidskou přirozenost a vyznávej velikost té boží, která je mnohem větší než si může jakákoli bytost představit. Čiň tak obzvlášť, když přijmeš stejného Pána v nejsvětější Svátosti. V této obdivuhodné Svátosti můj nejsvětější Syn s Božstvím i lidstvím přichází k tobě a zůstává s tebou novým a nepochopitelným způsobem. Jeho velká blahosklonnost je zjevná, i když si toho smrtelníci málo všímají a málo to respektují, a ani není splácena odpovídající láskou.

156. Ať je tvé poděkování doprovázeno takovou pokorou, úctou a uctíváním, které umožňují spojené síly tvých mocností a schopností, protože i když je napneš až na nejvyšší mez, nebudou nikdy dosahovat úrovně, kterou Bohu dlužíš a kterou zasluhuje. Abys mohla co nejvíce splácet své nedostatky, obětuj Mu to, co jsme spolu s mým nejsvětějším Synem vykonali, sjednot' svou duši a lásku ve shodě s Církví vítěznou a bojující, nabídni současně svůj život jako oběť a modli se, aby všechny národy mohly poznat, vyznávat a uctívat pravého Boha, který se stal člověkem pro všechny. Děkuji Mu za dobrodiní, která uděluje všem bez ohledu na to, zda Ho znají nebo neznají, zda Ho uznávají nebo odmítají. Především tě žádám, má nejdražší, dělej to, co je Pánu nejpříjemnější a mně nejmilejší. Truchli a s něžným soucitem oplakávej hrubou neznalost a nebezpečnou liknavost lidských synů a také nevděk dětí Církve, které po tom, co obdržely světlo boží víry, dosud žijí v takové míře vnitřního zapomnění na dílo a přínos vtělení, ano, dokonce i na samotného Boha, že se zdá, jako by se od nevěřících odlišovaly jen některými obřady a zevnějším uctíváním. I to však vykonávají bez ducha a srdečnosti, a často uráží a provokují boží spravedlnost místo toho, aby ji usmířovaly.

157. V důsledku této neznalosti a strnulosti dochází často k tomu, že nejsou připraveni přijmout a získat pravé poznání Nejvyššího. Přivozují si tak ztrátu božského světla a zasluhují, aby zůstaly opuštěny v hluboké temnotě a staly se nehodnějším než nevěřící a svolaly na sebe nesrovnatelně větší trest. Oplakávej tak velká zranění svých bližních a z hloubi srdce pros o pomoc. Abys od sebe odvrátila tak hrozné nebezpečí, nepodceňuj přízeň a dobrodiní, které jsi obdržela, ani je pod záminkou pokory nesnižuj nebo na ně nezapomínej. Připomínej si a přemýšlej o tom, jak dlouhou cestu musela milost Nejvyššího urazit, aby tě povolala (Žl.18,7). Přemítej ve své myslí o tom, jak na tebe musela čekat a utěšovat tě, ujišťovat tě ve tvých pochybnostech, uklidňovat ve tvých obavách, ignorovat a odpouštět tvé chyby, znásobovat milosti, pohlazení a požehnání. Ujišťuji tě, má dcero, že musíš ve svém srdci uznat, že Nejvyšší neučinil takové věci se žádným jiným pokolením. Ty sama o sobě nemůžeš dělat nic, jsi chudá a méně užitečná než jiní. Nechť jsou tedy tvé díky větší než u všech ostatních tvorů.

KAPITOLA XIII.

Objasnění stavu, ve kterém byla přesvatá Marie, po početí božího Slova v jejím panenském lůně.

158. Čím hlouběji začínám chápat božské účinky a stav, které vyvolalo početí věčného Syna v Královně nebes, tím větší mám potíže tuto událost popsat, protože shledávám, že jsem ponořena do vznešených a komplikovaných záhad, zatímco můj rozum a vyjadřovací schopnosti jsou naprosto nedostatečné pro obsáhnutí toho, co je mi zjeveno. Přesto má duše navzdory této mé nedostatečnosti zakouší tak velkou sladkost a radost, že se nemohu přimět k tomu, abych se kála, protože jsem se ujala této práce. Současně mě však poslušnost posiluje a také nutí překonávat těžkosti, které by slabá a ženská mysl nemohla překonat, kdyby mě ujišťování a povzbuzování, pocházející z tohoto zdroje, nepomáhalo. To platí zejména o této kapitole, ve které mám pojednávat o darech slávy, ze kterých se těší blažení nebešťané. Vezmu si za vzor jejich výsady a pokusím se popsat stav nebeské Císařovny Marie po tom, co se stala boží Matkou.

159. Proto budu mluvit o svatých ze dvou hledisek, o jejich vlastní dokonalosti a o jejich vztahu k Bohu. Co se týče druhého hlediska, Božství vnímají svatí jasně a je jim zjevováno se všemi svými dokonalostmi a vlastnostmi. To bývá označováno jako předmět jejich blaženosti, jejich slávy, podstatou radosti, konečným cílem, ve kterém veškeré tvorstvo nalézá vhodný cíl a pokoj. Svatí požívají oblažující účinky vizí, lásky a všeho jiného, co je nezbytně spojené s tímto blaženým stavem, toho, co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co nevešlo do srdce člověka (Iz.64,3; Kor.2,9). Část těchto darů a výsad slávy svatých je označována jako svobodně darované věno, podobně jako u manželů vstupujících do duchovního manželství, které je završeno radostmi věčné blaženosti. Stejně jako pozemská nevěsta získává vlastnické právo a moc nad svým věnem a užívá ho společně se svým manželem, tak i ve slávě jsou tyto dary udělovány svatým jako jejich vlastnictví, přičemž tyto dary užívají svatí v míře, ve které se z nich radují, spolu s Bohem, který je svatými oslavován. A tyto nevýslovné dary jsou více či méně vynikající podle zásluh a důstojnosti každého. Nejsou však udělovány těm, kteří nemají stejnou přirozenost jako Ženich, to je Kristus, náš Pán, jsou tedy udělovány jen lidem, ale ne andělům. Protože vtělené Slovo neuzavřelo žádný svazek s anděly (Žid.2,16) tak, jako učinil s lidmi, když se s nimi spojil ve velkém tajemství, o kterém se zmiňuje apoštol (Ef.5,32), v Kristu a Církvi. Protože však Ženich Kristus jako člověk sestává z těla a duše, stejně jako ostatní lidé, proto mají být obě části, tělo i duše, v jeho přítomnosti obdařeny dary pro

pro oslavu těla i duše. Tři z těchto darů se týkají duše a jsou označovány jako vize, chápání a plodnost, a čtyři se týkají těla a je to jasnost, necitlivost, rychlost a jemnost, což jsou vlastně účinky přímého nazírání, přetékající do těla ze slávy duše.

160. Na všech těchto darech se Královna Marie do jisté míry podílela již v tomto životě, zvláště pak po vtělení Slova v jejím panenském lůně. Je pravdou, že tyto dary jsou udíleny svatým do vlastnictví jako příslib a věno věčného, nepomíjejícího blaha i jako záruka neměnnosti jejich stavu. Proto nejsou udíleny těm, kteří jsou dosud na cestě k nebi. Avšak nejsvětější Marii byly tyto dary uděleny jako poutníci, tedy ne jako majitelce, ne natrvalo, ale čas od času a krok za krokem s jistým rozdílem, jak dále vysvětlím. Abychom lépe pochopili vhodnost tohoto neobyčejného požehnání u svrchované Královny, připomeňme si to, co jsem popsala v sedmé kapitole a v následujících kapitolách před vtělením, kde jsou vysvětleny přípravy a zasnuby, kterými Nejvyšší projevoval přízeň své nejsvětější Matce v souladu s její důstojností. V ten den, kdy boží Syn přijal lidskou přirozenost v jejím panenském lůně, byl tento duchovní sňatek, pokud jde o nebeskou Paní, završen touto nejvyšší vznešenou, úžasnou, blaženou vizí, která Jí, jak jsme řekli, byla udělena. Pro ostatní věřící bylo vtělení zasnoubením, které má být završeno až v jejich nebeské vlasti (Oz.2,18).

161. Naše velká Královna měla jiné předpoklady pro tyto výsady, byla osvobozena od veškeré poskvrny prvotního i osobního hříchu a byla upevněna v milosti aktuální bezúhonnosti. Tím byla uschopněna slavit tento sňatek jménem celé bojující Církve a složit sliby ve jménu všech jejích členů (Ef.5,32), protože v tom ohledu, díky tomu, že byla Matkou Spasitele, byly jeho předpokládané zásluhy využity skrze Ní. Svou přechodnou vizí boží slávy se stala přijatelnou ručitelkou za všechny Adamovy děti, takže stejná odměna nebude odeprána nikomu z těch, kteří si jí využíváním milosti svého Vykupitele zaslouží. Boží vtělené Slovo se jistě velice radovalo, když shledalo, že jeho vroucí láska a nekonečné zásluhy ihned přinášely ovoce v Té, která byla současně jeho Matkou, první Nevěstou i snubní komnatou jeho Božství, a že jeho odměna připadla Té, v níž nebylo žádné překážky. Udělením těchto výsad a milostí své nejsvětější Matce, Kristus, naše Spása, si vychutnal a částečně nasýtil svou lásku k Ní, a v Ní za všechny smrtelníky. Boží lásce se zdálo třicet tři let jako příliš dlouhá doba čekání na to, aby mohl zjevit své Božství své vlastní Matce. I když jí tato dobrodíní prokázal i jindy, jak jsem popsala v prvním svazku (č.382,429), přesto to při příležitosti svého vtělení provedl mnohem vznešenějším způsobem, který

odpovídal slávě jeho nejsvětější duše. Nicméně toto vše v ní nepůsobilo trvale, ale bylo obnovováno od okamžiku k okamžiku s postupem času v takové míře, aby to odpovídalo běžnému stavu poutnice.

162. V souladu s tím nás toho dne, kdy nejsvětější Marie přijala roli Matky věčného Slova počatého v jejím lůně, Bůh obdařil právem na vykoupení, založeným na jeho zasnoubení s lidskou přirozeností. Završením tohoto duchovního sňatku blahořečením nejsvětější Marie a udělením darů slávy, byla stejná odměna přislíbena také nám, pokud se jí staneme hodni skrze zásluhy jeho nejsvětějšího Syna, našeho Vykupitele. Avšak Pán v tom požehnaném dni vyvýšil svou Matku tak vysoko nad veškerou slávu svatých, že všichni andělé a lidé nemohou ani ve svých nejvyšších stupních blažených vizí a lásky dosáhnout na to, co tehdy získala nebeská Královna. Totéž musí být řečeno o darech slávy, které přetékaly z duše do jejího těla, protože to vše odpovídalo její nevinnosti, svatosti a zásluhám, které byly opět v souladu s nejvyšší důstojností, kterou mohl tvor získat, totiž být Matkou svého Stvořitele.

163. Podívejme se na tyto dary konkrétně. Prvním darem její duše bylo jasná blažená vize, která odpovídala nejasné znalosti víry u poutníků. Tato vize byla nejsvětější Marii dána v době a způsobem, který již byl a ještě bude vysvětlen. Kromě této přímé vize měla ještě mnoho abstraktních vizí Božství, jak bylo uvedeno výše. I když byly všechny tyto vize přechodné, zanechávaly v její mysli různé velkolepé obrazy, které jí poskytovaly tak jasné a vznešené poznání Božství, že není možné najít slova, která by to dokázala popsat. Tím byla naše Paní jedinečně privilegovaná před všemi ostatními tvory a tak pociťovala trvalé účinky darů slávy, jak dalece byly v souladu s jejím stavem poutnice. Ve chvílích, kdy se před Ní Pán kvůli vyšším záměrům skryl pozastavením užívání těchto obrazů, využívala vlitou víru, která u Ní byla nejvyšší dokonalá a účinná. Takto její duše nikdy neztratila ze zřetele ten božský Objekt, a ani na okamžik se od Něj nevzdálila. Nicméně během devíti měsíců, kdy ve svém lůně nosila vtělené Slovo, se mohla těšit dokonce i z větších vizí a darů božství.

164. Druhým z těchto darů je chápání, vlastnění nebo předtucha. Ta spočívá v dosažení cíle odpovídajícího ctnosti naděje, čímž se snažíme najít konečný objekt se záměrem Ho získat bez nebezpečí jeho ztráty. Toto vlastnictví a chápání odpovídalo u nejsvětější Marie již zmíněným vizím, protože při vizi Božství Ho vlastnila. Kdykoli byla odkázána na víru, byla v Ní naděje pevnější a jistější než u kteréhokoli jiného tvora. A víc než to, protože bezpečí vlastnictví je u tvorů ve značné míře založené na svatosti a bezhříšnosti, byla proto naše nebeská Paní v tomto ohledu tak omilostněná,

že pevnost a bezpečí jejího vlastnictví Boha byla i přesto, že byla poutnicí, v jistých ohledech větší než pevnost a bezpečí vlastnictví blahoslavených v nebi, protože pro svou ušlechtilost a nezpochybnitelnou svatost byla ujištěna, že Boha nikdy neztratí i přesto, že u Ní jako Poutnice byla příčina bezpečí jiná než u oslavených svatých. Během měsíců jejího těhotenství se těšila z tohoto vlastnictví Boha různými způsoby prostřednictvím zvláštních a úžasných milostí, skrze které se Jí Nejvyšší zjevoval a spojoval se s její přechistou duší.

165. Třetím darem byla plodnost, která je úměrná lásce, protože láska nikdy nepomíjí (I.Kor.13,8), ale zdokonaluje se ve slávě. Plodnost totiž spočívá v milování námi vlastněného nejvyššího Dobra. To je láska nebe, kterou je právě tak, jako je coby Bůh poznáván a vlastněn sám v sobě, také milován kvůli němu samému. Je ovšem pravdou, že i nyní, pokud jsme ještě poutníky, Ho máme milovat kvůli Němu samému, ale je v tom velký rozdíl. Nyní Ho milujeme s touhou a nevíme, jaký sám o sobě je, ale je nám prezentován prostřednictvím nesourodých obrazů nebo hádanek (I.Kor.18,12; I.Jan 3,2). Proto není naše láska dokonalá, nespočíváme v ní, ani v ní nenalézáme plnost radosti, i když je v ní mnoho, co nás podněcuje. Ale v jasné vizi a vlastnictví Ho budeme vidět takového, jaký sám o sobě je, přičemž Ho budeme vidět skrze Něho samého, a ne prostřednictvím hádanek. Tak Ho budeme milovat, jak by měl být milován a do jaké míry Ho budeme schopni milovat. Naše láska bude zdokonalena a plodnost uspokojena bez toho, abychom toužili po něčem jiném.

166. Nejsvětější Marie měla na této plodnosti mnohem větší účast než kdokoli jiný, protože i přesto, že její nejhorlivější láska mohla být v jistém ohledu nižší než u blahoslavených a přesto, že neměla jasnou vizi Boha, byla v mnoha jiných ohledech lepší a dokonalejší, přestože žila v nižším stavu. Nikdo nikdy neovládal božské učení v takové míře, jako tato Paní, přičemž ona díky němu chápala, jak má být Bůh milován kvůli sobě samému. Toto učení bylo zdokonaleno vzpomínkou na to, co viděla a z čeho se těšila ve větší míře než andělé. Protože její láska byla živena tímto poznáním Boha, nutně převyšovala lásku blahoslavených ve všem, co nesouviselo s bezprostřední plodností a neměnností v postupu nebo vývoji. Kvůli její hluboké pokoře ráčil Pán vše uspořádat tak, aby mohla jednat jako poutnice setrvávající ve svaté bázni před nespokojeností svého Milého. Tato planoucí láska patřila do nejdokonalejší kategorie a směřovala výhradně k Bohu samému, přičemž Jí působila nevyslovnou radost a potěšení, úměrné dokonalosti její lásky.

167. Pokud jde o dary těla založených na darech slávy a jiných darech duše tvořících mimořádnou část slávy blahoslavených, řeknu jen, že zdokonalují oslavená

těla a zvyšují aktivitu jejich smyslů a hybné síly. Těmi jsou těla uzpůsobena duši, odkládají omezení své pozemské těžkopádnosti a jsou uschopněna poslouchat přání duše, která nemohou být v tomto nejvyšším stavu nedokonalá nebo se protivit boží vůli. Smysly potřebují dva dary. Jeden kultivuje vnímání smyslových věmů, což zajišťuje dar jasnosti, druhý odmítá jakoukoli aktivitu nebo pasivitu zhoubnou a zničující pro tělo, což zabezpečuje dar necitlivosti. Dva další dary jsou nutné pro zdokonalení hybné síly. Prvním darem, umožňujícím překonávat odpor nebo omezení gravitace, je dar rychlosti, druhým, umožňujícím překonávat odpor jiných těles, je dar jemnosti. S těmito dary se stává tělo oslaveným, jasným, nepodléhajícím zkáze, rychlým a jemným.

168. Na všech těchto výsadách měla naše velká Královna a Paní účast již během svého smrtelného života. Dar jasnosti uschopňuje tělo přijímat světlo a současně ho vydávat, odkládá pozemskou neprůhlednost a nejasnost, čímž činí tělo průzračnějším než nejčistší křišťál. Kdykoli měla nejsvětější Marie účast na jasné a blažené vizi, mělo její panenské tělo na této výsadě podíl v míře vymykající se veškerému lidskému chápání. Následné účinky této čistoty a jasnosti byly by nejvyšší obdivuhodné a ohromující, kdyby mohly být registrovány smysly. Někdy byly zjevné v její nejkrásnější tváři, jak popíše později, obzvláště pak ve třetím svazku, nerozpoznali a neviděli je ale všichni, kteří s Ní mluvili, protože Ji Pán zahalil závojem, aby tyto účinky nebyly vždy nebo bez omezení patrné. V mnoha případech se však z účinků tohoto daru těšila sama, zatímco to zůstalo skryté zraku jiných lidí. Nebyla například omezována pozemskou neprůhledností jako ostatní lidé.

169. Svatá Alžběta vnímala něco z tohoto jasu, když při pohledu na Marii zvolala: „A co to, že ke mně přichází matka mého Pána (Lk.1,43)?“ Svět však nebyl schopen vnímat svátost tohoto Krále (Tob.12,7), ani nebylo vhodné to v této době zjevit. Přesto však byla do jisté míry její tvář vždy více prozářená a trýptivější než u ostatních tvorů. Také v jiných ohledech vykazovala vlastnosti nad rámec přirozeného řádu ostatních těl, jejichž zdrojem byla její nejvyšší jemná a zduchovnělá pleť, podobná oživenému křišťálu. To vyjevil její dotek bez drsnosti přirozeného těla, ale s hebkostí nejčistšího a nejjemnějšího hedvábí, pro který nemohu najít žádné lepší přirovnání, abyste mě pochopili. To vše by se nám však nemělo zdát být u Matky boží divné, protože Ho nosila ve svém lůně a často Ho viděla tváří v tvář. Vždyť Izraelité nemohli pohlížet na Mojžíšovu tvář ani snést její zář, kterou vydávala po rozmluvě s Pánem na hoře (Ex.34,29), ačkoli byla mnohem méně intenzivní než ta, která byla dopřána

nejsvětější Marii. Není pochyb o tom, že pokud by Bůh ve své prozřetelnosti neomezoval a neskrýval zář, která k vzezření a tělu jeho nejčistší Matky patřila, byla by ozářila svět více než tisíc sluncí. Nikdo ze smrtelníků by svou přirozenou silou nemohl snést tento jas, pokud i takto potlačený a skrytý v nich stačil vyvolat stejné účinky, které pociťoval svatý Dionysius Areopagita při pohledu na Ni, a které popsal ve svém listu svatému Pavlovi.

170. Necitlivost uvádí oslavené tělo do takového stavu, že ho nic, kromě Boha samého, nemůže jakoukoli činností nebo vlivem změnit nebo narušit bez ohledu na to, jak silné by takové působení bylo. Naše Královna se podílela na tomto daru dvěma způsoby. První se týkal povahy a tělesných šťáv. Ty u Ni byly tak jemně odměřené a vyvážené, že se nemohla nakazit nebo trpět nějakou nemocí, a ani netrpěla jinými lidskými neduhy, které vyvstávají z nevyváženosti čtyř šťáv a byla v tom ohledu téměř neschopná trpět. Druhý se týkal dominance a moci přikazovat všem tvorům, jak bylo uvedeno výše (č.13, 18, 43, 56, 60), protože nikdo z nich neměl moc jednat v rozporu s její vůlí nebo souhlasem. Můžeme mluvit ještě o další účasti na necitlivosti, totiž o pomoci boží moci úměrné její nevinosti. Protože pokud se říká, že první rodiče v ráji nemohli trpět a zemřít násilnou smrtí pokud setrvali v původní spravedlnosti, nesmí to být chápáno tak, že se z této výsady těšili díky vnitřním nebo vlastním schopnostem (protože pokud by se například zranili kopím, mohli zemřít), ale že byli pod vlivem pomoci Pána, který by vždy zabránil tomu, aby se zranili. Pokud první rodiče měli tuto výsadu a mohli ji předat svým potomkům, oč více náležela nevinosti a svrchovanosti Marie, která jí byla skutečně obdařena.

171. Naše nejvyšší pokorná Královna však tuto výsadu nevyužívala, protože se jí zřekla, aby napodobila svého nejvyššího svatého Syna, a aby mohla pracovat a získávat zásluhy v náš prospěch. Přála si raději trpět a skutečně trpěla víc než mučedníci. Lidský rozum nemůže správně ohodnotit velikost jejich skutků. Budeme o nich mluvit v tomto nebeském životopisu, i když mnohem více zůstane nevyřčeno, protože obyčejný jazyk a slova je nemohou obsáhnout. Musím však poukázat na dvě věci. Za prvé na to, že utrpení naší Královny nemělo žádný vztah k jakémukoli jejímu hříchu, protože Ona neměla co odčínovat. Protože, i když trpěla, nepociťovala žádnou hořkost smíšenou s bolestí, kterou vyvolává vzpomínka a uvědomění si naší viny hříchu. Za druhé, že ve svém utrpení byla boží mocí posilována v souhlasu s vroucností její lásky, protože by přirozeně nemohla snést tolik utrpení, kolik si ho její láska žádala, nebo kolik Ji ho pro její velkou lásku dovolil Pán snášet.

172. Jemnost je dar, který odnímá oslavenému tělu hustotu nebo přirozenou hrubost, a umožňuje mu pronikat jiná těla nebo věci a zaujmát s nimi stejné místo. Proto Zušlechtěná těla blahoslavených jsou tudíž obdařena příznačnými vlastnostmi ducha a mohou tedy bez potíží proniknout hmotnou látkou nebo jinou bytostí. Bez nutnosti jejich dělení nebo separace s nimi mohou zaujímat stejné místo. Tak tělo našeho Pána, když vyšlo z hrobu (Mt.28,2) a prošlo zavřenými dveřmi (Jan 20,19), proniklo hmotu obklopující tyto prostory. Nejsvětější Marie měla účast na tomto daru nejen během blažené vize, ale i jindy podle své vůle a přání, jak se stalo mnohokrát během jejího života, když se zjevila některým osobám, o čemž ještě budu psát. Ve všech takových případech využila dar jemnosti a pronikala jiné bytosti.

173. Poslední dar umožňuje oslavenému tělu se pohybovat z místa na místo okamžitě a bez omezení gravitace podobně, jako je tomu u pouhých duchů, kteří se pohybují podle vlastní vůle. Nejsvětější Marie měla tento dar rychlosti stále, zejména jako přímý důsledek vize Božství. Na svém těle nepociťovala účinky hmotnosti a gravitace. Proto mohla jít, aniž by pociťovala obvyklé nepohodlí chůze, mohla se pohybovat rychlostí okamžiku, aniž by pociťovala nějaký náraz nebo únavu, kterou bychom pociťovali my. Toto vše patřilo přirozeně k vlastnostem a stavu jejího těla, tak zduchovnělého a dokonale utvořeného. Během těhotenství pociťovala dokonce menší tíhu svého těla, i když, aby přinesla svůj díl práce, dovolila těžkostem, aby působily svými účinky. Byla tak obdivuhodná a dokonalá ve vlastnění a využívání těchto výsad, že nemohu najít slova pro vyjádření toho, co mi bylo vzhledem k nim zjeveno, protože to převyšuje vše, co jsem řekla, nebo bych mohla říci.

174. Královno nebe a má Paní, protože jsi mě ráčila přijmout za svou dceru, tvé slovo mi bude zárukou, že mě povedeš a budeš učit. Spoléhajíc se na tento příslib si troufám Ti přednést obtíž, do které jsem se dostala. Jak došlo k tomu, má Matko a Paní, že tvá nejsvětější duše po tom, co se těšila z jasného nazírání Boha, podle libovůle jeho velebnosti, pak nezůstala ve stavu blaženosti? A proč nemůžeme říci, že jsi zůstala ve stavu blaženosti, když ve tvém případě žádný hřích ani jiná překážka tomuto stavu nebránila, podle důstojnosti a svatosti zjevené mi nadpřirozeným světlem?

Odpověď a vysvětlení naší Královny a Paní.

175. Moje nejdražší dcero, pochybuješ jako ta, která mě miluje, a ptáš se jako ta, která neví. Zvaž tedy, že věčnost a trvanlivost blaženosti a štěstí je určena svatým, protože jejich blaženost má být úplná a dokonalá. Pokud by trvala jen nějaký čas,

nebyla by úplná a dostačující pro dosažení nejvyššího a nejdokonalejšího štěstí. Není to také slučitelné s všeobecným zákonem a obvyklou praxí, kdy je tvor oslaven a současně podléhá utrpení, a to i kdyby byl bez hříchu. Pokud se tento zákon nevztahoval na mého nejsvětějšího Syna (Jan 1,18), bylo tomu tak proto, že byl současně Bohem a člověkem. Proto nebylo vhodné, aby jeho nejsvětější, s Božstvím podstatně spojená duše, byla bez blažené vize. Protože byl současně Vykupitelem lidského pokolení, nemohl by trpět ani splatit dluh hříchu svou bolestí, kdyby neměl tělo schopné trpět. Já jsem však byla pouhým tvorem, a proto jsem nemohla mít žádný nárok na vizi, která mu jako Bohu náležela. Navíc bych nemohla říci, že jsem se trvale těšila ze stavu blaženosti, protože mi byl udělován jen čas od času. Za těchto okolností jsem byla schopna trpět a jindy se zase těšit z blaženosti. Nadto bylo u mě běžnější trpět a získávat zásluhy, než být blažená, protože jsem patřila k poutníkům a ne k těm, kteří již dosáhli cíle.

176. Nejvyšší spravedlivě nařídil, aby blaženost věčného života nebyla užívána v tomto smrtelném životě (Ex.33,20), a aby nesmrtelností mohlo být dosaženo průchodem existencí ve smrtelném těle a získáním zásluh ve stavu utrpení tak, jak je tomu v současném lidském životě (Řím.6,23). Ačkoli byla smrt u všech Adamových synů mzdou a trestem za hřích (Řím.6,23), a i když smrt i všechny jiné efekty a tresty neměly na mě právo, přesto Nejvyšší rozhodl, abych i já napodobováním svého nejsvětějšího Syna vešla do radosti věčného života skrze smrt těla (Lk.24,26). Nebylo v tom pro mě nic nemístného, ale poskytovalo mi to mnoho prospěšného, umožnilo mi to sledovat královskou cestou všech lidí a získat mnoho zásluh i velkou slávu utrpením a smrtí. Další prospěch z toho vzešel pro lidi, protože viděli, že můj nejsvětější Syn i já, která jsem byla jeho Matkou, jsme byli opravdovými lidmi tak jako oni, protože jsme dokázali za ně zemřít. Tím se stal příklad, který jsme jim zanechali, mnohem účinnějším a mohli být vybízeni k napodobování našeho života, který jsme vedli, a který tak velmi přispěl k větší slávě a vyvýšení mého Syna a Pána i mě. Toto vše by přišlo vniveč, kdybych měla stálou vizi Boha. Nicméně po tom, co jsem počala věčné Slovo, byla dobrodiní a přízeň častější a větší, protože jsem pak s ním byla v úzkém spojení. Toto je má odpověď na tvou otázku. Bez ohledu na to jak moc bys rozjímal a namáhala se, abys poukázala na výsady a jejich účinky, ze kterých jsem se těšila během svého smrtelného života, nikdy bys nemohla pochopit vše, co mocná ruka Všemohoucího ve mně způsobila. A mnohem hůře budeš schopna lidskými slovy popsat to, co jsi pochopila.

177. Nyní dej pozor na poučení, které ti dám k předcházející kapitole. Pokud jsem byla vzorem, který měl být napodobován v tom, jak jsem odpovíděla na příchod

Boha do duše a na svět projevováním úcty, klaněním, pokorou a díky, vyplývá z toho, že pokud se ty (a podobně i všechny ostatní duše) budeš snažit mě v tom následovat, Nejvyšší přijde a způsobí v tobě stejné účinky jako ve mně, i když nemusí být tak velké a účinné. Neboť jestliže tvor, jakmile získá schopnost užívat rozum, začne postupovat k Pánu tak, jak by měl, a řídí své kroky po cestě života a spásy, jeho Božská Velebnost mu vyjde vstříc (Mdr.6,14), a bude ho předcházet svým dobrodiním a komunikací, protože se mu zdá být čekání na konec pouti příliš dlouhé na to, aby se mohl zjevit svým přátelům.

178. Tak dochází k tomu, že prostřednictvím víry, naděje, lásky a hodným přijímáním svátostí, je duším uděleno mnoho božských účinků, působených jeho blahosklonností. Některé jsou udíleny obvyklou cestou milosti a jiné podle více nadpřirozeného a obdivuhodného řádu, přičemž každý bude více nebo méně v souladu s dispozicí duše a Pánovými záměry, které nejsou nyní známy. A pokud duše nebudou ze své strany klást překážky, bude k nim právě tak štědrý jako k těm, které se připravují, udělí jim více světla a poznání svého neměnného bytí, přičemž je božským a nejvyšším sladkým vlitím milosti učiní sobě podobnými a udělí jim mnohé z privilegií blahoslavených. Protože po tom, co Ho duše nalezne, dovolí jí, aby se Ho zmocnila, a těší se z tohoto skrytého objetí, které cítila nevěsta, když řekla: „Chopila jsem ho a nepustím ho (Pís.3,4).“ O tomto vlastnictví a přítomnosti podává sám Pán mnoho důkazů a záruk, aby Ho duše vlastnila v pokoji jako blahoslavení, i když vždy jen po omezenou dobu. Tak štědrý bude Bůh, náš Mistr a Pán, při odměňování objektů své lásky za pro Něho vynaložené úsilí a za neohrožené odhodlání Ho získat.

179. V tomto něžném násilí lásky se tvor začne vzdalovat a odumírat pozemských věcem, proto se říká o lásce, že je silná jako smrt. Z této smrti povstává nový duchovní život, který uschopňuje duši k přijetí nové účasti s blahoslavenými a jejich darů, protože se častěji těší ze zastínění Nejvyššího a ovoce nejvyššího Dobra, které miluje. Tyto tajemné vlivy způsobují jakési přetékání do vnitra živočišné části bytosti a vedou k její transparentnosti a očišťují ji od účinků duchovní temnoty. To ji činí odvážnou a jakoby lhotejnou k utrpení, ochotnou přijmout a snášet vše, co je nepřátelské sklonům těla. S jistou jemnou žízňí začne vyhledávat všechny obtíže a násilná utrpení vedoucí k získání nebeského království (Mt.11,12). Tato část bytosti se stává bdělou a neomezenou pozemskou hrubostí, takže často začne cítit lehkost s ohledem na svou vlastní osobu. Činnosti, které se mu dříve zdály obtížné, se stanou snadnými. Všechny tyto účinky znáš a máš s nimi zkušenost, má dcero. Já jsem ti je

znovu popsala, aby ses mohla připravit a pracovat mnohem usilovněji na tom, aby tě boží působení a moc Nejvyššího při uskutečňování svých přání mohla zastihnout dobře připravenou a prostou odporu a překážek.

KAPITOLA XIV.

Pozornost a péče, kterou věnovala nejsvětější Marie plodu svého života a o některých událostech s tím spojených.

180. Jakmile naše Paní a Královna procitla z vytržení, ve kterém počala věčné vtělené Slovo, padla na svou tvář (t.j. položila se na zem tváří k zemi) a adorovala Ho ve svém lůně, jak jsem popsala ve dvanácté kapitole (č.152). Takto adorovala celý život. Adoraci zahájila každý den o půlnoci, přičemž tyto poklony opakovala třistakrát do půlnoci následující noci, nebo i vícekrát, pokud se naskytla příležitost. Během devíti měsíců svého božského těhotenství vyvíjela v tomto ohledu ještě větší úsilí. Aby dosáhla souladu s novými povinnostmi vyplývajícími z ochrany tohoto Pokladu věčného Otce v panenské snubní komnatě, upírala celou svou pozornost k časté a horlivé modlitbě. Snažila se vysílat mnoho opakovaných proseb za to, aby byla schopna důstojně chránit tento Jí svěřený nebeský poklad. Proto zasvětila znovu svou duši i všechny své schopnosti Pánu, praktikováním všech ctností v hrdinském a nejvyšším stupni, takže znovu vyvolala údiv andělů. Zasvětila a obětovala také všechny pohyby svého těla účtě a službě dítěti Bohočlověku ve svém lůně. Ať už jedla, spala, pracovala nebo odpočívala, vše to dělala pro obživu a ochranu svého nejmilejšího Syna, přičemž byla při všech těchto skutcích víc a více rozněcována božskou láskou.

181. Následující den po vtělení se tisíc strážných andělů, kteří nejsvětější Marii chránili, zjevilo v tělesných podobách a s hlubokou pokorou se klaněli svému vtělenému Králi v lůně jeho Matky. Také Ji znovu uznali za svou Královnu a Paní a prokazovali Jí patřičnou oddanost a úctu se slovy: „Nyní, ó, Paní, jsi pravou Archou úmluvy (Dt.10,5), protože obsahuješ samého Zákonodárce a uchovávaš nebeskou Manu (Žid.9,4), která je naším pravým chlebem. Přijmi, ó, Královno, naše blahopřání k tvé důstojnosti a tvému štěstí, za které také Nejvyššímu děkujeme, protože si Tě vhodně zvolil za svou Matku a svůj svatostánek. Znovu Ti nabízíme svou oddanost a služby a přejeme si Tě poslouchat jako poddaní a služebníci nejvyššího a všemohoucího Krále, jehož jsi Matkou.“ Tato ujištění a pocty svatých andělů podnítily v Matce moudrosti jedinečné city pokory, vděčnosti a lásky k Bohu, protože

v tomto nejmoudřejším srdci, kde byly všechny věci váženy na stupnici svatosti podle jejich skutečné hodnoty, vzbuzovala váha těchto poct a uznání andělských duchů prohlašujících Ji za Královnu velkou úctu. Ačkoli bylo větší věci se vidět Matkou Krále a Pána všeho tvorstva, přesto se její požehnání a důstojnost staly díky těmto projevům a oddanosti svatých andělů ještě zjevnější.

182. Svatí andělé vzdali tento hold jako vykonavatelé a služebníci vůle Nejvyššího. Ve chvílích, kdy její Královna a Paní zůstala sama, Ji všichni navštěvovali v tělesných podobách a pomáhali Ji v zevnějších skutečích a zaměstnáních, a pokud byla zaměstnána ruční prací, pomáhali Ji s tím, co bylo potřeba. Vždy, když se stalo, že v nepřítomnosti Josefa jedla sama, sloužili Ji u jejího chudého stolu jejími skromnými pokrmy. Všude Ji následovali, chránili a pomáhali Ji poskytovat služby svatému Josefovi. Uprostřed této přízně a úslužné účasti nezapomínala tato nebeská Paní žádat o svolení Pána všech pánů ke všemu, co dělala a podnikala, a prosit Ho o vedení a pomoc. Tak přesně a tak dobře prováděla všechna svá cvičení v plnosti dokonalosti, že je mohl pochopit a náležitě ocenit jen sám Pán.

183. Kromě běžného vedení v době, kdy ve svém lůně nosila nejsvětější vtělené Slovo, pociťovala jeho božskou přítomnost různými způsoby, přičemž všechny byly obdivuhodné a nejvyšší příjemné. Někdy se Ji zjevil v abstraktivní vizi, jak bylo uvedeno výše, jindy Ho viděla a pozorovala, jak byl přítomen v panenském chrámě podstatně spojený s lidskou přirozeností. Jindy se Ji nejsvětější lidství zjevilo jakoby v křišťálové monstranci tvořené jejím vlastním mateřským lůnem a nečistším tělem. Tento druh vize poskytoval velké Královně zvláštní útěchu a radost. Jindy vnímala, jak sláva jeho nejsvětější duše přetékala do těla božského Dítěte a jak s ním sdílela některé účinky své vlastní blaženosti a slávy a jak jasnost, jas a světlo přirozeného těla jejího Syna přecházelo nádherně jemným, nevýslovným a božským způsobem do Ní jako Matky. Tato milost Ji přeměnila v úplně jinou bytost, rozšířila její srdce a způsobila v Ní takové účinky, že je žádná stvořená schopnost nemůže popsat. Ať se rozum nejvyšších serafů rozšíří a zvětší jakkoli, přesto shledá, že je touto slávou (Př.25,27) překonán, protože celá bytost nebeské Královny byla duchovním a živým nebem, ve kterém byla božská sláva a velikost obsažena v takové míře, že by ji ani samy nesmírné nebeské končiny nemohly obsáhnout.

184. Tyto a další výsady se střídaly a následovaly jedna druhou v souladu s cvičením božské Matky, a v takové rozmanitosti, která se hodila k druhu práce,

kteřou vykonávala. Všechny její skutky, ať už duchovní nebo činné, sloužily jejímu Bohu nebo prospěchu jejích bližních, protože je tato moudrá Dívka podnikala i prováděla v harmonii nejvyšší milé Pánu a obdivuhodné andělským duchům. A pokud se řízením Nejvyššího Paní světa vrátila do více přirozeného stavu, trpěla smrtelnou úzkostí způsobenou silou a prudkostí lásky, protože na Ni se mohlo vztahovat, co Šalamoun říká jménem Nevěsty: „Posilněte mě hroznovými koláči, osvěžte mě jablky, neboť jsem chorá láskou (Pis. 2,5).“ Tak docházelo k tomu, že byla ranami pronikajících sladkých šípů lásky přiváděna až na pokraj smrti. Avšak v této tísní Ji mocná ruka Nejvyššího nadpřirozeným způsobem posilovala.

185. Někdy, aby Ji dopřál tělesnou úlevu, k Ní přilétalo z rozkazu Páně nesčetné množství ptáčků. Jako by byli obdařeni rozumem, zdravili Ji svými živými pohyby, rozdělení do harmonických sborů Ji poskytovali příjemnou hudbu a před tím než se rozlétli, čekávali na její požehnání. K tomu došlo zvláštním způsobem krátce po tom, co počala boží Slovo, jako by Ji po vzoru andělů chtěli blahopřát k její důstojnosti. Paní všeho tvorstva toho dne promluvila k různým druhům ptáků a nařídila jim, aby zůstali a chválili s Ní Stvořitele za to, že je stvořil, za svou existenci a krásu, kterou je obdařil, a aby Mu pěli chvály za to, že se o ně stará. Ihned Ji jako svou Paní uposlechli, znovu vytvořili sbory a v lahodné harmonii zpívali a klaněli se až k zemi, aby tak uctili svého Stvořitele a jeho Matku, která Ho nosila ve svém lůně. Byli zvyklí jí ve svých zobáčcích přinášet květiny, vkládat je do jejích dlaní a čekat na její příkaz ke zpěvu nebo ke klidu podle toho, jak si přála. Také se stávalo, že za špatného počasí někteří ptáci přilétali a hledali u nebeské Paní ochranu, Ona je přijala, krmila a ve své obdivuhodné nevinnosti chválila Stvořitele všech věcí.

186. Naše neduživá nevědomost se nesmí od těchto zázraků odvracet, protože, i když se nám tyto příhody mohou zdát být malé, záměry Nejvyššího jsou ve všech jeho skutcích velké a úctyhodné, přičemž i skutky naší nejmoudřejší Královny jsou velké bez ohledu na to, jakého druhu byly. A kdo by byl tak troufalý, aby ignoroval význam poznání, jak mnoho boží podstaty a dokonalosti hlásá existence všech tvorů? Jak důležité je Ho hledat a najít, velebit a chválit Ho ve všech jeho tvorech jako obdivuhodného, mocného, velkorysého a svatého? Proč by nemělo být naší povinností napodobovat Marii, která nepromarnila žádný čas, místo nebo příležitost, aby uskutečnila tento záměr? Jak by také neměla být naše nevděčná zapomnětlivost zahanbena a tvrdost našeho srdce neobměkčena? Jak mohou naše apatická srdce selhat a zůstat nevzrušená, když vidíme jak jsme káráni a vybízeni velice zahanbující vděčností nerozumných tvorů? Pouze pro nepatrnou účast na Božství, která spočívá v pouhé existenci, tito tvorové bez ustání hlásají jeho chválu, zatímco my lidé, stvoření k božímu obrazu, obdaření mocí Ho poznat a věčně se s Ním těšit,

zapomínáme na Něho do té míry, že Ho ani neznáme, a místo abychom Mu sloužili, Ho urážíme! Tak dochází k tomu, že si lidé nezasluhují být preferováni před surovou zvěří, protože se stali horší než němý dobytek (Žl.48,13).

Poučení udělené naší nejsvětější Královnou a Paní.

187. Má dcero, až dosud jsi přijímala má ponaučení proto, abys toužila a usilovala o osvojení si nebeského učení, které ti opravdu přeji a které tě naučí chápat hloubku náležité úcty k Bohu. Znovu ti připomínám, že toto učení je velice těžké k osvojení a lidmi je, kvůli jejich nevědomosti, málo vyhledávané. Proto, k jejich velké škodě, dochází k tomu, že při rozmluvách s Nejvyšším, nebo při jeho uctívání si nemohou vytvořit dostatečně důstojnou představu o jeho nekonečné velikosti a osvobodit se od temných obrazů své pozemské zaměstnanosti, která z nich dělá tvory apatické, smyslné, nehodné a nezpůsobilé pro velkolepý vztah s Bohem. A tato nevychovaná hrubost s sebou přináší další chaos. Kdykoli totiž hovoří se svými bližními, dělají to bez řádu, míry a rozvahy, zaplétají se do svých zevnějších činností, ztrácejí ze zřetele přítomnost svého Stvořitele a v rozrušení svých vášní zabředají zcela do toho, co je pozemské.

188. Proto si přeji, má nejdražší, abys před tímto nebezpečím utíkala a osvojila si vědomosti o neměnném bytí a nekonečných vlastnostech Boha. Musíš Ho poznávat a sjednocovat se s Ním tak, aby žádná stvořená bytost nestála mezi tvou duší a pravým, nejvyšším Dobrem. Vždy a všude, při každém zaměstnání a každé činnosti Ho musíš mít na mysli a nepouštět Ho z důvěrného objetí svého srdce (Pís.3,4). Proto ti prikazuji, abys s Ním jednala s velkomyslným srdcem, důstojně, s úctou a hlubokou bázni v duši. Ve všem, co se týká uctívání Boha, si přeji, abys jednala nejvyšší pozorně a pečlivě. Především se záměrem vstoupit do jeho přítomnosti prostřednictvím modliteb a proseb se osvobod' od všech smyslných a pozemských obrazů. Protože lidská křehkost nemůže zůstat stálá v síle lásky, ani stále zakoušet něžné násilí jejich hnutí kvůli své pozemské přirozenosti, musíš hledat jinou pomoc, která ti bude pomáhat k dosažení téhož cíle, nalezení Boha. Takovou pomoc například získáme, vzdáváním chvály za krásu nebes a hvězd, rozmanitosti rostlin, krásného rozhledu do polí, sílu živlů, zvláště pak za vznešenou přirozenost andělů a slávu jeho svatých.

189. Nezapomeň nikdy na zvláštní opatrnost, abys při žádné příležitosti nebo jakékoli práci, kterou konáš, nevyhledávala pozemské úlevy ani si nedopřávala žádné kratochvíle pocházející od lidských bytostí, a vůbec ne ty, které lidé vytvořili

v důsledku své přirozeně slabé a poddajné povahy, tak nepřátelské snášení bolesti, aby ses nevystavovala nebezpečí, že překročíš meze toho, co je dovolené nebo oprávněně usilovnějším následováním toho, co se líbí tvým smyslům, než toho, co je vhodné pro řeholnice a nevěsty mého nejsvětějšího Syna. Riziku této nedbalosti jsou vydány všechny lidské bytosti, protože pokud jsou úplně uvolněny otěže křehké lidské přirozenosti, nebude se řídit rozumem ani pravým světlem Ducha, ale úplně na ně zapomene a bude slepě následovat nutkání svých vášní a rozkoší. Proti tomuto všeobecnému nebezpečí působí skrytost a odloučenost duší zasvěcených mému Synovi a Pánu, aby se tak odtнул kořen těchto nešťastných a hanebných příležitostí u těch zasvěcených osob, které by je ochotně vyhledávaly a zaplétaly se do nich. Tvůj odpočinek, má nejdrazší, i tvých řeholních sester, musí být prost takového nebezpečí a smrtícího jedu. Vyhledávej vždy radostí, které najdeš ukryté ve svém nitru, k komůrce tvého Milého, který je věrný v utěšování zarmoucených a pomoci postiženým.

KAPITOLA XV.

Nejsvětější Marie byla informována o vůli Páně, aby navštívila svatou Alžbětu; žádá svatého Josefa o svolení k této cestě; zachovává mlčení o tom, co se jí stalo.

190. Slovy nebeského posla archanděla Gabriela bylo nejsvětější Marii oznámeno, že její sestřenice Alžběta (která byla považována za neplodnou) počala syna, a je již šestý měsíc těhotná. Pak, v jedné duchovní vizi, Nejvyšší zjevil Marii, že Alžběta zázračně porodí syna, který bude velký před Pánem (Lk.1,15) a bude prorokem a předchůdcem vtěleného Slova. Byla jí zjevena také jiná velká tajemství týkající se svatosti a osoby svatého Jana. Při této i jiných příležitostech bylo Královně nebes sděleno, že by bylo Pánovi milé a příjemné, kdyby svou sestřenicí navštívila, aby Alžběta jakož i dítě v jejím lůně mohli být posvěceni přítomností svého Vykupitele, protože jeho Velebnost dychtila udělit dobrodiní svého příchodu na svět a svých zásluh svému předchůdci, aby z něho učinila dobře ochucené první ovoce svého vykoupení.

191. Při oznámení tohoto posvátného tajemství nejmoudřejší Panna s obdivuhodnou radostí v duchu děkovala Pánovi za tak velkou blahosklonnost a laskavost prokázanou duši předchůdce a proroka i jeho matce Alžbětě. Projevila svou připravenost splnit boží přání a jeho Velebnosti řekla: „Nejvyšší Pane, počátku a

příčino všeho dobra, ať je tvé jméno věčně velebeno, uznáváno a chváleno všemi národy. Já, nejposlednější z tvých tvorů, Ti vzdávám pokorné díky za tvoji velkorysou laskavost, kterou si přeješ prokázat své služebnici Alžbětě a synu jejího lůna. Pokud je v souladu s přáním tvé blahosklonnosti, abych Ti posloužila při tomto díle, jsem připravena, můj Pane, dychtivě poslouchat tvé božské příkazy.“ Nejvyšší Jí odpověděl: „Má Holubičko a má milá, vyvolená mezi tvory, Amen, říkám ti, že na tvou přimluvu a pro tvou lásku budu jako Otec a nejvyšší štědrý Bůh pečovat o tvou sestřenici Alžbětu i syna, kterého porodí. Vyvolím ho jako svého proroka a předchůdce Slova, které se v tobě stalo člověkem. Budu na ně pohlížet jako na tvé a s tebou úzce spojené. Proto si přeji, aby můj i tvůj Jednorozený navštívil matku a zbavil syna okovů prvotního hříchu, a také proto, aby jeho hlas chvály před obvyklým časem, ustanoveným pro ostatní lidi, zazněl v uších mých (Pís.2,14), a aby tajemství vtělení a vykoupění mohlo být zjeveno jeho posvěcené duši. Proto si přeji, abys navštívila Alžbětu. Vždyť my, tři Osoby nejsvětější Trojice, jsme vyvolili jejího syna pro velké skutky odpovídající našemu přání.“

192. Na tento příkaz Páně nejvyšší poslušná Matka odpověděla: „Ty víš, můj Pane a Bože, že veškerá touha mého srdce usiluje jen o tvé božské potěšení, a že si přeji splnit svědomitě vše, co přikážeš své pokorné služebnici. Dovol mi, můj Bože, požádat o svolení mého manžela Josefa a vykonat tuto cestu podle jeho vůle a pokynů. A abych se snad neodchýlila od toho, co Ti působí radost, říd' mě během této cesty ve všech mých skutcích a upevni mé kroky k větší slávě tvého jména (Žl.118,133). Přijmi tedy oběť, kterou přinesu tím, že vyjdu na veřejnost a opustím svou milovanou samotu. Přeji si nabídnout Ti víc než jen svou touhu, Bože a Králi mé duše, a doufám, že budu schopna vytrpět vše, co přispěje k tvému většímu uspokojení a radosti jen pro tvou lásku tak, aby touha mé duše nezůstala zcela nenaplněná.“

193. Když naše velká Královna procitla z této vize, svolala tisíc andělů své stráže, kteří se Jí zjeví v tělesných podobách a pověděla jim o příkazu Nejvyššího. Požádala je, aby Jí s pečlivou starostlivostí na této cestě pomáhali, aby Ji učili, jak by měla k větší spokojenosti Pána plnit jeho příkazy, aby Ji bránili a střežili před nebezpečím, aby se na této cestě mohla všeho zhostit co nejdokonalěji. Svatá knížata Jí s obdivuhodnou oddaností nabídla své služby a poslušnost. Stejně byla Paní veškeré moudrosti zvyklá se chovat i při jiných příležitostech. Přestože byla moudřejší a ve svých skutcích dokonalejší než andělé, a to i přesto, že byla ještě ve stavu poutnice a byla obdařena nižší než andělskou přirozeností, dbala vždy na to, aby dosáhla plnosti

dokonalosti tím, že požádá o radu a pomoc své strážné anděly, ačkoli Jí byli ve svatosti podřízeni. Pod jejich vedením a také díky působení Ducha svatého byly všechny její lidské skutky dobře načasovány a uspořádány. Nebeští duchové Ji poslouchali horlivě a přesně, jak to odpovídalo jejich přirozenosti i postavení jejich Královny a Paní. Udržovali s Ní něžný vztah, vedli příjemné rozmluvy a střídavě zpívali nejkrásnější písně ke chvále a oslavě Nejvyššího. Jindy rozmlouvali o nadpozemských tajemstvích vtěleného Slova, o podstatném spojení Božství s lidstvem, o tajemství vykoupení, o vítězstvích, která bude slavit i o ovoci a požehnání, které z toho pro smrtelníky vzejde. Toto dílo by muselo být daleko objemnější, pokud bych měla popsat vše, co mi bylo o těchto rozmluvách zjeveno.

194. Pokorná žena šla ihned požádat svatého Josefa o svolení pro vykonání příkazu Nejvyššího a ve své dokonalé moudrosti neřekla nic o těchto událostech, ale pouze mu řekla: „Můj pane a snoubenče, božským osvětlením mi bylo sděleno, že díky blahosklonnosti Nejvyššího byly modlitby mé sestřenice Alžběty, Zachariášovy manželky, vyslyšeny, a že i když byla neplodná, počala syna. Vzhledem k tomu, že se jí dostalo tak jedinečného požehnání, doufám, že skrze nekonečnou boží štědrost bude její syn velice těšit a oslavovat Pána. Proto si myslím, že jsem povinna ji navštívit a pohovořit s ní o jistých věcech pro její útěchu a duchovní povzbuzení. Pokud je to v souladu s tvým zalíbením, můj pane, vykonám to s tvým svolením, protože se zcela podrobují tvé vůli a libosti. Zvaž tedy, co je pro mě nejlepší a rozkaž, co mám dělat.“

195. Toto moudré mlčení nejsvětější Marie, tak plně pokorné podřízenosti, bylo Pánu velmi milé, protože tím ukázala, že je hodná a schopná přijímat velká tajemství Krále (Tob.12,7). Proto, i kvůli důvěře v jeho věrnost, se kterou jednala, boží velebnost naklonila přechisté srdce svatého Josefa svým osvětlením tak, aby jednal v souladu s boží vůlí. Odměnou pokorných, kteří žádají o radu, je, že ji najdou jistě a bezpečně (Sir.3,19). Zvláštní výsadou svaté a rozvážné horlivosti je také schopnost dát moudrou radu těm, kdo ji požadují. Naplněn touto svatou radou odpověděl svatý Josef naší Královně: „Ty už víš, má Paní a Snoubenko, že mou největší touhou je ti sloužit s veškerou péčí a pozorností, protože jsem vázán mít důvěru ve tvé velké ctnosti, že se nepřikloníš k ničemu, co by nebylo v souladu s větším potěšením a slávou Nejvyššího. Tomu věřím i s ohledem na tuto cestu. Aby snad skutečnost, že cestuješ sama bez společnosti svého manžela, nebudila údiv, půjdu rád s tebou a budu se o tebe na cestě starat. Určí den, kdy spolu vyjdeme.“

196. Nejsvětější Marie poděkovala svému moudrému snoubenci Josefovi za jeho láskyplnou péči a pozornou spolupráci s boží vůlí ve všem, o čem věděl, že slouží

Jeho cti. Oba se dohodli, že se vydají ihned na návštěvu do domu svaté Alžběty (Lk. 1,39) a bezodkladně si připravili potravu, která sestávala pouze z trochy ovoce, chleba a několika ryb, které opatřil svatý Josef. Kromě toho si půjčil osla, aby nesl jejich zásoby a jeho Snoubenku, Královnu všeho tvorstva. Ihned se vydali z Nazareta do Judska na cestu, kterou popíši v následující kapitole. Když opouštěli své skromné obydlí, velká Paní světa poklekla před svým snoubencem Josefem a požádala ho o požehnání, aby začala cestu ve jménu Páně. Světec byl uveden do rozpaků tak neobyčejnou pokorou své Snoubenky, kterou na něho zapůsobila už při mnoha jiných příležitostech. Zdráhal se jí dát své požehnání, ale pokorná a něžná vytrvalost nejsvětější Marie přemohla jeho námitky, takže jí požehnal ve jménu Nejvyššího. Nebeská Paní pozvedla své oči i srdce k Bohu, aby řídil její první kroky k naplnění božího potěšení a ochotně, nesouc ve svém lůně Otcova a jejího Jednorozeného, se vydala na cestu k posvěcení Jana v lůně jeho matky Alžběty.

Ponaučení, které mi dala nebeská Paní a Královna.

197. Má nejdražší dcero, mnohokrát jsem ti světila a zjevila vroucí lásku svého srdce, protože si přeji, aby byla znovu roznicena ve tvém srdci, abys tak měla užitek z poučení, které ti dávám. Šťastná je duše, které Nejvyšší zjeví svou svatou a dokonalou vůli, ale více šťastný a požehnaný je ten, který ihned uskutečňuje, co poznal. Mnoha způsoby Bůh ukazuje smrtelníkům cesty a pěšiny věčného života prostřednictvím evangelií, Písma svatého, svátostí, zákonů svaté Církve, spisů a příklady svatých, ale obzvlášť poslušností vedení jejich služebníků, o kterých Pán řekl: „Kdo vám naslouchá, mně naslouchá;“ protože poslouchat služebníky je stejné jako poslouchat samého Pána. Kdykoli díky některému z těchto prostředků poznáš boží vůli, přeji si, abys přijala křídla pokory a poslušnosti, a abys ji éterickým letem, či spíše jako nejrychlejší sluneční paprsek, spěchala vyplnit a tím naplnit boží potěšení.

198. Kromě těchto způsobů výuky má Nejvyšší ještě jiné pro vedení duší, kterým sděluje svou dokonalou vůli nadpřirozeným způsobem a zjevuje jim mnohá tajemství. Tento druh výuky má mnoho různých stupňů, které nejsou vždy společné nebo obvyklé u všech duší, protože Pán uděluje své světlo podle míry a váhy (Mdr.11,20). Někdy mluví k srdci a vnitřnímu citění příkazy, jindy napomináním, radami nebo poučováním, jindy jasně zjevuje co si přeje, aby to duši přiměl vyplnit, jindy pak zjevuje velká tajemství jako v čistém zrcadle, aby mohla být viděna, být poznána rozumem a milována vůlí. Ale toto velké a nekonečné dobro je vždy něžné

při prikazování, mocné v udělování nezbytné pomoci k poslušnosti, spravedlivé ve své vládě, rychlé při vytváření podmínek k tomu, aby mohl být uposlechnut i přes všechny překážky, které brání naplnění jeho nejsvětější vůle.

199. Při přijímání tohoto božského světla bych tě chtěla, má dcero, vidět velice pozornou i velice rychlou a pilnou v jeho uplatňování ve skutečích. Aby bylo možné slyšet tento nejvyšší jemný a duchovní hlas Páně, je nezbytné, aby byly mocnosti duše očištěny od pozemské hrubosti, a aby tvor žil plně v souladu s duchem, protože živočišný člověk nevnímá vznešené boží věci (I.Kor.2,14). Buď tedy pozorná na jeho tajemství (Iz.24,16) a zapomeň na vše zevnější. Naslouchej, má dcero, nakloň své ucho a osvobod se ode všech viditelných věcí (Žl.44,11). Proto, abys byla pracovitá, pěstuj lásku, protože láska je oheň, který nemůže působit, pokud není připraven materiál. Proto ať je tvé srdce vždy disponované a připravené. Kdykoli tě Nejvyšší vybídne nebo ti sdělí něco pro dobro duší, zejména pak pro jejich věčnou spásu, plně se tomu věnuj, protože jsou koupeny za nesmírnou cenu Beránkovy krve a z božské lásky. Nedovol, aby ti v tom bránila tvá vlastní pokora a plachost, ale překonej strach, který tě omezuje, protože pokud jsi ty málo významná a užitečná, je Nejvyšší bohatý (I.Pet.1,18-19; Řím.10,12), mocný, velký a sám koná všechny věci. Tvoje ochota a náklonost nezůstane bez odměny, i když bych ti spíše přála, aby tě zcela poháněla radost Páně.

KAPITOLA XVI.

Nejsvětější Marie jde navštívit svatou Alžbětu; její příchod do Zachariášova domu.

200. „V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěšně se odebrala do hornaté krajiny, do jednoho judského města (Luk.1,39),“ říká Písmo svaté. Výraz vydat se nemá v případě naší nebeské Královny jen význam zevnějších příprav a vydání se na cestu z Nazareta, ale poukazuje na hnutí její duše a na božské podněty a nařízení, které Ji vedly k tomu, aby opustila své skromné ústraní, které si ve své pokoře zvolila. Vydala se od nohou Pána, jehož vůli a přání se snažila dychtivě plnit, jako nejnižší děvečka, která podle Davidových slov (Žl.122,2) obrací své oči k rukám svého pána, v očekávání jeho rozkazů. Vydala se na příkaz pána a spěchala splnit jeho nejsvětější vůli, aby bezodkladně zajistila posvěcení předchůdce vtěleného Slova, který byl až dosud spoután jako vězeň v lůně Alžběty pouty prvotního hříchu. To byl záměr této

cesty. Proto se nebeská Kněžna vydala na cestu a šla spěšně, jak popisuje evangelista svatý Lukáš.

201. Po tom co opustili otcovský dům a zapomněli na svůj lid (Žl.44,11) nejvyšší ctnostní snoubenci, Marie a Josef, pokračovali v cestě k Zachariášovu domu v Judských horách. Od Nazareta byl vzdálen dvacet šest lig (126 km), přičemž větší část této cesty byla velice náročná, těžce schůdná a nevhodná pro tak jemnou a něžnou Dívku. Jediné pohodlí na této namáhavé cestě poskytoval osel, na kterém cestovala. Přestože měl sloužit výhradně jejímu pohodlí, Marie, nejpokornější a nejskromnější ze všech tvorů, mnohokrát sesedla a požádala svého snoubence svatého Josefa, aby s Ní toto pohodlí sdílel a ulevil si v obtížích cesty využitím zvířete. Její taktií snoubenec ale nikdy takovou nabídku nepřijal. Aby však vyhověl naléhavým prosbám nebeské Paní, dovolil Ji občas, aby spolu s ním kus cesty šla, kdykoli se mu zdálo, že by její křehké síly mohly toto vypětí přestat bez příliš velkého vyčerpání. Brzy Ji však opět s velkou skromností a úctou požádal, aby přijala tuto nepatrnou úlevu, přičemž nebeská Královna vždy uposlechla a znovu pokračovala v cestě v sedle.

202. Tak, v tomto pokorném a galantním sváru, nejsvětější Marie a svatý Josef ulevovali své únavě a pokračovali v cestě, přičemž dobře využívali každý okamžik. Cestovali sami, bez doprovodu jakékoli lidské bytosti. Doprovázelo je však všech tisíc andělů, kteří byli vyčleněni k ostraze Šalamounových nosítek, nejsvětější Marie (Pís.3,7). Přestože je andělé doprovázeli v tělesných podobách, aby mohli sloužit své Královně a jejímu nejsvětějšímu Synovi v jejím lůně, mohla je vidět pouze Marie. Ve společnosti andělů a svatého Josefa pokračovala Matka milosti v cestě a naplňovala pole a hory příjemnou vůní své přítomnosti a božských chval, kterými se stále zaměstnávala. Někdy rozmlouvala s anděly a střídavě s nimi zpívala božské chvalozpěvy týkající se různých tajemství Božství a díla stvoření a vtělení. Tak bylo stále znovu a znovu čisté srdce neposkvrněné Paní rozněcováno vroucností božské lásky. Na tom všem se její snoubenec, svatý Josef, podílel udržováním diskrétního mlčení a tím, že umožnil své milované Snoubence sledovat vzlety své duše, protože byl uschopněn k tomu, aby v nejhlubším rozjímání pochopil něco z toho, co se dělo v její duši.

203. Jindy spolu snoubenci rozmlouvali o spáse duší, o milosrdenstvích Páně, o příchodu Vykupitele, o proroctvích daných starým Otcům a týkajících se jeho příchodu a o jiných tajemstvích a svátostech Nejvyššího. Během cesty došlo k něčemu, co způsobilo v Josefově duši velký zázrak. Josef miloval svou Snoubenku nejvyšší něžně ctnostnou a svatou láskou, která v něm byla uspořádána zvláštní milostí a rozdělením samotné boží lásky (Pís.2,4). Kromě této výsady (jistě ne malé) měl

světec přirozeně nejvýš vznešenou a galantní povahu, přičemž jeho chování bylo nejvýš příjemné a okouzlující. To vše v něm bylo zdrojem jeho nejvýš ohleduplné a milující starostlivosti, kterou navíc umocňovala velká svatost, kterou od začátku vnímal u své Snoubenky, což bylo ustanoveno nebem a bylo bezprostředním důsledkem všech jeho výsad. Proto se světec o nejsvětější Marii tak úzkostlivě staral a často se jí ptal, zda není unavená nebo vyčerpaná a na to, čím by jí mohl posloužit. Protože však Královna nebe už nosila v panenské síni božský oheň vtěleného Slova, pociťoval svatý Josef, aniž by pochopil pravou příčinu, v duši nové účinky, které vycházely ze slov a konverzace jeho milované Snoubenky. Cítil se být rozdílen takovou boží láskou a prodchnut tak vznešeným poznáváním tajemství diskutovaných v jejich rozhovorech, že byl zcela obnoven a spiritualizován tímto vnitřním planoucím světlem. Jak dále pokračovali v cestě a více hovořili o těchto nebeských záležitostech, byly tyto pocity stále silnější, až si uvědomil, že to jsou slova jeho snoubenky, která naplňují jeho srdce láskou a rozněcují jeho vůli boží horlivostí.

204. Síla těchto nových pocitů byla tak velká, že si moudrý Josef nemohl pomoci a musel jim věnovat největší pozornost. Přestože věděl, že to vše na něj působí prostřednictvím přesvaté Marie, a přestože ho úžasně těšilo, že Ona je příčinou toho všeho, meditoval o tom bez zvědavosti a kvůli své velké skromnosti se jí neodvažoval na něco ptát. Pán to tak zařídil, protože ještě nenastal čas, aby se dozvěděl o tajemství Krále, které už bylo dokonáno v jejím panenském lůně. Nebeská Kněžna pozorovala nitro svého snoubence, protože věděla o všem, co se dělo v jeho duši a ve své moudrosti uvažovala o tom, že jistě nevyhnutelně odhalí její těhotenství, protože ho nebude možné před jejím nejmilejším a nejčistším snoubencem skrýt. Velká Paní tehdy ještě nevěděla, jak Bůh tuto záležitost vyřeší a i přesto, že jí nebylo dáno žádné vnuknutí nebo příkaz, aby toto tajemství skrývala, Ji její nebeská moudrost a diskretnost vedly k tomu, že to bude vhodné skrýt jako velké tajemství, větší než všechny jiné záhady. Proto vše držela v tajnosti a neřekla o tom svému manželovi ani slovo po andělském zvěstování, ani během této cesty, ani později, v době úzkosti, kdy svatý Josef její těhotenství odhalil.

205. Ó, více než lidská a obdivuhodná diskretnosti a moudrosti! Velká Královna se plně odevzdala boží Prozřetelnosti v naději, že Bůh vše zařídí. Cítila však úzkost a bolest při pomýšlení na to, co si může její manžel pomyslet, i na to, že nemůže udělat nic proto, aby jeho úzkost rozptýlila. Tuto její úzkost ještě více zvětšovala jeho pozorná péče a úslužnost, kterými Ji zahrnoval s velkou láskou a náklonností. Jeho věrné služby jistě zasluhovaly odpovídající splátky v míře odpovídající moudře vyhodnoceným možnostem. Proto se ve své milující starostlivosti a s ohledem na

touhu vyřešit blížící se těžkosti modlila k Pánu a prosila Ho, aby v té chvíli svatému Josefovi pomohl a vedl ho. V tomto stavu napětí, ve kterém se ocitla, konala velké a hrdinské skutky víry, naděje, lásky, moudrosti, pokory, trpělivosti a statečnosti s plností svatosti a vrcholnou dokonalostí.

206. Tato cesta byla první poutí započatou božím Slovem již po čtyřech dnech od jeho příchodu na svět, protože jeho nejvroucnější láska nemohla strpět žádné delší zdržení nebo otálení se zažehnutím ohně, který přišel vrhnout na zem (Lk.12,49), a se začátkem ospravedlňování smrtelníků jeho předchůdcem. K tomuto spěchu ponoukal také svou svatou Matku s tím, aby bezodkladně vstala a spěchala navštívit Alžbětu (Lk.1,39). Nebeská Paní při této příležitosti plnila úlohu nosítek pravého Šalamouna, ale mnohem bohatěji zdobených a elegantnějších, jak to sám Šalamoun naznačuje ve své Písni (Pís.3,9). Proto byla tato cesta slavná a proto působila Otcovu Jednorozenému velkou radost. Protože cestoval pohodlně v panenském lůně své Matky, těšil se z něžných projevů její lásky. Současně byla skryší tohoto Pokladu i správkyní tak velkého tajemství, adorovala Ho, velebila a obdivovala Ho, mluvila k Němu, naslouchala Mu a odpovídala Mu, uctívala Ho a děkovala Mu za sebe i za celé lidské pokolení mnohem víc než všichni lidé i andělé dohromady.

207. Během cesty, která trvala čtyři dny, oba svatí poutníci, Marie a Josef, konali nejen skutky vnitřních ctností, přičemž měli Boha za svůj bezprostřední cíl, ale konali také mnoho zevnějších skutků lásky k bližním, protože Marie nemohla při pohledu na nouzi zůstat nečinná. Na své cestě se nesetkávali v hostincích se stejnou pohostinností, protože někteří hostinští se k nim chovali v souladu se svou hrubší povahou málo ohleduplně, jiní je oproti tomu přijali s pravou láskou inspirovanou boží milostí. Avšak Matka milosrdenství nikomu neodepřela pomoc, kterou mohla poskytnout, a proto vždy, pokud to bylo vhodné, spěchala navštěvovat a vyhledávat chudé, nemocné a postižené, pomáhala jim, utěšovala je a léčila jejich nemoci. Nebudu popisovat vše, co se na této cestě stalo, ale zmíním se pouze o štěstí jednoho chudého, nemocného děvčete, které naše velká Královna našla při průchodu městem v prvním dnu cesty. Při pohledu na její žalostný stav byla Marie pohnuta nejněžnějším soucitem a využila svou moc Paní tvorstva, přikázala horečce, aby dívku opustila a aby se tělesné šťávy uvedly do svého přirozeného stavu. Z tohoto rozkazu a za milé přítomnosti nejčistší Matky byla nemocná dívka náhle osvobozena a zbavena bolesti těla a obohacena na duši, takže pak žila stále dokonaleji a dosáhla svatosti, protože jí zůstal obraz Původce jejího štěstí vtisknut v paměti a její srdce bylo rozníceno velkou láskou k nebeské Paní, i když Ji už nikdy neviděla a ani tento zázrak nevešel ve známost.

208. Po čtyřdenní cestě doputovala nejsvětější Marie se svým snoubencem do Judova města, ve kterém Zachariáš a Alžběta žili. To byl zvláštní a pravý název místa, kde rodiče svatého Jana nějakou dobu pobývali, a proto evangelista svatý Lukáš píše, že přišli do Judova města, i když vykladači písma obvykle věří tomu, že se nejedná o název města, ve kterém Alžběta a Zachariáš žili, ale o název provincie, která byla označována jako Juda nebo Judea právě tak, jako jsou ze stejného důvodu pohoří jižně od Jeruzaléma označovány jako Judské hory. Mně však bylo výslovně zjeveno, že se to město nazývalo Juda, a že ho evangelista označuje pravým názvem i přesto, že učení vykladači označení Juda vnímali jako označení provincie, ve které město leželo. Příčinou tohoto omylu bylo zničení tohoto města za několik let po Kristově smrti. Protože vykladači nenašli po tomto městě žádnou stopu, usoudili, že svatý Lukáš měl na mysli provincii a ne město. Tak je možné lehce vysvětlit velké rozdíly v názorech na místo, kde nejsvětější Marie Alžbětu navštívila.

209. Protože mi bylo pod svatou poslušností přikázáno objasnit pochybnosti, které vyvolal zvláštní nesoulad výroků učenců, dodávám ještě to, co jsem již řekla, že dům, ve kterém k návštěvě došlo, stál na stejném místě, na kterém nyní věřící poutníci, kteří putují nebo žijí ve Svaté zemi, uctívají božské tajemství, ke kterému během této návštěvy došlo. I když bylo samo město Juda, ve kterém Zachariášův dům stál, zbořeno, Pán nedopustil, aby byla z paměti lidí vymazána památka na to úctyhodné místo, na kterém byla vyjevena tato velká tajemství a které bylo posvěceno kroky nejsvětější Marie, Krista, našeho Pána, Jana Křtitele i jeho svatých rodičů. Stalo se tedy božím řízením, že tam staří křesťané vystavěli chrámy a obnovili tato svatá místa v zájmu zachování tradičních pravd a obnovení památky na tato podivuhodná tajemství prostřednictvím působení božího světla. Tak se my, věřící své doby, můžeme těšit z požehnání uctívání posvátných míst a můžeme hlásat i vyznávat svou katolickou víru v díle našeho vykoupení.

210. Pro lepší pochopení těchto věcí je třeba připomenout, že se ďábel, po tom, co na hoře Kalvárii zjistil, že Kristus, náš Pán, je Bohem a Vykupitelem lidí, s neuvěřitelnou zuřivostí snažil vymazat památku na Něho ze země živých, jak říká Jeremiáš (Jer.11,19), přičemž totéž se dá říci také o památce na jeho nejsvětější Matku. Tak se mu podařilo skrýt a pohřbít pod zem svatý Kříž, aby mohl být jako válečná kořist vydán do rukou Peršanů, přičemž se mu podařilo podobným způsobem zničit a vyhladit mnoho svatých míst. Proto svatí andělé tak často přenášeli sem a tam úctyhodný a svatý Loretský domek, protože stejný drak, který pronásledoval

nebeskou Paní (Zj.12,13), rozrušil mysl obyvatel té země až do té míry, že chtěli zbořit a srovnat se zemí tuto nejvýš posvátnou modlitebnu, která byla dílem Nejvyššího v tajemství vtělení. Stejná vychytralá nenávisť, která nutila nepřítele vyhladit město Juda, byla z části podporovaná nedbalostí obyvatelstva, které pomalu vymíralo, a částečně nežádoucími vlivy a událostmi. Přesto však Pán kvůli tajemstvím, která se tam udála, nepřipustil, aby byly zničeny a zahlazeny všechny stopy po Zachariášovu domu.

211. Toto město, jak jsem už řekla, bylo vzdálené 26 lig (126 km) od Nazareta a asi dvě ligy (9,5 km) od Jeruzaléma, přičemž leželo v té části Judských hor, kde pramení potok Sorec. Po narození svatého Jana a návratu nejsvětější Marie a jejího snoubence Josefa do Nazareta, bylo svaté Alžbětě božským zjevením sděleno, že se nad dětmi v Betlémě a jeho okolí vznášá hrozba pohromy a vraždění. I když bylo toto zjevení neurčité a nejasné, přimělo matku svatého Jana, aby se i s manželem odebrala do Hebronu, který byl vzdálený asi osm lig od Jeruzaléma. Protože byli bohatí a urození, vlastnili domy nejen v Judě a Hebronu, ale i na jiných místech. Když nejsvětější Marie a Josef utíkali po narození vtěleného Slova a několik měsíců po narození sv. Jana před Herodem do Egypta (Mt.2,14), byli svatá Alžběta a Zachariáš v Hebronu. Zachariáš zemřel čtyři měsíce po narození našeho Pána, což bylo deset měsíců po narození jeho syna Jana. Zdá se mi, že nyní byly pochybnosti náležitě vysvětleny, a že by mělo být zřejmé, že dům Navštívení Panny Marie nebyl ani v Jeruzalémě, ani v Betlémě nebo Hebronu, ale ve městě Juda. Viděla jsem, že je to správné vysvětlení, které mi bylo zjeveno božím světlem spolu s jinými tajemstvími tohoto nebeského životopisu. Později, když jsem byla zavázána poslušností k tomu, abych se na tuto záležitost zeptala, mi svatý anděl předal znovu stejné prohlášení.

212. Bylo to toto město a Zachariášův dům, do kterého přесvatá Marie a Josef přišli. Aby mohl oznámit jejich návštěvu, předešel svatý Josef Marii, zavolal obyvatele domu a pozdravil je slovy: „Pán buď s vámi a naplň vaše duše boží milostí.“ Alžběta však již na to byla připravená, protože ji Pán ve vizi informoval, že se ji Marie vydala navštívit. V této vizi jí bylo také sděleno, že je tato nebeská Paní nejvýš příjemná očím Nejvyššího, zatímco tajemství Jejího božského mateřství ji zjeveno nebylo, až do okamžiku, kdy se obě v soukromí pozdravily. Svatá Alžběta ihned vyšla spolu s několika obyvateli domu, aby přivítala nejsvětější Marii, která jako pokornější a mladší pospíchala pozdravit svou sestřenicí slovy: „Pán s tebou, má nejdražší sestřenice,“ a Alžběta odpověděla: „Ať té stejný Pán odmění za to, že jsi přišla, abys mě potěšila.“ S těmito slovy vešly do Zachariášova domu, a to, co se stalo dál, budu vypravovat v následující kapitole.

Ponaučení, které mi udělila naše Paní a Královna.

213. Má dcero, kdykoli si tvor náležitě váží dobrých skutků a služeb, které Pán prikazuje konat ke své oslavě, pocítí v sobě velkou chuť je konat, velkou sladkost při jejich konání a připravenost a ochotu v nich pokračovat. Tyto různé pocity pak dosvědčují jejich skutečnou užitečnost a to, že byly konány z božího příkazu. Duše však nemůže zakoušet tyto pocity, pokud není zcela oddána Pánu, pokud nemá stále na zřeteli boží potěšení, pokud Mu s radostí nenaslouchá a pokud skutky nekoná ochotně a při zapomnění svých sklonů a svého pohodlí. Duše musí být jako věrný sluha, který se snaží plnit jen vůli svého pána a ne svou. To je poslušnost, která je plodná, kterou mají vůči svému Bohu praktikovat všichni tvorové a mnohem víc všichni řeholníci, kteří výslovně takovou poslušnost slibují. Abys ty, má nejdraší, mohla dosáhnout takové její dokonalosti, nezapomeň, s jakou vážností David na mnoha místech mluví o příkazech (Žl.118), o výrocích a ospravedlněních Pána. Nezapomeň také na účinky, které měly na tohoto proroka a které dosud mají na duše. Říká, že Hospodinův zákon dává moudrost prostým (Žl.18,8) a radost srdci (Žl.18,9), že osvěcuje oči duše, aby se stal zářným světlem pro její kroky (Žl.118,105), že je sladší než med (Žl.18,11) a má větší cenu než drahokamy. Tato ochota a podřízenost boží vůli a jeho zákonům učinila Davida tak přízpůsobivým božimu srdci. Takové duše si jeho Velebnost vybírá za své služebníky a přátele (Sam.13,14; Sk.13,22).

214. Praktikuj tedy, má dcero, s veškerou pečlivostí skutky ctnosti a dokonalosti, o kterých víš, že jsou žádoucí očím Páně. Nepohrdej žádným z nich, ani se od žádného nevzdaluj a nepřestávej je konat bez ohledu na to, jak prudce se jim budou tvé sklony a tvá slabost vzpírat. Důvěřuj Pánovi a pokračuj v jejich konání a jeho moc brzy překoná všechny obtíže. Brzy také učiníš šťastnou zkušenost, jak lehké je břemeno a příjemné jho Páně (Mt.11,30). On nám nelhal, když vyklá tato slova, jak by mohli argumentovat ti vlažní a nedbalí, kteří ve své apatii a nedůvěře mlčky odmítají pravdivost tohoto tvrzení. Přeji si také, aby sis ve snaze mě napodobit v této dokonalosti všimla milosti, kterou mě božská blahosklonnost obdařila, když mi udělila něžnou lásku a náklonnost k tvorům jako účastníkům božích dobrodiní a existence. V této lásce jsem se snažila těšit, ulevovat a oživovat všechny duše a v přirozeném soucitu jsem jim dopřávala všechna duchovní i tělesná dobra. Nikomu z nich jsem bez ohledu na to, jak velkými hříšníky byli, nepřála nic zlého. Naopak jsem byla velkým soucitem svého srdce nucena jim zajišťovat věčnou spásu. Z toho také pramenila má úzkost týkající se zármutku, který mělo vyvolat mé těhotenství v mém snoubenci Josefovi, protože jsem mu dlužila víc než všem ostatním tvorům.

Něžným soucitem naplňovali mé srdce obzvláště trpící a nemocní, a já jsem se snažila pro všechny získat nějakou úlevu. Přeji si tedy, abys mě v těchto ctnostech nejvýš moudře napodobovala využíváním vědomostí, kterých se ti o nich dostalo.

KAPITOLA XVII.

O pozdravu, kterým nebeská Královna pozdravila svatou Alžbětu a o posvěcení Jana.

215. Když nejsvětější Matka Marie došla k Zachariášovu domu, Kristův předchůdce právě završil šestý měsíc od početí v lůně svaté Alžběty. Tělo dítěte Jana dosáhlo již stavu velké přirozené dokonalosti, mnohem větší než u ostatních dětí, kvůli jeho zázračnému početí neplodnou matkou a záměru Nejvyššího, který chtěl, aby se stal schránkou větší svatosti než ostatní lidé (Mt.11,11). Přesto však byla v té době jeho duše ještě plná temnoty hříchu, který zdědil stejně jako ostatní děti Adama, prvního a společného otce lidského pokolení, protože podle všeobecného zákona nemohou smrtelníci přijímat světlo milosti, pokud se nevydají dále ke světlu slunce (Řím.13,12). Proto po prvním, dědičném hříchu, který s sebou přináší naše přirozenost, musí být lůno matky žalářem nebo vězením nám všem, kteří neseme vinu našeho praotce a hlavy, Adama. Kristus, náš Pán, se rozhodl uspišit toto velké požehnání u svého proroka tím, že mu udělí světlo své milosti a ospravedlnění už v šestém měsíci po jeho početí svatou Alžbětou, aby mohl vynikat svatostí stejně jako svým úřadem předchůdce a křtitele.

216. Po tom, co nejsvětější Marie pozdravila svatou Alžbětu, odešly obě sestřenice, jak jsem popsala na konci předešlé kapitoly, do ústraní. Tam ihned Matka milosti znovu pozdravila svou sestřenici slovy: „Ať tě Bůh chrání, má nejdražší sestřenice, a ať ti jeho božské světlo udělí milost a život (Lk.1,40).“ Jakmile Alžběta uslyšela Mariin hlas, byla naplněna Duchem svatým a tak vnitřně osvícena, že v jednom okamžiku vnímala nejvznešenější tajemství a svatá díla. Tyto emoce, a ty, které ve stejné době pocítilo dítě Jan v lůně své matky, byly způsobeny přítomností vtěleného Slova ve snubní komoře Mariina lůna, protože on použil Mariin hlas jako nástroje a začal jako Vykupitel z toho místa využívat svou moc, kterou Mu udělil věčný Otec pro spásu a ospravedlnění duší. A protože nyní působil jako člověk, i když ještě nepatrný jako ten, který byl počat před osmi dny, zaujal ve své obdivuhodné pokoře pozici toho, jenž se modlí a prosí Otce. V upřímné modlitbě prosil o ospravedlnění svého budoucího předchůdce, které pak z rukou nejsvětější Trojice přijal.

217. Svatý Jan byl třetím člověkem, za kterého náš Vykupitel zvláštním způsobem prosil během své přítomnosti v lůně své Matky. Jeho Matka byla tou první, za kterou vzdával díky a prosil Otce, druhým, za něhož vtělené Slovo obětovalo své modlitby, byl její snoubenec svatý Josef, což bylo uvedeno ve dvanácté kapitole a třetím, kterého jmenovitě uvedl ve svých modlitbách k Otci, byl předchůdce svatý Jan. Štěstí a výsadní postavení svatého Jana bylo tak velké, že Kristus, náš Pán, předložil věčnému Otci zásluhy svého umučení a smrti, které měl za lidstvo vytrpět a na jejich základě požádal o posvěcení této duše. On toto dítě vybral a určil, aby se narodilo jako jeho svatý předchůdce, jako svědek jeho příchodu na svět (Jan 1,7) a jako člověk, který měl připravovat srdce jeho lidu na to, aby Ho mohli poznat a přijmout jako Mesiáše. Pán rozhodl o tom, že pro tak vznešenou službu předchůdce má obdržet všechny milosti a dary, které jsou vhodné a přiměřené tomuto úřadu. To vše Otec nebeský udělil tak, jak o to jeho Jednorozený žádal.

218. K tomu došlo dřív, než přesvatá Marie zformulovala svůj pozdrav do slov. Při pronášení výše uvedených slov Bůh shlédl na dítě v lůně svaté Alžběty, udělil mu dokonalé užívání rozumu a osvětlil ho svým božským světlem, aby mohl být informacemi připraven na pozhnání, které měl přijmout. Spolu s touto přípravou byl zbaven dědičného hříchu a posvěcen, učiněn adoptivním božím synem a naplněn nejhojnějšími milostmi Ducha svatého i plností všech jeho darů. Jeho schopnosti byly posvěceny a podřízeny rozumu, čímž bylo potvrzeno to, co řekl archanděl Gabriel Zachariášovi, totiž, že jeho syn bude již od lůna své matky naplněn Duchem svatým (Lk.1,15). Současně šťastné dítě, které se skrze stěny mateřského lůna dívalo jako skrze čisté sklo na vtělené Slovo, pokleklo a klanělo se svému Vykupiteli a Stvořiteli, kterého vidělo v nejsvětější Marii jako v uzavřené komoře utvořené z nejčistšího křišťálu. To byl ten radostný pohyb, který pocítila jeho matka Alžběta jako pohyb dítěte ve svém lůně (Lk.1,44). Dítě Jan praktikovalo během tohoto rozhovoru ještě mnoho jiných úkonů ctností, když projevovalo víru, naději, lásku, úctu, vděčnost, pokoru, zbožnost a všechny ostatní ctnosti, které mohl konat. Od té chvíle začal získávat zásluhy a růst ve svatosti, aniž by ji byl kdy ztratil nebo ji přestal praktikovat s nezmenšenou vitalitou milosti.

219. Svatá Alžběta byla v té chvíli poučena o tajemství vtělení, posvěcení svého syna a o svátostném účelu tohoto nového zázraku. Také byla informována o panenské čistotě a o důstojnosti nejsvětější Marie. Při této příležitosti byla nebeská Královna

pohlčena vizí Božství a tajemství vykonaných jejím nejsvětějším Synem, stala se zcela podobnou Bohu, plnou jasného světla božích darů, na kterých měla podíl, přičemž Ji v této plnosti vznešenosti Alžběta viděla. Viděla také vtělené Slovo jako skrze nejčistší sklo v panenské komůrce, ležícího jakoby na lůžku z hořících oživlých křišťálů. Nástrojem, který všechny tyto úžasné účinky působil, byl hlas nejsvětější Marie, tak mocný a tak sladký sluchu Páně. Všechna tato síla byla jen výronem toho, co obsahovala ta mocná slova: „Staniz se mi podle slova tvého,“ kterými vylákala věčné Slovo z Otcova lůna do své duše a do svého lůna,

220. Plná úžasu nad tím, co viděla a slyšela o těchto božských tajemstvích, byla svatá Alžběta unesena radostí Ducha svatého, a při pohledu na Královnu světa a na to, co bylo v Ni, propukla v hlasité chvály a pronesla ona slova, která nám zaznamenal svatý Lukáš: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! A co to, že ke mně přichází matka mého Pána? Vždyť hled', ihned jakmile tvůj pozdrav zazněl v mých uších, radostně se zachvělo dítě v mém lůně. Ano, blahoslavená ta, která uvěřila, že se vyplní, co jí bylo řečeno od Pána!“ Těmito prorockými slovy svatá Alžběta popsala vznešené výsady nejsvětější Marie, přičemž s pomocí božského světla vnímala, co v Ni již vykonala, nyní koná a skrze ni ještě vykoná moc Páně. To vše vnímalo a chápalo i dítě Jan, když naslouchalo slovům své matky, protože ta byla osvětlena kvůli jeho posvěcení. Protože Jan nemohl ze svého místa v lůně Marii slovy svých úst poděkovat, Alžběta za sebe i za syna opěvovala nejsvětější Marii jako nástroj jejich štěstí.

221. Tato slova chvály, vyslovená svatou Alžbětou, Matka moudrosti a pokory vztahovala na Stvořitele a přesladkým a líbezným hlasem zapěla Magnifikát, jak ho zaznamenal svatý Lukáš (Lk.1,46-55). „Velebí duše má Pána a můj duch se chvěje radostí v Bohu, mém spasiteli, protože shlédl na ponížení své služebnice. Ano, od nynějška mě budou blahoslavít všechna pokolení, neboť veliké věci mi učinil Všemohoucí, Svaté je jeho jméno a od věku do věku sahá jeho milosrdenství vůči těm, kdo se ho bojí. Ukázal sílu svého ramene, pyšně v srdci smýšlející rozptýlil. Svrhl mocné z jejich trůnů a povýšil ponížené, nasýtil dobrými věcmi hladové a bohaté poslal pryč s prázdnou, přišel na pomoc svému služebníku Izraeli, pamětliv svého milosrdenství – podle toho, co oznámil našim otcům - pro Abraháma a jeho potomstvo navěky!“

222. Tak, jako byla svatá Alžběta tou první, která z úst nejsvětější Marie tento něžný chvalozpěv uslyšela, byla také tou první, která mu porozuměla a která ho, s pomocí vlitého poznání, okomentovala. Pronikla také některá velká tajemství, která

jeho Autorka v těch několika větách vyjádřila. Duše přesvaté Marie velebila Pána pro dokonalost jeho nekonečné Bytosti a na Něho vztahovala a Jemu vzdávala veškerou čest a slávu (I.Tim.1,17) jako počátku i vykonavatelí všech jejích skutků. Věděla a vyznávala, že jedině v Bohu samotném se má každý tvor chlubit a radovat, protože jedině On sám je celým jejich štěstím a spásou (II.Kor.10,17). Vyznala také spravedlnost a velkolepost Nejvyššího v péči o pokorné a při jejich obdarovávání bohatstvím ducha boží lásky (Žl.137,6). Nejsvětější Marie viděla, jak cenné je pro smrtelníky vnímat, chápat a přemýšlet o darech, které obdržela díky své pokoře, kterou budou všechna pokolení označovat za blahoslavenou, a jak se všichni ti pokorní, každý ve své míře, mohou podílet na stejném štěstí. Do jednoho slova soustředila také všechna milosrdenství, privilegia a požehnání, kterými Ji Všemohoucí ve svém svatém a obdivuhodném jménu obdaroval, a všechny je nazývá „velkými věcmi,“ protože nic z toho, co se týkalo této velké Královny a Paní, nebylo malé.

223. A jelikož milosrdenství Nejvyššího přetékało z Mariiny hojnosti na celé lidstvo, a protože Ona byla nebeskou branou, kterou všechna milosrdenství přicházela a budou přicházet na svět a kterou i my máme vejít, abychom se podíleli na Božství, proto vyznala, že Hospodinova milosrdenství, která se týkají Ji, jsou udílena i všem pokolením a dostává se jich těm, kteří se Ho bojí. A stejně jako nekonečné milosrdenství povyšuje pokorné a vyhledává ty, kteří se bojí Boha, tak mocné rameno boží spravedlnosti rozptyluje a ničí ty, kteří jsou ve své mysli a svém srdci pyšní, svrhává je z jejich trůnů, aby na jejich místo dosadil chudé a pokorné. Tato spravedlnost Páně byla s obdivuhodným leskem a slávou vykonána na vůdci všech pyšných, na Luciferovi a jeho následovnicích, když je všemohoucí ruka boží rozprášila a svrhla (protože oni sami se svrhli) z jejich vznešených míst (Is.14; Zj.12), která patřila jejich andělské přirozenosti a milosti, a která zaujímali podle původního výnosu boží lásky. Přestože si podle něho Bůh přál, aby byli všichni spaseni (I.Tim.2,4), oni se ve své marné pýše vystoupit na místa, která nemohli získat a po kterých neměli ani toužit, svrhli sami z těch míst, která zaujímali (Iz.14,13). Ve své nadutosti se protivili spravedlivým a nevyzpytatelným soudům Pána, který pyšného anděla i jeho následovníky rozptýlil a svrhl dolů (Zj.12,8). Na jejich místa byli dosazeni pokorní srdcem prostřednictvím Marie, Matky a pokladnice jeho dávných milosrdenství.

224. Ze stejného důvodu nebeská Paní říká a prohlašuje, že Bůh obohacuje chudé, dává jim hojnost pokladů svých milostí a slávy, a ty, kteří se ctí ve svých vlastních úsudcích a opovážlivě pýše, i ty, kteří sytí svá srdce falešnými dobry, která

svět považuje za bohatství a štěstí, Nejvyšší zapuzuje a zbavuje své přítomnosti, protože v nich není pravda, která nemůže vstoupit do srdcí naplněných lží a klamem. Přijal své služebníky a své děti, izraelský lid, se vzpomínkou na svá milosrdenství, aby je učil v čem je moudrost, pravda a porozumění (Bar.3,14), v čem spočívá svobodný, bohatý život a uspokojení, v čem je možné najít světlo jeho očí a pokoj. Učil je cestě moudrosti a vedl je po skrytých stezkách rozumu a kázně, které skryl před pohanskými knížaty, a které nejsou známy mocným, kteří vládnou pozemským šelmám, baví se, hrají si s nebeským ptactvem a hromadí poklady zlata a stříbra. Ani synové Agar a obyvatelé Teman, kterými jsou světáci a domýšlivci tohoto světa, nemohou tuto moudrost získat. Ale těm, kteří jsou synové světla a podle víry, naděje a poslušnosti synové Abrahamovi (Gal.3,7), ji Nejvyšší uděluje, protože to tak bylo přislíbeno jeho potomstvu a duchovním dětem, zabezpečených a požehnaných Plodem panenského lůna nejsvětější Marie.

225. Svatá Alžběta při pohledu na Marii, Královnu tvorstva, pochopila tato, ale nejen tato skrytá tajemství, která jsem zde schopna popsat, ale tato šťastná žena pochopila mnohá další a větší tajemství, která můj rozum nedokáže obsáhnout. Nechci se však více rozepisovat o tom, co mi bylo zjeveno, abych tento životopis nadměrně neprodlužovala. Avšak něžné hovory a konverzace, které spolu tyto dvě svaté a rozvážné dámy vedly, mi připomněly dva serafy, které Izaiáš viděl nad trůnem Nejvyššího, jak opakují božské a vždy nové chvalozpěvy, svatý, svatý, svatý atd., a kteří si jedním párem křídel zastírali tváře, druhým nohy a třetí využívali k létání (Iz.6,2). Je jisté, že vroucnost lásky těchto dvou svatých žen převyšovala lásku všech serafů. Protože sama Marie milovala víc než všichni andělé dohromady. Obě byly stravovány plameny boží lásky, rozpínaly obě křídla svých srdcí, aby si navzájem prokazovaly lásku, a aby se povznášely k poznání nejvznešenějších tajemství Nejvyššího. Dvěma dalšími křídly neobyčejných vědomostí zakrývaly své tváře, protože obě diskutovaly a přemýšlely o tajemstvích Krále (Tob.12,7), aby je pak v sobě po celý život střežily, a také proto, že krotily své hovory a podřizovaly je své obětavé víře a nedaly prostor domýšlivé zvědavosti. Třetím párem serafinských křídel zakrývaly Pánovy i své vlastní nohy, protože se při pohledu na tak velkou boží Velebnost snižovaly a ničily ve svém pokorném sebehodnocení. Nadto, protože nejsvětější Marie ve svém panenském lůně uchovávala samotný boží majestát, bylo možné odůvodněně doslova říci, že zakrývala trůn, na kterém seděl Pán.

226. Když nastal čas, aby vyšly ze svého ústraní, nabídla svatá Alžběta sebe, celou svou rodinu a celý dům ke službě Královně nebe. Prosila Ji, aby přijala jako klidné útočiště místnost, ve které se sama obvykle modlila, protože byla více odlehlá

a lépe uzpůsobená pro tento účel. Nebeská Kněžna přijala s pokornými díky tuto světnici, kterou využívala k rozjímání a spánku, přičemž do ní nevstupoval nikdo jiný, než tyto dvě sestřenice. Pokud jde o zbývajíc čas, nabídla se, že bude Alžbětě sloužit a pomáhat jako služka, protože řekla, že právě to byl záměr její návštěvy. Ó, které přátelství je tak věrné, něžné a nerozlučné, jako to, které formuje velké pouto boží lásky! Jak obdivuhodný je Pán, který toto velké tajemství vtělení zjevil třem ženám před tím, než s ním byl seznámen kdokoli z lidského rodu! První byla svatá Anna, jak jsem řekla na svém místě, druhou byla její Dcera a Matka vtěleného Slova, přesvatá Marie, třetí byla svatá Alžběta a spolu s ní i její syn, protože i přesto, že byl v jejím lůně, nemohl být považován za odloučeného od ní. Tak je „boží bláznovství moudřejší než lidé,“ jak říká svatý Pavel.

227. Nejsvětější Marie a Alžběta vyšly ze svého ústraní po dlouhém čase v době soumraku. Královna nebes před sebou uviděla Zachariáše, jak tam stojí se svou němotou, a ihned ho jako kněze požádala o požehnání Páně, které obdržela. Ačkoli ho v jeho utrpení soucitně litovala, nevyužila svou moc, aby ho uzdravila, protože znala tajemnou příčinu jeho němoty, ale nabídla mu prozatím své modlitby. Svatá Alžběta, která již znala šťastné tajemství ctnostného snoubence Josefa, i když on sám o něm neměl ještě tušení, s ním rozmlouvala a jeho obsluhovala s velkou úctou a nejvyšší vážností. Po třídním pobytu v Zachariášově domě však Josef požádal svou nebeskou Snoubenku Mari o svolení k návratu do Nazareta, přičemž Ji chtěl ponechat ve společnosti svaté Alžběty, aby jí mohla pomáhat v jejím těhotenství. Svatý snoubenec je opustil s úmluvou, že přijde, aby doprovodil Královnu domů, jakmile mu dají vědět. Svatá Alžběta mu nabídla, aby vzal s sebou domů nějaké dary, ale on na její naléhání přijal jen jejich malou část, protože tento boží muž nebyl jen milovníkem chudoby, ale byl také obdařen velkodušným a ušlechtilým srdcem. Tak se vydal spolu s malým oslíkem, kterého s sebou přivedli, na zpáteční cestu do Nazareta. Doma, v nepřítomnosti své Snoubenky mu posluhovala sousedka, jeho sestřenice, která k nim přicházela i když byla nejsvětější Marie doma, aby pro ně, jak bylo zvykem, vykonala potřebné pochůzky mimo dům.

Ponaučení, které mi dala Paní a Královna nebes.

228. Má dcero, aby tvé srdce mohlo být rozněcováno stále větší a větší touhou ziskat boží milost a přátelství, velice si přeji, aby rostlo tvé poznávání důstojnosti, vznešenosti a blaženosti duše, která je obdařena touto velkou poctou. Pamatuji si však, že tyto výsady jsou tak obdivuhodné, velké a cenné, že bys to nemohla pochopit ani

kdybys ti to vysvětlila, o to miň jsi schopná je popsat slovy. Podívej se na Pána a přemýšlej o Něm v božím světle, které přijímáš, a pochopíš, že Pán ospravedlňováním duše koná větší dílo než při stvoření všech nebeských těles a celého světa s celou jejich krásou a dokonalostí. A pokud jsou tyto divy, které mohou tvorové v těchto dílech částečně vnímat svými smysly, schopny zprostředkovat dojem velikosti a boží moci, co by říkali a mysleli si, pokud by očima své duše mohli vidět vzácnost a krásu milosti v tak mnoha tvorech, kteří jsou schopni ji přijmout?

229. V lidském jazyku neexistují pojmy, které by mohly popsat účast a dokonalost Boha obsaženou v posvěcující milosti. Je málo říci, že je bez poskvrny a čistější než sníh, jasnější než slunce, cennější než zlato a drahé kameny, krásnější, vlídnější a příjemnější než všechny nádherné slavnosti a zábavy, nádhernější než vše, co si všichni tvorové mohou představit nebo přát. Všimni si také ošklivosti hříchu, abys poznáním protějšku získala lepší představu o kráse milosti, protože ani temnota, ani hniloba, ani nejhroznější, nejděsivější a nejodpornější tvorové nesnesou srovnání s hříchem a jeho ošklivostí. Mučedníci a světcí rozuměli mnohým z těchto tajemství (Žid.11,36). Ti, aby si zajistili krásu milosti, se bránili zkáze hříchu, nebáli se ani ohně, divokých zvířat, meče, mučení, žalářů, potupy, bolesti, utrpení, samotné smrti a ani dlouhého a opakovaného mučení, protože únik před tím vším je třeba považovat za málo nebo nic a je sotva možné pomýšlet na srovnání toho všeho s jediným stupněm milosti, který mohou duše získat, a to i kdyby byly nejvýš zavrženíhodné na celém světě. Všichni lidé, kteří si váží a vyhledají prchavou a zevnější krásu tvorů, jsou nevědomí, a to, co jim tuto klamnou krásu nedává je pro ně odporné a opovrženíhodné.

230. Ty však vnímáš něco z velikosti pozhnutí, které vtělené Slovo udělilo svému předchůdci v lůně jeho matky. Protože to vnímal i svatý Jan, poskakoval radostí a jásal v lůně své matky. Uvidíš také, co bys ty sama měla dělat a vytrpět proto, abys toto štěstí získala, a aby nedošlo ke ztrátě nebo narušení této nejvzácnější krásy jakýmkoliv pochybením, nebo k omezení jejího příjmu jakýmkoliv nedostatkem, bez ohledu na to, jak malým. Přeji si, abys napodobovala mou sestřenici Alžbětu a neuzavírala žádné přátelství s lidskými tvory, kromě těch, se kterými můžeš a měla bys rozmlouvat o skutcích Nejvyššího a jeho tajemstvích, a se kterými se můžeš naučit kráčet po správné cestě jeho božských přání. Přestože jsi zaměstnaná důležitými závazky a pracemi, nevynechávej duchovních cvičení a nezapomínej na přísnost dokonalého života, protože to je nutné dodržovat a střežit nejen když jde vše hladce, ale také v největší nepřízni osudu, těžkostech a práci, protože nedokonalá lidská přirozenost se chápe sebemenší příležitostí, aby zmírnila svou ostražitost.

KAPITOLA XVIII.

Nejsvětější Marie sestavuje řád svých denních duchovních cvičení v Zachariášově domě; některé události z jejího soužití se svatou Alžbětou.

231. Když byl předchůdce Jan posvěcen a svatá Alžběta, jeho matka, obdarována velkými dary a milostmi, čímž byl hlavní účel Mariiny návštěvy splněn, přikročila Královna nebes k uspořádání svého denního života v Zachariášově domě, protože ten nemohl být zcela identický s tím, na co byla zvyklá ve svém domově. Aby její přání byla vedena Duchem svatým, odešla do ústraní, přenesla se do přítomnosti Nejvyššího a jako obvykle Ho prosila, aby Ji vedl a řídil v tom, co má dělat během svého pobytu v domě jeho služebníků Alžběty a Zachariáše tak, aby se Mu ve všem líbila a zcela naplňovala jeho přání. Pán její prosbu slyšel a odpověděl Ji: „Má Nevěsto a Holubičko, budu řídit všechny tvé činy a povedu tvé kroky k naplnění mé služby a mých přání a poznáš také den, kdy si budu přát, aby ses vrátila do svého domu. Zatím zůstaň v domě mé služebnice Alžběty a rozmlouvej s ní. Co se týká ostatního, pokračuj ve svých cvičeních a modlitbách, zejména pak za spásu lidí a modli se také, abych zadržel svou spravedlnost při řešení jejich neustálých urážek mé dobroty. Spolu se svými modlitbami mi obětuj neposkvrněného Beránka (I.Petr 1,19), kterého nosíš ve svém lůně a který snímá hříchy světa (Jan 1,29). Ať je toto nyní tvým zaměstnáním.“

232. V souladu s těmito příkazy a novým posláním od Nejvyššího, uspořádala nebeská Kněžna všechny své činnosti v domě své sestřenice Alžběty. Tak, jako dříve, vstávala o půlnoci a trávila celé hodiny rozjímáním božích tajemství, přičemž věnovala bdění a spánku tolik času, kolik ho v co nejdokonalejší a nejpřesnější míře vyžadoval její přirozený stav a potřeba jejího těla. Při práci i odpočinku stále přijímala od Pána nové milosti, osvícení, povznesení a něžnosti. Během těchto tří měsíců měla mnoho vizí Božství, většinou abstraktivních. Mnohem častější byly vize nejsvětějšího lidství Slova v podstatné jednotě. Její panenské lůno, ve kterém Ho nosila, Ji sloužilo jako stálý oltář a svatyně. Denně pozorovala růst tohoto posvátného těla. Těmito

zkušenostmi a tajemstvími, kterými Jí byla v každém dni prezentována nezměrná pole božské moci a podstaty, duch této vznešené Paní expandoval do obrovských rozměrů. Mnohokrát by byla strávena a zemřela by v důsledku prudkosti své lásky, kdyby Ji neposilovala moc Páně. K těmto činnostem, které zůstaly všem skryté, přidávala ty, které sloužily a utěšovaly její sestřenici Alžbětu, i když jim nevěnovala ani o jediný okamžik víc než požadovala láska. Jakmile vše splnila, vracela se ihned do své samoty a usebranosti, kde mohla volněji vylévat svého ducha před Pánem.

233. Neméně starostlivosti věnovala vnitřním činnostem během ručních prací, při kterých trávila mnoho hodin. Při tom všem měl předchůdce Pána to štěstí, že velká Královna svými rukama ušila a zhotovila plenky a pokrývky, ve kterých měl být zabalen a chován, protože jeho matka Alžběta ve své mateřské péči a pozornosti, aby toto štěstí pro svatého Jana zajistila, pokorně o tuto laskavost Královnou nebes poprosila. Marie s neuvěřitelnou láskou a podřízeností její žádosti vyhověla, aby tak osvědčila poslušnost své sestřenici, které chtěla sloužit jako nejposlednější služka, protože v pokorě a poslušnosti nejsvětější Marie vždy všechny lidi překonávala. I když se Ji svatá Alžběta snažila překonat v mnohém, co patřilo k její službě, přesto vždy Marie ve své neobyčejné prozíravosti a moudrosti věděla, jak svou sestřenici předejít a vždy získat triumf pokory.

234. V tomto ohledu docházelo mezi těmito dvěma sestřenicemi k velkému a něžnému soupeření, což bylo Nejvyššímu velice příjemné a v očích andělů nádherné, protože svatá Alžběta byla velice pečlivá a pozorná ve službě naší Paní a velké Královny a také v tomto směru instruovala všechny obyvatele domu. Avšak Ta, která byla učitelkou ctností, nejsvětější Marie, a ta, která byla tou pozornější a více dychtivou sloužit, tou vstřícnější a usilovnější v rozptylování obav své sestřenice, jí řekla: „Má drahá sestřenice, pro mě je velkou útěchou, pokud mohu přijímat příkazy a celý život poslouchat. Není tedy dobré, že mě tvá láska připravuje o tuto útěchu, kterou při tom cítím. Protože jsem mladší, je vhodné, abych sloužila nejen tobě jako své matce, ale všem, kteří jsou v tvém domě. Dokud budu u tebe, jednej se mnou jako se svou služebnicí.“ Svatá Alžběta odpověděla: „Má milovaná Paní, mnohem vhodnější by bylo, abych já poslouchala Tebe a abys Ty příkazovala a řídila mě ve všem. Já to od Tebe žádám větším právem. Protože pokud Ty, Paní, si přeješ praktikovat pokoru, jsem já povinná se klanět a ctít mého Boha a Pána, kterého nosíš ve svém panenském lůně, a já vím, že tvá důstojnost je hodna veškeré cti a vážnosti.“ Ale nejmoudřejší Panna odpověděla: „Můj Syn a Pán si mě nevyvolil za svou Matku proto, abych přijímala poctu jako paní, protože jeho království není z tohoto světa (Jan 18,36), ani nepřišel, aby se Mu sloužilo, ale aby sloužil (Mt.20,28), trpěl a učil

smrtníky poslušnosti a pokoře (Mt.11,29) a tomu, jak mají odsuzovat změkčilost a pýchu. Vzhledem k tomu, že mě jeho Velebnost učí, a že se Nejvyšší sám označuje za červa, který je lidu k opovržení (Žl.21,7), jak mohu já, která jsem jeho otrokyní nehodnou být ve společnosti tvorů, souhlasit s tím, abys mi sloužila ty, která jsi stvořena k jeho obrazu (Gn.1,27)?

235. Svatá Alžběta však stále trvala na svém, a řekla: „Má Paní a Ochránkyně, to platí pro ty, kteří neví o tajemství, které je v Tobě skryté. Já však, která jsem byla Pánem o tom nezaslouženě zpravena, budu v jeho očích velmi zavrženíhodná, pokud Mu nebudu v Tobě vzdávat úctu, která Mu, jako Bohu a Tobě, jako jeho Matce, náleží. Proto je spravedlivé, abych Vám oběma sloužila, jako otrok slouží svým pánům.“ Na to jí nejsvětější Marie odpověděla: „Má drahá sestro, tato úcta, kterou dlužíš a kterou si přeješ vzdávat, patří Pánovi, kterého nosím ve svém lůně, protože On je pravé a nejvyšší Dobro a náš Vykupitel. Ale pokud jde o mě, pouhého tvora, který je mezi ostatními tvory jen ubohým červem, vnímej mě takovou, jaká jsem sama o sobě, i když se máš klanět Stvořiteli, který si mě ubohou zvolil za svůj příbytek. Pod vlivem jeho božského osvětlení budeš dávat Bohu, co je jeho, a mně umožníš dělat to, co mám dělat, to je, sloužit a být nejmenší ze všech. O to tě žádám pro svou útěchu a ve jménu Pána, kterého nosím ve svém lůně.“

236. Tímto požehnaným a šťastným svárem strávila nejsvětější Marie a její sestřenice Alžběta nějakou část společného času. Ale božská moudrost naší Královny v Ní plodila v záležitostech pokory a poslušnosti takovou bdělost a vynalézavost, že byla vždy úspěšná při hledání prostředků a cest poslušnosti a podrobenosti. Nicméně, po celou dobu jejího pobytu u svaté Alžběty se vše dělo tak, že se obě, v závislosti na svém stavu, chovaly nejvýš ohleduplně k tajemství Krále, které bylo svěřeno jejich vědomí, a které bylo uloženo v nejsvětější Marii. Tento velký respekt odpovídal u Marie postavení Matky a Paní všech ctností a milostí, a u Alžběty stavu moudré vdané ženy, tak vysoce osvětlené Duchem svatým. Toto světlo ji umožňovalo moudře řídit své chování vůči boží Matce, poddávat se jejím přáním a poslouchat Ji v tom, v čem Ji mohla poslechnout, přičemž současně ctíla její důstojnost a v Ní důstojnost svého Stvořitele. Ve svém nejnějším srdci si předsevzala, že pokud bude muset něco boží Matce přikázat, udělá to jen proto, aby Ji poslechla a splnila její přání, a pokaždé, když to dělala, prosila Pána o svolení a odpuštění. Současně Ji nikdy nepřikazovala nic přímým příkazem, ale vždy formou přání. Více naléhala v záležitostech, které se týkaly Mariina pohodlí, jako například spánku a jídla. Požádala také Marii, aby jí svými rukama zhotovila několik předmětů, které, když Marie vyhověla, svatá Alžběta nikdy nepoužívala, ale měla je v nejvyšší úctě.

237. Tak uváděla nejsvětější Marie do života učení věčného Slova, které se, ačkoliv bylo rovné nebeskému Otci a svou podstatou Bohem z pravého Boha (Žid.1,3), ponížilo do té míry, že přesto přijalo podobu a postavení otroka (Flp.2,6-7). Tato Paní byla boží Matkou, Královnou všeho tvorstva a vynikala svou dokonalostí a důstojností nad všemi tvory, přesto však zůstala pokornou služebnicí nejmenšího z nich, nikdy nepřijímala pocty a služby, jako by jí patřily, ani se nikdy nevyvyšovala a nepřestala o sobě smýšlet co nejpokorněji. Co můžeme nyní říci o naší nejvyšší ohavné domýšlivosti a pýše? Jak to, že se naplnění nejhavnějšími hříchy chováme ještě tak nelogicky, že se ve strašlivém šílenství domáháme od světa poct a úcty? A pokud je nám odepřena, ztrácíme rychle ještě tu trochu rozumu, kterou nám naše vášně zanechaly. Celý tento nebeský životopis nese pečeť pokory a odsuzuje naši pýchu. Protože však není mým úkolem učit nebo napravovat, ale být vyučována a napravována, prosím všechny věrné děti světla, aby ke svému pokoření umístili před svůj zrak tento vzor pokory.

238. Pro Pána by nebylo těžké ochránit svou nejsvětější Matku před takovým extrémním ponížením a příležitostmi, při kterých ho přijala. Mohl jí vyvyšit před všemi tvory a přikázat, aby byla slavná, ctěná a všemi respektovaná, právě tak, jako uměl zajistit čest a slávu pro jiné, jako to udělal král Asuer u Mardochea. Možná, že kdyby to bylo ponecháno na lidech, ti by zařídili, aby Žena, která je svatější než všechny nebeské sbory, a která nosila ve svém lůně Stvořitele andělů i nebes, byla obklopena stálou čestnou stráží, chráněna před zraky lidí a ctěna celým světem. Zdálo by se jim nehodné, aby vykonávala skromné a servilní práce, aby se vše nedělo podle jejích příkazů, nebo aby odmítala pocty a nejednala s plnou autoritou. Tak omezená je lidská moudrost, pokud je vůbec možné nazvat moudrostí to, co je tak omezené. Ale takový klam se nemůže proplížit do pravého učení svatých, které je jim udíleno nekonečnou moudrostí Stvořitele, která váží spravedlivou váhu a cenu takových poct bez matoucích hodnot tvorů. Nejvyšší by své milované Matce mnohé odepřel a málo by jí prospěl, pokud by jí zbavil příležitostí k praktikování nejhlubší pokory a místo toho jí vystavil zevnější chvále lidu. Také by bylo velkou ztrátou pro svět, kdyby přišel o tuto školu pokory a tento příklad pro zahanbení a zmatení jeho pýchy.

239. Od chvíle, kdy přijala svého Pána jako hosta ve svém domě, i když ještě v lůně panenské Matky, se svatá Alžběta těšila u Boha velké oblibě. Častými

rozmluvami a důvěrným soužitím s nebeskou Královnou úměrně tomu, jak rostla v poznání a chápání tajemství vtělení, se tato velká žena zdokonalovala ve všech projevech svatosti, jako ten, kdo ji čerpá přímo ze zdroje. Několikrát si zasloužila vidět nejsvětější Marii při modlitbě, jak se ve vytržení vznášela nad zemí a byla naplněna boží nádherou a krásou, takže by nemohla pohledět na její tvář, ani v její přítomnosti zůstat naživu, pokud by nebyla posilována boží mocí. Při těchto a jiných příležitostech, kterých mohla být svědkyní, aniž by přilákala pozornost nejsvětější Marie, položila se tvář k zemi a klaněla se vtělenému Slovu v panenském chrámu jeho nejsvětější Matky. Všechna tajemství, se kterými byla působením božského světla a v důsledku soužití s velkou Královnou seznámena, zapečetila svatá Alžběta ve svém nitru a stala se spolehlivou pokladnicí a moudrou správkyní toho, co jí bylo svěřeno. Svatá Alžběta v jistém rozsahu o těchto tajemstvích, která vešla v obecnou známost, rozmlouvala pouze se svým synem Janem a se Zachariášem během krátkého období, kdy po narození svého syna žil. Při tom všem se chovala jako odvážná, moudrá a velmi svatá žena.

Poučení, které mi dala přesvatá Královna Marie.

240. Má dcero, dobrodiní Nejvyššího a znalost jeho božích tajemství probouzí v pozorných duších jistý druh lásky a respektu k pokoře, což je povznáší mocnou a jemnou silou podobnou té, která působí, že plamen šlehá vzhůru, a nebo gravitaci, která působí, že kámen padá dolů, přičemž se každá z nich snaží obsáhnout svůj vlastní a přirozený prostor. To působí právě světlo, které dává tvorovi jasné poznání sebe sama a připisuje milosti správnému zdroji, ze kterého pochází vše dokonalé (Jak.1,17), což všechny věci uvádí do stavu správné vyváženosti. To je nejvyšší správný řád pravého rozumu, který poráží a jakoby násilně působí proti falešnému sebevědomí smrtelníků. Sebevědomí pýchy srdce, ve kterém žije, nemůže usilovat o pohrdání sebou samým, ani ho nemůže snést, ani nemůže nad sebou strpět někoho nadřazeného, dokonce i někdo jemu rovný ho uráží a vášnivě odporuje všem, jen aby on sám měl nad všemi navrch. Ale pokorné srdce je ponížené úměrně dobrodiním, které obdrželo, a v jeho nitru tiše vzrůstá touha či velký hlad po sebeponižování a po posledním místě. Je velice nepokojné, pokud upozoruje, že není považováno za nejnižší ze všech a pokud je zbaveno pokořování.

241. Ve mně, má nejdražší, nejdeš ukázkou praktické aplikace tohoto učení, protože žádné z dobrodiní a požehnání, které mi pravice Nejvyššího udělila, nebylo

zanedbatelné. Přesto se však mé srdce nad sebou nikdy nenadýmalo domýšlivostí (Žl.110,1), ani nikdy neznalo něco jiného, než touhu po ponížení a zaujímání posledního místa mezi všemi tvory. Při napodobování mých činů si zejména přeji, aby ses snažila zaujímat poslední místo, abys žila v podřízenosti ke všem ostatním, aby ses považovala za neužitečnou před Pánem a lidmi a méně cennou než zemský prach. Nemůžeš popřít, že v žádném pokolení nebyl nikdo víc oblíbený než ty, a že si nikdo tato dobrodíní nezasloužil méně než ty. Jak bys tedy splatila tento velký dluh vděčnosti, pokud by ses nepokořovala pod všechny ostatní, víc než všichni Adamovi synové a pokud bys v sobě nevzbudila vznešené a láskyplné citění k pokoře? Je dobré se řídit radami prelátů a učitelů, proto to vždy dělej. Přeji si však, abys šla mnohem dál a abys poslouchala i toho nejmenšího ze svých bližních ve všem, co není hříšné, a to tak, jako bys poslouchala své nejvyšší představené. Přeji si, abys v tom byla velice horlivá, jako já během svého pozemského života.

242. Musíš však být ve své poslušnosti k podřízeným obezřetná, aby tě snad při znalosti tvé dychtivosti poslouchat ve všem, nenutily poslouchat ve věcech nepatřičných a nevhodných. Můžeš vykonat mnoho dobra, pokud jim budeš dávat dobrý a metodický příklad poslušnosti, aniž bys tím způsobila nějakou újmu jejich poddanosti a poškodila svou autoritu jejich představené. Pokud by mělo dojít k nějaké nepřijemné události nebo nějaké urážce, která by postihla jen tebe, přijmi to s radostí, aniž bys pohnula svými rty na svou obranu, nebo sis stěžovala. Pokud by však došlo k urážce Boha, pokárej bez toho, abys přimíchávala nějaké své vlastní stížnosti ke stížnostem jeho Velebnosti, protože nemáš hledat žádné důvody k sebeobraně, ale buď vždy připravena bránit boží čest. Ani v jednom, ani v druhém případě se však nenech unést rozvášněným hněvem a vášní. Přeji si také, aby ses chovala velice obezřetně při skrývání a utajování Pánovy přízně, protože Královo tajemství nemá být lehce vyjevováno (Tob.12,7), aniž nejsou smyslově založení lidé schopni nebo hodni přijmout tajemství Ducha svatého (I.Kor.2,14). Ve všem mě následuj a napodobuj, pokud si přeješ být mou milovanou dcerou. Toho dosáhneš tím, že mě budeš poslouchat a že přiměješ Všemohoucího, aby posiloval a řídil tvé kroky k tomu, co si v tobě přeji vykonat. Neodporuj Mu, ale přizpůsob a připrav své srdce, něžně a rychle se podrobuj jeho světlu a milosti. Ať nepřijímáš boží milosti nadarmo (II.Kor.6,1), ale horlivě pracuj a své skutky konej s veškerou dokonalostí.

KAPITOLA XIX.

O některých rozhovorech, které nejsvětější Marie vedla v domě svatě Alžběty se svými anděly a také se svou sestřenicí.

243. Plnost moudrosti a milosti nejsvětější Marie tak ohromné kapacity nemohla zůstat nečinná ani na okamžik, na žádném místě, ani při žádné příležitosti, protože vydávala hojnost veškeré dokonalosti, byla činná v každé době a za všech okolností v plné míře povinností a možností, aniž by kdy ochabla v nejvyšších svatých a vznešených ctnostech. Protože všude hrála úlohu poutnice na zemi a obyvatelky nebes, přičemž byla sama duchovním a nejvyšším slavným nebem, živým chrámem, ve kterém si sám Bůh zřídil svůj příbytek, takže s sebou nosila svou modlitebnu a svatyni, neexistoval pro ni v tomto ohledu žádný rozdíl mezi jejím domovem a domovem její sestřenice Alžběty, takže pro Ni v tomto ohledu nemohlo být překážkou jakékoliv jiné místo, čas nebo činnost. Nejsvětější Marie byla nad všemi věcmi a bez jakýchkoli zevnějších nároků se nepřetržitě odevzdávala vlivu lásky, který měla stále na zřeteli. Přesto však současně v příhodných chvílích rozmlouvala s tvory a jednala s nimi podle toho, jak to situace vyžadovala, přičemž jim věnovala tolik pozornosti, kolik jí nejmoudřejší Paní mohla pro každého jednotlivce vhodně vyšetřit. Protože během svého tříměsíčního pobytu v Zachariášově domě nejčastěji rozmlouvala se svatou Alžbětou a se svatými anděly své stráže, povím v této kapitole něco o tom, co formovalo obsah jejích rozhovorů s nimi a zmíním se také o dalších událostech, které se staly při jejím soužití se svatou Alžbětou.

244. Když zůstala sama a měla volno pro sebe, trávila naše nebeská Kněžna mnoho hodin ve vytrženích a povzneseném stavu božských rozjímání a vizí. Někdy v těchto vytrženích, a někdy mimo ně, byla zvyklá rozmlouvat se svými anděly o tajemstvích a záhadách své vnitřní lásky. Jednoho dne, brzy po příchodu do Zachariášova domu, k nim promluvila takto: „Nebeští duchové, mí strážci a společníci, vyslanci Nejvyššího a světla jeho Božství, pojdte a posilněte mé srdce, které je zajaté a raněné jeho božskou láskou, protože je postižené svou vlastní omezeností v tom, že nemůže správně reagovat na povinnosti, které zná, a které mu diktují tuto touhu. Pojdte nadpozemská knížata, chvalte se mnou obdivuhodné jméno Páně a velebte jeho svaté soudy a skutky. Pomozte tomuto bídnému červovi chválit svého Stvořitele, který se snížil, aby laskavě shlížel na jeho bezvýznamnost. Mluvme si o divech mého Ženicha, hovořme o kráse mého Pána, mého milovaného Syna! Ať mé srdce najde úlevu ve spojení jeho nejtajnějších tužeb s vašimi, mí přátelé a společníci, protože vy znáte tajemství mého Pokladu, který Pán ukryl ve mně, tak

křehké a sevřené nádobě. Velká jsou tato svatá díla a obdivuhodná tajemství, která kontemplují se sladkými pocity, ale jejich nadpozemská velikost mě překonává, hloubka a velikost mé lásky mne přemáhá, i když roznítl mé srdce. Žár mé duše mě nenechá spokojeně oddechnout a nenacházím žádný odpočinek, protože mé touhy převyšují vše, co mohu vykonat a mé povinnosti jsou větší než mé touhy. Jsem nespokojena sama se sebou, protože nekonám tolik, kolik si přeji, protože netoužím vykonat tolik, kolik bych měla a protože stále zjišťuji, že zaostávám a jsem přemožena velikostí výtěžků, které mám splatit. Vy, nebeští serafové, vyslechněte můj láskyplný neklid, neboť jsem chorá láskou (Pís.2,5). Otevřete mi svá řadra, odkud probleskuje krása mého Boha, aby krása jeho světla a vize jeho něhy mohla doplňovat život, který chřádne v jeho lásce.

245. „Matko našeho Stvořitele a naše Paní,“ odpověděli svatí andělé, „Ty skutečně máš Všemohoucího, naše nejvyšší dobro. Protože jsi Ho k sobě tak těsně připoutala a jsi jeho pravou Nevěstou a Matkou, raduj se v Něk a udrž si Ho po celou věčnost. Ty jsi Nevěsta a Matka Boha lásky, a protože je v Tobě jediná příčina a zdroj života, nikdo jiný s Ním nebude žít tak, jako Ty, naše Královno a Paní. Nesnaž se však hledat odpočinek v lásce tak roznicené, protože tvůj stav a dispozice poutnice nedovolují tvé lásce dosáhnout klidu dokonalého završení, ani nepřestane toužit po novém a větším rozmnožení zásluh a vítězství. Tvé povinnosti převyšují nesrovnatelně povinnosti všech národů, budou se však stále zvětšovat a porostou. Tvá láska, i když tak nesmírně žhavá, se nikdy nevyrovná jejímu Předmětu, protože Ten je věčný, nekonečný a nezměřitelný ve své dokonalosti. Budeš vždy šťastně přemožena jeho velikostí, protože Ho nikdo nemůže pochopit. Pouze On sám se chápe a miluje v míře, kterou si zasluhuje být milován. Věčně, Ó, Paní, v Něk budeš nacházet něco, co bude hodné větší touhy a lásky, neboť to vyžaduje podstata jeho velikosti a naší blaženosti.“

246. Těmitohovory a poradami byl oheň boží lásky v srdci nejsvětější Marie stále více a více rozněcován. Na Ní se přesně splnilo Pánovo přikázání (Lv.6,2-6), že v jeho stánku a na jeho oltáři má stále hořet obětní oheň, který má kněz starého zákona trvale přikrmit a udržovat. Tento předpis byl do písmene splněn v nejsvětější Marii, protože v Ní přebýval oltář společně s novým Veleknězem, Kristem, naším Pánem, který dnem i nocí živil a zvětšoval plameny lásky, přidáváním nového paliva darů, požehnání, milostí a sdílení svého Božství, zatímco vznešená Paní ze své strany přispívala neustálým úsilím, které bylo nevýslovně zhodnocováno

nepřetržitým tokem milostí a Pánovi svatosti. Od chvíle, kdy tato Paní přišla na svět, tento požár boží lásky zesiloval, aby na tomto oltáři nebyl nikdy uhašen po celou boží věčnost. Protože tak trvalý a nepřetržitý jako tato věčnost bude i oheň této živé svatyně.

247. Jindy rozmlouvala s anděly, když se Jí zjevili v lidských podobách, jak už jsem několikrát uvedla. Nejčastěji se tyto hovory točily kolem tajemství vtěleného Slova, přičemž Marie při těchto příležitostech prokazovala tak hlubokou znalost v citování Písma svatého a proroků, že se tomu i andělé divili. Při jedné příležitosti a hovoru o těchto posvátných tajemstvích, řekla: „Mí pánové, služebníci Nejvyššího a jeho přátelé, mé srdce proniká a zraňuje šíp žalu, když rozjímám o tom, co říká Písmo svaté o mém nejsvětějším Synovi, nebo co napsal prorok Izaiáš a Jeremiáš (Gn.22,2; Is.53,2-10; Jer.11,19) o přehořkých bolestech a mukách, které Ho čekají. Šalamoun říká (Mdr.2,20), že bude odsouzen k nejpotupnější smrti a proroci vždy používají ve vztahu k jeho umučení a smrti závažné a mezní výroky, které v Něm všechny mají dojít naplnění. Ó, kéž by jeho Velebnost dala, abych v té době žila a mohla nabídnout svůj život namísto Původce mého života! Mou duši zraňují úvahy o těchto neomylných pravdách a skutečnost, že se má můj Bůh a Pán narodit jen proto, aby trpěl. Ó, kdo Ho bude střežit a bránit proti jeho nepřátelům! Ó, řekněte mi nebeská knížata, jakým způsobem nebo jakými prostředky mohu přimět věčného Otce, aby obrátil přísnost své spravedlnosti na mě, aby nevinný, který nemůže mít žádnou vinu, mohl být od tohoto trestu osvobozen? Dobře vím, že na usmíření nekonečného Boha za přestupky lidí je požadováno zadostiučinění od vtěleného Boha, ale můj nejsvětější Syn si svým prvním skutkem vysloužil víc, než může celé lidstvo svými urážkami ztratit. Pokud je to tedy dostačující, řekněte mi, zda by bylo možné, abych zemřela a tak Ho zbavila muk a smrti? Má pokorná přání nebudou mému Bohu nepřijemná a mé obavy Mu nebudou nemilé. Avšak, co jsem to řekla, a kam mě můj smutek a láska dovedla, vždyť musím být ve všem poddána božské vůli a jejímu věrnému plnění!“

248. Takové a podobné rozmluvy vedla nejsvětější Marie se svými anděly, zvláště v době svého těhotenství. Svatí duchové čelili všem jejím úzkostem a s velkou úctou Ji utěšovali osvěžováním vzpomínek na skutečná tajemství, která již znala a připomínali Jí odůvodněnost a potřebu Kristovy smrti pro spásu lidstva, pro porážku démonů a zničení jejich moci, pro oslavu věčného Otce a pro vyvýšení nejsvětějšího a nejvyššího Pána a jeho Syna (1.Tim.6,15). Tajemství, kterých se dotýkaly rozhovory Královny a svatých andělů byla tak velká a vznešená, že je nemožné je naším lidským jazykem popsat, ani jim naše schopnosti nemohou v tomto životě porozumět. Až se

budeme v nebi těšit z Pána, uvidíme to, co nyní nemůžeme pochopit. Z tohoto mála, co jsem popsala, nám naše zbožnost může pomoci si vytvořit úsudek o dalších, mnohem větších tajemstvích.

249. Svatá Alžběta byla v Písmu svatém podobně zběhlá a osvěcená, zvláště pak po návštěvě Marie. Proto s ní naše Královna hovořila o nebeských tajemstvích, které Alžběta znala a kterým rozuměla, přičemž ji dále osvětlovala a poučovala o tomto nebeském učení. Nadto byla Alžběta na přímluvu přesvaté Panny obdařena mnoha požehnáními a dary nebes. Často žasla nad hlubokou moudrostí boží Matky a znovu Ji velebila slovy: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého(Lk.1,42), ať Tě smí národy poznat a velebit tvou důstojnost. Nejšťastnější, protože nosíš tak bohatý Poklad ve svém panenském lůně. Nabízím Ti své pokorné a nejvyšší srdečné blahopřání k radosti, která naplní tvou duši, až budeš ve svém náručí chovat Syna spravedlnosti a kojit Ho svými panenskými prsy. Pamatuj v té hodině na svou služebnici, ó, Paní, a nabídní mě srdce jako oběť svému nejsvětějšímu Synovi, mému pravému a vtělenému Bohovi. Ó, kdo bude od této chvíle hoden Ti sloužit a starat se o Tebe! Ale pokud nejsem hodná takového štěstí, dopřej mi alespoň místo ve svém srdci, protože se bojím (ne bez příčiny), že to mé pukne, až se budeme muset rozloučit.“ Mnoha jinými výroky projevila svatá Alžběta při svém soužití s nejsvětější Marií nejsladší a nejněžnější lásku, přičemž ji nejmoudřejší Paní těšila, posilovala a oživovala svými božsky účinnými úvahami. Toto vznešené a nebeské jednání Marie doplňovalo mnoho jiných skutků pokory a sebeponížení nejen při službě sestřenici Alžbětě, ale také služebnictvu v jejím domě. Kdykoli se naskytla příležitost, zametla dům své příbuzné, přičemž svou modlitebnu zametala pravidelně, se služebnictvem myla nádoby a konala jiné skutky hluboké pokory. Nikdo ať se nediví, že tak podrobně popisují tyto maličkosti, protože velikost naší Královny zdůrazňuje jejich důležitost pro naše poučení, a také proto, aby po jejich poznání zmizela naše pýcha a naše ohavnost byla zahanbena. Když se svatá Alžběta dověděla o pokorných skutcích, které Matka zbožnosti konala, byla tím hluboce dojata a snažila se jim zabránit. Proto je nebeská Paní, kdykoli mohla, před svou sestřenicí skrývala.

250. Ó, Královno a Paní nebe i země, má Ochránkyně a Orodovnice, přestože jsi učitelkou veškeré svatosti a dokonalosti, ztracena v úžasu nad tvou pokorou se Tě, má Matko, osměluji zeptat, jak bylo možné, že i když jsi věděla o Jednorozeném Otce ve svém lůně a přála sis ve všem jednat jako jeho Matka, se přesto tvá velikost snižovala k takové nízkosti, jako je zametání podlahy a k podobným zaměstnáním, když ses mohla, podle našich zvyklostí, z úcty ke svému nejsvětějšímu Synovi snadno

omluvit, aniž by ses tím nějak provinila proti povinnostem svého nejdokonalejšího mateřství. Toužím, ó, Paní, pochopit, čím se tvá Vznešenost v těchto případech řídila.

Odpověď a poučení Královny nebes.

251. Má dcero, abych ti mohla lépe vysvětlit to, co jsi v předešlé kapitole nepochopila, musíš si uvědomit, že žádné zaměstnání ani zevnější skutek vztahující se k ctnosti, ať již jakkoli nízký, pokud je dobře uspořádaný, nemůže bránit uctívání, vážnosti a vyvyšování Stvořitele ve všech věcech, protože se tyto skutky ctnosti navzájem nevylučují, ale naopak, jsou všechny slučitelné s tvorem a o to lépe se mnou, která jsem žila stále v boží přítomnosti, aniž bych Ho kdy při zevnější činnosti ztratila z očí. Adorovala jsem Ho a myslela jsem na Něho při všech svých skutcích, které jsem všechny konala k jeho větší slávě. Pán sám, který uspořádává a tvoří všechny věci, totiž nezavrhne žádný z nich, ani Ho neuráží nebo neznepokojuje jejich malost. Duše, která Ho miluje, není zaskočena v jeho božské přítomnosti žádnou z těch maličkostí, protože hledá a nalézá jenom Jeho, počátek a konec všeho tvorstva. Protože však pozemští tvorové nemohou žít bez takových a dalších nepatrných skutků, které jsou neoddělitelné od našeho nízkého stavu, a které slouží zachování naší přirozenosti, je nutné toto učení dobře pochopit, abychom se podle něho mohli řídit. Protože, pokud se zapojujeme do těchto myšlenek a zaměstnání bez vztahu ke Stvořiteli, způsobí to mnoho velkých mezer v praktikování ctností, v našich zásluhách, jakož i ve správném využívání vnitřních předností. Celý náš život bude plný trestuhodných chyb a málo vzdálený od pozemskosti tvorů.

252. Podle tohoto učení musíš řídit své pozemské činnosti, ať jsou jakékoli, abys neztrácela svůj čas, který nemůže být nikdy vrácen zpět. Ať jíš (I.Kor.10,3), pracuješ, odpočíváš, spíš nebo bdíš, v každém čase, na každém místě a při každé činnosti adoruj, uctívej a vzhlížej ke svému velkému a mocnému Pánovi, který naplňuje a zachovává všechny věci (Mt.11,27). Přeji si také, abys věnovala zvláštní pozornost tomu, co mě nejvíc vybízelo a podněcovalo ke konání všech skutků pokory, totiž myšlence, že můj božský Syn přišel v masce pokory, aby učil svět této ctnosti slovem i příkladem, aby lidem vštěpoval nenávisť k marnosti a pyšě, a aby vykořenil semeno zaseté Luciferem mezi smrtelníky prvním hříchem. Jeho Majestát mi udělil tak hluboké poznání toho, jak velice se Mu tato ctnost líbí, že bych za to, abych směla vykonat byť jen jediný tebou zmíněný skutek, jako je zametání podlahy nebo líbání nohou chudým, byla ochotna trpět největší muka světa. Nikdy nenajdeš slova, abys

jimi vyjádřila lásku, kterou jsem chovala k pokoře, ani abys popsala vznešenost a ušlechtilost této ctnosti. V Pánu poznáš a pochopíš, co nemůžeš popsat slovy.

253. Zapiš si toto učení do svého srdce a zachovávej ho jako pravidlo svého života. Nadále se cvič v pohrdání všemi věcmi, které patří k lidské marnivosti a považuj je za odporné a ohavné očím Nejvyššího. Ve spojení s touto pokorou tvého života ať jsou tvé myšlenky vždy nejvyšš šlechtné a tvé rozhovory v nebi s andělskými duchy (Flp.3,20). Jednej a hovoř s nimi, abys získala nové světlo o Božství a tajemství Krista, mého nejsvětějšího Syna. S tvory ať je tvé soužití takové, aby neustále zvyšovalo tvou horlivost, a aby ti sloužilo jako prostředek pokroku a obohacení prostřednictvím pokory a boží lásky. Ve své vlastní mysli přijmi nejnižší místo mezi všemi tvory, abys, až nastane čas a příležitost pro vykonání skutku pokory, ho byla schopná rychle a ochotně vykonat. Paní svých vášní se staneš jen tehdy, pokud nejdřív sama sebe ve svém srdci uznáš za nejmenšího, nejslabšího a nejméně užitečného ze všech tvorů.

KAPITOLA XX.

O některých dobrodiních, která nejsvětější Marie prokázala několika osobám v Zachariášově domě.

254. Dobře známou vlastností lásky je, že je aktivní jako oheň ve skutcích lásky všude tam, kde se jí naskytuje příležitost. To platí zejména o ohni duchovní lásky, protože ta se snaží hledat palivo, pokud se jí ho nedostává. Pán učil milovníky Boha mnoha způsobům a metodám, jak by měli usilovat o ctnosti, takže není důvod k zahálce. A protože láska není ani slepá ani nerozumná, zná dobře vlastnosti šlechtného cíle, k němuž směřuje. Jedinou její starostí je, že všichni lidé nemilují správně a proto se nesnaží rozdávat tuto lásku bez nepřátelství a závisti. Víme, že láska všech ostatních svatých, i když horlivá a svatá, zdá se být skromnou ve srovnání s láskou nejsvětější Marie. Pokud je přesto jejich láska obdivuhodná, mocná a inspirující k velkým skutkům horlivosti pro duše, jak nesmírné musely být skutky lásky této velké Královny, které vykonala pro dobro svých bližních, když byla Matkou božské lásky (Sir.24,24) a nosila s sebou pravý, živý oheň, který měl zapálit celý svět (Lk.12,49)? Kéž všichni smrtelníci díky tomuto nebeskému životopisu pochopí, jak mnoho dluží lásce této Paní. I když není možné zaznamenat všechny jednotlivé případy dobrodiní, která duším prokázala, přesto však, abychom si alespoň z několika mohli vytvořit představu o mnoha dalších, zmíním se o několika, které naše Královna vykonala během svého pobytu v domě své sestřenice Alžběty.

255. Jedna ze služek v domě měla zvrhlé sklony, byla neklidná, hněvivá a zvyklá klít a proklínat. Při všech těchto zlozvycích a nepravostech dokázala být vůči svým pánům příjemná, současně však byla poddána moci démona do té míry, že ji tento tyran snadno dokázal přinutit, aby zabředla do všemožného strádání a chyb. Čtrnáct let ji obklopovalo a bez ustání provázelo mnoho démonů se záměrem zajmout její duši. Pouze když se tato žena přiblížila k nebeské Paní, nejsvětější Marii, se tito nepřátelé stahovali, protože je, jak jsem již řekla na jiných místech, ctnost vycházející z naší Královny mučila, zejména pak v době, kdy ve svém panenském lůně nosila mocného Boha a Pána všech ctností. Protože byla tato služka na jedné straně osvobozena od krutých tyranů a tím uvolněna ze zlého vlivu jejich společnosti, a na druhé straně zakoušela ve svém nitru blahodárné účinky milého pohledu a soužití s naší Královnou, začala být k Marii silně přitahována a puzena. Snažila se být v její společnosti a s velkou láskou jí nabízela své služby, aby s Ní mohla strávit co možná nejvíce času a uctivě Ji pozorovat, protože kromě špatných sklonoů měla i jednu dobrou vlastnost, totiž, že byla přirozeně laskavá a soucítila s chudými a skromnými, takže k nim přirozeně tíhla a byla připravena jim pomáhat.

256. Nebeská Kněžna, která viděla a znala všechny sklony této ženy, stav jejího svědomí, ohrožení její duše a zlobu démonů vůči ní, k ní obrátila své milosrdné oči a bděla nad ní s mateřskou láskou. Ačkoli její Vznešenost věděla, že společnost a obtěžování démonů byla spravedlivým trestem za hříchy této ženy, přimlouvala se za ni a získala pro ni odpuštění, pomoc a spásu. Prikázala démonům mocí a autoritou Jí svěřenou, aby tuto ženu opustili a nikdy více se ji neopovážili znepokojovat nebo obtěžovat. Protože nemohli vzdorovat moci naší velké Královny, poddali se, a s největším zděšením prchli, aniž si dokázali vysvětlit takovou moc nejsvětější Marie. Radili se pak s úžasem a pobouřením, a říkali: „Kdo je ta Žena, že má nad námi takovou moc? Odkud pochází tak neobyčejná moc, která Ji uschopňuje dělat co chce?“ Proto byli démoni popuzeni novým hněvem a rozhořčením proti Tě, která rozdrtila jejich hlavy (Gn.3,15). Nicméně šťastná žena byla vytržena z jejich spárů. Marie ji napomenula, napravila, naučila cestě spásy a proměnila v tichou a laskavou ženu. Zůstala takovou po celý zbytek života s dobrým vědomím, že toto vše přijala skrze ruce naší Královny. Ačkoli nepoznala ani nepronikla tajemství její důstojnosti, zůstala pokornou, vděčnou a vedla svatý život.

257. V o nic lepším stavu, než tato služebnice, nebyla ani jiná žena, která žila v sousedství Zachariášova domu. Ta byla jako sousedka zvyklá přicházet a naslouchat

rozhovorům Alžbětiny rodiny. Žila prostopášným životem, daleko vzdáleným od počestnosti. Když uslyšela o příchodu naší velké Královny do města, o její skromnosti a o jejím životu v ústraní, mluvila o Ní pohrdavě a s jakousi zvědavostí: „Kdo je ta cizinka, která přišla jako host k našim sousedům, a která se tváří tak svatě a usebraně?“ V domýšlivé a zvědavé touze zjistit nějaké novinky, jak to už u takových lidí bývá obvyklé, se jí zadarilo spatřit nebeskou Paní, přičemž si zkoumavým pohledem prohlížela její šaty a tvář. Její úmysly byly drzé a troufalé, avšak účinek tohoto pohledu byl docela jiný, protože po tom, co si mohla nejsvětější Marii přeměřit od hlavy až k patě, odešla z tohoto setkání se zraněným srdcem. Přítomnost a pohled naší Královny ji změnil v novou ženu. Její sklony byly úplně změněny, aniž by věděla, vlivem jaké moci k této změně došlo. Cítila její sílu a v hlubokém zármutku nad svými hříchy začala prolévat mnoho slz. Pouze proto, že upřela svůj pozorný pohled na Matku panenské čistoty, obdržela tato šťastná žena lásku k cudnosti a byla osvobozena od smyslných návyků a sklonů svého dřívějšího života. Ještě v té hodině o samotě hořce plakala nad svým bezbožným životem. Kdykoliv později zatoužila mluvit s Matkou milosti, Marie, aby ji utvrdila v dobrém, svolila. Protože Marie věděla, co se stalo a protože ve svém lůně nosila Původce milosti, svatosti a spravedlnosti, z jehož moci plnila úřad Orodovnice, přijala onu ženu s mateřskou laskavostí, napomenula a poučila ji o ctnosti a propustila ji posílenou a upevněnou pro setrvání ve svém novém životě.

258. Tak vykonala naše velká Paní mnoho skutků a způsobila mnoho podivuhodných obrácení velkého počtu duší, i když k tomu docházelo v tichosti a ve skrytosti. Celá rodina svaté Alžběty a Zachariáše byla soužitím a rozmluvami s Ní posvěcena. Ti, kteří byli spravedliví, zakusili nový nárůst darů a milostí, ty, kteří nebyli spravedliví, ospravedlnila a osvětila svou přímlovou a všichni byli zajati uctivou láskou k Ní do té míry, že se Ji každý snažil poslouchat, a Ji každý pokládal za svou Matku, ochránkyni a utěšitelku ve všech potřebách. Už pouhá výsada Ji vidět, beze slov, dostačovala k vyvolání těchto účinků, přesto však dávala Marie pozor, aby nezapomněla na nic, co se zdálo být nutné k dosažení tohoto cíle. Protože znala tajemství všech srdcí i stav svědomí každého z nich, věděla, jak aplikovat příhodný lék. Někdy, ale ne vždy, zjevil Ji Pán definitivní konec těch, se kterými se setkala a sdělil Ji, kteří jsou vyvoleni a kteří zavrženi, kteří jsou předurčení pro štěstí a kteří jsou předzvězeni pro zatracení. Při pohledu na jedny i na druhé bylo její srdce pohnuto k úkonům nejdokonalejších ctností, protože když o některých věděla, že jsou spravedliví a předurčení, udělila jim mnoho požehnání, což dělá i nyní v nebi, přičemž Pán se zalíbením pohlížel na její dobročinnost. Vyvíjela neuvěřitelnou a modliteb plnou snahu a prosila Pána, aby je zachoval ve své milosti a přátelství.

Pokud viděla někoho v hříchu, z hloubi svého srdce prosila za jeho ospravedlnění a zpravidla ho také získala. Když se však setkala s nějakým ze zavržených, hořce plakala a pokořovala se před Nejvyšším kvůli ztrátě tohoto božího obrazu a díla. Zdvojnásbila své vroucí modlitby, oběti a skutky pokory, aby další nešli vstříc zatracení, přičemž celá její bytost hořela boží láskou, která neměla nikdy klid a nikdy neodpočívala při konání velkých věcí.

Ponaučení, které mi dala nebeská Paní a Královna.

259. Má nejdražší dcero, mezi dvěma mezemi, jako mezi dvěma extrémy se musí pohybovat veškerý soulad tvých schopností a přání. Těmi mezemi jsou udržování sebe v boží milosti a přátelství a vyhledávání stejného štěstí i pro ostatní. Tomu má být věnován celý tvůj život a veškerá činnost. Přeji si, abys pro tak vysoký záměr nešetřila úsilím, prosila Pána, byla ochotna obětovat i život a vůbec přijímat vše, co je vhodné a možné. Při péči o dobro duší nemusíš před tvory dělat žádný velký hluk, protože se to k tvému pohlaví nehodí, ale musíš vynalézat a moudře využívat všechny skryté prostředky, o kterých víš, že jsou nejúčinnější. Pokud chceš být mou dcerou a nevěstou mého nejsvětějšího Syna, pamatuj, že majetkem našeho domu jsou rozumní tvorové, které získal jako bohatou odměnu za cenu svého života a krve (1.Kor.6,20), protože díky své neposlušnost byli ztraceni (Gn.3,6), ač je stvořil a vyvolil pro sebe.

260. Proto vždy, když ti Pán pošle do cesty duši, která potřebuje pomoc, a upozorní tě na její stav, pracuj pilně, abys jí pomohla. Modli se a plač s upřímnou a vroucí láskou, aby Bůh mohl poskytnout lék proti tak velkému a nebezpečnému zlu. Nezanedbej žádné prostředky boží nebo lidské, pokud se tebe týká, abys získala spásu a věčný život pro tobě svěřenou duši. S moudrostí a umírněností, které jsem tě učila, nesmíš zemdlít v napomínání a v modlitbě za to, co té duši prospěje, a ve vši skrytosti pokračuj ve své práci v její prospěch. Podobně si přeji, abys, kdykoli to bude nezbytné, přikázala démonům v mocném jménu Všemohoucího i v mém, aby odešli a nechali v klidu duše, které utlačovali. Protože to vše je třeba konat ve skrytosti, můžeš se vším právem odhodlat k této práci. Pamatuj si, že ti Pán určil a ještě určí místo, kde budeš toto učení praktikovat. Nezapomeň, ani nepřestávej vnímat, jak velmi jsi Bohu zavázána se starat a pečovat o rozmnožení majetku Otcovského domu. Neustávej, dokud si nezvykneš to dělat s veškerou pilí. Neboj se, protože vše můžeš v tom, který tě posiluje (Flp.4,13), jeho moc posílí tvé rámě k vykonání velkých věcí (Př.31,29).

KAPITOLA XXI.

Svatá Alžběta prosí Královnu nebes, aby jí pomohla při porodu, a je osvěcena o narození svatého Jana.

261. Už dva měsíce uplynuly od příchodu Kněžny nebes do domu svaté Alžběty, a tato rozvázná žena byla už nyní plná smutku při pomyšlení na odchod a nepřítomnost Paní světa. Obávala se ztráty tak velkého požehnání, jakým byla její přítomnost, a to právem, protože věděla, že takovou milost nelze získat lidskými zásluhami. Ve své pokoře zkoumala své srdce s obavou, aby snad nějaká její chyba nebyla příčinou západu krásného Měsíce a Slunce spravedlnosti v panenském lůně. Někdy ve skrytosti plakala a vzdychala, protože nemohla najít žádný způsob, jak prodloužit její pobyt, který vrhal mnoho světla milosti do její duše. Prosila Pána s velkým pláčem, aby vnukl její sestřenici, nejsvětější Marii, myšlenku, aby ji neopouštěla, nebo alespoň ne tak brzy. Posluhovala Jí s velkou úctou, péčí a snahou se Jí zavděčit. Není divu, že tak svatá, pozorná a moudrá žena prosila o to, po čem toužili i andělé. Protože kromě božského osvěcení, které jí udělil Duch svatý ohledně nejvyšší důstojnosti a svatosti panenské Matky, měla také osobní zkušenost s jejich nejvyšším nežným soužitím a rozmluvami, uchvacovalo to vše její srdce tak, že by bez boží pomoci nemohla přežít odloučení blahoslavené Paní, kterou měla možnost poznat a s Ní rozmlouvat.

262. Aby mohla najít nějakou útěchu, rozhodla se svatá Alžběta otevřít své srdce nebeské Paní, která ovšem o příčině jejího smutku věděla, a s velkou poddaností a pokorou Jí řekla: „Drahá sestřenice a Paní, vzhledem k respektu a úctě, se kterou jsem povinna Ti sloužit, jsem se dosud neodvážila mluvit o své touze a zármutku mého srdce, dovol mi nyní, abych si ulevila tím, že ti to sdělím. Pán Tě blahosklonně ve svém milosrdenství poslal ke mně, aby se mi dostalo nezaslouženého požehnání rozmluv s Tebou a poznání tajemství, které světila jeho božská Prozřetelnost Tobě, má Paní. Jsem nehodná Ho věčně chválit za tuto milost (Dan.3,53). Ty jsi živým chrámem jeho slávy, archou úmluvy, obsahující Mannu, která je pokrmem andělským (Žid.9,4). Ty jsi deskou pravého zákona (Žl.77,5), psaného v jeho vlastní Bytosti. Uznávám ve své nízkosti, jak mě jeho Velebnost obohatila, když smím bez svých zásluh ve svém vlastním domě přechovávat Poklad nebes a Tu, kterou si ze všech žen vyvolil za svou Matku. Oprávněně se obávám, že svými hříchy vzbuzuji nelibost u Tebe i Plodu tvého života, a že proto opustíš svou otrokyni a odneseš velké požehnání, ze kterého se nyní těším. Možná, pokud by Tě to potěšilo, bych mohla mít to štěstí Ti sloužit po celý svůj zbytek života. Pokud by se Ti zdálo být obtížné se vrátit do svého příbytku, bylo by nejvyšší praktické, abys zůstala v mém domě. Pokud

bys chtěla zavolat svého svatého snoubence Josefa a žít s ním zde jako moji páni, já vám budu s velkou láskou a ochotným srdcem sloužit. I když si nezasluhuji to, oč prosím, přesto Tě žádám, neopovrhuj mou pokornou žádostí, protože Pán může svým milosrdenstvím překonat všechny mé zásluhy a touhy.“

263. Nejsvětější Marie vyslechla s jemným uspokojením prosbu své sestřenice Alžběty a odpověděla jí: „Nejdražší přítelkyně mé duše, tvá svatá přání jsou příjemná očím Nejvyššího. I já ti ze srdce děkuji, ale ve všech našich dílech a rozhodnutích je nutné se řídit boží vůlí a plně se jí podrobovat. I když je to povinností všech tvorů, ty víš, že je to především má povinnost, protože mě mocí svého ramene pozvedl z prachu a s bezmeznou láskou na mne zhlédl (Lk.1,53). Všechna má slova a všechny mé pohyby musí být vedeny vůlí mého Pána a Syna, nesmím si přát nic jiného, než co slouží jeho potěšení. Přednesme jeho Velebnosti tvá přání, a cokoli On ve své dobrotě ustanoví, to vykonáme. Musím také poslouchat svého snoubence Josefa, protože bez jeho příkazu a souhlasu nemohu rozhodovat o svém zaměstnání ani o místě svého pobytu. Je správné, má nejdražší, abychom poslouchaly své představené.

264. Svatá Alžběta podlehla přesvědčivým slovům Kněžny nebes a odpověděla s pokornou odevzdaností: „Paní má, jsem připravena uposlechnout tvou vůli a ctít tvé učení. Přeji si jen ještě jednou Ti svěřit svou upřímnou lásku a srdečnou oddanost tvé službě. Pokud není možné má přání splnit a pokud jsou v rozporu s boží vůlí, přála bych si alespoň, abys mě, má Královno, neopouštěla, dokud můj syn nevyjde na světlo světa, aby stejně, jako v mém lůně adoroval a poznal svého Vykupitele ve tvém lůně, se mohl těšit z jeho boží přítomnosti a osvětlení dřívě, než ostatní tvorové, a aby mohl obdržet požehnání svých prvních kroků ve svém životě přítomností Toho, jenž má upevňovat všechny jeho kroky (Př.16,9). Ty ho, Matko milosti, představ Stvořiteli a ziskej pro něho dobrodiní setrvání v milosti, kterou získal, když zvuk tvého něžného hlasu dorazil k mému nehodnému sluchu. Dopřej mi vidět své dítě ve tvém náručí, tam, kde bude odpočívat také Bůh, který stvořil a zachovává nebe i zemi (Iz.42,5). Nedopust', aby byla tvá mateřská laskavost zatížena nebo zmenšena mými hříchy a neodepři mně tuto útěchu, ani mému synovi toto velké štěstí, které já, jako matka, pro něho vyprošuji a nehodně žádám.“

265. Nejsvětější Marie nechtěla odmítnout a slíbila, že se bude modlit za to, aby Pán tuto žádost její sestřenice schválil, a vybídla ji, aby připojila své modlitby k jejím, aby poznaly nejsvětější boží vůli. V souladu s tím se obě matky dvou nejsvatějších synů zrozených na tomto světě odebraly do modlitebny nebeské Kněžny, aby

přednesly svou žádost Nejvyššímu. Nejčistší Marie upadla do vytržení, ve kterém byla znovu osvícena ohledně tajemství života a důstojnosti předchůdce i jeho práce na přípravě lidských srdcí pro přijetí jejich Vykupitele a Učitele, přičemž s tím, co bylo vhodné svaté Alžbětě vyjevit, Alžbětu seznámila. Přesvaté Panně bylo sděleno, jak velkou světicí její sestřenice je, že bude žít jen krátkou dobu, a že Zachariáš zemře dříve než ona. Laskavá Matka prosila něžně Pána, aby byl Alžbětě při její smrti nápomocen, a aby splnil její přání týkající se jejího syna. O ostatních přáních se nejmoudřejší Panna ve svých modlitbách nezmínila, protože ve své nebeské moudrosti ihned pochopila, že by nebylo vhodné, aby v domě své sestřenice stále bydlela, i to, že to nebyla vůle Nejvyššího.

266. Na tato přání Pán odpověděl: „Má Nevěsto a Holubičko, udělá mi radost, když posloužíš a utěšíš mou služebnici Alžbětu při porodu, který bude již velmi brzy, protože do této události zbývá už jen osm dní. Po tom, co bude její syn obřezán, se vrátí do svého domu se svým snoubencem Josefem. Po narození mi mého služebníka Jana obětuj jako příjemnou oběť, a pokračuj, má Milá, v modlitbách za spásu duší.“ Svatá Alžběta připojila své modlitby k modlitbám Královny nebe a země a prosila Pána, aby své Matce a Nevěště nařídil, aby ji během jejího porodu neopouštěla. Během této modlitby jí Pán zjevil, že je její porod již na dosah ruky, a vyjevil jí více věcí pro úlevu a útěchu v jejích úzkostech.

267. Nejsvětější Marie procitla z vytržení, obě matky ukončily své modlitby a povídaly si o blížícím se porodu svaté Alžběty, o kterém je Pán uvědomil. Aby se svatá žena ve své úzkosti ujistila o svém štěstí, zeptala se naší Královny: „Má Paní, pověz mi prosím, jestli se budu moci těšit z tvé pomoci při mém porodu?“ Nebeská Královna odpověděla: „Má milovaná sestřenice, Nejvyšší vyslyšel naše modlitby a ráčil mi nařídít, abych ti při této příležitosti pomohla. To budu dělat nejen do té doby, ale až do obřízky tvého dítěte, k čemuž dojde za patnáct dnů.“ Toto rozhodnutí nejsvětější Marie vrátilo radost její sestřenici, která tuto velkou laskavost přijala s pokornou vděčností vůči Pánovi a svaté Královně. Takto potěšena a oživena společnou poradou se svatá žena začala připravovat na narození svého syna a na odchod své vznešené sestřenice.

Ponaučení udělené mi nebeskou Paní a Královnou Marií.

268. Má dcero, kdykoli povstanou naše přání z milující lásky a jsou prováděna dobrými úmysly, Nejvyšší se neurazí, když je v podřízenosti a odevzdanosti předáme jeho božské Prozřetelnosti. Pokud předstupuje duše před Pána s takovými city, Pán se na ni dívá jako Otec a dá jí to, co prospěje, a odepře, co uškodí jejímu pravému blahu.

Touha mé sestřenice zůstat se mnou po celý život vyrostla ze zbožné a chvályhodné horlivosti, ale nebyla v souladu s plány Nejvyššího, který již zorganizoval počínání, cesty a události mého života. Přestože Pán tuto její žádost nesplnil, nebyl nespokojený, ale udělil jí to, co neodporovalo výnosům jeho nekonečné moudrosti a vše, co prospělo jí i jejímu synovi Janovi. Kvůli lásce, kterou mi projevila matka se synem, a kvůli mé přímlově ji Všemohoucí obdařil mnoha požehnáními a milostmi, protože prosba předložená s upřímným úmyslem a mým prostřednictvím je nejúčinnějším prostředkem k ovlivnění jeho Velebnosti.

269. Přeji si, abys přednášela všechny své prosby a modlitby ve jménu mého nejsvětějšího Syna a mém. Buď si jistá a nepochybuj o tom, že budou vyslyšeny, pokud budou spojeny s upřímným záměrem potěšit Boha. Vzhlížej ke mně s milující láskou jako na svou Matku, své útočiště a svou pomocnici, důvěřuj mé oddané lásce a pamatuj, má nejdražší, že má touha po tvém větším blahu mě nutí tě seznámit s prostředky, kterými je možné z nejbližších božích rukou získat velká požehnání a velkou přízeň boží milosti. Nečiň se jich nehodnou, ani se jim nebraň svou bázlivostí. Pokud mě chceš přimět k tomu, abych tě milovala jako svou velmi milovanou dceru, vyburcuj se k plnění toho, co ti říkám a zjevuj. K tomu směřuj své pečlivé úsilí a spokojeně odpočívej jen pokud jsi tvrdě pracovala na uvádění mého učení do praxe.

KAPITOLA XXII.

Narození Kristova předchůdce; a co při té příležitosti dělala Panna Marie.

270. Nadešla hodina, kdy měla vyjít jitřenka, která měla předcházet jasné Slunce spravedlnosti (Jan 5,35) a zvěstovat, že očekávaný den zákona milosti už přišel. Podle Nejvyššího nastala již vhodná doba, aby byl na svět poslán jeho prorok. A více než prorokem byl Jan, který svým prstem ukázal na Beránka (Jan 1,29) a připravoval lidstvo na spásu a posvěcení světa. Před tím, než vyšel z mateřského lůna, zjevil Pán tomuto požehnanému dítěti hodinu, ve které měl začít své smrtelné povolání mezi lidmi. Dítě bylo obdařené dokonalým užíváním rozumu a božským učením, které mu bylo vlito přítomností vtěleného Slova. Jan tedy věděl, že má přistát v přistavu prokleté a nebezpečné země, že má chodit po světě plném zla a léček, kde jsou mnozí stížení zkázou a zatracením.

271. Proto bylo toto slavné dítě ve stavu napětí a pochybností. Na jedné straně vyživila přirozenost jeho tělo už do dokonalosti, která je vhodná pro narození, přičemž dítě navíc poznávalo výslovnou boží vůli, která ho přirozeně nutila opustit úkryt mateřského lůna, ale na druhé straně přemítalo o nebezpečných rizicích smrtelného života. Jan váhal mezi strachem z nebezpečí a touhou být poslušný, a mluvil sám se sebou: „Pokud se vydám nebezpečí ztráty Boha, kam mě to přivede? Jak mohu bezpečně žít mezi lidmi, když je jich tak mnoho obestřeno tmou, a když jich tak mnoho sešlo z cesty života? Nyní jsem v temnotě matčina lůna, ale musím vyjít do nebezpečnější tmy. Zde jsem byl uvězněn od chvíle, kdy jsem obdržel světlo rozumu, ale musím se děsit neomezené svobody smrtelníků. Dovol mi však, ó, Pane, plnit tvou vůli a vstoupit do světa, protože plnit ji je vždy nejlepší. Vědomí, že můj život i mé schopnosti budou spotřebovány ve tvé službě, nejvyšší Králi, mi usnadní příchod na světlo a započetí života. Požehnej, ó, Pane, můj příchod na svět.“

272. Touto modlitbou si Kristův předchůdce při svém zrodu vysloužil nové milosti a požehnání. Šťastné dítě díky Bohu přebývajícímu v jeho mysli vědělo, že bylo posláno k vykonání velkých věcí a bylo ujištěno o nezbytné pomoci. Dříve než budu popisovat jeho přešťastné narození, pokusím se vysvětlit údaje z Pisma svatého, která se toho týkají. Je třeba si pamatovat, že zázračné těhotenství svaté Alžběty bylo o devět dní kratší, než devět měsíců. V důsledku zázračné obnovené plodnosti v neplodné ženě dozrál plod těhotenství k porodu v kratší době. Když anděl Gabriel oznámil nejsvětější Marii, že je její sestřenice již v šestém měsíci těhotenství, je třeba to chápat tak, že do konce šestého měsíce scházelo ještě osm nebo devět dní. Také jsem řekla v šestnácté kapitole, že nebeská Paní odešla čtvrtý den po početí Slova na návštěvu ke svaté Alžbětě. Svatý Lukáš nepíše, že nejsvětější Marie odešla okamžitě, ale „v těch dnech,“ a přestože šla „spěšně,“ potřebovala čtyři dny na cestu, jak jsem to napsala ve stejné kapitole (č.207).

273. Obdobně jsem upozornila čtenáře na to, že když evangelista napsal, že svatá Marie zůstala v domě Alžběty asi tři měsíce, scházely do dovršení tří měsíců dva nebo tři dny, proto byl evangelista ve všech ohledech přesný. V souladu s tím byla Marie, naše Paní, nejen u porodu svaté Alžběty a narození Jana, ale také u pojmenování a obřízky svatého Jana, jak nyní ukáží. Pokud počítáme s tím, že naše Paní přišla do domu Alžběty v osmém dni po vtělení Slova druhého dubna večer, pak, pokud počítáme v solárních měsících, se po připočtení tří měsíců bez dvou dnů dostaneme k datu prvního července, osmému dni po narození svatého Jana, přičemž se časně ráno následujícího dne nejsvětější Marie vydala na zpáteční cestu do Nazaretu. Svatý Lukáš se zmiňuje o návratu naší Královny před tím, než popisuje narození svatého

Jana, i když k tomu došlo před jejím návratem. Písmo svaté předjímá zmínku o zpáteční cestě proto, aby pak nebylo nutné přerušovat vyprávění o předchůdcově narození. To je to, co mi bylo zjeveno, abych zapsala pro vysvětlení textu Pisma svatého.

274. Její čas se přiblížil, svatá Alžběta cítila dítě v pohybu, jako by se chtělo postavit na nohy, ono však dodržovalo obvyklý přírodní postup a diktát poslušnosti. Někaké menší bolesti překvapily jeho matku, která to oznámila přesvaté Marii. Nevolala Ji však přímo k porodu, protože účta k důstojnosti Marie a Plodu v jejím lůně jí moudře bránila přát si něco, co by nemuselo být vhodné. Ani velká Paní nebyla ve stejné místnosti, ale poslala Alžbětě přikrývky a plenky, které pro šťastné dítě zhotovila. Brzy na to se narodil, velmi dokonalý a plně vyvinutý, přičemž nepřítomnost nečistých látek ukazovala čistotu jeho duše. Byl zabalen do plenek a pokrývky, které poslala Marie a které byly velkými a účtyhodnými relikviemi. Krátce poté, když se Alžběta uklidnila, vyšla nejsvětější Marie na příkaz Páně ze své modlitebny, aby mohla splatit svůj pobyt matce a dítěti udělením svého požehnání.

275. Na žádost matky vzala Královna novorozence do svého náručí a obětovala ho jako novou oběť věčnému Otci, a jeho Velebnost ji se zalíbením přijala jako první ovoce Vtělení a božských ustanovení. Nejvyšší požehnané dítě, plné Ducha svatého, Ji uznalo za svou svrchovanou Královnu, přičemž Ji prokazoval nejen vnitřní, ale i zevnější účtu skrytou úklonou hlavy. Adoroval také boží Slovo, které mu bylo zvláštním světlem zjeveno v jejím lůně. A protože si byl vědom, že byl mezi všemi lidmi privilegován, vděčné dítě praktikovalo úkony horlivých díkůvzdání, pokory, lásky a účty k Bohu a jeho panenské Matce. Když nebeská Královna obětovala Jana věčnému Otci, přednesla za něj tuto modlitbu: „Nejvyšší Pane a Otče, nejvyšší svatý a mocný, přijmi ke své cti tuto oběť a první ovoce tvého nejsvětějšího Syna a mého Pána. Byl Jednorozeným posvěcen a osvobozen od následků hříchu a moci tvých starých nepřátel. Přijmi tuto dnešní ranní oběť a vylij na toto dítě požehnání tvého svatého Ducha, aby mohl být věrným služebníkem tvým i tvého Jednorozeného.“ Tato modlitba naší Královny byla v každém ohledu účinná, vnímala, jak Pán obohatil dítě, které si vybral za svého předchůdce, a také v sobě pocítila účinky tohoto obdivuhodného požehnání.

276. Když Královna vesmíru držela dítě ve svém náručí, upadla na krátkou dobu nepozorovaně do sladkého vytržení, ve kterém vyslala výše uvedenou modlitbu za toto dítě, které držela blízko prsou, na kterých měl Jednorozený věčného Otce i její zakrátko odpočívát. Toto byla jedinečná výsada velkého předchůdce, kterou

neobdržel nikdo ze svatých. Proto není překvapující, že ho anděl nazval velkým před boží tváří, protože dříve než se narodil, ho Pán navštívil a posvětil, po tom, co se narodil, byl posazen na trůn milosti, objat rukama, které měly obejmout vtělené boží Slovo, čímž byla v nejnežnější boží Matce probuzena velmi velká touha držet už na rukou Syna Nejvyššího, která Ji naplňovala sladkou láskou k jeho předchůdci, kterým bylo novorozené dítě. Svatá Alžběta, která byla o těchto tajemstvích božským způsobem informována, spatřila své nádherné dítě v rukou Té, která byla ve vznešenějším smyslu jeho Matkou víc než ona sama, protože ona byla pouze matkou jeho přirozeného bytí, zatímco nejsvětější Marie byla v pozici, na které závisela jeho existence ve stavu milosti. To vše vedlo k vytvoření nejvyšších citových vztahů mezi těmito nejpožehnanějšími ženami a dítětem, které bylo také o těchto tajemstvích osvětleno. Pohyby svého útlého těla projevoval radost ducha, vinul se k nebeské Paní, snažil se vylákat její pohlázení a zůstat u Ní. Něžná Paní se s ním polaskala, ale s tak důstojnou umírněností, že ho ani nepolíbila, i když by to jeho věk dovoľoval, protože uchovávala své nejčudnější rty nedotčené pro svého nejsvětějšího Syna. Ani se nepodívala upřeně do jeho tváře, ale celou svou pozornost obracela jen ke svatosti jeho duše. Prozíravost a skromnost velké Královny nebes při využívání zraku byla tak velká, že by dítě stěží podle vidění poznala.

277. Když se zvěst o narození Jana roznesla, všichni příbuzní a známí, jak píše svatý Lukáš, se shromáždili, aby svatému Zachariášovi a Alžbětě blahopřáli, protože byli zámožní, urození a vážení v celé provincii, přičemž jejich zbožnost přitahovala srdce všech, kteří je znali. Mnoho let je znali jako bezdětné a věděli o neplodnosti i pokročilém věku Alžběty, takže se u všech mísil úžas s radostným údivem a všichni pohlíželi na narození dítěte spíše jako na zázrak, než na něco přirozeného. Svatý kněz Zachariáš byl stále ještě němý a nemohl svou radost projevit slovy, protože hodina jeho uzdravení ještě nenastala. Zbaven své nedůvěry, projevoval svou radost jiným způsobem a byl plný milující vděčnosti a chvály za takové vzácné požehnání, které nyní viděl svými očima. Jeho chování popíši v následující kapitole.

Ponaučení, které mi dala Královna nebes.

278. Má nejdražší dcero, nediv se, že se můj služebník Jan bál a váhal přijít na tento svět. Život nemůže být nikdy neznalým stoupencem světa milován ve stejné míře, v jaké se učenému v boží vědě protiví, a v jaké se bojí jeho nebezpečí. Toto učení ovládal předchůdce mého Syna ve vysokém stupni, protože věděl, jaká ztráta mu hrozí, a obával se toho rizika. Avšak ten, kdo zná a děsí se zrádností moře tohoto světa, se plaví po jeho nezměrných hlubinách mnohem bezpečněji, a to prospělo také

bezpečnému příchodu Jana na svět. Toto šťastné dítě začalo svou životní pouť s takovým odporem a opovržením ke všem pozemským věcem, že jeho zděšení nikdy nezesláblo. S tělem nikdy neuzavřel mír (Mk.6,17), ani nikdy neokusil jeho jed, nedopustil, aby marnivost ovládla jeho smysly a oslepila jeho oči a s opovržením ke světu a světským věcem položil svůj život za spravedlnost. Občan pravého Jeruzaléma nemůže žít v míru nebo ve spolenectví s Babylonem, ani není možné se těšit současně z milosti Nejvyššího a přátelství jeho výslovných nepřátel, protože nikdo nemůže sloužit dvěma znepráteleným pánům, ani není možné dát do souladu světlo s tmou a Krista s Belialem (II. Kor.6,15).

279. Střež se, má nejdražší, těch, kteří žijí ve tmě a milovníků světa víc než ohně, protože moudrost synů tohoto světa je tělesná a ďábelská, a jejich cesty vedou ke smrti. Aby bylo možné kráčet po cestě pravdy, je nutné i za cenu přirozeného života hájit pokoj duše. Ukážu ti tři příbytky, ve kterých musíš žít, a ze kterých nesmíš nikdy záměrně vycházet. Pokud tě Pán kdykoli vybidne, abys v nouzi ulevila svým bližním, přejí ti, abys kvůli tomu opouštěla tyto příbytky. Chovej se jako člověk, který žije v hradě obklíčeném nepřáteli a musí jít k bráně vyřídit nezbytnou záležitost. Ten se chová tak ostražitě, že věnuje víc pozornosti bezpečí svého návratu a své ochraně než vyřizování záležitostí s jinými, přičemž dává stále pozor a chrání se před nebezpečím. Tak musíš žít i ty, pokud si přeješ žít bezpečně. Nepochybuji o tom, že nepřátelé, kteří tě obklopují, jsou krutější a jedovatější než zmije a bazilišek.

280. Tvým obydlem musí být Božství Nejvyššího, lidství mého nejsvětějšího Syna a tvé vlastní nitro. V Božství musíš žít jako perla ve své lastuře nebo jako ryba v moři, která nechává své touhy a city toulat v jeho nekonečných prostorách. Nejsvětější lidství bude stěnou, která tě bude chránit, jeho srdce bude místem tvého odpočinku a pod jeho křídly najdeš odpočinek (Žl.16,8). Tvé nitro ti poskytne klidné potěšení svědectvím dobrého svědomí (I.Kor.2,12), a pokud si ho zachováš čisté, seznámí tě s něžným a přátelským soužitím tvého Ženicha. Aby tě v tom podpořila i tělesná samota, přejí si, abys zůstávala o samotě ve tvém chóru nebo cele a nevycházela, pokud tě k tomu nebude nutit poslušnost nebo láska. Prozradím ti tajemství. Jsou démoni, kterým Lucifer výslovně nařídil, aby dávali pozor na řeholní osoby, které vychází ze samoty, s tím, aby je obklíčili a svedli s nimi boj s cílem přivést je k pádu. Démoni nevchází snadno do cel, protože tam nenachází příležitosti, které poskytují rozmluvy a využívání smyslů, a na které obvykle svou obět' chytí před tím, než ji jako hladoví vlci pohltí. Samota a usebranost řeholních osob je trápí, protože ví, že jsou jejich útoky marné, pokud je nemohou svést k světským řečem.

281. Je také jisté, že démoni nemají běžně nad dušemi žádnou moc, dokud si do ní neotevrou vstup nějakým odpustitelným nebo smrtelným hříchem. Smrtelný hřích jim dává jakési přímé právo nad těmi, kteří se ho dopustili, zatímco odpustitelný hřích oslabuje sílu duše a vyzývá demony k útoku. Nedokonalosti zmenšují zásluhy, brzdí pokrok ctností a pobízí nepřítele. Kdykoli vychytralý had zpozoruje, že duše nebojuje proti své lehkomyšlnosti a zapomíná na její nebezpečnost, oslepí ji a snaží se do ní nakapat svůj smrtící jed. Nepřítel pak láká tuto duši jako malé, neopatrné ptáče, až se chytí do jedné z mnoha nástrah, ze kterých ovšem není snadné se vyprostit.

282. Obdivuj tedy, má dcero, čemu ses prostřednictvím božího osvětlení naučila a plač v nejhlubším smutku nad záhubou tak mnoha duší pohlcených tak nebezpečnou vlašností. Žijí v temnotě svých vášní a zvrácených sklonů, zapomínají na nebezpečí, nevšímají si svých ztrát a nedávají pozor na své jednání. Místo toho, aby se báli a vyhýbali se příležitostem ke zlu, je ještě ve své slepé nevědomosti vyhledávají. V absurdní zběsilosti jdou za rozkošemi bez toho, aby nějak omezovali své vášně, a nedávají pozor, kam jdou, i když jdou k nejnebezpečnějšímu srážu. Jsou obklopeni nesčetnými nepřáteli, kteří je sledují s ďábelskou zrádností, neutuchající bdělostí, neuhasitelným hněvem a neochabující pílí. Jaký div, že v tak extrémním nebezpečí, nebo spíše v tak nerovném boji dochází u smrtelníků k tak nenapravitelným porážkám? A protože počet hlupáků je nekonečný, měl by být počet zavržených také nesčíslný a ďábel by se měl nadýmat kvůli svým vítězstvím nad takovým množstvím lidí, které přivedl k záhubě. Kéž tě věčný Bůh uchrání od takového neštěstí, plač a naříkej nad svými bratry a stále podle možnosti pros za jejich záchranu.

KAPITOLA XXIII.

Prospěšná rada a poučení, které dala nejsvětější Marie svaté Alžbětě na její žádost; obřezaný svatý Jan dostal jméno; Zachariášovo proroctví.

283. Po narození Kristova předchůdce byl návrat nejsvětější Marie neodvratný, a přestože moudrá Alžběta nacházela útěchu v odevzdanosti do boží vůle, nemohla potlačit touhu získat pro sebe dobrou radu a poučení od Matky moudrosti. Proto jí řekla: „Má Paní a Matko Stvořitele, vím, že se chystáš odejít, a že přijdu o tvou

milující společnost, pomoc a ochranu. Prosím Tě, má sestřenko, dej mi nějakou dobrou radu, která by mi pomohla přizpůsobit své skutky k většímu zalíbení Nejvyššího. Ve svém panenském lůně nosíš toho, který je vůdcem moudrých a zdrojem světla (Mdr.7,15), skrze Něho je můžeš dávat všem. Dej, ať některé paprsky, které osvěčují tvou nejčistší duši, padnou na tvou služebnici, aby mohla být osvěcována na cestě spravedlnosti (Žl.22,3), dokud nedojde vize Boha bohů na Siónu.“

284. Tato slova svatě Alžběty pohnula nejsvětější Marii k něžnému soucitu a pronesla slova, která se stala pro její svatou sestřenici nebeským vodítkem po celý zbytek jejího života. O něm jí Marie řekla, že bude krátkého trvání, ale že se Nejvyšší postará o její dítě, za které se k Všemohoucímu modlila. Ačkoli není možné zaznamenat všechna ta něžná slova a rady, která nebeská Paní svatě Alžbětě před svým odchodem řekla, zapíše alespoň některá z nich, jak dalece jsem je pochopila a jak dalece je možné je reprodukovat naším nedostatečným jazykem. Nejsvětější Marie řekla: „Má milovaná sestřenice, Pán si tě vybral k uskutečnění nejvyšší vznešených tajemství. Ráčil tě o nich osvětit a přeje si, abych ti otevřela své srdce. Tvé jméno je v něm zapsáno jako upomínka před jeho Velebností. Nezapomenu na tvou oddanou laskavost, se kterou ses chovala ke mně, nejméně užitečnému tvorovi, a doufám, že od mého nejsvětějšího Syna a Pána dostaneš bohatou odměnu.“

285. „Upevni svou mysl a ducha na výšinách a světlem boží milosti si uchovej vizi na neměnné a nekonečné boží bytí a památku na jeho nesmírnou dobrotu, která Ho přiměla stvořit z ničeho všechny rozumné tvory se záměrem je obdařit svou slávou a dary milosti. Nadmíru velké milosrdenství Nejvyššího, které nás před všemi ostatními tvory upřednostnilo svými vědomostmi a světlem, by nás mělo podněcovat k tomu, abychom svou vděčností splácely slepý nevděk tvorů, kteří jsou tak vzdáleni tomu, aby uznávali a chválili svého Stvořitele. Naším úkolem bude zachovat si srdce volné a nezátížené ničím, co by bránilo našemu pokroku v dosažení konečného cíle. Proto tě, má milá, vybízím, abys své srdce udržovala prosté překážek a břemen pozemských věcí, nezátížené starostmi o tvůj majetek, aby oproštěné od pozemských překážek mohlo mít účast na božím volání. Doufej v příchod Pána (Lk.12,36), abys, až přijde, mohla odpovědět plná radosti a ne křečovitého násilí při pomyšlení, že máš opustit tělo a všechny pozemské věci. Teď, když je čas trpět a získávat korunu, získávejme zásluhy a urychlujme dosažení důvěrného sjednocení s naším pravým a nejvyšším Bohem.“

286. „Dokud žije tvůj manžel Zachariáš, snaž se ho milovat, sloužit mu a poslouchat se zvláštní horlivostí. Na své zázračné dítě se dívej jako na stálou oběť jeho Stvořiteli. V Bohu a pro Boha ho můžeš milovat jako matka, protože bude velkým prorokem a v duchu Eliáše bude hájit čest Nejvyššího a vyvyšovat jeho jméno. Můj nejsvětější Syn, který si ho vybral za svého předchůdce a zvěstovatele jeho příchodu, ho obdaří zvláštními dary své pravice (Mt.11,9), učiní ho velkým a obdivuhodným mezi národy a zjeví světu jeho velkou svatost.“

287. „Hleď, aby bylo svaté jméno tvého Boha a Pána Abraháma, Izáka a Jakoba ctěné všemi lidmi ve tvém domě a tvé rodině (Tob.4). Především dbej úzkostlivě na to, abys, na kolik to bude možné, ulevovala nouzi chudých, obohacuj je pozemskými statky, kterými tě Bůh tak bohatě obdaroval. Prokazuj obdobnou štedrost potřebným s vědomím, že všechny tyto pozemské statky patří víc jim než tobě, protože jsme dětmi nebeského Otce, kterému vše patří. Není správné, aby dítě bohatého otce žilo v nadbytku, zatímco jeho bratři žijí v chudobě a nouzi. Především tím se můžeš zalíbit Bohu nehynoucího milosrdenství. Pokračuj ve svých dřívějších postupech a sleduj své plány se stále větší dobročinností, když Zachariáš svěřil tuto práci tvým rukám. S jeho svolením můžeš být velkorysá. Ve všech tobě uložených úkolech skládej svou důvěru v Pána a ke svým bližním buď laskavá, pokorná a trpělivá s radostí v duši, přestože ti někteří z nich dají příležitost zvětšit korunu tvých zásluh. Věčně chval Boha za to, že ti zjevil svá vznešená tajemství a s nezmenšující se láskou a zápalem se modlí za spásu duší. Modli se také za mě, aby mě boží Velebnost řídila a vedla k náležitému zachovávání tajemství, která jeho dobrota svěřila tak skromné a ubohé služebnici, jako jsem já. Pošli pro mého snoubence, abych se v jeho společnosti mohla vrátit do Nazareta. Mezitím se připrav na obřizku svého dítěte a dej mu jméno Jan, protože toto jméno mu bylo dáno podle neměnného rozhodnutí Nejvyššího.“

288. Tyto rady nejsvětější Marie spolu s dalšími slovy věčného života vzbuzovaly v srdci svaté Alžběty tak božské city, že se po nějaký čas cítila být ztracená ve vznešených myšlenkách a účincích tohoto nebeského učení a oněměla pod vlivem moci duchovního světla, které obdržela, protože Pán prostřednictvím živých slov své nejčistší Matky oživil a obnovil srdce své služebnice. Když se proud jejich slz zmínil, odpověděla: „Má Paní a Královno vesmíru, řeč mi selhává v tomto střídání smutku a útěchy. Slyš slova mého nejniternějšího srdce, která můj jazyk nemůže vyjádřit. Mé city dosvědčí, co mé rty nechaly nevyslovené. Kéž Pán, který obohacuje naši chudobu, Ti splatí laskavost, kterou jsi mě prokázala. Prosim Tě, zřídlo veškeré mé pomoci a zdroji všech mých požehnání, získej pro mě milost vyplnění všech tvých rad a pro snášení velkého zármutku ze ztráty tvé společnosti.“

289. Pak prohovořily organizaci obřizky dítěte, protože se zákonem stanovená lhůta blížila. V souladu se židovskými zvyky rozšířenými zejména mezi významnější částí židovstva, se začalo scházet mnoho příbuzných a známých Zachariášova domu, aby řešili otázku jména, které by mělo dítě dostat. Kromě obvyklých příprav a konzultací o jménu pro syna, Zachariášovo a Alžbětino vysoké postavení i zpráva o zázračné plodnosti matky, přirozeně vnukaly všem příbuzným myšlenku, že se zde jedná o nějaké velké tajemství. Zachariáš byl dosud němý, proto bylo nutné, aby schůzce předsedala Alžběta. Nad rámec úcty, kterou vzbuzovala, projevovala nyní tak zjevné známky vznešené obnovy a posvěcení své duše, které vyplývalo z poznání tajemství a z rozmluv s Královnou nebes, že si této změny všichni její příbuzní a přátelé všimli. I její tvář vyzařovala jakýsi jas, který ostatní tajemně přitahoval, byl to odlesk Božství, v jehož přítomnosti žila.

290. Této schůzky se účastnila také nebeská Paní Marie, protože Ji o to Alžběta snažně prosila a dokonce Ji k tomu jakýmsi uctivým a pokorným příkazem přinutila. Velká Paní uposlechla, ale prosila Nejvyššího, aby nevyjevil nic z jejich velkých výsad, aby snad nesklidila potlesk nebo pocty druhých. Prosbě nejpokornější mezi pokornými bylo vyhověno. Protože se svět nezajímá o ty, kteří nevyhledávají okázalost, nikdo si Ji nijak zvlášť nevšimnul, kromě svaté Alžběty, která k Ni vzhlížela s velkou zevnější i vnitřní úctou, protože věděla, že na Ni závisí úspěch této schůzky. Jak je zapsáno v evangeliu sv. Lukáše, někteří z přítomných na této schůzce navrhovali, aby se dítě jmenovalo po otci, ale moudrá matka, podporována nejsvětější Marií, řekla: „Můj syn se musí jmenovat Jan.“ Její příbuzní namítali, že se tak v jejich rodině nikoho nejmenoval, protože se u nich těšila velké vážnosti jména slavných předků, kterým se dávala přednost proto, aby své nositele motivovala k napodobování rodových ctností. Avšak svatá Alžběta se znovu vyjádřila v tom smyslu, že by se dítě mělo jmenovat Jan.

291. Příbuzní se tedy obrátili znamením na Zachariáše, on však neschopen mluvit požádal o pisadlo a svou vůli deklaroval tím, že na tabulku napsal text: „Jan je jeho jméno.“ Současně nejsvětější Marie využila svou moc, která jí byla dána nad celou přírodou a přikázala němotě, aby ho opustila a jeho jazyk byl uvolněn, protože přišla chvíle, aby jím chválil Pána. Po tomto nebeském příkazu Zachariáš pocítil, že je osvobozen od svého utrpení a k úžasu a bázni všech přítomných, jak popisuje evangelista, začal mluvit. To, co zde říkám, neodporuje textu evangelia, přestože se

v něm píše, že anděl předpověděl Zachariášovi, že zůstane němý, dokud se jeho poselství nenaplní. Bůh přece, když zjevuje některá z ustanovení své vůle, která absolutně nikdy neselžou, nezjevuje vždy prostředky nebo způsob jejich naplnění, které jeho nekonečná vševědoucnost předem vidí. Tak archanděl oznámil Zachariášovi trest za jeho nevěru, ale neměl mu říci, že od něho bude osvobozen na přímmluvu nejsvětější Marie, i když to bylo také předvídáno a ustanoveno.

292. Proto stejně, jako byl hlas naší Paní Marie nástrojem k posvěcení dítěte Jana a jeho matky, způsobil její tajný příkaz a přímmluva rozvázání Zachariášova jazyka, jeho naplnění Duchem svatým a dar prorockví. Proto řekl: „Veleben budiž Pán, Bůh Izraele, za to, že navštívil a vysvobodil svůj lid, a vzbudil nám spásonosnou moc v domě svého služebníka Davida, podle toho, co zvěstoval ústy svých svatých proroků z dávných dob, aby nás zachránil před našimi nepřáteli a z ruky všech, kdo nás nenávidí. Takto prokazuje milosrdenství našim otcům, tak se rozpomíná na svou svatou smlouvu, na přísahu, kterou se zavázal našemu otci Abrahámovi, že nám dopřeje, abychom mu beze strachu, vysvobození z rukou našich nepřátel, sloužili ve svatosti a spravedlnosti před ním, po všechny dny svého života. A ty, chlapče, budeš nazván prorokem Nejvyššího; neboť půjdeš před Pánem, abys mu připravil cesty, abys jeho lidu dal poznání spásy skrze odpuštění jeho hříchů; díky slitovnosti našeho Boha, s níž nás navštívil Vycházející z výsosti, aby zazářil na ty, kdo přebývají v temnotě a stínu smrti, aby vedl naše kroky po cestě pokoje (Lk.1,68-79).“

293. V nádherném chvalozpěvu Benedictus obsáhl Zachariáš všechna nejvyšší tajemství, která starověcí proroci obšírněji předpověděli o Kristově Božství, lidství a vykoupení. Zachariáš také tato tajemství pochopil díky milosti a světlu, které naplňovalo jeho duši, a které ho povznášelo v očích všech, kteří se přišli zúčastnit obřizky jeho syna, protože všichni byli svědky rozvázání jeho jazyka i jeho božského prorockví. Jen stěží budu schopna vyložit hluboký smysl těchto prorockví, který měl tento svatý kněz na mysli.

294. „Veleben budiž Pán, Bůh Izraele,“ řekl s vědomím, že Nejvyšší mohl zachránit svůj lid a dát mu věčnou spásu pouhým přáním nebo vyřčením jednoho slova, ale On nepoužil jen svou moc, ale ukázal také svou nesmírnou dobrotu a milosrdenství tím, že sám Syn věčného Otce sestoupil, aby navštívil svůj lid a stal se jeho Bratrem v lidské přirozenosti, jeho Učitelem, který své učení vyučoval svým příkladem, jeho Vykupitelem, který je vykoupil svým životem, utrpením a smrtí na kříži. Těmito slovy Zachariáš minil sloučení dvou přirozeností v osobě Slova a s nebeskou jasností viděl toto tajemství uskutečněné v panenské snubní síni

nejsvětější Marie. Pochopil také, jak bude vyvýšeno lidství triumfem Bohočlověka, který si vyslouží spásu lidstva podle slibů daných Davidovi a jeho předkům (II.Sam.7,12; Žl. 131,11). Chápal také, že stejný slib byl od počátku dán celému světu skrze proroctví svatých a patriarchů, protože ihned od počátku stvoření začal Bůh směřovat běh přírody a milosti k jeho příchodu na tento svět a určovat všechna svá díla od Adamovy doby až k tomu požehnanému cíli.

295. Zachariáš poznal, že nám Nejvyšší tímto způsobem opatřil prostředky pro dosažení milosti a věčného života, který naši nepřátelé ztratili díky své pýše a zatvrzelé neposlušnosti, která je uvrhla do pekla, přičemž místa, která by zaujímali, kdyby byli poslušní, byla vyhrazena poslušným smrtelníkům. Viděl, jak pak nepřátelství, které had proti Bohu pojal, obracel proti lidem (Zj.12,17), protože jsme byli ukryti a chováni ve věčné mysli, podle jeho božské vůle, viděl, jak naši první rodiče Adam a Eva po tom, co ztratili boží přátelství a milost, nebyli potrestáni tak, jako odbojný anděl, ale byli povýšeni do stavu naděje (Mdr.10,2). Viděl dále, že Bůh, aby ujistil jejich potomky o svém milosrdenství, jim poskytnul proroctví a předobrazy starého Zákona, které se měly naplnit příchodem Vykupitele a Spasitele. Aby toto zaslíbení učinil ještě více nezpochybnitelným, dal je Abrahámovi pod přísahou s ujištěním, že on bude otcem všeho jeho lidu a všech věřících dětí (Gn.22,15-18). Ujištění o tomto úžasném a nesmírném požehnání, totiž, že přijímáním jeho Syna, který se stal člověkem, můžeme Bohu sloužit bez strachu z našich nepřátel, protože tím, že jsme byli adoptováni a obnoveni, jsou již naši nepřátelé přemoženi a podmaněni prostřednictvím našeho Vykupitele (Gal.4,5).

296. Abychom mohli pochopit, co pro nás Slovo získalo obnovením naší svobody v boží službě, Zachariáš řekl, že obnovil svět ve svatosti a spravedlnosti, a založil nový zákon milosti pro všechny dny tohoto světa a pro dobu života každého z dětí Církve. V ní nejen mohou, ale mají žít ve svatosti a spravedlnosti. Protože Zachariáš viděl ve svém synovi začátek těchto tajemství, obrátil se k němu a blahopřál mu k důstojnosti a svatosti jeho úřadu, když řekl: A ty, chlapče, budeš nazván prorokem Nejvyššího; neboť půjdeš před Pánem, abys mu připravil cesty tím, že vrhneš světlo na jeho příchod a upozoríš židovský lid na věčný život, kterým je Kristus, náš Pán, slíbený Mesiáš (Mk.1,4). Tak se mohou připravit křtem pokání na odpuštění svých hříchů a žít v přesvědčení, že Mesiáš přišel, aby sňal nejen jejich hříchy, ale hříchy celého světa (Jan 1,29) tím, že nás jen kvůli svému milosrdenství a zásluhám (Tit.3,5) navštívil sestupujíc z lůna věčného Otce, a tím, že se narodil jako člověk. Byl to On, kdo přinesl světlo těm, kteří před tak mnohými věky ztratili pravdu, a kteří seděli v temnotě a stínu smrti. Byl to On, kdo nás svým vlastním příkladem naučil vést své kroky k pravému pokoji, který očekáváme.

297. Zachariáš vnímal tajemství, která popsal ve svém proroctví, v jejich plnosti a hloubce mnohem jasněji, než mohu vysvětlit. Někteří z přítomných byli osvíceni podobným způsobem a pochopili, že Mesiášova doba a splnění dávných proroctví je na dosah ruky. Plní úžasu nad těmito nečekanými divy a zázraky zvolali: „Co vlastně z toho dítěte bude?“ A opravdu, ruka Páně byla s ním. V souladu s literou zákona a se souhlasem jeho otce a matky bylo pak dítě obřezáno a nazváno Janem. Zvěst o těchto dívech se pak roznesla po všech Judských horách.

298. Královno vesmíru, obdivuji obdivuhodná díla, která tvým prostřednictvím vykonal Pán na svých služebnících Alžbětě, Janovi a Zachariáši. Současně přemýšlím o různých cestách, které božská Prozřetelnost používá a o tvé vzácné rozvážnosti. Tvůj nejvyšší něžný hlas sloužil jako nástroj posvěcení syna i matky a naplnil je Duchem svatým, přičemž to zůstalo skryté. Pak zase tvá skrytá modlitba a příkaz rozvázaly Zachariášův jazyk, což bylo zjeveno všem přítomným tím, že vnímali účinky boží milosti na svatém knězi. Nemohu najít příčinu této rozmanitosti přístupů a proto se Ti svěřuji ve své neznalosti, abys mě, jako má Učitelka, poučila.

Odpověď a poučení Královny světa.

299. Ze dvou důvodů, má dcero, bylo božské působení mého Syna skrze mě u svatého Jana a Alžběty skryté, zatímco u Zachariáše zjevné. Za prvé proto, že Alžběta jasně vyslovila chválu vtělenému Slovu i mně, ale v té době nebylo ještě vhodné, aby tato tajemství nebo má důstojnost vešly ve známost. Příchod Mesiáše měl být oznámen jiným, vhodnějším způsobem. Za druhé proto, že ne všechna srdce byla tak dobře připravena jako to Alžbětino pro přijetí tak vzácného a nevidaného semínka božského poznání, nehledě na to, že by tak posvátné zjevení ani nepřijala s náležitou úctou. Oproti tomu bylo u Zachariáše vhodnější, aby ve své kněžské důstojnosti vyhlásil to, co mělo tehdy vejít ve známost, protože počátky nebeského světla byly snadněji přijaty od něj, než od svaté Alžběty, zvláště pak v jeho přítomnosti. To, co ona řekla, bylo uchováno, aby to přineslo svůj užitek ve vhodném čase. I když má boží slovo samo o sobě svou vlastní moc, je přesto příjemnější a přijatelnější sdělovat boží tajemství nevědomým a nezkušeným prostřednictvím kněze.

300. Také bylo vhodné, aby kněžské důstojnosti byla vzdána příslušná čest, protože i Nejvyšší má kněze v takové úctě, že když najde kněze pravého ducha, povznáší je a naplňuje svým Duchem, aby je svět ctil jako jeho vyvolené a pomazané.

Kromě toho jsou obdivuhodné skutky Páně u kněží vystaveny menšímu riziku, i když jsou jim zjeveny otevřeněji. Pokud kněží žijí ve shodě se svou důstojností, jsou jejich skutky vůči skutkům ostatních tvorů ceněny tak, jako skutky serafů vůči skutkům andělů. Jejich tvář by měla zářit, jako ta Mojžíšova, když se vrátil z rozmluvy s Hospodinem (Ex.34,29). Přinejmenším by měli s ostatními lidmi jednat tak, aby byli akceptováni a ctěni jako první po Bohu. Chci, abys pochopila, má drahá, že je Nejvyšší v tomto ohledu vůči světu velice popuzen, a to jak proti kněžím, tak i proti laikům. Proti kněžím, protože zapomínají na svou vznešenou důstojnost a znehodnocují své postavení opovržením, ponižujícím a skandálním životem, dávajíc světu špatný příklad tím, že se s ním zaplétají a zanedbávají své posvěcení. Proti laikům pak pro jejich pošetilou drzost, se kterou jednají s pomazanými Páně, kteří, i když jsou nedokonalí a chybní, by měli být akceptováni a ctěni jako ti, kteří na zemi převzali místo Krista, mého nejsvětějšího Syna.

301. Kvůli této účtě, která přísluší kněžství, jsem se chovala k Zachariášovi jinak než k Alžbětě. Přestože, i když si Pán přál, abych se pro oba stala nástrojem k udělení darů Ducha svatého, pozdravila jsem Alžbětu tak, že jsem při tom projevila jistou autoritu, abych tak poukázala na svou moc nad dědičným hříchem jejího syna, protože mým slovem mu byl tento hřích oduštěn a matka i syn byli naplněni Duchem svatým. Protože se na mě nevztahovala moc prvotního hříchu (Gn.3,5), od kterého jsem byla osvobozena, měla jsem nad ním při této příležitosti vládu. Prikazovala jsem jako paní, která nad ním s pomocí Páně zvítězila a nebyla jeho otrokyní jako všechny ostatní Adamovy děti, které v něm zhřešily (Řím.5,12). Proto si Pán přál, abych při osvobozování Jana z otroctví a okovů hříchu mu prikazovala jako ta, která mu nikdy nebyla poddána. Zachariáše jsem nepozdravila tímto autoritativním způsobem, ale modlila jsem se za něho při zachování úcty a vážnosti, která odpovídala jeho důstojnosti a mé skromnosti. Neprikazovala bych, aby byl jazyk kněze rozvázán, ani v duchu s skrytostí, pokud by mi to Nejvyšší nepřikázal s odůvodněním, že vada řeči je s jeho úřadem jen těžce slučitelná, protože kněz má být vždy připraven Všemohoucímu sloužit a chválit Ho ze všech svých sil. O účtě ke kněžím ti povím více při jiné příležitosti, toto ti prozatím postačí k objasnění tvých pochybností.

302. Z mého dnešního poučení se však nauč hledat obzvláště směr na cestě ctnosti a věčného života při veškerém soužití s lidmi, ať už jsou svou důstojností ve vyšším nebo nižším postavení. Napodobuj v tom mě a moji sestřenicí Alžbětu, žádej všechny s náležitou rozvahou, aby tě řídili a vedli, protože za takovou pokoru ti Pán udělí bezpečnou radu a boží světlo při osvědčování tvé diskrétní a upřímné lásky k ctnosti. Prchej před pochlebováním, nenech se ovlivnit ani tím nejslabším dechem

lichocení a vyhýbej se hovorům, které by tě tomuto nebezpečí vystavovaly, protože takové zrádné potěšení zatemňuje světlo a rozvrací nic netušící mysl. Pán je tak žárlivý na duše, zvláště na ty, které miluje, že se od nich ihned odvrací, pokud zjistí, že si libují v lidské chvále a vyhledávají odměnu v pochlebování, protože takovou lehkomyšlností se stávají nehodnými jeho přízně. Není možné v duši sjednotit pochlebování světa s pohlazením Nejvyššího. Pohlazení Nejvyššího je upřímné, svaté, čisté a trvalé, přičemž pokojuje, očišťuje, uklidňuje a osvětluje srdce, zatímco pochlebování tvorů je marné, prchavé, klamné, nečisté, falešné a vycházející z lživých úst (Žl.115,11), přičemž všechno co je klamné, je dílem nepřitele.

303. Tvůj Ženich, má nejdražší dcero, si nepřeje, aby se tvůj sluch stal otrokem zrádných světských řečí, anebo aby byl poskvřen světským lichocením. Proto si přeji, abys svůj sluch uzavírala a dobře chránila před těmito jedovatými vlivy. Pokud Pána těší promlouvat k tvému srdci slovy věčného života, je vhodné, abys byla hluchá a mrtvá pro vše pozemské. Vše ostatní má pro tebe být smrtelnou mukou ve srovnání s laskavostí jeho lásky. Pamatuji, že jsi povinna Ho dokonale milovat, a že se celé peklo proti tobě spojí, aby tě prostřednictvím tvé přirozené citlivosti dovedlo k tomu, abys byla něžná a laskavá k tvorům a méně vděčná věčnému Bohu. Bdi sama nad sebou a hleď, abys odolávala této nevěře, důvěřujíc svému milovanému Mistrovi a Ženichovi.

KAPITOLA XXIV.

Nejsvětější Marie odchází ze Zachariášova domu a vrací se do svého domova v Nazaretě.

304. Na zavolání Alžbětino přišel nejšťastnější snoubenec, svatý Josef, aby doprovodil nejsvětější Marii na zpáteční cestě do jejího domova v Nazaretě. Při příchodu do Zachariášova domu ho s nepopsatelnou úctou a oddaností uvítala Alžběta se Zachariášem, protože nyní i tento svatý kněz věděl, že je svatý Josef strážcem posvátných pokladů nebe, i když o tom sám velký patriarcha ještě nic nevěděl. Jeho nebeská Snoubenka ho přijala s umírněnou a diskrétní radostí. Jako obvykle před ním poklekla, aby ho poprosila o požehnání a odpuštění za to, že mu nemohla téměř tři měsíce v době její návštěvy sestřenice Alžběty sloužit. Ačkoli se ničím neprovinila, a to ani žádnou nedokonalostí, protože tím jen se souhlasem svého snoubence oddaně plnila boží vůli, přesto chtěla tímto vlídným a lichotivým projevem pokory vynahradit

svému snoubenci nedostatek její utěšující společnosti. Svatý Josef odpověděl, že když Ji nyní opět spatřil a potěšil se její milou přítomností, ustala jeho bolest způsobená její nepřítomností. V průběhu několika dní pak oznámili den svého odchodu.

305. Nato se kněžna Marie rozloučila s knězem Zachariášem. Protože byl již Zachariáš Pánem osvěcen o její důstojnosti, oslovil Ji s největší úctou jako živoucí svatyni Božství a lidství věčného Slova. „Má Paní,“ řekl, „chval a oslavuj věčně svého Stvořitele, který si Tě ve svém nekonečném milosrdenství vyvolil mezi všemi bytostmi za svou Matku, jako jedinou opatrovnici všech jeho velkých požehnání a tajemství. Pamatuj na mě, svého služebníka, před Pánem, aby mě v pokoji provedl bezpečně tímto vyhnanstvím do bezpečí věčného pokoje, ve které doufáme a skrze tebe abych dosáhl vize jeho Božství, která je slávou svatých. Pamatuj také, ó, Paní, na můj dům a rodinu, zvláště na mého syna Jana a modli se k Nejvyššímu za svůj lid.“

306. Naše vznešená Paní před ním poklekla a s nehlubší pokorou ho prosila, aby Ji požehnal. Zachariáš se to zdráhal udělat a místo toho žádal, aby Ona požehnala jemu. Avšak nic nemohlo překonat pokoru učitelky této ctnosti a veškeré svatosti. Proto naléhavě žádala kněze o požehnání až do chvíle, kdy na popud božského světla podlehl. Podle slov Písma svatého Jí řekl: „Pravice všemohoucího a pravého Boha ať Ti vždy pomáhá a chrání Tě od všeho zlého (Žl.120,7). Ať je s Tebou milost jeho bezpečné ochrany, ať Tě naplní rosou z nebe, plody země a ať Ti dá hojnost pšenice a vína (Gn.27,28). Ať Ti slouží národy a velebí Tě pokolení, protože Ty jsi stánkem Božím (Sir.24,10). Buď Paní svých bratří a ať synové tvé matky pokleknou v tvé přítomnosti. Ti, kteří Tě chválí a velebí, musí být ctěni a požehnáni, a ti, kteří Ti nežehnají a nevelebí Tě, musí být prokleti. V Tobě ať všechny národy poznají svého Boha (Jdt.13,19) a ať je díky Tobě oslavováno jméno nejvyššího Jakobova Boha.“

307. Za toto prorocké požehnání nejsvětější Marie políbila knězi ruku a prosila ho, aby Ji odpustil chyby, kterých se v jeho domě dopustila. Svatý stařec byl velice dojat těmito slovy loučení s nejvyšším a vlídným tvorem, a od té chvíle v sobě vždy ukrýval tajemství, která mu byla o nejsvětější Marii zjevena. Pouze jednou, když byl v chrámu ve shromáždění kněží, kteří mu blahopřáli k narození syna a k navrácení daru řeči, byl nadmíru pohnut radostí a řekl: „Pevně věřím, že nás Nejvyšší navštíví, a že nám už seslal slíbeného Mesiáše, který vykoupí svůj lid.“ Nemluvil však blíže o tom, co skutečně o tomto tajemství věděl. Nicméně starý kněz Simeon, který byl také přítomen a slyšel tato slova, byl v duchu proniknut velkou radostí a z božího vnuknutí

zvolal: „Nedej, ó, Pane, Bože Izraele, aby tvůj služebník opustil toto údolí utrpení dřív než uvidí tvou spásu a Vykupitele svého lidu.“ O této modlitbě se později zmínil, když při obětování božího dítěte v chrámu ho vzal do svého náručí, jak uvidíme později. Až do té chvíle toužil stále vroucněji spatřit vtělené Slovo.

308. Marie zanechala Zachariáše v slzách a odešla ke své sestřenici Alžbětě. Protože měla Mariina sestřenice něžné srdce, a protože si mohla tolik dní užívat její milé společnosti, přičemž obdržela od Matky milosti mnoho dobrodiní, byla téměř přemožena žalem už při pouhém pomyslení, že má nyní přijít o zdroj, ze kterého plynulo a mohlo by ještě plynout, pokud by ho mohla zadržet, tolik požehnání. Proto nyní, když nadešla chvíle, kdy se měla rozloučit s Paní nebe a země, pukalo jí srdce žalem a s mnoha slzami, které prozrazovaly bolest její duše, byla schopna ze sebe vypravit jen několik slov. Vyrovnaná Královna, která byla povzneseena nad všechna nadměrná hnutí přirozených vášní, s přívětivou skromností Alžbětě řekla: „Má milovaná sestřenice, netruchli tolik kvůli mému odchodu, protože láska Nejvyššího, kterou tě vpravdě miluji, nezná časový nebo místní odstup. V Nejvyšším tě vidím a uchovávám v mysli, a ty mě vždy najdeš ve stejné bytosti. Doba našeho tělesného odloučení bude krátká, protože všechny dny lidského života jsou tak pomíjivé (Job 14,5), a pokud zvítězíme nad našimi nepřáteli, velice brzy se shledáme a budeme se spolu radovat v nebeském Jeruzalémě, kde není smutek, pláč, ani žádné odloučení (Zj.21,4). Do té doby najdeš všechna požehnání v Pánu, ve kterém také najdeš mě. On zůstane ve tvém srdci a potěší tě.“ Naše nejmoudřejší Královna neřekla už nic dalšího na zmírnění zármutku svaté Alžběty, ale místo toho poklekla k jejím nohám a prosila ji o požehnání a odpuštění všeho, co jí snad mohlo být při jejich soužití nepříjemné a neustoupila Alžbětiným protestům, dokud její prosbě nevyhověla. Alžběta pak na oplátku také požádala nebeskou Paní o její požehnání, a ta, aby neodepřela Alžbětě tuto útěchu, jí vyhověla.

309. Královna navštívila také dítě Jana, vzala ho do náručí a udělila mu mnoho tajemných požehnání. Nádherné nemluvně s Božím svolením k nejsvětější Panně promluvílo, i když jen tichým hlasem: Ty jsi Matka samého Boha, Královna všeho tvorstva, Opatrovnice nevýslovného pokladu nebe, má pomocnice a ochránkyně. Uděl svému služebníkovi své požehnání, a ať mě tvá přízeň a přímlyvy nikdy nezklamou.“ Třikrát políbil ruku Královny nebes, adoroval také vtělené Slovo v jejím panenském lůně a prosil Ho o jeho požehnání a milosti. Boží dítě projevílo své zalíbení a blahosklonnost svému předchůdci, přičemž nejšťastnější Matka Marie vnímala a chápala vše, co se dělo. Při všem jednala s plností božských vědomostí, uctívala všechna tato tajemství podle jejich důležitosti, neboť Ona s velkomyslným srdcem odpovídala na každé dílo jeho božské moudrosti (II.Mak.2,9).

310. Celá Zachariášova domácnost byla posvěcena přítomností nejsvětější Marie a vtěleného Slova v jejím lůně. Všichni její obyvatelé byli povzneseni jejím příkladem a poučení konverzací s ní a něžně ovlivněni jejím soužitím a skromným chováním. Zatímco k sobě přitahovala všechna srdce této šťastné rodiny, vysluhovala a získávala pro ně od svého nejsvětějšího Syna plnost jeho nebeských darů. Svatý Josef se těšil u Zachariáše, Alžběty a Jana velké úctě, protože poznali dříve než on, jeho vysokou důstojnost. Požehnaný patriarcha, šťastný kvůli svému Pokladu, jehož plnou cenu ještě neznal, se se všemi rozloučil a vydal se na cestu do Nazareta. Co se na této cestě přihodilo, budu vyprávět v následující kapitole. Dříve však, než začali cestu, nejsvětější Marie poprosila na kolenou svatého Josefa o požehnání, jak to obvykle v takových příležitostech dělala, a pak se vydali na cestu.

Ponaučení udělené mi nejsvětější Královnou.

311. Má dcero, šťastné duše, které si Bůh vyvolil pro důvěrné přátelství a dokonalost, musí být v neustálé pohotovosti a klidu, aby vždy bez zaváhání nebo zpoždění mohly vykonat vše, co Bůh požaduje. To je to, co jsem udělala, když mi Nejvyšší přikázal, abych opustila milovanou samotou svého domu a odešla k Alžbětě, stejně tak, jako když mi nařídil, abych se vrátila. Ve všech těchto věcech jsem poslouchala s radostnou ochotou, a přestože jsem od Alžběty a její rodiny obdržela tak mnoho důkazů lásky a přátelství, jak jsi viděla, odložila jsem, když jsem poznala vůli Páně, stranou všechny závazky a své sklony, přičemž jsem se jim podvolila jen do té míry, kterou striktně vyžadovala láska a soucit, a na kolik to dovolovala povinnost rychle poslechnout boží příkaz.

312. Má nejdražší dcero, jak bys nechtěla urychlit získání této pravé a dokonalé odevzdanosti, jakmile poznáš její nesmírnou cenu! Jak milá je očím Páně a jak prospěšná duši! Pracuj tedy na jejím získání tím, že mě budeš napodobovat, k čemuž jsem tě často zvala a vybízela. Největší překážkou pro její získání jsou sklony a zvláštní záliba v pozemských věcech. To činí duši nehodnou útěch Páně i úplného poznání jeho vůle. A pokud i duše jeho vůli zná, ta podlá láska k nedůstojným věcem bude duši bránit v jejím naplnění, protože jí bude kvůli tomuto jejímu sklonu scházet ta připravená a radostná poslušnost, kterou Pán vyžaduje. Všimni si tohoto nebezpečí, má dcero, a neumožni žádné zvláštní náklonnosti vstoupit do tvého srdce, protože si přeji, abys byla velice zkušená a dokonalá v tomto umění boží lásky, a aby tvá

poslušnost byla podobná poslušnosti andělů a tvá láska lásce serafů. Tak si počínej při všech svých skutečích, protože tě k tomu vybízí má láska, a protože tě tomu učí poznání a osvětlení, které jsi obdržela.

313. Neříkám, že musíš skoncovat se všemi smyslnými pocity, protože je to u tvora přirozeně nemožné, ale vždy, když tě potká nepříznivá událost, nebo když budeš zbavena něčeho užitečného, nezbytného nebo příjemného, musíš to snést s radostnou odevzdaností a chválit Pána za to, že se na tobě plní jeho vůle. Vyhledáváním jen jeho potěšení s tím, že vše ostatní budeš považovat za pomíjějící okamžik, nad sebou rychle a snadno zvítězíš a budeš vyhledávat každou příležitost, aby ses mohla podrobit mocné ruce Páně (I.Pet.5,6). Vybízím tě také, abys napodobovala mou úctu ke kněžím, a abys je vždy před rozmluvou a při loučení požádala o požehnání. Dělej to také ve vztahu k Nejvyššímu před začátkem každé práce. Vůči svým představeným vykazuj vždy oddanost a poslušnost. Pokud u tebe budou hledat radu vdané ženy, povzbuzuj je, aby poslouchaly své manžele (Tit.2,5), aby se jim pokojně a plně podřizovaly, aby žily v soukromí svých domů a pečlivě plnily povinnosti vůči svým rodinám. Řekni jim, aby se nenechaly úplně pohltnout jen svým zaměstnáním, a neztrácely se ve svých každodenních starostech pod záminkou nutnosti, protože mnohem víc musí důvěřovat boží dobrotě a štědrosti než svému přemrštěnému shonu a aktivitě. V čemkoli, co se mi v mém postavení stalo, najdeš správné poučení a příklad, a celý můj život ti bude sloužit jako vzor dokonalosti pro vedení duší, a proto není nutné, abych ti udávala další směry.

KAPITOLA XXV.

Cesta nejsvětější Marie ze Zachariášova domu do jejího domova v Nazaretě.

314. Při návratu z města Juda do Nazareta, sledovala nejsvětější Marie, živoucí boží stánek, cestu horami Judeje, ve společnosti svého nejvyššího věrného snoubence, svatého Josefa. Ačkoli se evangelisté nezmiňují při této zpáteční cestě domů o nějakém spěchu, o kterém se při předešlé cestě zmiňuje svatý Lukáš, a který je dán do souvislosti se zvláštním tajemstvím, přesto i tuto cestu absolvovala velká Kněžna s velkou účelností kvůli událostem, které ji doma čekaly. Všechny cesty této nebeské Paní byly mystickým obrazem jejího duchovního a vnitřního pokroku. Protože byla

pravým svatostánkem Páně, který neměl nalézt trvalé místo odpočinku při této smrtelné pouti (I.Kron.17,5), ale naopak, každý den postupovala od jednoho stupně ke druhému a vyššímu stupni moudrosti a milosti, stále postupovala dopředu na své pouti do zaslíbené země, přičemž s sebou na svých cestách stále nosila pravou slitovnici (Num.7,89), ze které čerpala ustavičný růst svých darů a pro nás získávala věčnou Spásu.

315. Velká Královna a svatý Josef potřebovali znovu na cestu zpět čtyři dny, stejný počet, jako když šli opačným směrem. Během cesty vedli stejnou božskou konverzaci a prožívali události podobné těm, o kterých jsem už psala v šestnácté kapitole. V obvyklých projevech pokory, ve kterých spolu soutěžili, naše Královna vždy vítězila, kromě situací, kdy si svatý Josef vypomohl požadavkem poslušnosti, protože Marie považovala poslušnost za větší než pokoru. Protože už byla ve třetím měsíci těhotenství, byla během této cesty pozornější a opatrnější, ovšem ne proto, že by jí těhotenství působilo nějaké obtíže, protože to ji naopak bylo nejsladší úlevou ve všech obtížích. Avšak tato opatrná a moudrá Matka měla stále na paměti velikost Pokladu, který nosila, protože den po dni pozorovala přirozený růst těla jejího nejsvětějšího Syna ve svém panenském lůně. Bez ohledu na snadnost a lehkost svého těhotenství podléhala námaze a únavě cestování, protože tato nejvyšší Paní nevyužívala své výsady ke zmenšení svých útrap, ale ponechávala úplnou volnost působení únavy a nepohodlí, aby byla ve všem učitelkou a věrným obrazem svého nejsvětějšího Syna.

316. Protože se božský Plod jejího lůna přirozeně nejvýš dokonale vyvíjel, a protože Ona měla nejvýš pohlednou a souměrnou postavu bez jakékoli vady, bylo přirozené, že její stav bude brzy nápadný, a Ona věděla, že už nebude možné ho dlouho skrývat před svým manželem. Proto se na něj dívala s větší nežností a soucitem vzhledem k šoku, který pocítí jeho láska, až její stav zpozoruje. Ráda by to odvrátila, kdyby věděla, že je to boží vůle. Ale Pán Jí v těchto úzkostných myšlenkách svou vůli nezjevil, protože rozhodl, aby se tato událost objasnila takovým způsobem, aby byla zvětšena sláva a zásluhy obou světců, svatého Josefa a Panny Marie. Nicméně velká Paní prosila jeho Velebnost, aby naplnil srdce jejího snoubence trpělivostí a moudrostí, a aby mu pomáhal svou milostí jednat podle boží vůle, protože byla přesvědčená, že mu způsobí velkou bolest Ji vidět těhotnou.

317. Během cesty vykonala Paní světa některé obdivuhodné skutky, i když všechny ve skrytosti. Stalo se, že když přišli na jedno místo nedaleko Jeruzaléma, že nějací lidé z jiného města přišli do stejného hostince. Přivedli s sebou mladou ženu, která hledala lék na svou nemoc ve větším městě s více obyvateli. Bylo jasné, že je velmi nemocná, ale nikdo nevěděl, jakou má nemoc, nebo co je její příčinou. Tato žena žila velmi ctnostně. Proto nepřítel, který znal její charakter a pokrok ve

ctnostech, začal své útoky směřovat zvláště proti ní tak, jak to vždy dělá božím přátelům, protože je považuje za své nepřátele. Přiměl ji, aby se dopustila nějakých hříchů, a se záměrem ji přinutit padat z jedné propasti do druhé ji pokoušel zoufalými myšlenkami a rozvášněným žalem nad jejím pádem. Když takto rozvrátil její soudnost, zjednal si tento drak přístup do jejího těla a nyní s mnoha jinými démony ji měl ve své moci. Už v prvním svazku jsem řekla, že když pekelný had uviděl v nebi ženu oděnou sluncem (Zj.12,1), pojal velkou nenávist proti všem ctnostným ženám. Potomky této ženy oděné sluncem jsou všechny ženy, které následují Marii, jak je možné soudit podle stejné kapitoly Zjevení. Proto projevil veškerou svou aroganci a tyranii při ovládnutí těla i duše této postižené ženy.

318. Nebeská Kněžna ženu v hostinci uviděla a poznala příčinu jejího utrpení, která zůstala ostatním skrytá. Pohnuta mateřským soucitem prosila svého nejsvětějšího Syna, aby udělil zdraví těla i duše této nešťastné ženě. Vnímajíc, že boží vůle byla nakloněna k milosrdenství, využila svou moc Královny a okamžitě přikázala démonům, aby tohoto tvora opustili a nikdy se do něj nevraceli. Navíc je vyhostila do pekelných hlubin, jejich zákonitého a přiměřeného obydlí. Tento příkaz naše velká Královna nevydala hlasem, ale jen v duchu takovým způsobem, aby ho nečistí duchové byli schopni vnímat. Příkaz byl tak mocný, že Lucifer i jeho společníci rychle opustili tělo a vrhli se do pekelné temnoty. Šťastná žena byla osvobozena a uchválena úžasem nad neočekávanou úlevou a v hloubi svého srdce se cítila být přitahována k nejčistší a nejsvětější Marii. Dívala se na Ní se zvláštní úctou a láskou, čímž si vysloužila další dvě milosti. První z nich bylo naplnění neupřímnější lítostí nad svými hříchy, a druhou vymazání zlých účinků nebo stop po posedlosti, kterou trpěla. Osvobozená žena si uvědomovala, že tajemná Cizinka, se kterou se šťastně na cestě setkala, měla na tomto nebeském pozhnání účast. Proto Ji oslovila a naše Královna jí odpověděla slovy, která zasáhla přímo její srdce. Vybidla ji k vytrvalosti a také k tomu, aby si toto osvobození zbytkem života zasloužila. Společníci oné ženy také poznali, že došlo k zázraku, připisovali to ale svému slibu, že ženu přivedou do Jeruzalémského chrámu a budou za ni obětovat dary. Tento slib splnili, chválili Boha, ale zdroj jejich štěstí jim zůstal skrytý.

319. Nesmírný a zuřivý byl hněv Lucifera, když zjistil, že byl i se svými démony oloupen a vyhnán ze svého příbytku pouhým slovem této ženy Marie. Plný hněvivého úžasu zvolal: „Kdo je ta slabá Žena, která nám rozkazuje a utiskuje nás takovou mocí? Jaké je to nové překvapení a jak to může má pýcha snést? Musíme svolat radu a uvidíme, jak ji sjednocení budeme moci zničit.“ Vzhledem k tomu, že budu jejich činnost obšírněji popisovat v následující kapitole, ponechám je v zajetí

jejich hněvivých záměrů. Naši poutníci mezitím došli do jiného hostince, jehož majitelem byl muž zkažené povahy a špatného chování. Bůh však rozhodl, že začátkem jeho štěstí bude to, že nejsvětější Marii a svatého Josefa přijme s dobrou vůlí a projevy laskavosti. Prokazoval jim více zdvořilosti a úslužnosti než byl zvyklý prokazovat jiným. Aby jeho pohostinství splatila, modlila se nebeská Královna, která věděla o smutném stavu jeho nitra, za něho s ještě větší laskavostí, vyprosila mu ospravedlnění jeho duše a úplnou změnu života. Její modlitby měly také příznivý vliv na jeho pozemské statky, protože za to malé dobrodiní prokázané svým nebeským hostům, je od té doby Bůh rozmnožoval. Mnoho dalších zázraků vykonala Matka milosti na této cestě, protože všechny její skutky byly božské (Pís.4,13), a všichni, kteří byli správně disponováni, byli setkáním s Ní posvěceni. Když přišli do Nazareta, dala nebeská Kněžna svůj domov do pořádku a s pomocí svých svatých andělů ho vyčistila, protože andělé s Ní soupeřili v pokoře a toužili Ji sloužit a Ji ctít účastí na těchto skromných zaměstnáních. Svatý Josef se věnoval své běžné každodenní práci, kterou získával živobytí pro Královnu, která důvěru jeho srdce nezklamala (Př.31,11). Opásala se novou silou pro tajemství, která očekávala, přiložila své ruce k hrdinským skutkům, požívala ve své duši nezkalenou vizi Pokladu svého lůna a ve spojení s tím i jedinečné útěchy a požehnání. Tak pokračovala v získávání nesmírných zásluh a stala se Bohu nevýslovně milou.

Ponaučení, které mi dala Královna nebes.

320. Má dcero, věrné duše a děti Církve, které znají Boha, nesmí rozlišovat čas, místo nebo příležitosti pro praktikování víry a ostatních ctností s ní spojených, protože Bůh je přítomný ve všech věcech a vše naplňuje svou nekonečnou bytostí (Jer.23,24), přičemž jim jejich víra umožňuje Ho vidět na všech místech a za všech okolností, a klanět se Mu v duchu a v pravdě (Jan 4,22). Stejně jako udržení následuje po stvoření a jako dýchání navazuje na zrození života, a stejně jako člověk nepřestává dýchat, být vyživován a růst dokud nedospěje ke konci, tak i rozumný tvor, po obnovení ve víře milosti, nesmí nikdy přerušit běh duchovního života neustále konajíc skutky víry, naděje a lásky na všech místech a v každé době (Jak.2,26). V důsledku zapomnitlivosti a bezstarostnosti vedou lidské děti a zejména členové Církve takový život víry, jako by víru ztratili a nechávají ji zemřít v důsledku nedostatku lásky. To jsou ti, kteří přijali nadarmo své nové duše, jak říká David, protože je zanedbávají, jako by je nikdy neobdrželi (Žalm 23,4).

321. Přejí si, má nejdražší, aby tvůj duchovní život byl stejně nepřetržitý, jako je nepřetržitý tvůj přirozený život. Musíš stále žít tak, jak toho vyžaduje milost a dary Nejvyššího, musíš věřit a doufat v Pána, milovat, chválit a velebit Ho v duchu a

pravdě, bez ohledu na změny času, zaměstnání nebo místa, protože On je ve všem a přeje si, aby Ho všichni rozumní tvorové milovali a sloužili Mu. Proto ti doporučuji, aby ses vždy, když k tobě přijdou duše plné této zapomnětlivosti na své hříchy a pronásledované demony, za ně s živou vírou a důvěrou modlila. Pokud Pán vždy nesplní, co si přeješ a o co duše prosí, zařídí věci podle svých tajných úradků a ty se Mu budeš líbit tím, že jsi jednala jako pravá nevěsta a dcera. Pokud se budeš věrně řídit mými pokyny, ujišťuji tě, že ti Bůh udělí mnoho zvláštních výsad pro dobro duší. Podívej se, co jsem dělala při pohledu na duše, které se znelíbily Pánu, jak horlivě jsem pracovala pro všechny a některé jednotlivce. Pokud mě chceš napodobit a zavděčit se mi, pracuj podobně a modli se za ty, jejichž nitro ti zjeví Pán, nebo se ti stane známé jinými prostředky. Napomínej je s obozřetností, pokorou a odevzdaností, protože si Všemohoucí nepřije, abys postupovala hlučně, ani aby výsledky tvé práce byly vždy zjevné. V tomto se Pán přizpůsobuje tvé náklonnosti k samotě a tvým přáním, přičemž hledá to, co je pro tebe nejbezpečnější. I když se máš modlit za všechny duše, musíš se modlit mnohem horlivěji za ty, které ti určí boží vůle.

KAPITOLA XXVI.

Démoni svolávají v pekle poradu, aby se dohodli, jak postupovat proti nejsvětější Marii.

322. V okamžiku vtělení Slova, který jsem popsala v jedenácté kapitole (č. 140), pocítil Lucifer a celé peklo moc pravice Všemohoucího, která je svrhla do nejhlubších pekelných slují. Tam zůstali zdrceni několik dní, dokud jim Pán ve své obdivuhodné prozřetelnosti neumožnil opustit toto zajetí, jehož příčinu neznali. Velký drak pak vstal a prohledal celou zemi, slídl, aby našel nějakou novou změnu, které by mohl přičíst tuto porážku, kterou on a jeho spojenci právě utrpěli. Toto pátrání nechtěl pyšný kníže temnoty svěřit jen svým společníkům, ale i on sám spolu s nimi vyšel, aby prošel celý svět a snažil se s lstivou záští najít to, co chtěl. Tomuto pátrání věnoval tři měsíce, ale nakonec se do pekla vrátil stejně nevědomý, jako z něj vyšel, protože záhady nebe mu byly v té době nesrozumitelné a protože temnota jeho zloby neumožňovala, aby se radoval z jejich úžasných účinků, nebo aby oslavoval a velebil jejich Původce. To bylo vyhrazeno nám lidem, pro které bylo vykoupení slavnostně zahájeno.

323. Boží nepřítel byl velice zmatený a roztrpčený, aniž by si dokázal to vše vysvětlit. Aby bylo možné se o celé věci poradit, svolal všechny pekelné zástupy, aniž by omlouval nebo povolil nějakému démonovi neúčast. V tomto shromáždění, z výhodného místa, k přítomným takto promluvil: „Vy dobře víte, mí poddaní, s jak velkou touhou jsem se od doby, co nás Bůh vyhnal ze svého obydlí a zbavil naší moci, snažil pomstít a zničit moc Všemohoucího. I když nemohu udělat nic, abych Ho zranil, přece jsem nelitoval času ani námahy při rozšiřování naší nadvlády nad lidmi, které miluje. Svou vlastní mocí jsem zalidnil své království (Job 41,25) a mnoho národů a pokolení mě poslouchá a následuje (Lk.4,6). Den za dnem strhávám k sobě nesčetné duše, zbavuji je znalosti a vlastnictví Boha, aby se nemohly těšit ze štěstí, které jsme ztratili. Polapím je do těchto věčných bolestí, kterými trpíme. Protože se budou řídit mým učením a mými pokyny, vykonám na nich pomstu, kterou jsem pojal proti jejich Stvořiteli. Avšak to vše je v mých očích nepodstatné ve srovnání s naším náhlým svržením, které jsme zakusili, protože tak mocný a zničující útok jsme nezažili od doby, kdy jsme byli svrženi z nebe. Musím uznat, že je má i vaše moc velice otřesena. Tato nová a výjimečná porážka musí mít nějakou novou příčinu a naše slabost, obávám se, je začátkem naší zkázy.“

324. „Tato záležitost bude vyžadovat obnovenou péči, protože můj vztek je neuhasitelný a má pomstychtivost neukojitelná. Prohledal jsem celý svět a s velkou svědomitostí jsem pozoroval všechny jeho obyvatele, přesto jsem nenašel nic pozoruhodného. Sledoval jsem a pronásledoval všechny ctnostné a dokonalé ženy, které jsou z pokolení Tě, kterou jsme viděli na nebi a kterou jsem doufal mezi nimi najít. Nenašel jsem však žádné známky toho, že by se již narodila, protože nenalézám žádnou se znaky té, která má být Matkou Mesiáše. Dívka, které jsem se kvůli jejím velkým ctnostem obával, a kterou jsem v chrámě pronásledoval, je již provdaná, pročez nemůže být tou, kterou hledáme, protože Izaiáš říká, že to má být panna (Iz. 7,14). Nicméně se této Dívky obávám a nenávidím ji, protože taková ctnostná žena může porodit Matku Mesiáše nebo nějakého velkého proroka. Do této chvíle jsem nebyl schopen ji v čemkoli překonat a jejímu životu rozumím méně než jiným. Vždy se mi statečně bránila, uniká mé paměti, a pokud si na ni vzpomenu, nemohu se k ní přiblížit. Nemohl jsem dosud zjistit, zda mají obtíže s touto Dívkou zázračný původ, nebo zda nepramení z mé zapomnětlivosti, nebo zda jsou pouze důsledkem mého opovržení, v kterém tak bezvýznamnou Dívku mám. Budu ale o této otázce uvažovat, protože jsme nedávno nemohli odporovat síle jejího rozkazu, kterým jsme byli

zbavení našeho práva přebývat v osobách, ze kterých nás vyhnala. Toto jistě vyžaduje zadostiučinění a zasluhuje můj hněv už jen za to, jakou se ukázala být při těchto událostech. Jsem odhodlán Ji pronásledovat a přemoci, vy mi v tom pomáhejte s veškerou silou a záští. Ti, kteří budou v tomto dobývání vynikat, obdrží z mé ruky velkou odměnu.“

325. Celá pekelná chátka, která Lucifera pozorně vyslechla, chválila a schválila jeho záměry a ubezpečila ho, že může být ohledně té Ženy bez starosti, protože ta bude snadno přemožena a on nezůstane bez vítězství nad Ní, když je jeho moc tak velká a vládne celému světu (Jan 14,30). Pak diskutovali o prostředcích na polapení nejsvětější Marie, přičemž Ji považovali jen za ženu skvělé a pozoruhodné ctnosti a svatosti, ale ne za Matku vtěleného Slova, protože v té době, jak jsem už řekla, démoni nevěděli o s Ní spojeném skrytém tajemství. Ve shodě Lucifer spolu se svými společníky se zlomyslností ihned zahájili impozantní střet s nebeskou Kněžnou, čímž Ji poskytli příležitost, aby mnohokrát rozdrtila hlavu pekelného draka (Gn.3,15). Přestože to byla velká bitva, jedna z nejvýznamnějších v jejím životě, měla svěst ještě jednu později, po nanebevstoupení jejího nejsvětějšího Syna. O tom budu mluvit ve čtvrtém svazku tohoto životopisu. Tento druhý souboj byl velice významný, protože Lucifer v té době už věděl, že je boží Matkou. Svatý Jan o něm mluví ve dvanácté kapitole Zjevení, jak na patřičném místě vysvětlím.

326. Prozřetelnost Nejvyššího při postupném zjevování tajemství vtělení byla nejvýš obdivuhodná, a je takovou i nyní při řízení katolické Církve. Není pochyb o tom, že je to právě nejvýš příhodná, silná a něžná boží prozřetelnost, která před demony skrývá mnoho věcí, které je lépe před nimi držet v tajnosti jednak proto, že nejsou hodni znát posvátná tajemství (z důvodů uvedených výše v odstavci číslo 313), a také proto, že se boží moc stává více zjevnou, pokud drží demony v poddanství. Obzvláště je ale nutné, aby zůstávali i nadále nevědomí proto, aby boží skutky v Církvi a jeho svátosti mohly působit klidněji, i proto, aby mohl být nezměrný hněv démonů účinněji omezován tím, že jim nebude umožněno postupovat v souladu s jejich zlomyslností. I když Všemohoucí mohl vždycky demony potlačovat a omezovat svou mocí, postupuje v tomto ohledu tak, aby to co nejvíce vyhovovalo jeho nekonečné dobrotě. Proto Pán před těmito nepřáteli skryl důstojnost nejsvětější Marie, podivuhodný původ jejího těhotenství, jakož i její panenskou neporušenost před porodem i po porodu, kterou skryl ještě dokonaleji tím, že dal Marii manžela. Stejně nejistí byli v otázce Božství Krista, našeho Pána, až do okamžiku jeho smrti. Teprve pak pochopili, že byli oklamáni, a že se mýlili v mnoha tajemstvích vykoupení. Namísto podněcování židů k přípravě nejkrutější smrti by se jí, ve snaze zdržet naše vykoupení, snažili zabránit, aby mohli světu oznámit, že je Kristus pravý

Bůh. Proto, když Ho svatý Petr takto vyznal, zakázal Kristus jemu i ostatním apoštolům, aby o tom někomu říkali (Mt.16,20). I když kvůli zázrakům, které konal i kvůli vymítání démonů, které prováděl (Lk.8,28) začali démoni téměř tušit, že je Mesiáš a nazývali Ho božím Synem, nedovolila jim to jeho Velebnost rozhlášovat po okolí, protože i když ho tak nazývali, nebyli si tím úplně jistí. Jejich podezření opadlo, když viděli Pána tak opovrhovaného a vysíleného, protože nemohli pochopit tajemství Spasitelovy pokory kvůli své naduté pýše, která je zaslepovala.

327. Protože v době tohoto pronásledování ještě Lucifer neznal důstojnost Marie, Matky Boží, nebylo toto pronásledování tak kruté jako to pozdější, kdy už věděl, kým je. Kdyby byl už při této příležitosti věděl, že je Marie Ženou, kterou viděl v nebi oděnou sluncem (Zj.12,1), a že Ona rozdrtí jeho hlavu (Gn.3,15), ovládla by ho zuřivost a byl by šířán ohněm hněvu. Pokud je tak strašně rozlítito pouhé pomyšlení na její svatost a dokonalost, je jisté, že kdyby znali její velikost, byli by jistě, jak dalece by jim to bylo dovoleno, rozrušili celý vesmír jen proto, aby Ji zničili. Nicméně přesto, že na jedné straně neznali tajemství nebeské Paní, cítili na druhé straně účinky její extrémní ctnosti a svatosti, takže byli při této příležitosti uvrženi do zmatku a pochybností a ptali se jeden druhého, kým by mohla být tato Žena, proti které viděli svou moc se zmenšovat až k úplné bezvýznamnosti, a zda to snad není Ta, která má zaujímat první místo mezi tvory?

328. Jiní usuzovali, že nemůže být Matkou Mesiáše, kterou svět očekává, protože nejenže má manžela, ale spolu s ním patří k nejhudším, nejskromnějším a nejvš bezvýznamným lidem tohoto světa, kteří nevykonali žádný veřejný zázrak nebo div, ani nezískali vážnost a úctu nikoho ze svých bližních. Protože Lucifer i jeho společníci jsou tak pyšní, nedokázali si představit, že by taková krajní pokora a sebeponižování mohly být slučitelné s důstojností boží Matky. Lucifer si myslel, že by si Bůh při své moci nevybral pro sebe to, co ďábel při své nižší důstojnosti považoval za nehodné. Stručně řečeno, byl podveden svou vlastní arogancí a závratnou pýchou, protože jsou to právě tyto neřesti, které nejvíc zatemňují rozum a strhávají vůli do záhuby. Proto Šalamoun říká, že je jejich vlastní zloba oslepila (Mdr.2,21), aby nepoznali, že věčné Slovo chtělo tyto prostředky použít ke zničení drakovi arogance a pýchy, protože jeho myšlenky byly od myšlenek Všemohoucího vzdáleny víc, než je země vzdálena od nebes (Iz.55,9). Lucifer se domníval, že Bůh sestoupí z nebe na zem, aby s velkou okázalostí své moci a nevole pokořoval svou mocí pyšná knížata a vladaře, které démon naplnil svou vlastní domýšlivostí. To se

mu dařilo tak dobře, že mnozí z těch, kteří vládli před příchodem Krista, byli naduti takovou pýchou a sebevědomím, že ztratili zdravý rozum a zapomněli, že jsou smrtelní a pozemští. Lucifer posuzoval všechny tyto věci podle své vlastní ješitnosti a svých metod jednání proti dílu Páně.

329. Avšak nekonečná Moudrost zvolila postup, který přesáhl veškerou Luciferovu vypočítavost, protože ho Pán přišel přemoci nejen svou všemohoucností, ale i pokorou, tichostí, poslušností a chudobou, což jsou zbraně jeho zápasu (II.Kor.10,4). Je Mu vzdálená prázdnota okázalost a marnivost bohatých tohoto světa. Přišel v přestrojení, když skryl zevnější podobu nízkostí. Zvolil si chudou Matku. Všim, čeho si svět cení, přišel opovrhnout, vyučujíc pravému umění života slovem i příkladem. Tak ďábel zjistil, že byl oklamán a přemožen právě těmi věcmi, které mu byly nejvyšší odporné a nesnesitelné.

330. V neznalosti těchto tajemství Lucifer strávil několik dní špehováním a zkoumáním přirozeného stavu nejsvětější Marie, jejího charakteru, temperamentu, sklonů, klidu, vyrovnanosti a ohleduplnosti jejího jednání, ale nepřítel nemohl najít žádnou chybu. Když viděl tu dokonalost a čistotu všeho, co se jí týkalo, a to, že je jako nedobytná zeď, vrátil se ke svým démonům a popsal jim, jak těžké je tuto Dívku pokoušet. Všichni vytvářeli mocné plány útoku, přičemž se navzájem povzbuzovali ve snaze vyřešit své nesnáze. O provedení těchto plánů, o slavném vítězství Knežny nebes nad všemi jejími nepřáteli i o zmaření všech jejich prokletých a zlomyslných záměrů budu vypravovat v následující kapitole.

Poučení, které mi dala Královna nebes, nejsvětější Marie.

331. Má dcero, přejí si, abys byla velice opatrná a ostražitá pokud jde o neznalost a temnotu, na které démon obyčejně smrtelníky chytá, a kterými je vede k tomu, aby zapomínali na svou věčnou spásu a stále nebezpečí její ztráty skrze jeho pronásledování. Lidé se ztrácejí v zapomnění bezstarostného odpočinku a spánku, jako by neexistovali žádní bdělí a mocní nepřátelé. Tato hrozná nedbalost má dvě příčiny. První je, že se lidé tolik věnují svému pozemskému a smyslovému bytí (I.Kor.2,14), že nepocítí žádné jiné zlo než toho, které se týká jejich živočišné přirozenosti. Vše co je vnitřní, je podle jejich odhadu neškodné. Druhou příčinou je skutečnost, že jsou knížata temnoty neviditelná a smysly je nelze postřehnout (Ef.6,12). A protože se jich živočišní lidé nemohou dotknout, ani je cítit nebo je vidět, zapomínají na strach před nimi. Ale právě proto by měli být pozornějšími a opatrnějšími, protože neviditelní nepřátelé jsou lstivější a snadněji nás zraní svou zrádností. Nebezpečí je hrozivější, čím je skrytější, a rány smrtonosnější, čím méně jsou vnímány a rozpoznávány.

332. Poslouchej, má dcero, nejdůležitější pravdy o věčném životě. Dbej mých rad, postupuj podle mých pokynů a přijímej má varování, protože pokud je ponecháš bez povšimnutí, přestanu k tobě mluvit. Poslouchej, co jsi dosud nevěděla o dispozicích těchto nepřátel. Přeji si, abys věděla, že žádný rozum ani jazyk, lidský nebo andělský, nemůže popsat zlobu a zuřivost Lucifera a jeho démonů, kterou cítí vůči smrtelníkům jen proto, že jsou božím obrazem a že jsou schopni se těšit z Boha ve věčné blaženosti. Jen Pán sám může pochopit zlou zášť těchto pyšných a odbojných duchů proti jeho svatému jménu a účtē k němu. Pokud by tito nepřátelé nebyli omezováni jeho všemohoucí rukou, okamžitě by zničili celý svět, a chtěli by jako vyhladovělí lvi, divoká zvíř a nelítostní draci sprovodit ze světa celé lidstvo a roztrhat ho na kusy. Nyní je však nejlaskavější Otec veškerého milosrdenství omezuje, krotí jejich hněv a nese ve svém náručí své malé děti, aby nepadly za obětí těmto pekelným vlkům.

333. Zvaž, jak vážně jen můžeš, zda může něco vzbudit větší soucit, než pohled na tak mnoho lidí svedených do nebezpečí, na které úplně zapomínají, nebo na to, jak se někteří z nich sami do tohoto nebezpečí vrhají v důsledku své lehkomyšlnosti, nicotných příčin, krátkých a okamžitých potěšení, z nedbalosti a nebo v důsledku svých nezřízených choutek a odtrhují se od útočišť, která jim Všemohoucí dal, aby se vrhali do rukou tak krutých a zuřivých nepřátel. A to ne proto, aby pociťovali jejich vztek jednu hodinu, den, měsíc nebo rok, ale aby trpěli nepopsatelná a nezměrná muka po celou věčnost. Měla bys být, má dcero, naplněna strachem a úžasem při pohledu na tak odporné a příšerné bláznovství zatvrzelých smrtelníků, ale i věřících, kteří, i když to vše ví a vyznávají ve své víře, ztratili rozum do té míry, že se nechávají šíleně ďáblem oslepotovat, aniž by toto nebezpečí registrovali nebo se mu bránili.

334. Aby ses toho bála a mohla se lépe chránit, pamatuj, že tě tento drak zná, a že na tebe číhá od chvíle tvého stvoření a příchodu na tento svět. Ve dne v noci neklidně slídí kolem a hledá nějakou příležitost, aby tě jako kořist uchvátil. Pozoruje tvé přirozené sklony a také dary od Pána se záměrem proti tobě bojovat tvými vlastními zbraněmi. Také úkoluje jiné demony, aby tě přivedli do záhuby, a slibuje odměnu těm, kteří jsou při plnění tohoto příkazu pilnější. Ti váží tvé skutky, pečlivě sledují tvé kroky a horlivě kladou léčky do všeho tvého jednání. Přeji si, abys meditovala o těchto pravdách v Pánu, který ti ukáže kam vedou. Porovnávej je pak se svými vlastními zkušenostmi a poznáš, jestli máš nějakou příležitost spát uprostřed takových nebezpečí. I když důvod k ostražitosti mají všechny narozené ženy, je ze zvláštních

důvodů mnohem důležitější pro tebe. Pokud se nyní o všech nezmiňuji, nepochybuji, že musíš být velice bdělá a opatrná. Postačí, když ti připomenu tvou měkkou, a poddajnou povahu, kterou se nepřátelé budou snažit využít ke tvé zkáze.

KAPITOLA XXVII.

Pán připravuje nejsvětější Marii na boj s Luciferem a drak Ji začíná pronásledovat.

335. Věčné Slovo, již utvořené člověkem v lůně Marie Panny, mající Ji za svou Matku, vědělo o Luciferových plánech nejen prostřednictvím nestvořených vědomostí svého Božství, ale také stvořenými vědomostmi svého lidství. Proto připravil obranu svého stánku, který měl v jeho očích větší hodnotu než celý zbytek tvorstva. Aby tuto nepřemožitelnou Paní přioděl novou silou proti hloupé a ztřeštěné smělosti zrádného draka a jeho společníků, nejsvětější Kristovo lidství v panenském Mariině lůně vstalo a jakoby zaujalo obranou pozici, aby se setkal a nabídnul bitvu knížatům temnot. V této pozici se modlil k Otci a prosil Ho, aby obnovil svou přízeň a milosti v Marii, aby mohla s větší silou rozdrtit hlavu starověkého hada, a aby ho tato Žena mohla pokořit, přemoci, zmařit jeho záměry i všechnu jeho moc, a aby vyšla z tohoto boje triumfující a vítězná nad peklím, ke slávě a chvále boží i jeho panenské Matky.

336. Modlitba Krista, našeho Pána, byla nejsvětější Trojicí v nejmenším splněna. Pak byl Marii nepopsatelným způsobem ukázán její nejsvětější Syn v jejím panenském lůně. V této vizi Ji byly uděleny nevýslovné dary a plnost milosti. Znovu osvícena dodatečným světlem moudrosti poznávala nejvyšší a nejskrytější tajemství, která nelze popsat. Pochopila zejména, že Lucifer připravil rozsáhlé plány pýchy proti slávě Páně, a že jeho arogance povstala, aby vypila čisté vody Jordánu (Job 40,23). Nejvyšší Ji o těchto věcech informoval a řekl: „Má Nevěsto a má Holubičko, pekelný drak se touží s takovým vztekem mstít mému svatému jménu i všem, kteří se mu klaní, že by k sobě chtěl strhnout všechny bez výjimky, přičemž se s troufalou smělostí snaží vyhladit mé jméno ze země živých. Přeji si, abys Ty, má milá, převzala obranu mé věci a mého svatého jména tím, že svedeš bitvu s tímto krutým nepřítelem. Já v této bitvě budu s tebou, protože jsem v tvém panenském lůně. Přeji si, abys zmátla a rozdrtila tohoto nepřítele před tím, než přijdu na svět, protože jsou

přesvědčení, že je vykoupení světa blízko, a proto se snaží ovládnout a zničit všechny duše bez výjimky dřív, než bude svět vykoupen. Svěřuji toto vítězství tvé věrnosti a lásce. Bojuj v mém jménu stejně, jako já budu bojovat v tobě proti tomuto drakovi a dávnému hadovi (Zj. 12, 9).“

337. Tato slova Páně a vědomí těchto tajemství pohnuly srdcem nebeské Matky tak, že nemohu najít slova, abych vyjádřila, co se pak stalo. Když pochopila, že si její nejsvětější Syn přeje, aby hájila čest Nejvyššího, vzplála boží láskou a byla naplněna takovou nepřemožitelnou statečností, že i kdyby byl každý démon v celém pekle naplněn zběsilostí všech jeho vězňů, všichni dohromady by působili dojmem slabých mravenců ve srovnání s jedinečnou silou tohoto našeho udatného Vůdce. Každého z nich by porazila a zničila nejmenší částí svých ctností a své horlivosti pro čest a slávu Páně. Její božský Ochránce a Pomocník ustanovil toto slavné vítězství své nejsvětější Matky nad peklém proto, aby nám už nevládla pýcha jeho nepřátel, a aby si nepřítel nebyl tak jistý, že je schopen zničit celý svět. Přál si urychlit vykoupení světa a nás smrtelníky zavázat vděčností nejen za nevýslovnou lásku jeho nejsvětějšího Syna, ale také Marii, naší nebeské Ochránkyni a Usmířovatelce. Byla vyslána do boje, aby nepřítel zastavila, přemohla a rozdrtila, a aby postavila lidstvo na řádný základ pro přijetí svého Vykupitele.

338. Ó, lidští synové, tupí a váhaví srdcem! Jak to, že nedbáte tak úžasných milostí? Co je vůbec člověk, že ho tak ctíš a podporuješ (Žl.8,5), ó, nejvyšší Králi! Svou vlastní Matku a naši Paní posíláš pracovat a bojovat pro naši obranu! Kdo kdy slyšel něco podobného? Kdo nám kdy projevil tak silnou a vynalézavou lásku? Kde je náš rozum? Kdo nás připravil o užívání rozumu? Co je to za tvrdost srdce? Co nás přivedlo k tak odpornému nevděku? Jak zahanbující je jednání lidí, kteří, i když tvrdí, že Ji ctí a milují, se proviňují tak nevkusným a potupným nevěděkem, že až zapominají na tuto povinnost? Pravá šlechetnost a čest Adamových synů by měla spočívat v neustálém děkování Marii a ve vděčném obětování svých životů!

339. Poslušná Matka nabídla své schopnosti pro boj s Luciferem za čest svého nejsvětějšího Syna, nejsvětější Trojice i naší a Tomu, jenž Ji to přikázal, řekla: „Můj Pane a nejvyšší Dobro, od koho jsem obdržela své bytí, všechny milosti a světlo, které mám? Tobě plně náležím a Ty, Pane, jsi se ráčil snížit a stát se mým Synem. Dělej se svou služebnicí, co poslouží tvé větší slávě a potěšení. Protože když jsi Ty ve mně a já v Tobě, kdo by mohl být tak silný, aby se protivil tvé vůli? Stanu se nástrojem tvé všemohoucí ruky, dej mi svou sílu, pojď se mnou a vytáhneme do boje proti drakovi a

jeho následovníkům.“ Mezitím Lucifer vyšel z porady naplněný tak nenávisťou záští proti Marii, že oproti tomu považoval záhubu všech ostatních duší za nepodstatnou. Pokud bychom mohli vnímat satanův vztek, jaký ve skutečnosti je, lépe bychom pochopili, co měl Bůh na mysli, když svatému Jobovi řekl, že je pro něho železo pouhou slámou a měď zpuchřelým dřevem (Job 41,19). Takový byl drakův hněv proti nejsvětější Marii, a takový je i nyní proti duším. Protože pokud pokládá nejsvětější, nepřemožitelnou a nejsilnější Ženu za ne víc než suchý list, co udělá hříšníkům, kteří mu jako duté a rozpadající se rákosí neodporují (Ef.4,16)? Pouze živá víra a pokora srdce jsou dvojitém pancířem, který jim umožňuje dosáhnout slavného vítězství.

340. Aby mohl zahájit boj, přivedl s sebou Lucifer sedm legií s jejich sedmi hlavními vůdci, které po svém pádu z nebe (Zj.12) jmenoval, aby pokoušeli lidi k sedmi hlavním hříchům. Každému z těchto sedmi oddílů přikázal, aby vynaložily maximální úsilí v boji proti neposkvrněné Kněžně. Nepřemožitelná Paní byla právě zaměstnána modlitbou, když Pán dovolil první legii démonů začít boj pokoušením ke hříchu pýchy, ke kterému byli zvláště určeni. Snažili se přiblížit k nebeské Královně působením změn v jejích přirozených vášních a sklonech, protože to je obvyklá cesta, kterou démoni nachází přístup k ostatním smrtelníkům. Domnívali se, že je nakažena stejně, jako ostatní lidé, vášněmi rozvrácenými hříchem. Nemohli se k Ní ale přiblížit tak blízko, jak si přáli, protože byli odráženi vůní její ctnosti a svatosti, která je mučila víc než oheň, který je stravuje. Avšak navzdory těmto překážkám a přesto, že jim už pouhý pohled přesvaté Marie působil bodavé bolesti zuřivých muk, nevšimli si svých bolestí, ale rozpálení zuřivým a neovládaným hněvem, se umíněně snažili dostat se k Ní blíž a vyvíjet na Ní svůj prokletý a zavrženíhodný vliv.

341. Přesvatá Marie, která byla samotná a ponechána pouze svým přirozeným silám, stála připravená na útok těch nesčetných démonů. Ač sama, byla stejně mocná a hrozná jako mnoho armád seřazených k boji (Pís.6,4). Postavili se před Ní (Žl.118,85) v ohavných maskách a s bezbožnou lží. Ale svrchovaná Královna, která nás učí jak přemáhat nepřítele, nezměnila svou pozici, ani se zevně nebo vnitřně nepohnula a ani ve své tváři neprojevila žádnou emoci strachu. Nevšimala si jich a nevěnovala jim víc pozornosti, než nejslabším mravencům. Pohrdala jimi s neporazitelným a velkomyslným srdcem. Protože je tento boj bitvou ctností, není doprovázen extrémním hlukem a vzrušením, ale je veden v klidu se zevnějším i vnitřním pokojem a skromností. Právě tak málo bylo možné pohnout jejími vášněmi a choutkami, protože ty nebyly u naší Královny podřízeny démonům, ale byly vždy

ovládány rozumem, který byl zase podřízen Bohu, protože žádná z jejích mocností nebyla rozvrácena prvotním hříchem jako u ostatních Adamových dětí. Proto byly šípy těchto nepřátel (Žl.63,4), jak říká David, jako šípy malých dětí a jejich zbrojnice byla bez munice. Škodili jen sami sobě, protože je jejich slabost uváděla do zmatku. Přestože nevěděli o nevinosti a původní spravedlnosti přesvaté Marie, pročez nemohli předvídat neúčinnost obvyklého pokoušení, mohli se díky jejímu majestátnému chování a stálosti dovítit, proč nemají úspěch a proč jimi pohrdá. Celé jejich úsilí vyšlo vniveč, protože, jak říká apoštol ve Zjevení (Zj.12,16) a jak jsem to popsala já v prvním svazku (v č.129), země pomohla Ženě oděné sluncem, když drak otevřel svá ústa a vychrlil na Ni mocný proud svých prudkých pokoušení, což znamenal, že pozemské tělo této Paní nebylo zkažené ve svých mocnostech a vášních jako je tomu u ostatních lidí, kterých se dotknul hřích.

342. Démoni pak na sebe vzali nejodpornější a nejděsivější podoby, začali vydávat strašlivé vytí, řvali hroznými hlasy a předstírali, že se na ni vrhnou a roztrhají Ji. Tráslí zemí i domem a snažili se také jinými zuřivými útoky vystrašit a znepokojit Kněžnu světa, aby se alespoň v tomto ohledu, pokud by upustila od modlitby, mohli cítit jako vítězové. Ale nepřemožitelné a velkodušné srdce nejsvětější Marie nebylo zneklidněné a ani v nejmenším pobouřené. Musíme mít stále na paměti, že v zájmu zahájení bitvy ponechal Pán Marii plně jen útočišti její víry a ctnosti. Pozastavil působení jiných milostí a výsad, ze kterých se mohla jindy těšit. Nejvyšší si to tak přál, aby vítězství jeho Matky bylo o to slavnější a čestnější. Kromě toho k tomu byly ještě jiné důvody, kvůli kterým Bůh dopouští, aby byly duše takto pokoušeny. Jeho soudy jsou nevyzpytatelné a nepochopitelné (Řím.11,33). Občas velká Paní opakovala: „Kdo je jako Bůh, který přebývá na výsostech a shlíží na pokorné na nebi i na zemi (Žl.112,5). Těmito slovy odrážela hordy útočníků.

343. Potom tyto hladoví vlci odložili své hrozné podoby, vzali na sebe ovčí roucho a proměnili se v anděly světla s plností lesku a krásy. Blížili se k nebeské Paní a říkali: „Zvítězila jsi, zvítězila jsi, přicházíme, abychom Ti sloužili a odměnili tvou udatnost a nepřemožitelnou statečnost.“ Obstoupili Ji a vyznávali své přátelství pochlebnými a falešnými slovy. Ale nejmoudřejší Paní se uzavřela do sebe, přerušila činnost svých smyslů, povznesla se nad sebe (Pláč 3,28) prostřednictvím vlitých ctností a klaněla se Pánu v duchu a pravdě (Jan 4, 23). Pohrdajíc všemi nástrahami těchto zlých jazyků a jejich lstivou lží, řekla svému nejsvětějšímu Synovi: „Můj Pane a Mistře, světlo ze světla a má Silo, jedině ve tvou pomoc vkládám veškerou svou důvěru a jedině tvé svaté jméno budiž velebeno. Všichni, kteří mluví jinak, se mi

oškliví a navždy se jich zříkám.“ Aktivisté zla však setrvali ve svých šílených pokusech proti Matce vědomostí, takže zatímco oni pokračovali v Jejím vychvalování do nebe, Ona se ponížovala i pod nejnižší tvory. Ujišťovali Ji, že Ji vyvýší nad všechny ženy, že Ji obdaří vynikajícími dary, že Ji zvolí ve jménu Páně za Matku Mesiáše a že její svatost bude větší než patriarchů a proroků.

344. Sám Lucifer byl původcem tohoto nového úkladu a jeho zlomyslnost je zde ukázána pro výstrahu ostatním duším. Ale bylo směšné nabízet Marii, Královně nebes, důstojnost, kterou už měla. Oni sami se chytili a podvedli nejen tím, že nabízeli, co neznali a ani nemohli dát, ale také tím, že neznali tajemství Krále tak intimně spojeného s touto nejsvětější Ženou, kterou pronásledovali. Nicméně nepravost draka byla velká, protože věděl, že nemůže splnit, co sliboval. Pokoušel se vyzvědět, zda snad naše požehnaná Paní už tuto důstojnost nemá, nebo Ji přimět, aby mu dala nějaké znamení, podle kterého by to mohl poznat. Nejsvětější Marie však znala Luciferovu obojakost a obdivuhodně mu vzdorovala tichou pevností. Na jejich lstivé lichocení odpovídala klidným pokračováním v modlitbě a uctívání Pána. Ležic tváří na podlaze se pokořovala, přičemž se prohlašovala za více opovrženíhodnou než prach pod jejíma nohama. Touto pokornou modlitbou a pokorným ležením na podlaze po dobu trvání pokušení od sebe odřízla troufalou pýchu Lucifera. Pokud se jedná o zbytek toho, co se stalo, a o prohnání, úskočnost, krutost a lživé podvody démonů při této příležitosti, zdá se mi, že bych neměla popisovat vše, co mi bylo zjeveno. To, co jsem napsala, bude dostačující pro naše poučení, protože nemůže být vše svěreno nevědomosti slabých a pozemských tvorů.

345. Zdrcený a na útěk obrácený první sled nepřátel ustoupil a udělal místo druhému. Ti měli pokoušet nejsvětější Marii, která byla nejchudší z celého lidského rodu, ke hříchu hrabivosti a lakoty. Nabízeli Ji velká bohatství, zlato, stříbro a nejvzácnější drahokamy. Aby to však nevypadalo jen jako prázdný slib, shromáždili před ní velké množství tohoto bohatství, i když bylo jen zdánlivé. Domnívali se totiž, že by tak mohli více ovlivnit její vůli. Tuto nabídku provázeli mnoha zrádnými slovy. Řekli Ji například, že Ji to vše Bůh posílá, aby to rozdala chudým. Když viděli, že to na Ni nemělo žádný vliv, změnili svou taktiku a naléhali na Ni s tím, že když je tak svatá, bylo by velkou chybou, aby zůstala tak chudá. Bylo by prý mnohem rozumnější, aby toto bohatství přijala, než aby zůstalo v rukou zlých hříšníků. Bylo by prý nespravedlivé a v rozporu s boží Prozřetelností, aby spravedliví trpěli chudobu, zatímco by zlí lidé a boží nepřátelé oplývali bohatstvím a vlivem.

346. Marné je rozestírat síť před očima ptáčka v letu, praví moudrý muž. To platilo pro všechna pokušení naší svrchované Královny. Zloba hadova byla v pokušení k hrabivosti mnohem absurdnější, protože tento Fénix chudoby byl velmi daleko od země a vznášel se nad ní výš, než serafové, proto byla taková ohavná a opovrženíhodná léčba zcela zbytečná. Nejmoudřejší Paní, i když byla obdařena božskou moudrostí, se nikdy nepouštěla s těmito nepřáteli do polemik, což by vpravdě neměl dělat nikdo, protože oni bojují proti zjevné pravdě a nikdy nepřiznají porážku, i když musí uznat její účinky. Nejsvětější Marie používala některé výroky Písma svatého a s klidnou pokorou je opakovala. Pro tuto příležitost zvolila slova žalmu 118: „Tvé svědectví je mým dědictvím navždy, je radostí mého srdce. Nakláním své srdce, aby konalo tvou vůli, v tom je odměna navždy (Žl.118,111-112).“ Využívala i mnoho dalších pasáží a vděčně chválila a velebila Nejvyššího za to, že Ji stvořil a nyní zachovává bez jejích zásluh. Tímto nejvyšším způsobem zavrhl a přemohla druhé pokušení, k zahanbení a trápení těchto konfidentů nepravosti.

347. Pak přistoupila knížetem nečistoty vedená třetí legie, která útočí na slabosti těla. Tito démoni nastoupili s velkým úsilím, protože jasněji předvídali nepravděpodobnost úspěchu. A skutečně získali méně než všichni ostatní, pokud vůbec můžeme při tomto pokušení Panny Marie o nějakém úspěchu mluvit. Snažili se Ji vnuknout oplzlé obrazy a předváděli před jejím zrakem neslýchané ohavnosti. Ale všechna jejich snaha vyšla naprázdno, protože jakmile nejčistší Panna upozorovala první známky této nepravosti, úplně se uzavřela do sebe a přerušila činnost svých smyslů. Tak ani stín podnětu nebo nemravného obrazu nemohl vejít do jejích myšlenek, protože žádná z jejích mocností nebyla činná. S nejvroucnější touhou mnohokrát před Pánem obnovovala slib čistoty, a vysloužila si při této příležitosti více zásluh než všechny Panny, které kdy na světě žily nebo budou žít. Všemohoucí Ji vybavil takovou ctností, že obraz dělové koule vypuzené z hlavně děla je nedostatečnou demonstrací síly, se kterou byli tito nepřátelé odražení od vzezení nejsvětější Marie, když se snažili dobít její čistotu svým pokušením.

348. Čtvrtá legie se jala zkoušet mírnost a trpělivost, přičemž se snažili přimět tuto nejmírnější Holubici k hněvu. Toto pokušení bylo nejnejpříjemnější, protože démoni převrátili celý dům, rozbili a roztrhali vše, co v něm bylo a to tak, aby vyvolali co možná největší nevoli nejtišší Paní, ale svatí andělé brzy všechny škody opravili. Když byl tento pokus zmařen, vzali na sebe démoni podobu některých žen, které naše klidná Kněžna znala. Hnali se na Ni s větším hněvem a zuřivostí než by to mohly udělat skutečné ženy, zahrnuli Ji pobuřujícími urážkami, odvážili se Ji

vyhrožovat a zmocnili se nejpotřebnějších věcí. Ale to vše byly v očích naší Paní jen opovrženíhodné triky, které už znala, protože žádný z jejich šprýmů neušel bystrosti nejsvětější Marie. Úplně je ignorovala a zcela jimi pohrdala bez sebemenších známek pohnutí nebo ovlivnění. Démoni si pak vybrali skutečnou ženu, která měla povahu vhodnou pro jejich záměr, kterou pak svým ďábelským uměním popudili proti Kněžně nebes. Jeden démon na sebe kvůli tomu vzal podobu jedné její známé a začal jí namlouvat, že Marie, Josefova manželka, ji před ní pomlouvala a obvinila z mnoha hrubých chyb, které si démon pro tuto příležitost vymyslel.

349. Oklamaná žena, která měla velice silný sklon ke hněvu, běžela zběsile k naší nejtišší Ovečce a vychrlila na ni hanebná obvinění a urážky. Ona však nechala ženu vylévat svůj hněv a postupně k ní začala mluvit slovy tak pokornými a milými, že onu ženu úplně změnila, uklidnila a její srdce obměkčila. Když ji přivedla do tohoto stavu, potěšila ji a napomenula, aby se bránila démonově zlobě. A protože byla tato žena chudá, Marie jí přidala nějakou almužnu a propustila ji v pokoji. Tak byl zmařen také tento stejně jako mnohé jiné, kterými se Lucifer pokoušel popudit naší nejmírnější Holubičku a připravit ji o dobrou pověst. Nejvyšší vždy hájil čest své nejsvětější Matky a využíval k tomu její vlastní dokonalost ve ctnostech i její moudrost a pokoru, takže se démonovi nikdy ani v nejmenším nepodařilo její dobré jméno poškodit. Vždy se chovala tak obezřetně a s tak velkou pokorou a moudrostí, že množství pekelných pokušení zůstalo zcela bez výsledku. Klid a pokora této svrchované Paní během těchto drakových pokušení vzbudily v andělech údiv. Dokonce i démoni byli plni údivu (ovšem jiného druhu), když viděli takové chování u pouhého tvora a k tomu ještě u ženy, protože ještě nikdy něco takového neviděli.

250. Následovala pátá legie s pokušením nestřídmosti. Ačkoli starý had nevybídnul naši Královnu, aby proměnila kamení v chleby (Mt.4,3), jako se později odvážil u jejího nejsvětějšího Syna (protože Ji neviděl konat tak velké zázraky, jelikož byly před ním skryty), začal ji stejně jako první ženu pokoušet potěšením z chuti (Gn.3,6). Předložili Ji velkou hostinu, aby podnítili a svedli její chuť zevnějšími lákadly a snažili se působit na její tělo tak, aby v ní vyvolali falešný pocit hladu. Používali i jiné prostředky, aby přilákali její pozornost k tomu, co Ji nabídli. Ale všechna jejich námaha byla marná a bez účinku, protože šlechetné srdce naší Kněžny bylo všem hmotných a pozemských věcem tak vzdálené, jako jsou nebesa od země. Právě v tak malé míře využívala své smysly, aby si vychutnala chuť jídla. Ano, dokonce nikdy nevnímala chuť jídla, protože si předsevzala dělat vše opačně než naše první matka Eva. Eva neopatrně a bezhlavě pohlédla na krásu stromu poznání a na

jeho sladké ovoce a pak po něm natáhla ruku, aby jedla, čímž začaly naše bědy. Ne tak nejsvětější Marie, ta odvrátila a uzamkla své smysly, i když nebyla v takovém nebezpečí jako Eva. Naše první matka byla přemožena pro naše ztracení, zatímco naše Královna zvítězila pro naši záchranu a spásu.

351. Velice zděšení nezdařem předešlých oddílů se přiblížili duchové závisti. Přestože nemohli plně odhadnout dokonalost skutků Matky svatosti, cítili její nepřemožitelnou sílu. Viděli Ji v její neotřesitelnosti, takže si při pomýšlení na pokoušení téměř zoufali. Ale nenasytná drakova nenávist a jeho nezměrná pýcha mu nedovolovaly se vzdát. Nastrojili nové úklady, aby u Paní, nejvyšší milé Pánu i lidem, vzbudili závist na to, co už měla a dokonce i na to, co si ošklivila jako zbytečné a nebezpečné. Vypracovali dlouhý seznam přirozených požehnání, kterými byli jiní obdařeni, a Ona ne. Mysleli si však, že nadpřirozené dary Ji rozruší víc, proto zapsali také velké duchovní dary a požehnání, které Všemohoucí udělil jiným, a Jí ne. Jak by Ji však mohly takové lživé obrazy pohnout, když byla Matkou všech milostí a darů nebe? Vždyť požehnání všech tvorů dohromady byla menší než její jediná výsada, že byla Matkou Dárce všech milostí. Právě proto, že Ji Bůh tolik obohatil a protože v Ní hořel oheň lásky, vroucně si přála, aby ruka Nejvyššího obohatila a obdařila mnohem víc i její bližní. Jak by mohla závist najít místo tam, kde bylo tolik lásky (I.Kor.13,4)? Ale divocí nepřátele nechtěli přestat. Vykreslovali Královně zdánlivé štěstí těch, kteří se ve svém bohatství a štěstí považovali na tomto světě za spokojené a vyvýšené. Přiměli několik osob, aby přišly k nejsvětější Marii a popsali Jí, jaké je to štěstí být bohatý a žít v dobrém postavení. Jako by toto zrádné štěstí smrtelníků nebylo tak často odsuzováno v Písmu svatém (Žl.48), a jako by právě pohrdání bohatstvím nebylo učněním, které Královna nebes a její nejsvětější Syn přišli ukázat příkladem svého života k prospěchu celého světa.

352. Tyto osoby, které přišly k naší nebeské Matce, poučila o tom, jak mají správně užívat pozemské statky a bohatství, a jak za ně mají děkovat Původci všeho dobra. Ona sama tuto povinnost plnila, takže splácela obvyklý lidský nevděk. Přestože se naše nejpokornější Paní pokládala za nehodnou i nejmenšího požehnání Nejvyššího, její vlastní svatost a vznešená důstojnost vpravdě svědčily o slovech Pisma svatého, které jejím jménem říká: „U mne jsou bohatství a sláva, stálé jmění i spravedlnost. Mé ovoce je lepší než zlato, než ryzí zlato (Př.8,18-19).“ „Ve mně je všechnen půvab cesty i pravdy, ve mně je všechna naděje života i ctnosti (Sir.24,18).“ V této vysoké dokonalosti ctností přemohla všechny nepřátele, když je touto novou zkušeností ohromovala a uváděla ve zmatek, protože si uvědomili, že tam, kde nejvíce napřeli síly a využívali svou nejlživější rafinovanost, získali nejméně a pocítili nejráznější odmítnutí.

353. Přesto však démoni tvrdošijně setrvali na svém a pokračovali v sedmém pokušení, kterou byla zahálka. Snažili se v přesvaté Marii vyvolat tělesnou neschopnost, nebo pocit slabosti a únavy, doprovázený skleslostí ducha. Toto je satanův málo známý trik, pod jehož pláštíkem hřích zahálky způsobuje velkou zkázu v duších a brání většímu pokroku ve ctnosti. Nadto Jí vnukali, aby kvůli únavě odložila některá cvičení s tím, že je pak bude moci po tom, co si odpočine, lépe vykonat. I to je jeden z mnoha satanových triků, který často neodhalíme, nebo nevíme co proti němu dělat. Snažili se také se zlým úmyslem narušovat některá cvičení nejsvětější Paní prostřednictvím lidí, které k Ní poslali na návštěvu v nevhodnou dobu, aby Jí znemožnili praktikování některých jejích svatých cvičení a zaměstnání v pro ně určené době. Avšak všechny tyto úskoky byly nejvyšší moudrou a bdělou Kněžnou odkryty. Vyhnula se jim svou moudrou opatrností, aniž by dopustila, aby nepřítel v některém z nich dosáhl úspěchu a jednala ve všem se standardně nejvyšší dokonalostí. Její nepřátelé byli beznadějně poraženi a nuceni ustát. Lucifer byl plný hněvu proti svým společníkům i proti sobě. Ale ve své zuřivosti a šílené pýše se odhodlal podniknout na Marii ještě jeden všeobecný útok, jak budu vypravovat v následující kapitole.

Poučení, které mi dala nejvyšší svatá Královna Marie.

354. Má dcero, i když jsi jen ve velké stručnosti shrnula můj dlouhý boj proti pokušením, přejí si, aby ses z toho, co jsi napsala a co o těchto věcech víš, naučila, jak odporovat a bojovat proti pekelným mocnostem. Nejjistějším způsobem, jak bojovat s démonem, je, pohrdat jím a pohlížet na něho jako na nepřítele Nejvyššího, který ztratil všechnu boží bázeň a naději na dobro, který se svou zatvzeleností připravil o všechny prostředky obnovy a nelituje své hříšnosti. S tímto vědomím můžeš bránit správnou věc bez ztráty odvahy, ale můžeš démonovi vzdorovat s velkou silou a statečností při všech jeho pokusech, jako bys bojovala po boku samotného Pána, protože není pochyb o tom, že jeho Velebnost pomáhá všem, kteří loajálně vstupují do jeho bitev. Máš vpravdě dobrou naději a jsi na cestě k životu věčné slávy, pokud věrně pracuješ pro svého Pána a Boha.

355. Nezapomeň, že démonovi se hnusí a protiví to, co ty miluješ a po čem toužíš, totiž boží čest, tvou věčnou blaženost a vědomí, že se tě snaží připravit o to, co

sami u sebe nemohou obnovit. Bůh démona zavrhnul, zatímco tobě nabízí svou milost, své ctnosti a svou sílu, abys mohla přemoci jeho i tvého nepřítele a zajistil ti šťastný konec a věčný pokoj, musíš pouze pracovat a věrně zachovávat Pánova přikázání. Drakova arogance je velká (Iz.16,6), přesto je jeho slabost větší, a před tváří boží moci neznamená víc než malý atom. Protože je jeho prohnanost a zášť mnohem větší než ta smrtelníků (Job 41,21), není rozumné, aby se s ním duše přela, ať už je přítomen skrytě nebo viditelně, protože z jeho temné mysli vychází jako kouř z pece stíny zmatku, zatemňující soudnost smrtelníků. Pokud ho duše poslouchají, naplní jejich mysl klamem a temnotou, takže pak nepoznávají pravdu a krásu ctnosti ani hanebnost jeho jedovaté falše. Tak se duše stanou neschopnými rozeznávat vzácné od bezcenného, život od smrti, pravdu od bludu (Jer.15,19) a snadno upadnou do spárů tohoto dravého a zlého draka.

356. V pokušeních ať je tvým neměnným postojem ignorování všeho, co ti vnuká, hluchota ke všemu, co ti říká a neochota se s ním dohadovat o čemkoli. Pokud se můžeš stáhnout a vzdálit se od něho tak daleko, abys nevnímala a nerozpoznávala jeho zlomyslné útoky, budeš ve větším bezpečí, pokud se na něho budeš dívat jenom z dálky. Démon se vždy snaží připravit cestu pro své klamy, zejména v duších, u kterých se obává, že budou odolávat jeho vstupu, aby si tak usnadnil přístup. Obvykle začíná tím, že způsobí bolest nebo sklíčenost srdce, popřípadě používá jiné klamy a nástrahy, kterými odvrací nebo odvádí duše od lásky k Pánu. Pak přijde se svým jedem, který ukrývá ve zlatém poháru proto, aby zmenšil hrůzu duše. Jakmile v sobě pocítíš některý z těchto příznaků (protože tvým průvodcem jsou zkušenost, poslušnost a poučení), přejí si, abys na křídlech holubice vzlétla přímo pod ochranu Všemohoucího (Žl.54,7), volala k Němu o pomoc a nabízela Mu zásluhy mého nejsvětějšího Syna. Měla bys také hledat ochranu u mě, protože jsem tvá Matka a Učitelka, i u svého strážného anděla a u všech ostatních tvých přímluvců u Pána. Rychle uzavři své smysly, jednej jako bys pro ně zemřela a nebo jako duše, která už patří do jiného života, kam právo a tuhá tyranie hada nesahá. Mnohem intenzivněji praktikuj ctnosti směřující proti hříchu, ke kterému tě svádí, vzbuzuj zvláště ctnosti víry, naděje a lásky, které rozptylují zbabělost a pochybnosti, přičemž také oslabují vliv obav a strachu v lidském srdci.

357. Argumenty k překonání Lucifera musíš hledat jedině u Boha. Neprozrazuj je svému nepříteli, aby snad proti tobě nepoužil klamně a matoucí úskoky. Kromě toho, že víš, jak je to nebezpečné, považuj za nedůstojné se s ním otevřeně přít nebo věnovat zvláštní pozornost tomu, který je nejen nepřítelem tvého Milého, ale i tvým.

Ukaž, že máš nad ním převahu a vysokomyslně se věnuj konání všech ctností. Bud' spokojena s tímto pokladem a stáhni se, protože nekompetentnější taktikou boje Božích synů je útek co nejdále od zla. Démon je pyšný a velice ho uráží pohrdání. Ve své aroganci a ješitnosti touží nejvíc po tom, aby mu lidé věnovali pozornost. Tak vytrvale nás krok za krokem sleduje proto, že se ve své zákeřnosti nemůže spoléhat na sílu pravdy, ale jen na své stálé překrucování dobra a pravdy. Dokud tento otrok hříšnosti nepocítí opovržení, nikdy neuvěří, že je odhalen a pokračuje jako dotěrná moucha v bzučení kolem místa, stíženého nejpokročilejším rozkladem.

358. Neméně ostražitě se musíš chovat, když tvůj nepřítel využívá ke tvé zkáze jiné tvory. Toto dělá dvěma způsoby, buď je vede k nestřídme lásce, nebo nepřiměřené averzi či nenávisti. Jakmile pocítíš rozvášněnou náklonost u někoho z těch, se kterými jsi ve styku, zachovej se podle stejné rady o útěku před démonem, jen s tím rozdílem, že démona máš mít v nenávisti jako svého nepřítele, zatímco lidi máš považovat za boží tvory, kterým kvůli Bohu nesmíš odpírat patřičnou úctu. Pokud však jde o vytváření si odstupu od nich, chovej se tak, jako by byli tvými nepřáteli, protože s přihlédnutím ke službě, kterou Pán od tebe vyžaduje, i vzhledem k tvému současnému stavu je to démon, který prostřednictvím těchto osob pracuje na tvém odloučení od Boha a tvých povinností. Pokud tě však někdo nenávidí a pronásleduje, odpovídej jim pokorou a láskou, modli se za ně s upřímnou láskou svého srdce (Mt.5,44). Pokud by to bylo nutné, zmírní hněv svých pronásledovatelů laskavými slovy a vyved' z klamu ty, kteří do něj byli svedeni zrádnými řeči. Nedělej to však proto, abys omluvila sebe, ale proto, abys uklidnila své bratry a dala jim vnitřní i zevnější pokoj. Tak současně přemůžeš sebe i ty, kteří tě nenávidí. Aby mohlo být takové jednání dobře praktikováno, je potřeba uříznout samotné kořeny hlavních hříchů, vytrhat je ven a odumřít hnutím svých choutek. V těchto choutkách je totiž zakořeněno sedm hlavních hříchů, ke kterým démon lidi svádí tím, že do těchto neukázněných a neovládaných vášní zasévá zárodky sedmi hlavních hříchů.

KAPITOLA XXVIII.

Lucifer se všemi sedmi legiemi vytrvale pokračuje v pokoušení nejsvětější Marie; Ona však draka přemůže a rozdrtí jeho hlavu.

359. I kdyby kníže temnoty a zloby nyní ustoupil, jeho bezmezná pýcha by byla již dostatečně potřena a pokořena vítězstvími Královny nebes. I když byl poražen, stále s nenasytnou zlomyslností povstávajíc proti Bohu, neuznal svou porážku (Žl.73,23).

Když si uvědomil, že je poražen a to tak zjevně zdánlivě nevýznamnou a slabou Ženou, přestože on i jeho následovníci přemohli už tak mnoho udatných mužů a velkomyslných žen, bouřila jeho zuřivost dál, třebaže přidušenými plameny hněvu. Bůh dopustil, aby nepřátelé poznali, že je nejsvětější Marie těhotná, ale ponechal je v domněnání, že je to důsledek zcela přirozeného procesu, protože Božství dítěte i jiná, s tím spojená tajemství zůstala stále před těmito nepřáteli skrytá. Proto démoni přesvědčili sami sebe, že to není slíbený Mesiáš, protože ho pokládali za člověka podobného lidem zbytku lidstva. Tento chybný úsudek je také utvrdil v mylné domněnce, že nejsvětější Marie není Matkou vtěleného Slova (Gen.3,15), zatímco oba měly rozdrtit drakovu hlavu. Přesto však byli démoni přesvědčeni, že tato tak statečná a vítězná Žena přivede na svět muže skvělé svatosti. V tomto přesvědčení pojal Velký drak proti plodu nejsvětější Marie nesmírnou nenávist, o které se zmiňuje dvanáctá kapitola Apokalypsy i odkazy v tomto životopise, a čekal, až Marie porodí Syna, aby ho pohltil.

360. Kdykoliv Lucifer obrátil svůj zrak k tomuto dítěti, uzavřenému v lůně nejsvětější Marie, pocítil tajemnou moc, která ho utiskovala. Ačkoli se zdálo, že mu jeho přítomnost způsobuje jen jakési oslabení a utlumení sil, stačilo to k tomu, aby se Lucifer rozzuřil, a aby hledal všechny možné prostředky ke zničení tohoto podezřelého Dítěte i jeho vítězné Matky. Bral na sebe strašné podoby nejdivočejších býků, hrozných draků nebo jiných nestvůr a snažil se přiblížit k Marii, ale nikdy se mu to nepodařilo. Hnal se na Ni, ale byl odražen, aniž by věděl kým a jak. Zmítal sebou jako divoké zvíře v řetězech a tak hrozně řval a vyl, že pokud by Bůh nezabránil tomu, aby to bylo slyšet, byl by tím celý svět poděšen a mnozí by hrůzou zemřeli. Chrlil ze své tlamy oheň a sirné výpary smíšené s jedovatými slinami. Kněžna Marie to vše viděla a slyšela, aniž by byla pohnuta víc než kdyby viděla komára. Způsobil zmatek ve vzduchu, na zemi a v jejím domě, když všechno ve všech jeho částech rozházel a zpřevracel, ale nejsvětější Marie zůstala nepohnuta, když zachovala svůj vnitřní i vnější klid a mír, čímž ukázala, že je nepřekonatelně povznesena nad všechny jeho útoky.

361. Když Lucifer zjistil, že je poražen, otevřel svá nejnečistější ústa a začal používat svůj lživý a nečistý jazyk. Uvolnil stavidla své zloby a vychrlil před nebeskou Císařovnou všechny bludy a pekelnou faleš sekt, které on a jeho společníci rozšířili po světě. Po tom, co byli svrženi z nebe a bylo jim oznámeno, že boží Slovo na sebe přijme lidské tělo, aby se tak stalo vůdcem lidského pokolení, rozhodl se pekelný drak, že bude vymýšlet bludy a kacířství proti všem pravdám, týkajícím se

znalosti, lásky a uctívání Nejvyššího. Touto činností trávili démoni před příchodem Krista, Pána světa, mnoho let, přičemž všechnu tu jedovatou lstivost měl Lucifer, ten starodávný had, uloženou v sobě. Nyní ji vychrlil před Matkou pravdy a čistoty v naději, že Ji nakazí lži, kterou až do toho dne proti pravdě Boží vymyslel.

362. Není vhodné zde tyto lži popisovat ani v míře, ve které byla v předešlé kapitole popsána některá pokušení, protože by to bylo nebezpečné nejen pro slabé duše, ale i pro ty nejsilnější, protože i ty se musí bát morového dechu Lucifera, který při této příležitosti ze sebe vydechl všechnu svou zrádnou zlobu. Na základě toho, co jsem viděla, jsem nepochybně přesvědčená, že tento drak nevynechal žádný blud, žádné modlářství nebo kacířství, které až do toho dne ve světě existovalo, a všechno to ze sebe vyvrhnul ke sluchu svrchované Marie. Proto Církev může skutečně Marii k tomuto vítězství blahopřát a tvrdit, že sama udusila a uhasila všechny hereze celého světa. Tak vpravdě naše vítězná Sulamitka (Pís.7,1), vyzbrojená svými ctnostmi postupovala v boji jako dobře organizovaná armáda, aby zahanbila, přemohla a zničila pekelné hordy. Všechny jejich lži a každou z nich jednotlivě vyvrátila, přičemž všem odporovala, všechny si ošklivila a nad všemi vyhlašovala klatbu s nepřemožitelnou vírou a vznešenou vytrvalostí. Vyhlašovala různé pravdy, odporující jeho lžím, a velebila jimi Pána jako pravdivého, spravedlivého a svatého. Začala zpívat chvalozpěvy, ve kterých byly jeho ctnosti a učení vychvalováno jako pravdivé, svaté, neposkvěněné a naprosto chvályhodné. V horlivé modlitbě prosila Pána, aby pokořil aroganci démonů tím, že zamezí tak volnému šíření jejich jedovatých bludů po celém světě, a že zmenší vliv falešných učení, která už zaseli, a která měli povoleno mezi lidmi rozsévat.

363. Vnímala jsem, že v důsledku tohoto vítězství velké Královny a její modlitby Nejvyšší zúžil meze působnosti démonů, takže nebyli schopni rozsévat semeno bludů tak, jak chtěli a jak by si lidé kvůli svým hříchům zasluhovali. I když jsou jejich hříchy příčinou vzniku tak mnoha herezí a sekt, které až do tohoto dne vznikly, přesto by jich démoni vytvořili mnohem víc, kdyby nejsvětější Marie tak velkým vítězstvím nepotřela drakovu hlavu a kdyby nebylo jejich modliteb a proseb. Bylo mi sděleno velké tajemství, které nám poskytuje velkou útěchu v tomto boji svaté Církve proti jejím zlomyslným nepřátelům. Zvláště kvůli tomuto, ale i dalším vítězstvím, která dobyla nad demony po nanebevstoupení našeho Pána (svazek III. 528), se Všemohoucí rozhodl odměnit její boj tím, že skrze její přímluvu a ctnosti mají být všechny hereze a sekty světa, které proti svaté Církvi povstaly, zničeny a uhašeny. Doba naplnění tohoto požehnání mi není známa, pravděpodobně je splnění tohoto rozhodnutí závislé na splnění nějaké nevyřčené a neznámé podmínky. Jsem si však

jistá, že kdyby se katolická knížata a jejich poddaní snažili potěšit tuto velkou Královnu nebe a svěřovali se její přimluvě jako své zvláštní patronce a ochránkyni, kdyby využívali všechen svůj vliv a bohatství, všechnu svou moc a svrchovanost k povznesení víry, boží cti a nejčistší Marie (protože to by mohla být ta nevyčtená podmínka), stali by se nástroji, kterými by byli nevěřící přemoženi a poraženi, sekty a bludy zamořující svět by byly potlačeny a katolická pravda by dosáhla skvělých a nádherných vítězství.

364. Před narozením Krista, našeho Vykupitele, se Luciferovi zdálo (jak bylo naznačeno v předešlých kapitolách), že jeho příchod byl zdržen hříchy světa. Ve snaze zabránit jeho příchodu úplně, se snažil tuto překážku zvětšit znásobením poblouznění a zločinů smrtelníků. Tuto ďáblovu nespravedlivou pýchu Pán zahanbil nádherným triumfem své nejsvětější Matky. Po narození a smrti Vykupitele se zlomyslný drak snažil překážet a odvracet účinky jeho krve a vykoupení. Proto začal rozsévat a šířit bludy, které od dob apoštolů Církev postihovaly a stále postihují. Vítězství nad touto pekelnou zlobou svěřil Kristus rukám své nejsvětější Matky, protože jen Ona mohla takové vítězství vysloužit a také ho vysloužila. Díky Jí bylo vyhlazeno modlářství hlásáním evangelia, díky Jí vymizely staré sekty Aria, Nestoria, Pelagia a jiných, Ona podněcovala nadšení a starostlivost králů, knížat, církevních otců a učitelů. Jak bychom tedy mohli pochybovat o tom, že pokud by katolická knížata církve i státu byla opravdu horlivá a pokud by pomáhala jako nebeská Paní, že by jim Ona pomáhala udělováním štěstí v tomto i v budoucím životě a ničením všech herezí světa? Vždyť právě proto Pán tolik obohatil jak Církev tak i katolická království a mocnářství. Kdyby to nebylo kvůli tomuto záměru, bylo by lépe, kdyby zůstala chudá. Nebylo by správné, aby všech úspěchů evangelia bylo dosaženo jen prostřednictvím zázraků, a ne přirozenými prostředky, které lze zajistit správným využíváním bohatství. Nepřisluši mi, abych posuzovala, zda tuto povinnost plní nebo ne. Já mám jen oznámit, co mi sdělil Pán, totiž, že ti, kteří od Církve obdrželi čestné tituly, nejvyšší úřady i moc, a přesto Církvi neposkytují svou ochranu a pomoc, nevyužívají své bohatství k tomu, aby zamezili zbytečnému plýtvání krví Krista, našeho Spasitele, jsou uchvatitelé a neoprávnění držitelé těchto titulů, protože právě v tom by měl být rozdíl mezi křesťanskými a nevěřícími knížaty.

365. Vraťme se však k našemu tématu. Nejvyšší ve své nekonečné předvídatosti dobře znal nepravosti draka, a věděl, že ve své nenávisti proti Církvi zmate mnohé věřící, a že bude srážet hvězdy z nebe bojující Církve, totiž věřící, ve snaze ještě více

popudit boží spravedlnost a zmenšit ovoce vykoupení. Nejvyšší Pán se ve své nesmírné dobrotě rozhodl zápasit s tímto nebezpečím ohrožujícím svět. Aby k tomu byl Nejvyšší pohnut větší oprávněností a pro větší oslavu svého jména to zařídil tak, aby Ho nejsvětější Marie zavázala tuto pomoc poskytnout. Jedině ona byla hodna výsad, darů a oprávnění, kterými měla zvítězit nad světem, přičemž jediné tato vznešená Paní byla schopna si získat boží srdce svou svatostí, čistotou, zásluhami a modlitbami. Pro větší oslavu boží moci si Bůh přál, aby bylo po všechny věky známo, že si Lucifer a všechny jeho následovníky podmanil prostřednictvím pouhého tvora a Ženy právě tak, jako ďábel porazil celé lidstvo prostřednictvím jiné ženy. Přál si také, aby vešlo ve známost, že neexistuje nikdo jiný, komu by mohla být tato záchrana Církve a celého světa právem připisována. Na základě těchto a jiných důvodů, zřejmých nám ve víře, vložil Všemohoucí do rukou naší vítězné Panovnice meč, aby jím utála hlavu pekelného draka, moc, která u Ní nebude nikdy zmenšena a se kterou bude chránit a podporovat bojující Církev v jejich skutcích a potřebách během příštích staletí.

366. Zatímco Lucifer se svými pekelnými legiemi ve viditelných podobách pokračoval ve svých nešťastných útocích, nejvýš klidná Marie se na ně nepodívala, ani jim nevěnovala žádnou pozornost, i když s božím svolením vše slyšela. Vzhledem k tomu, že sluch nelze tak snadno uzavřít jako zrak, přijala opatření, aby snad to, co slyšela, neovlivňovalo její představivost nebo vnitřní mocnosti. Ani s nimi nemluvila víc, než aby jim zakázala rouhání. Tento zákaz byl tak mocný, že přinutil demony přitisknout svá ústa k zemi, zatímco Marie pěla velkolepé chvalozpěvy ke cti, chvále a slávě Nejvyššího. Její soužití s Bohem a vyznávání božích pravd, bylo pro ně tak skličující a bolestivé, že se začali vzájemně napadat, jako krvelační vlci nebo vztekli psi. Každý čin nebeské Císařovny Marie pro ně byl ohnivou pecí a každé její slovo ohnivým plamenem, strašlivějším než samo peklo. To není přehánění, protože se drak a jeho stoupenci skutečně snažili odletět a uniknout z dosahu nejsvětější Marie, zatímco je Pán, aby zvýšil triumf své Matky a Nevěsty a zcela zmařil Luciferovu pýchu, zadržoval svou skrytou mocí. Pán Velebnosti dopustil a rozhodl, že se démoni sami museli pokorit až do té míry, že prosili nebeskou Paní, aby jim přikázala opustit její přítomnost, kterou předtím vyhledávali. V souladu s tím jim tedy přikázala, aby se vrátili do pekelných končin. Tam nějaký čas leželi, zatímco se velká Přemožitelka Marie věnovala boží chvále a díkůvzdávání.

367. Když Pán Luciferovi dovolil, aby po své porážce povstal, vrátil se tento démon zpět na bojiště, vybral si za svůj nástroj některé sousedy svatých snoubenců a zasel mezi ně a jejich manželky pekelné semeno sporu týkajícího se světských zájmů.

Pak na sebe vzal podobu všem dobře známé ženy a řekl jim, že by se neměli mezi sebou hádat, když příčinou všech těchto rozepří není nikdo jiný než Marie, Josefova manželka. Žena, jejíž podobu na sebe démon vzal, požívala u všech těch osob úctu a vážnost, proto měla její slova mnohem větší váhu. I když Pán nepřipustil, aby dobré jméno jeho nejsvětější Matky v některém důležitém bodě utrpělo, přesto dovolil, aby Ji pro její větší oslavu všechny tyto oklamané osoby poskytl příležitost k praktikování trpělivosti. Všichni společně odešli do domu svatého Josefa. Tam si v jeho přítomnosti nejsvětější Marii předvolali, aby ji velice tvrdou řečí obvinili z porušování klidu jejich domovů. Tato událost byla pro nejnevinnější Paní bolestná kvůli obavám Josefa, který již zpozoroval vzrůst jejího panenského lůna, a jak vnímala, trápily ho již myšlenky, které se začaly rodit v jeho srdci. Přesto se však ve své prozíravosti a moudrosti snažila toto rozrušení přijmout s pokorou a přemoci ho trpělivostí a živou vírou. Nebránila se, ani se neodkazovala na bezúhonnost svého chování, naopak, pokořila se a prosila své špatně informované sousedy, aby Ji odpustili, pokud je v něčem urazila. Něžnými a moudrými slovy je osvětila, uklidnila a přivedla k poznání, že se nikdo z nich nedopustil vůči ostatním žádného přestupku. Uspokojeni jejím vysvětlením a kultivováním její pokornou odpovědí odešli v pokoji z jejího domu, zatímco démon uprchl, protože nebyl schopen snést tak velkou svatost a nebeskou moudrost.

368. Svatý Josef zůstal poněkud zamyšlený a smutný, přičemž začal dávat průchod domněnce, o které budu vypravovat v následující kapitole (č.375-394). Démon, i když neznal hlavní příčinu ustaraných myšlenek svatého Josefa, chtěl z této příležitosti těžit (protože si nikdy nenechá žádnou příležitost ujít) a znepokojit ho ještě víc. Protože si však nebyl jist, zda jeho nespokojenost nezpůsobuje určité znechucení z jeho chudoby a chudého obydlí, váhal démon mezi dvěma různými směry. Na jedné straně vnukal svatému Josefovi pocity neklidu a popouzel ho k odporu proti jeho chudobě, na druhé straně se ho pokoušel přesvědčit, že Marie, jeho manželka, věnuje příliš mnoho času rozjímáním a modlitbám, že žije příliš nedbale a neuspěchaně místo toho, aby se snažila zlepšit jejich chudé poměry. Avšak svatý Josef, muž upřímného a velkodušného srdce, rychle těmito myšlenkami pohrdl a zamítl je. Starost, která s ohledem na těhotenství jeho Snoubenky ve skrytosti naplňovala jeho srdce snadno udusila všechny ostatní starosti. Pán, který ho přenechal těmto rodícím se úzkostným myšlenkám, ho však na přímluvu nejsvětější Marie zbavil ďábelského pokušení. Protože si Marie pozorně všimla všeho, co se dělo v srdci jejího věrného snoubence, prosila svého nejsvětějšího Syna, aby ho zbavil ďábelských útoků a spokojil se s poctou, kterou vzdává Bohu snášením smutku, který mu působí vědomí, že je těhotná.

369. Nejvyšší rozhodl, že má Kněžna nebes ještě prodloužit tuto bitvu s Luciferem. Dovolil jemu i všem jeho legiím, aby v jednom generálním útoku napnuli všechny své síly a projevíli všechnu svou zlobu, aby démoni mohli poznat, že jsou úplně rozdrčení a poraženi. Nebeská Paní měla dobýt největší vítězství, jaké kdy bylo a mohlo být získáno nad peklém pouhým tvorem. Tyto legie zloby dorazily v celé své pekelné síle, aby se předvedly nebeské Královně ve své nepopsatelné zuřivosti. Sjednotily všechny své úskočné pletichy, které až dosud užívaly a přidaly k tomu to málo, co jen ještě mohly a postupovaly v rámci všeobecného náporu. Nebudu se však zdržovat jeho zvláštním popisem, protože vše je možné pochopit z toho, co bylo napsáno ve dvou předešlých kapitolách. Setkala se s nimi se všemi a očekávala jejich hrozný útok se stejným klidem, velkodušností a vyrovnaností, jako by byla v nejvyšším sboru andělů, sedících na svých pevných a nezranitelných trůnech. Žádné nezvyklé nebo nevhodné emoce nemohly narušit klid jejího nebeského nitra, i když hrozné hrůzy, přeludy a lži celého pekla vyléval drak v celých přívalech na tuto silnou a nepřemohitelnou Ženu, nejsvětější Marii.

370. Zatímco uprostřed tohoto zápasu Marie praktikovala hrdinské činy všech ctností proti svým nepřítelům, byla upozorněna na účtyhodné rozhodnutí Nejvyššího, že má pokořit a rozdrtit drakovu pýchu svojí velkou důstojností boží Matky. Vstala tedy s horlivou a nepřemohitelnou statečností, obrátila se k démonům, kterým řekla: „Kdo je jako Bůh, který přebývá na výsostech?“ A při opakování těchto slov, dodala: „Kníže temnoty, původce hříchu a smrti, ve jménu Nejvyššího ti prikazuji, abys umlkl a se svými legiemi se vrhnul do pekelných slují, kde je pro tebe určené místo a odkud nevyjdeš, dokud tě Mesiáš nepřemůže a nerozdrtí, nebo ti to jinak nedovolí.“ Nebeská Panovnice zářila nebeským světlem a nádherou, a když se pyšný drak chtěl protivit jejímu příkazu, obrátila na něho plnou sílu své moci. Jeho odpor mu působil jen o to větší bolest, ponížení a trápení, které si svým vzdorem zasloužil víc než ostatní démoni. Všichni společně padli do propasti a zůstali nehybní v nejhlubších pekelných propastech tak, jak k tomu došlo v době vtělení, a jak později popíši, při pokušení a smrti Krista, našeho Pána. Když pak tento drak později s touto Královnou svedl poslední bitvu, popsanou ve čtvrtém svazku tohoto životopisu, přemohla ho tato nebeská Paní tak dokonale, že skrze Ni a jejího nejsvětějšího Syna byla jeho hlava zcela rozdrčena. V tomto posledním boji byla jeho síla tak oslabena a zničena, že pokud by se lidé sami nevydávali do rukou jeho zloby, mohli by mu velice snadno odolat a s boží pomocí ho přemáhat.

371. Pán se pak své nejsvětější Matce zjevil a odměnil Ji za její slavná vítězství novými dary a výsadami. Jejich tisíc strážných andělů se Jí ve viditelných podobách představilo a spolu s neschíslnými zástupy ostatních andělů zpívali nové chvalozpěvy k počtě Nejvyššího a její. S nebeskou harmonií něžných a slyšitelných hlasů zpívali o Ní to, co Církev zpívá obrazně o vítězné Judith: „Jsi celá krásná Marie, naše Paní, a není na Tobě poskvrna hříchu. Jsi slávou nebeského Jeruzaléma, ty jsi ctí božího lidu. Ty jsi Ta, která velebí jeho jméno, advokátka hříšníků, které chráníš před pyšnými nepřáteli! Ó, Marie! Ty jsi plná milosti a veškeré dokonalosti.“ Nebeská Paní byla naplněna radostným jásotem, chválila Původce všeho dobra a vyznávala, že On je pramenem všeho, co vlastní. Pak začala věnovat více pozornosti potřebám svého snoubence, jak budu vyprávět v další kapitole.

Ponaučení, které mi dala naše Paní a Královna.

372. Má dcero, mlčení, které má duše zachovávat, když neviditelní nepřátelé pokračují ve svých pochybných úvahách, by nemělo bránit tomu, aby jim bylo uloženo ve jménu Nejvyššího mlčení a nařízeno s hanbou odejít. Proto si přeji, aby ses, až tě napadnou, zachovala tak moudře, protože proti drakovi neexistuje žádná silnější obrana, než vědomí naší moci božích dětí (Mt.6,9), a využívání výhody, kterou nám tato důvěra dává uplatňováním naší moci a nadvlády nad pekelnými duchy. Veškerá Luciferova snaha po jeho pádu je zaměřena na odlákávání duší od jejich Stvořitele a rozsévání semena sváru, přičemž doufá, že se mu podaří odloučit adoptované děti od jejich nebeského Otce a Kristovy nevěsty od jejich Ženicha. Pokaždé, když vnímá, že je duše sjednocena se svým Stvořitelem, a že je v živém společenství se svou hlavou, Kristem, snaží se překonat sám sebe v zuřivých útocích a při jejím pronásledování. Jeho závist ho burcuje k nejvyššímu vypětí jeho zákeřnosti a zloby při jejím ničení. Jakmile však vidí, že svými pokusy nemůže uspět, protože duše hledá útočiště ve spolehlivé a nezdolatelné ochraně Nejvyššího, ochabne ve svých útocích a začne se svíjet v nevýslovných mukách. Pokud ho duše posilněná autoritou boží pravdy zavrhne a zažene, není žádný plazící se červ nebo mravenec tak slabý, jako je tento obr nespravedlivé pýchy.

373. Tímto nejvyšším pravdivým učením se musíš povzbuzovat a posilovat, když tě z vůle Všemohoucího potká soužení a obklíčí smrtelný zármutek v pokušeních, kterými jsem trpěla já. Ta však poskytují tvému Ženichovi nejlepší příležitost k ověření tvé věrnosti skutkem. Proto se láska nesmí spokojit s pouhými sliby lásky bez toho, by se snažila přinášet cennější ovoce, protože touha, která nic nestojí, není

dostatečným důkazem lásky v duši, ani vhodným oceněním dobra, o kterém tvrdí, že je jí drahé a že ho miluje. Pokud si přeješ dát dostatečný důkaz lásky svému Ženichovi, ukaž se být nepřemožitelnou v důvěře v Něho i tehdy, když zjistíš, že jsi nejvíce postižena a zbavena lidské pomoci. Důvěřuj Pánu, svému Bohu, a doufej v Něj, pokud je zapotřebí, i proti naději (Řím.4,18), protože nespí, ani nepodřimuje ten, který se nazývá strážcem Izraele (Žl.120,4). V příhodnou dobu zavelí vlnám a větru, a obnoví klid (Mt.8,26).

374. Musíš být mnohem ostražitější, má dcero, na začátku pokušení, protože tehdy hrozí největší nebezpečí, že by duše mohla ustoupit nějaké nečisté myšlence nebo vznětlivé vášni, kterou se světlo rozumu zatemní, přičemž je duše uvržena do zmatku. Jakmile si démon všimne takového stavu duše, rozvíří v mocnostech prachovou bouři. Jeho divokost je tak nezměrná a nesmiřitelná, že přeroste v zuřivost. Bude přidávat plamen k plameni v domnění, že duše nemá nikoho, kdo by ji bránil a vytrhl z jeho rukou (Žl.120,2). Se silou pokušení vzrůstá i nebezpečí nedostatku potřebného odporu, protože duše začala ustupovat hned na samém začátku. Říkám ti to proto, aby ses bála nebezpečí laxní ostražitosti v době, kdy se démon přibližuje k duši poprvé. Nevystavuj se nebezpečí v tak důležitých věcech. Při každém pokušení pokračuj klidně v konání svých povinností, udržuj stále něžné a zbožné spojení s Pánem a pokračuj v moudrém a laskavém soužití se svými bližními. Modlitbou a ovládáním svých citů předcházej rozrušení a nepokoji, který se nepřítel snaží vnést do tvé duše.

KNIHA DRUHÁ

**Popisuje úzkost, kterou svatému Josefovi způsobilo těhotenství
nejsvětější Marie, narození Krista, našeho Pána, jeho
obřízku, příchod králů, obětování dítěte Ježíše
v chrámu, útěk do Egypta, smrt svatých
neviňátek a návrat do Nazareta.**

KAPITOLA I.

**Svatý Josef upozoroval těhotenství své Snoubenky Panny Marie a je
naplněn úkostí, protože ví, že se na něm nijak nepodílel.**

375. Božské těhotenství nebeské Kněžny postoupilo do pátého měsíce, když si nejvýš ctnostný Josef, její snoubenec, začal všímat stavu Panny Marie, protože na jejím přirozeně ladném a dokonalém těle, jak jsem popsala dříve (č.115), nemohla zůstat jakákoli změna dlouho skrytá a musela být dříve odhalena. Jednoho dne, kdy byl svatý Josef plný úzkostných pochybností a viděl Marii vycházet ze své modlitebny, všiml si obzvláště jasně této evidentní změny, aniž by byl schopen vysvětlit to, co viděl svými očima. Boží muž byl raněn šípem bolesti do hloubi srdce, bez schopnosti odrazit sílu důkazu, který současně zrahoval jeho duši. Hlavní příčinou jeho bolesti byla nejvýš ctnostná a proto i nejvýš intenzivní láska, se kterou opatroval svou nejvěrnější Snoubenku, které hned od začátku věnoval celé své srdce. Navíc její okouzlující půvab a jedinečná svatost zajaly a spoutaly jeho duši. Protože byla tak dokonalá a kultivovaná ve své skromnosti a pokorné zdrženlivosti, toužil svatý Josef, kromě horlivé starostlivosti o Ni, přirozeně a láskyplně, aby jeho snoubenka jeho lásku opětovala. Pán ustanovil, aby ho tato touha po vzájemné náklonnosti podněcovala k tomu, aby Ji více miloval a Jí věrněji sloužil.

376. Svatý Josef plnil tento závazek jako nejvěrnější manžel a jako ochránce tajemství, které mu až dosud zůstalo skryté. Úměrně jeho starostlivosti ve službě a účtě k Ni, i jeho nejčistší, ctnostné, svaté a pravdivé lásce, rostla také jeho touha pociťovat odezvu na svou lásku a úslužnost. Nikdy však tuto touhu nijak neprojevil, ani o ní nemluvil, jednak kvůli účtě vzbuzované pokornou důstojností jeho Snoubenky, a také kvůli více než andělské čistotě rozhovorů a soužití s ním, které

nezavdávaly v tom ohledu žádné důvody k obavám. Když se však nyní ocitnul tak nečekaně tváří v tvář tomuto odhalení, kde jasné svědectví jeho smyslů nepřipouštělo žádné popírání, byla jeho duše rozervána bolestným překvapením. Přestože byl zdrcen tímto důkazem změny u své Snoubenky, nedal svým myšlenkám víc svobody, než aby akceptoval to, co jeho oči nemohly přehlížet. Protože jako spravedlivý muž (Mt.1,19), i když viděl následek, odmítl vydat rozsudek o jeho příčině. Není pochyb o tom, že pokud by svatý Josef věřil, že jeho Snoubenka nesla na příčině tohoto stavu nějakou vinu, zemřel by žalem.

377. Kromě jistoty, že se nijak nepodílel na jejím těhotenství, jehož důsledky měl před očima, byla jasná nevyhnutelnost potupy, která by následovala po tom, co by vše vyšlo na veřejnost. Tato myšlenka mu působila zvlášť velké starosti, protože byl velice ušlechtilý a čestný, přičemž ve své velké prozíravosti uměl posoudit velikost potupy a hanby pro něho i jeho Snoubenku za všech okolností. Třetím a nejnějnějším důvodem jeho zármutku, který mu působil nejhlubší bolest, byl strach z povinnosti vydat svou Snoubenku úřadům k ukamenování (Lv.20,10), protože to byl trest pro cizoložnice, odsouzené kvůli tomuto zločinu. Srdce svatého Josefa, přeplněné těmito bolestnými úvahami, jako by nyní bylo vystavené výpadům mnoha ostrých mečů, bez jakékoli jiné pomoci, než plné důvěry ve svou Snoubenku. Všechny zevnější příznaky však potvrzovaly pravdivost jeho pozorování a neposkytovaly žádnou možnost úniku z těchto mučivých myšlenek. Protože se neodvážil někomu se svým bolestným trápením svěřit, ocitl se obklopen bolestí smrti (Žl.17,5) a zakusil na sobě výrok Písma svatého: „Vášeň je nezlomná jako peklo (Pís.8,6).“

378. Když se pokoušel sledovat tyto myšlenky o samotě, smutek jeho schopnosti zablokoval. Pokud se jeho myšlenky dotkly něčeho špatného, co mu podsouvaly jeho smysly, rozplynuly se hned jako led na slunci nebo jako prach ve větru, sotva si vzpomněl na dobře prověřenou svatost své skromné a obezřetné Manželky. Pokud se pokoušel zastavit působení své čisté lásky, nemohl, protože se mu Marie stále jevila jako nejvyšší hodný předmět jeho lásky, přičemž skrytá pravda o její věrnosti přitahovala jeho lásku silněji, než ji klamně zdání její nevěry ničilo. Silné a bezpečné pouto, které pravda, rozum a spravedlnost utkaly o její věrnosti, nemohlo být přetrženo. Nenašel žádnou vhodnou příležitost, aby své nebeské Snoubence vyjevil své myšlenky, a ani její klidná a nebeská vyrovnanost nezavdávala důvod pro takové vysvětlování. Ačkoli nemohl než akceptovat změnu její postavy, nedokázal si

představit, jak by se mohla její čistota a svatost slučovat s nějakým selháním, kterému by tato změna mohla nasvědčovat, protože se mu zdálo být nemožné spojit takový hřích s někým, kdo se jevil být tak ctnostný, klidný a svatě smýšlející, a s takovým souladem všech milostí a ctností v jejím každodenním životě.

379. Uprostřed těchto mučivých úzkostí se svatý Snoubenec Josef v modlitbě odvolal k soudcovskému tribunálu Páně a v jeho přítomnosti řekl: „Nejvyšší Pane a Bože, pro Tebe nejsou mé touhy a vzdechy tajností. Jsem v zajetí bouřlivých vln smutku (Žl.30,10), které do mě vstoupily mými smysly, aby sužovaly mé srdce. Odevzdal jsem se s plnou důvěrou Snoubence, kterou jsi mi dal. Odevzdal jsem se cele její svatosti, ale nyní ve mně příznaky nečekané změny u Ní vzbuzují mučivé a strašné pochybnosti, že snad má důvěra v Ni nebyla na místě. Až dosud jsem u Ni nezpozoroval nic, co by mohlo zavdat důvod k pochybnostem o její skromnosti a jejích mimořádných ctnostech, přesto však nemohu popřít, že je těhotná. Myšlenka, že mě byla nevěrná, a že Tě urazila, by byla s ohledem na tak vzácnou čistotu a svatost troufalá, ale popírat, co vidí mé oči, není také možné. Není však nemožné, že zemřu žalem, pokud za tím není skryté nějaké tajemství, které dosud nemohu pochopit. Rozum prohlašuje, že je bez vinny, zatímco Ji smysly obviňují. Ona přede mnou skrývá příčinu svého těhotenství, když ho mám před očima. Co mám dělat? Oba jsme uzavřeli dohodu ohledně našeho slibu čistoty a oba jsme slíbili tento slib dodržet ke tvé slávě. Pokud by přesto bylo možné, že porušila věrnost Tobě i mně, já bych pro lásku k Tobě zapomněl na svou čest a hájil bych tu tvou. Ale jak by mohla zachovávat takovou čistotu a svatost ve všech ostatních věcech, pokud by se v tomto dopustila tak vážného zločinu? A na druhou stranu proč, když je tak svatá a moudrá, tuto věc přede mnou tají? Zadržuji a odkládám svůj soud. Neschopen pochopit příčinu toho, co vidím, předkládám Ti sklíčenost své duše (Žl.141,3), Bože Abrahama, Izáka a Jakoba. Přijmi mé slzy jako přijatelnou oběť, a pokud mé hříchy zasluhují tvůj hněv, ať Tě tvá shovívavost a laskavost přiměje přijmout můj mučivý zármutek. Nevěřím, že Tě Marie urazila, a ještě mnohem méně mohu předpokládat, že existuje tajemství, o kterém nejsem já, její manžel, informován. Veď mou mysl a mé srdce svým božským světlem, abych mohl rozpoznat a vyplnit to, co Tě nejvíc potěší.“

380. Svatý Josef setrval v těchto modlitbách, ale přidal i mnoho dalších proseb, protože, i když se domníval, že s těhotenstvím nejsvětější Marie musí být spojené nějaké jemu neznámé tajemství, nemohl si tím být jistý. Protože však tato myšlenka nebyla silnější než ostatní důvody, které ospravedlňovaly nejsvětější Marii, a které

byly založeny na její svatosti, nepřišla mu na mysl myšlenka, že nejsvětější Královna by mohla být Matkou Mesiáše. Pokud někdy své myšlenky zapudil, vrátily se mu ve větším počtu a s větší silou příznaků těhotenství. Tak byl zmitán rozbouřenými vlnami pochybností. V důsledku naprostého vyčerpání někdy upadal do takového stavu mysli, ve kterém nebyl schopen najít ani kotvu jistoty pro své pochybnosti, ani klid pro své srdce, ani žádný vzor, podle kterého by se mohl řídit. Přesto však byla jeho trpělivost během těchto muk tak velká, že zjevně dokládala jeho velkou rozvahu a svatost, která ho činila hodným jedinečného pozhledání, které ho očekávalo.

381. Vše, co se dělo v srdci svatého Josefa, bylo dobře známo nebeské Kněžně, která pronikala jeho nitro prostřednictvím božského světla jejich schopností. I když byla její duše plná něhy a soucitu vůči trpícímu manželovi, neřekla o této záležitosti ani slovo, ale dál mu sloužila s veškerou oddaností a starostlivostí. Boží muž Ji sledoval bez zevnějších projevů, ale s větší úzkostlivostí než kterýkoli muž, který kdy žil. Těhotenství nejsvětější Marie nebylo obtížné nebo bolestivé, ale pokud mu velká Paní posluhovala u stolu nebo při vykonávání jiných domácích prací, stále více a zjevněji prozrazovala svůj stav. Svatý Josef si všiml všech těchto situací a s hlubokým utrpením v duši potvrzoval pravdivost toho, co viděl. Bez ohledu na svou svatost a spravedlivost po zasnoubení s nejsvětější Pannou dovolil, aby mu sloužila a ctěla ho, a aby ve všem zaujímal postavení hlavy rodiny, i když s neobyčejnou pokorou a moudrostí. Dokud se nedověděl o tajemství své Snoubenky, považoval za správné ve vhodných mezích ukazovat svou autoritu, jako to dělali staří otcové a patriarchové. Věděl totiž, že oni od svých manželek vyžadovali podřízenost a pohotovou poslušnost, přičemž se on nechtěl odchýlit od jejich příkladu. Byl by v tom ohledu v právu, pokud by naše Paní, nejsvětější Marie, nebyla ničím větší než ostatní ženy. Přestože však byl mezi Ní a ostatními ženami tak velký rozdíl, nebyla a nikdy nebude žádná žena, která by byla vůči svému manželovi tak poslušná, pokorná a oddaná, jako byla nejvznešenější Královna svatému Josefovi. Pomáhala mu s jedinečnou úctou a pohotovostí. I když věděla o jeho znepokojivých myšlenkách a vnímání jejího těhotenství, neopomněla mu v ničem posloužit, ani se nepokoušela skrývat nebo zastírat svůj stav, protože taková vyhybavost a obojakost by nebyla v souladu s andělskou pravdivostí a otevřeností, ani se šlechetností a velkodušností jejího velkorysého srdce.

382. Velká Paní mohla snadno prokázat svou naprostou nevinu odkazem na svědectví svaté Alžběty a svatého Zachariáše, protože pokud by měl svatý Josef nějaké podezření o její vině, mohl přirozeně předpokládat, že k tomu došlo během jejího pobytu u nich. Proto by se mohla skrze ně i jiné odkazy ospravedlnit a uklidnit

nepokoj svatého Josefa i bez vyjevení tajemství. Paní moudrosti a pokory však nic takového nedělala, protože Jí tyto ctnosti nedovolovaly myslet na sebe, ani se spoléhat na ospravedlnění svého záhadného stavu svým vlastním výkladem. S velkou moudrostí vložila celou záležitost do rukou boží Prozřetelnosti. Ačkoli v Ní její soucit s manželem a láska k němu vzbuzovaly touhu ho potěšit a ukonejšit, nechtěla to provést očišťováním sebe samé nebo skrýváním svého těhotenství, ale spíše tím, že mu bude sloužit s oddanějšími projevy lásky, že se ho bude snažit potěšit laskavým dotazováním se na to, co by pro něho mohla udělat, a prokazováním obětavé a pokorné náklonnosti. Často mu sloužila na kolenou, což ho na jedné straně poněkud potěšilo, ale na druhé straně rozesmutnělo, protože v tom viděl pouze důvody pro další znásobování lásky a úcty k Ní bez toho, aby si byl jistý zda je upřímná nebo ne. Nebeská Paní za něho obětovala neustálé modlitby a prosila Nejvyššího, aby na něho shlédl a potěšil ho, přičemž vše ostatní svěčila vůli jeho Velebnosti.

383. Svatý Josef nemohl zcela skrýt svůj krutý žal, proto se zdál být často na pochybách a ve smutné nejistotě. Někdy, přemožen svým žalem, mluvil ke své nebeské Snoubence s jakýmsi stupněm přísnosti, který se u něho dříve neprojevoval. To byl jen přirozený důsledek utrpení jeho srdce, ne hněvu nebo pomstychtivosti, protože takové city mu nikdy nevstoupily do mysli, jak uvidíme později. Nejvyšší moudrá Paní však nikdy neztratila vlídnou tvář, ani neprojevila nějaký pocit, pouze zdvojnásobila své úsilí s cílem ulevit svému manželovi. Posluhovala mu u stolu, nabízela mu židli, podávala pokrmy a nápoje. Když Jí pak, po všech těchto službách, které konala s jedinečnou laskavostí, svatý Josef přinutil si sednout, mohl se přesvědčovat víc a více o jejím těhotenství. Není pochyb, že to vše byla jedna z největších zkoušek nejen pro svatého Josefa, ale také pro Kněžnu nebes, a že tím velmi vynikla nejhlubší pokora a moudrost její nejsvětější duše. Pán Jí tak poskytl příležitost praktikovat a osvědčovat všechny své ctnosti, protože nejenže Jí nenařídil skrývat tajemství svého těhotenství, ale na rozdíl od svého obvyklého způsobu jednání Jí dokonce neprojevil ani své zalíbení. Zdálo se, jako by Bůh celou záležitost nechal v jejich rukách a svěřil to vše moudrosti a ctnosti své vyvolené Nevěsty, aniž by Jí pomohl nějakým zvláštním osvícením. Boží Prozřetelnost poskytla nejsvětější Marii a jejímu nejvyšší věrnému snoubenci příležitost hrdinsky využít dary a milosti, které jim Bůh vlil a kochal se (popsáno naším způsobem vyjadřování) vírou, nadějí, láskou, pokorou, trpělivostí, mírností a tichostí těchto dvou srdcí uprostřed jejich bolestného strádání. S cílem zvětšit jejich slávu, poskytnout světu příklad svatosti a moudrosti, a také proto, aby déle slyšel sladké volání své nejsvětější Matky a jejího přechistého snoubence, stal se jako by hluchým k jejich dlouhotrvajícím prosbám a odkládal odpověď až na z jeho pohledu příhodný a vhodný čas.

Poučení naší nejsvětější Královny a Paní.

384. Má nejdražší dcero, myšlenky a záměry Pána jsou nejvyšší vznešené, jeho prozíravost vůči duším je něžná a mocná, jeho vláda v nich obdivuhodná, zejména u jeho přátel a vyvolených. Pokud by smrtelníci usilovali o poznání láskyplné péče, kterou jim prokazuje tento Otec milosrdenství (Mt.6,8), při jejich vedení a rozvoji, ulevilo by se jim a nežili by v zajetí tak nepřijemných, zbytečných a nebezpečných starostí, v ustavičné lopotě a v marné důvěře v pomoc tvorů. Bezodkladně by se totiž svěřili do péče nekonečné moudrosti a lásky, která by s otcovskou něžností a jemností bděla nad všemi jejich myšlenkami, slovy a činy i nad všemi věcmi, které potřebují. Nechci, abys o této pravdě nevěděla, ale chci, abys pochopila, že Pán od věčnosti myslí na všechny předurčené různých dob a věků, a že pro ně nepřemožitelnou silou své nekonečné moudrosti a dobroty stále připravuje všechny užitečné milosti a požehnání tak, aby dosáhli cíle, po kterém touží.

385. Proto je pro rozumného tvora velmi důležité, aby se nechal vést rukou Páně a svěřil vše božskému řízení, protože smrtelní lidé neznají své cesty a cíle, ke kterým vedou. Ve své nevědomosti by si neměli troufat vybírat, aby se snad v důsledku své velké smělosti nevystavili nebezpečí věčného ztracení. Pokud se však celým srdcem odevzdají boží Prozřetelnosti a uznávají Ho za svého Otce a sebe za jeho děti a tvory, sama jeho Velebnost se bude pasovat do role jejich ochránce, pomocníka a průvodce. Ujme se těchto úkolů s takovou láskou, že si bude přát, aby nebe i země byly svědky toho, jak moc pokládá za svou věc spravovat své vlastní a řídit ty, kteří Mu důvěřují a svěřují se do jeho rukou. Pokud by byl Bůh schopen zármutku nebo žárlivosti jako lidé, povstaly by v Něm při pohledu na tvory, kteří si dělají nárok na zajišťování blaha duší, a při pohledu na duše, které se snaží uspokojit své potřeby nezávisle na Něm (Mdr.12,13). Smrtelníci by nebyli tak neznalí této pravdy, pokud by zkoumali to, co se odehrává mezi otcem a jeho dětmi, mezi manželem a jeho manželkou, mezi dvěma přáteli, mezi knížetem a jeho milovanými a ctěnými poddanými. Vše, co si tito lidé navzájem prokazují je ničím ve srovnání s láskou, kterou Bůh chová ke svým dětem, a ve srovnání s tím, co pro ně může a chce udělat.

386. Přestože lidé této pravdě všeobecně věří, nikdo z nich nemůže docenit boží lásku a její vliv na duše, které se plně odevzdávají jeho vůli. Ani ty, má dcero, nemůžeš a ani bys neměla vyjevovat vše, co víš, ale nesmíš to pouštět v Pánu ze

zřetel. Jeho Velebnost říká, že ani vlas z hlavy jeho vyvolených se neztratí, protože je má všechny spočítané (Lk.21,18). Bůh vede jejich kroky k věčnému životu, chrání je před smrtí, sleduje jejich práci, láskyplně napravuje jejich nedostatky, naplňuje jejich touhy, předchází jejich úzkostem, brání jim v hněvu, rozradostňuje je v klidu, posiluje je v boji, pomáhá jim v soužení. Jeho moudrost jim pomáhá proti klamu a jeho dobrota jejich posvěcení. Protože je nekonečný, nemůže se Mu nikdo ubránit ani Mu odolat, dělá, co si přeje, přičemž si přeje být plně ve službách spravedlivých, kteří jsou v jeho milosti a plně se Mu odevzdávají. Kdo by mohl změřit množství a velikost požehnání, kterými zahrnuje srdce připravené je přijmout!

387. Pokud si přeješ, má nejdražší, získat toto velkého štěstí, napodobuj mě s opravdovou starostlivostí a od nyníška se věnuj upřímně snaze dosáhnout pravé odevzdanosti do boží prozřetelnosti. Pokud ti sešle soužení, zármutek a námahu, přijmi je s klidem v duši, trpělivostí, živou vírou a nadějí v dobrotu Nejvyššího, který ti vždy poskytuje to, co je nejbezpečnější a nejprospěšnější pro tvou spásu. Nic pro sebe nevybírej, protože Bůh zná tvé cesty, svěť se plně svému nebeskému Otci a Ženichovi, který ti bude pomáhat a chránit tě s nejuvěrnější láskou. Studuj také mé skutky, které znáš a pamatuj, že kromě úsilí mého nejsvětějšího Syna, mi největší bolest v mém životě působilo, když jsem viděla soužení mého snoubence svatého Josefa a jeho žal nad tím, co jsi v této kapitole popsala.

KAPITOLA II.

Úzkost svatého Josefa vzrůstá; rozhodne se opustit svou Snoubenku a začíná se proto modlit.

388. Nejvyšší upřímné srdce svatého Josefa se někdy pokoušelo najít úlevu ve svých mučivých pochybnostech a zármutku různými úvahami a namlouváním si, že je těhotenství jeho Snoubenky ještě nejisté. Ale tento sebeklam se každým dnem víc a více vytrácel vzhledem k vzrůstající průkaznosti příznaků tohoto stavu u nejsvětější Panny. Protože tato marná a prchavá útěcha víc a více selhávala, dospěl konečně ke zcela jistému přesvědčení o jejím těhotenství, přičemž tento úžasný světec nenacházel žádné útočiště ve svých úzkostech. Mezitím nebeská Kněžna rostla v krásu a byla bez jakékoli tělesné vady. Její okouzující krásu, plnost zdraví a půvab před Josefovým

očima viditelně vzrůstaly. To vše jen přiživovalo jeho úzkost a muka jeho nejčistší lásky, takže jeho nitro bylo zmítáno bouřlivými vlnami jeho milujícího smutku a nevýslovného zmatku, aby nakonec uvízl na břehu moře žalu, kam ho vyvrhly nepřemožitelné důkazy předkládané jeho smysly s ohledem na těhotenství přecházející Marie. Ačkoli byl jeho duch vždy v souladu s boží vůlí, jeho tělo ve své slabosti pociťovalo přebytek vnitřních problémů, které nakonec dospěly do bodu, kdy už nevěděl, kterou cestou se dát. Síla jeho těla byla zlomena a mizela pryč, nikoli však v důsledku nemoci, ale slabostí a únavy. Účinky jeho hlubokého bolu a trudnomyslnosti se stávaly zjevně patrné v jeho obličejí. Nadto se stával jeho stav v důsledku osamocení a nesdíleného utrpení, vážnějším a nevyléčitelným.

389. Mezitím smutek, který vyplnil srdce nejsvětější Marie, nabyl stejné intenzity. Přestože její zármutek přesahoval všechny meze, byly schopnosti její ušlechtilé a velkomyslné duše mnohem větší. Proto byla schopná mnohem dokonaleji skrýt svůj žal a využívat své schopnosti k láskyplné péči o svého snoubence, svatého Josefa. Její smutek Ji proto podněcoval jen k tomu, aby ještě obětavěji pečovala o jeho zdraví a pohodlí. Protože nedotknutelným pravidlem všech skutků nejmoudřejší Královny bylo jejich konání v plnosti moudrosti a dokonalosti, pokračovala nadále ve skrývání tajemství, k jehož zveřejnění nedostala pokyn. Ačkoli sama mohla ulevit svému snoubenci vysvětlením, neudělala toho z úcty a věrnosti k tajemství nebeského Krále (Tob.12,7). Pokud šlo o ni samotnou, napínala své síly do krajnosti. Hovořila s Josefem o jeho zdraví, ptala se ho na to, jak by mu mohla posloužit a být nápomocná v jeho slabosti, která ho ovládla. Nutila ho, aby si trochu odpočinul a zotavil se, protože je povinností se podvolit nezbytnosti a doplnit oslabené síly, aby pak mohl pracovat pro Pána. Svatý Josef pozoroval všechny skutky své nebeské Snoubenky a při úvahách o takové ctnosti a taktu, a při vnímání účinků soužití s Ní a její přítomnosti, si říkal: „Je možné, aby mi žena s návyky, ve kterých se zračí takové milosti Páně, mohla působit takové utrpení? Jak může být v souladu taková moudrost a svatost s tak zjevnými známkami její nevěry k Bohu i mně, i když Ji tak velice miluji? Pokud Ji propustím nebo Ji opustím, ztratím laskavou společnici, své pohodlí, domov i klid. Jaké požehnání mi může nahradit to, že Ji opustím? Kde najdu útěchu, když to zklame? To vše ale je méně závažné než pohana spojená s tímto smutným neštěstím, ve kterém by byl považován za spoluvinníka zločinu. Utajit to není možné, protože čas vše ukáže, i kdybych se snažil to skrývat. Pokud bych se vydával za

původce tohoto těhotenství, to by byl ohavný podvod a skvrna na mém dobrém jménu a svědomí. Nemohu uznat, že jsem to způsobil já, ani to připisovat jinému původci, kterého bych znal. Co mám tedy v této hrozně tísní udělat? Nejmenším zlem bude, když opustím svůj dům a vzdálím se dřív než nastane čas jejího porodu, protože pak bych byl ještě více zmatený a sklíčený. Byl bych pak nucen žít ve vlastním domě s dítětem, které není mé, aniž bych byl schopen najít nějaké východisko nebo prospěšnost.“

390. Když se Kněžna nebes dozvěděla o rozhodnutí svého snoubence, svatého Josefa, Ji opustit a vzdálit se, obrátila se ve velkém zármutku ke svým svatým andělům a řekla jim: „Požehnaní duchové a služebníci nejvyššího Krále, který vás povznesl k blaženosti, kterou požíváte, a z jehož laskavé Prozíravosti mě provázíte jako jeho věrní služebníci a moji strážci, prosím vás mí přátelé, abyste předložili jeho boží dobrotě souzení mého snoubence Josefa. Proste Pána, aby na něj shlédl a utěšil ho jako pravý Otec. A také vy, kteří tak oddaně posloucháte jeho slova, vyslyšte také mé modlitby. Ve jménu Toho, který je nekonečný a kterému mám ve svém lůně dát lidskou podobu, modlím se, prosím a pokorně vás žádám, abyste bezodkladně pomohli a ulevili mému nejvyšší věrnému manželovi v souzení jeho srdce a vyhnali z jeho mysli a srdce rozhodnutí mě opustit.“ Andělé, které Královna pro tento záměr vybrala, ihned uposlechli a vstúpili do srdce svatého Josefa mnoho svatých myšlenek. Přesvědčili ho znovu, že je jeho Snoubenka Marie svatá a nejvyšší dokonalá, že si o Ní nemůže myslet nic zlého, že je Bůh ve svých skutcích nepochopitelný, ve svých soudech nejvyšší skrytý, že je vždy nejvyšší věrný těm, kteří v Něho doufají a že je nikdy neodmítne a neopustí v jejich souzení (Žl.33,19).

391. Těmito a dalšími svatými vnuknutími se duch svatého Josefa poněkud zklidnil, i když nevěděl, odkud tato vnuknutí přišla. Nebyla však odstraněna příčina jeho zármutku, do kterého brzy znovu upadl. Když pak nenašel nic, co by ujistilo a utišilo jeho duši a vrátil se ke svému rozhodnutí propustit a opustit svou Snoubenku. Nebeská Královna si toho byla vědomá a dospěla k závěru, že je třeba toto nebezpečí odvrátit a setrvat v horlivé modlitbě za nápravu. Obrátila se cele ke svému nejsvětějšímu Synovi ve svém lůně a s nejvroucnějšími láskou ve své duši prosila: „Pane a Bože mé duše, s tvým svolením, ač jsem jen prach a popel (Gn.18,27), budu mluvit ve tvé královské přítomnosti a vyjevím Ti své vzdechy, které před Tebou nelze skrýt (Žl.37,10). Mou povinností je neotálet s pomocí mému manželovi, kterého jsi mi dal. Vidím, že je zdrcen souzením, které jsi na něho seslal a nebylo by ode mě milé, kdybych ho v něm opustila. Pokud jsem našla milost ve tvých očích, prosím Tě, Pane a věčný Bože, při lásce, která Tě přiměla vejít do lůna své služebnice pro spásu

lidstva, rač potěšit svého služebníka Josefa a připrav ho, aby mi mohl pomáhat při naplňování tvého velkého díla. Nebylo by to dobré, abych já, tvá služebnice, byla ponechána bez manžela, který by mě chránil a opatroval. Nedopust', můj Pane a Bože, aby vykonal, co si předsevzal a odešel ode mě.“

392. Nejvyšší Jí odpověděl: „Má nejdražší Holubičko, já nyní navštívím svého služebníka Josefa s útěchou, a pak, až mu zjevím skrze svého anděla tajemství, o kterém dosud nic neví, můžeš s ním otevřeně mluvit o všem, co jsem ti učinil bez nutnosti zachovávat o této věci mlčení. Naplním ho svým duchem a připravím ho k vykonávání jeho podílu na těchto tajemstvích. On ti bude přitom sloužit a pomáhat při všem, co se stane.“ Tímto Pánovým slibem byla nejsvětější Marie potěšena a uklidněna. Vzdávala nejvroucnější díky Pánovi, který všechny věci řídí s obdivuhodným pořádkem, mírou a závažností, protože kromě útěchy, kterou Jí poskytlo osvobození od této úzkosti, také dobře pochopila, jak bylo prospěšné, že byla Josefova zkouška prodloužena tímto souzením před tím, než mělo být největší tajemství svěřeno do jeho péče.

393. Mezitím Svatý Josef sám se sebou úzkostlivě debatoval o vhodném způsobu jednání, protože snášel tyto útrapy už dva měsíce, a nyní, přemožen jejich velikostí, polemizoval sám se sebou: „Nenalézám lepší způsob, jak se dostat z těchto nesnází, než odejít. Uznávám, že má Snoubenka je nejvyšší dokonalá, a že neukazuje nic jiného než to, co prokazuje její svatost. Je však přesto těhotná a já nemohu toto tajemství proniknout. Nechci poškodit její pověst svatosti uvalením zákonitého trestu, ale také se nemohu stát svědkem důsledku jejího těhotenství. Opustím Jí nyní a svěřím se Prozřetelnosti Pána, který mě řídí.“ Rozhodl se té noci odejít, a aby byl připraven na cestu, sbalil si nějaké oblečení a jiné maličkosti do malého ranečku. Požádal také některé dlužníky o zaplacení mzdy za vykonanou práci a uložil se ke spánku s úmyslem o půlnoci odejít. Ale kvůli neobvyklosti svého záměru, a protože byl zvyklý všechny své úmysly svěřovat v modlitbách Bohu, po tom, co dospěl k tomuto rozhodnutí, Pánovi řekl: „Nejvyšší a věčný Bože našich otců Abrahama, Izáka a Jakoba, Ty jedině a pravé útočiště chudých a ztrápených smutkem, žal a soužení mého srdce je dobře známé tvé shovívavosti. Ty také víš, ó, Pane, že ač jsem nehodný nenesu vinu na tom, co mi působí bolest, a také víš, jakou hanbu a nebezpečí vyvolá stav mé Snoubenky. Nevěřím, že je cizoložnice, protože vnímám její velké ctnosti a dokonalost, přesto však vidím, že je těhotná. Nevím kým nebo jak to bylo způsobeno, proto nemohu najít žádný způsob, jak v sobě obnovit klid. Abych tedy zvolil nejmenší zlo, odejdu od Ní a vyhledám místo, kde mě nikdo nezná, odevzdán se tvé Prozřetelnosti a budu žít na poušti. Neopouštěj mě, můj Pane a věčný Bože, protože Tě toužím cítit a Tobě sloužit.“

394. Svatý Josef vzdal úctu Pánovi a v leže s tváří na zemi slíbil, že půjde do chrámu v Jeruzalémě a obětuje část malého obnosu peněz, který si opatřil na cestu, aby Marii, jeho snoubence, Bůh pomáhal a chránil před lidskými pohromami a neštěstím, protože upřímnost tohoto božího muže a úcta, kterou choval k nebeské Paní, byla opravdu velká. Po této modlitbě se uložil ke krátkému spánku s úmyslem o půlnoci tajně odejít od své Snoubenky. Během tohoto spánku se však stalo, co budu vypravovat v následující kapitole. Velká Kněžna nebes (ujištěna božím slibem), pozorovala z ústraní vše, co se svatý Josef chystal udělat, protože Jí to Všemohoucí zjevil. Když uslyšela slib, který učinil pro její blaho, a když viděla ten malý uzlík a chudou výbavu, kterou si připravil na cestu, byla naplněna něžným soucitem a znovu se za něho modlila, vzdávala chválu a díky Pánovi za jeho vedení a prozřetelnost, se kterou nad veškerou moc lidského chápání řídí všechny lidské skutky. Jeho Velebnost řídila události tak, aby nejsvětější Marie i svatý Josef dosáhli nejvyššího bodu vnitřního zármutku, protože kromě zásluh tohoto prodlouženého mučednictví získali také obdivuhodné a drahocenné požehnání boží útěchy, které si vysloužili. Ačkoli velká Paní vytrvala ve víře a důvěře ve včasný Pánův zásah, a zachovala proto mlčení o tajemství, k jehož odhalení Jí Král nedal žádný příkaz, velice trpěla odhodláním svatého Josefa Ji opustit. Přemýšlela o velkých nesnázích samoty, bez společníka a ochránce, na kterého se mohla spoléhat, že Jí poskytne přirozeným způsobem útěchu a pomoc, protože věděla, že nemůže očekávat, že bude to vše zajištěno nadpřirozeným způsobem a zázračně. Přesto Jí však její vzdechy nemohly zabránit v praktikování nejvznešenějších ctností s velkodušnou myslí. Bylo to trpělivé snášení útrap, podezření svatého Josefa a jeho následků, moudrost, se kterou bránila vyzrazení tajemství kvůli jeho velikosti, mlčenlivost, kterou se vyznačovala jako žena, která dokázala nemluvit o tom, o čem Ji tak mnoho lidských důvodů nutilo mluvit, shovívavost a pokora v tichém snášení podezřívání svatého Josefa. V této obtížné době obdivuhodně praktikovala i mnoho jiných ctností, čímž nás poučila, jak máme věřit Všemohoucímu, že nás vysvobodí z největšího utrpení.

Poučení, které mi dala Marie, Královna nebes.

395. Má dcero, příklad mé mlčenlivosti, o které jsi psala, by tě měl naučit ji používat jako vodítko pro nakládání s přízní a tajemstvím Pána, totiž, abys je uchovávala skryté ve svém srdci. I když by se mohlo někdy zdát být prospěšné vyjevit je pro útěchu nějaké duše, nesmíš jednat podle takového úsudku, aniž bys to konzultovala v modlitbě

s Bohem, a se svým představeným, protože tyto duchovní záležitosti nesmí být závislé na lidských citech, které jsou tak silně podřízené vášním a přirozeným sklonům. Vždy hrozí velké nebezpečí, že by mohlo být považováno za prospěšné to, co je škodlivé, anebo za službu Bohu to, co je pro něho urážkou. Není dáno očím masa a krve (I.Kor.2,14) rozeznávat vnitřní hnutí, aby bylo možné s určitostí říct, která z nich jsou božská a způsobená milostí, nebo lidská, vyvolaná chaotickými sklony. I když je velký rozdíl mezi těmito dvěma druhy hnutí a jejich příčinami, pokud není tvor vysoce osvětlený a odumřelý svým vášním, nemůže tento rozdíl rozeznat, ani oddělit vznešené od mrzkého (Jer.15,19). Toto nebezpečí je ještě větší, pokud je nějaká světská nebo lidská pohnutka faktorem nebo základem našeho jednání, protože se pak obvykle do tohoto jednání vloudí sebeláska, která nás připraví o rozvahu a kontrolu nad nebeskými a duchovními záležitostmi, což vede k mnoha náhlým a nebezpečným pádům.

396. Ať je proto vždy tvým pravidlem, které musíš dodržovat, že kromě tvého duchovního vůdce nevyjvíš nikomu nic, pokud ti nepřikáže jinak. Vzhledem k tomu, že jsem se pasovala do role tvé učitelky, nezapomenu ti dávat rady a udávat směr v této i ve všech ostatních záležitostech, abys nesešla z cesty stanovené ti vůlí mého nejsvětějšího Syna. Proto tě vybízím, abys vysoce oceňovala všechna dobrodiní a zjevení Nejvyššího. Uchovávej je s velkomyslným srdcem, važ si jich, děkuj za ně a upřednostňuj jejich uvádění do praxe před čímkoli jiným, zejména před tím, co vychází z tvých vlastních sklonů. Posvátná boží bázeň mě zavazovala k mlčení, přičemž (jak bylo správné) jsem chovala ve velké úctě ve mně uložený poklad. Bez ohledu na přirozený cit lásky a povinnosti k mému pánovi a snoubenci, svatému Josefovi, a v rozporu s bolestí a soucitem s jeho utrpením, od kterého jsem ho velice toužila osvobodit, skryla jsem tajemství svého stavu mlčením, upřednostnila jsem především Pánovo potěšení a ponechala na něm obhajobu svého případu. Nauč se z toho také nikdy se nebránit obvinění bez ohledu na to, jak jsi nevinná. Pověř obhajobou Pána a svěř se jeho lásce. Svěř svou pověst Jeho péči a přemáhej mezitím trpělivostí, pokorou, něžnými a laskavými slovy ty, kteří tě urazili. Nadevše tě však varuji, abys nikdy nikoho neposuzovala ve zlém, i kdybys na vlastní oči viděla zevnější příznaky oprávněnosti tvého úsudku, protože dokonalá a upřímná láska ti pomůže najít moudrý důvod a omluvu pro všechna pochybení tvých bližních. Bůh dal lidem jako vzor pro takové jednání mého snoubence, svatého Josefa, protože nikdo neměl tak evidentní důkaz o spáchání zla jako on, a také nikdo nebyl tak uvážlivý v odkládání svého soudu, protože v zákoně uvážlivé a svaté lásky musí být

považováno za moudré a nikoli za smělé se domnívat, že věc má vyšší pohnutku, i když třeba ještě neznámou, než posuzovat a odsuzovat naše bližní za chyby, u kterých není jejich vina zcela zřejmá. Toto zvláštní poučení nedávám těm, kteří jsou v manželském stavu, protože ti si mohou vzít poučení z celého mého života. Z výše uvedeného poučení mohou mít užitek všichni, i když právě teď mám na mysli jen tvůj vzestup, po kterém toužím se zvláštní láskou. Slyš mě, dcero, jednej podle mých rad a následuj má slova věčného života.

KAPITOLA III.

Anděl Páně mluví k Josefovi ve snu a informuje ho o tajemství vtělení; Josefovo následné chování

397. Žal žárlivosti nutí ty, které trápí, k tak ostražitě bdělosti, že je velmi často probouzí nejen ze spánku, ale zcela osvěžující spánek zahání. Nikdo nikdy netrpěl tímto žalem ve stejné míře jako svatý Josef, i když, pokud by znal pravdu, k tomu nikdo nikdy neměl menší důvod. Byl obdařen vznešeným osvícením a věděním, aby mohl proniknout do propasti svatosti a dokonalosti své nebeské Snoubenky. Protože důvody, které ho nutily se vzdát držení tak velkého požehnání, byly neúprosné, vyplynulo přirozeně z uvědomění si toho, co má ztratit, ještě většímu prohloubení bolesti. Proto to, co v tomto ohledu vytrpěl svatý Josef, převyšuje vše, co kdy který muž vytrpěl, protože ztráta žádného muže se nerovnála jeho ztrátě a nikdo by si ji necenil tak, jako on. Kromě toho byl také velký rozdíl v horlivosti a žárlivosti tohoto věrného božího služebníka a žárlivosti jiných v obdobných nesnázích. Protože žárlivost vyvolává u vroucně milujícího člověka velkou úzkost a snahu zabránit ztrátě milované osoby, přidává se k této úzkosti přirozeně bolest působená strachem, aby milovaná bytost nebyla odloučena jinými. Tento druh citu nebo smutku se obvykle nazývá žárlivostí. U těch, kteří jsou ovládáni nezřízenými vášněmi, a kteří nemají tyto vášně v důsledku nedostatku moudrosti nebo jiných ctností pod kontrolou, to obvykle vede k pocitu hněvu, vzteku a závisti vůči milované osobě nebo soupeři, který brání návratu lásky, ať je to láska uspořádaná nebo ne. Pak dochází k bouřím podezřívání a tušení obrazotvornosti, vyvolávaným těmito vášněmi, bouře alternativních tužeb a opovržení, milující lásky a marné lítosti. Prchlivé a chtivé mocnosti jsou v neustálém

sváru, bez ohledu na požadavky rozumu a moudrosti, protože tento druh žalu zmate rozum, překrucuje smysl a odmítá rozvahu.

398. U svatého Josefa však nebyl tento řád infikován žádnou z těchto chyb, ani v něm nemohly najít prostor kvůli jeho vznešené svatosti a svatosti jeho Snoubenky, protože na Ní nemohl najít žádný nedostatek, který by ho dráždil k hněvu, ani neměl žádné podezření, že její lásku získal někdo jiný, proti komu by se jeho závist mohla bránit. Základem žárlivosti svatého Josefa byla pouze jeho velká láska k přesvaté Marii a jistá podmíněčná nejistota či podezření, zda jeho Snoubenka plně opětovala jeho lásku, protože nenašel žádné tak pádné důvody proti, jako pro svou nedůvěru. Pro vyvolání prudkých bolestí nebyla v jeho případě nutná větší nejistota, protože v právu na manželku nemůže být tolerován žádný soupeř. Proto ctnostná manželská láska našeho světce, která naplňovala celé jeho srdce, mohla způsobit největší žal při nejmenším výskytu nevěry nebo nebezpečí ztráty tohoto nejvyšší dokonalého, krásného a milého předmětu všech jeho tužeb a myšlenek. Protože pokud má láska tak spravedlivé pohnutky, pak jsou pouta a řetězy poutající srdce silné a nezničitelné a její nadvláda je mocná zvláště tam, kde nejsou žádné nedokonalosti, které by ji oslabovaly. Na naší Královně se neprojevovalo v duchovním ani přirozeném řádu nic, co by záměrně zmenšovalo nebo zmírňovalo lásku jejího svatého snoubence, ale jen to, co mělo při mnoha příležitostech tendenci jeho lásku rozdmýčkovat, a to z mnoha důvodů.

399. Plný smutku, který se stal nesnesitelnou bolestí, přednesl svatý Josef výše uvedenou modlitbu a uložil se ke krátkému spánku s jistotou, že se v pravou chvíli probudí, aby pak, jak se domníval, bez vědomí své manželky o půlnoci svůj domov opustil. Nebeská Paní očekávala boží zásah, o který žádala ve své nejpokornější modlitbě. Věděla, že utrpení jejího znepokojeného manžela je už tak velké, že musí přijít chvíle boží milosrdné pomoci. Nejvyšší poslal svého archanděla Gabriela, aby ve snu Josefovi odhalil tajemství vtělení a vykoupení slovy zapsanými v evangeliu. Někdo by se, stejně jako já, mohl divit, proč archanděl promlouval k Josefovi ve spánku a ne když bděl, když bylo toto tajemství tak vznešené a obtížné k pochopení, zvláště pak v tehdejší znepokojeném a rozrušeném stavu jeho mysli, zatímco jiným lidem nebylo stejné tajemství sděleno ve spánku, ale v bdělém stavu.

400. V podobných případech je samozřejmě konečným důvodem takového postupu spravedlivá, svatá a dokonalá boží vůle. Nicméně, tak dalece, jak jsem pochopila, se částečně zmíním i o jiných důvodech. Prvním důvodem bylo, že svatý Josef byl tak moudrý, plný nebeského světla a měl tak dokonalou představu o

velikosti naší nejsvětější Paní, blahoslavené Marii, že nebylo nezbytné ho přesvědčovat pádnými důkazy, aby byl ujštěn o její důstojnosti a o tajemstvích vtělení, protože k dobře smýšlejícím srdcím mají boží vnuknutí snadný přístup. Druhým důvodem bylo, že jeho potíže měly svůj počátek ve smyslech, a to v tom, že svýma očima pozoroval těhotenství své Snoubenky. Proto bylo spravedlivou odplatou, aby byly jeho oči za to, že Josefovi zavdaly příčinu k podezření, umrtveny a potrestány tím, že byly připraveny o pohled na andělský zjev. Třetí důvod byl jakýmsi důsledkem toho předešlého. I když byl svatý Josef bez viny, byly pod vlivem utrpení a jeho smysly byly takřkajíc otupělé a neschopné rozumného vnímání a komunikace s andělem. Proto bylo vhodnější, aby mu anděl tuto zprávu doručil v době, kdy jeho smysly, které byly pohoršeny, byly neaktivní a pozastavené ve své činnosti. Tak se svatý muž mohl po tom, co nad nimi znovu nabyt plnou vládu, očistit a připravit mnoha úkony ctností na působení Ducha svatého, které bylo v důsledku jeho soužení úplně přerušené.

401. Z toho můžeme také pochopit, proč Bůh promlouval k dávným otcům během spánku častěji než se to stává jeho věrným v době evangelijního zákona, protože zjevení ve spánku je v Novém zákoně méně časté než přímý kontakt s andělem, který umožňuje účinnější způsob komunikace. Toto lze pochopit tak, že největší překážkou pro intimnější soužití duše s Bohem a jeho anděly jsou spáchané hříchy, a to dokonce omluvitelné hříchy nebo jen nedokonalosti. Z toho vyplývá, že od doby, kdy se boží Slovo stalo člověkem a žilo se smrtelníky, jsou smysly a všechny naše schopnosti očišťovány den za dnem posvěcujícím užíváním smyslům dostupných svátostí, kterými je člověk do jisté míry oduševněn a vyvýšen, jeho mdlé schopnosti oživeny a uschopněny k účasti na božím působení. Za toto požehnání vdčíme víc než naši předkové v největší míře krvi Krista, našeho Pána, protože jeho účinky jsme se stali podílníky na jeho svatosti prostřednictvím svátostí, kterými přijímáme účinky zvláštních milostí, v některých z nich i duchovního charakteru, které nás předurčují a připravují na nejvyšší cíle. Kdykoli však Pán v naší době mluvil nebo mluví k někomu ve spánku, vylučuje tak činnost smyslů nehodných a nepřipravených vstoupit do duchovního zasnoubení s jeho soužitím a božím působením.

402. Z tohoto učení je patrné, že lidé, aby mohli získat skrytá dobrodíní Páně, musí být nejen prosti všech vin a mít zásluhy a milosti, ale je třeba, aby i jejich duch byl v míru a pokoji, protože pokud jsou mocnosti ve zmatku jako u svatého Josefa, duše není ve způsobilém stavu pro přijetí tak vznešených a jemných vlivů, které se

sebou přináší návštěvy a pohlazení Páně. Není vůbec neobvyklé, že bez ohledu na to, o kolik soužení a utrpení zvýší zásluhy duše (jako tomu bylo u svatého Josefa, snoubence naší Královny), přesto překáží božimu působení. V utrpení bojuje duše s mocnostmi temnoty, zatímco tento druh požehnání spočívá ve vlastnictví světla. Proto vize temna, i když jen proto, abychom ji zapudili, není v souladu s vizí Boha nebo andělů. Avšak i uprostřed takového zápasu a bitvy s pokušením, které můžeme přirovnat k nočnímu snu, je přesto možné s přispěním andělů slyšet Pánův hlas, jako se to stalo svatému Josefovi. On slyšel a pochopil vše, co svatý Gabriel řekl: že se nemusí bát k sobě vzít svou manželku Marii (Mt.1,20-23), protože to, co v ní bylo počato, pochází z Ducha svatého, že porodí syna, kterému dá jméno Ježíš a který bude Spasitelem svého lidu, a že se tím vším naplní Izaiášovo proroctví, které říká: „Hle, panna počne a porodí syna, a dají mu jméno Emmanuel, což se překládá Bůh s námi (Iz.7,14).“ Svatý Josef neviděl anděla obrazně, ale slyšel pouze vnitřní hlas a pochopil tajemství. Andělova slova naznačují, že byl svatý Josef v duchu rozhodnut přerušit svazek s nejsvětější Marií, protože mu anděl řekl, aby se ji nebál přijmout.

403. Svatý Josef se probudil s plným vědomím, že jeho Snoubenka je pravou boží Matkou. Plný radosti nad svým šťastným osudem a nepředstavitelným štěstím, ale zároveň také hluboce pohnut smutkem z toho, co udělal, padl pokorně tváří na zem a mnoha jinými pokornými, uctivými a radostnými projevy svých citů konal hrdinské činy pokořování a díkůvzdání. Vzdával Pánovi díky za to, že mu zjevil toto tajemství a za to, že ho učinil manželem té, kterou Bůh vyvolil za svou Matku, přestože nebyl hoden být ani jejím otrokem. Během těchto vyznání a úkonů ctností zůstal duch svatého Josefa klidný a připravený pro přijetí nového působení Ducha svatého. Jeho pochybnosti a úzkosti v něm během několika posledních měsíců položily hluboké základy pokory, které byly nezbytné u toho, komu měla být svěřena nejvyšší tajemství Páně, přičemž vzpomínka na jeho zkušenosti byla pro něho poučením na celý život. Svatý muž se začal obviňovat ze všeho, co se stalo, a pln lítosti se modlil: „Ó, má nebeská Nevěsto a pokorná Holubičko, kterou si Nejvyšší vyvolil za svůj příbytek a Matku, jak jsem se já, tvůj nehodný otrok, odvážil pochybovat o tvé věrnosti? Jak by si mohl prach a popel dovolit se nechat obsluhovat tou, která je Královnou nebe a země a Paní vesmíru? Jak to, že jsem nelíbal zem, které se dotýkaly tvé nohy? Proč nebylo mou největší starostí ti sloužit na kolenou? Jak se budu moci odvážit v tvé přítomnosti pozdvihnout své oči a zůstat ve tvé společnosti, nebo otevřít svá ústa, abych s Tebou mluvil? Ó, můj Pane a Bože, dej mi milost a sílu požádat o odpuštění a nakloň její srdce k milosrdenství, aby neopovrhla

po zásluze svým zarmouceným služebníkem, Ó, běda mi! Protože je plná světla a milosti, a nosí v sobě Původce světla, byly všechny mé myšlenky jejímu zraku přístupné a také to, že jsem měl v úmyslu Ji opustit. Od té chvíle bude z mé strany drzostí se ukázat v její přítomnosti. Nyní poznávám hrubost svého chování a velkou chybu, protože dokonce i při tak velké svatosti, kterou jsem měl před očima, jsem dal průchod svým nehodným myšlenkám a pochybnostem o její věrnosti, které jsem nebyl hoden. A pokud by mě tvá spravedlnost za trest umožnila provést své troufalé rozhodnutí, jaké by teď bylo mé neštěstí! Věčné díky Tobě, nejvyšší Pane, za tak velké požehnání! Pomoz mi, nejmocnější Králi, vykonat nějaké zadostiučinění. Půjdu ke své Snoubence a Paní a svěřím se její laskavosti a dobrotě. Padnu Ji k nohám a budu prosit za odpuštění, abys kvůli Ní, Ty, můj věčný Pane a Bože, shlédl na mě okem Otce a odpustil mi mou hrubou chybu.“

404. Svatý snoubenec pak opustil svou malou světničku, přičemž u sebe pozoroval šťastnou změnu pocitů od chvíle, co se uložil ke spánku. Vzhledem k tomu, že se Královna nebes zdržovala vždy v ústraní, nechtěl Ji rušit v jejím něžném rozjímání, pokud by si to sama nepřála. Mezitím si boží muž rozbil svůj malý uzlík, který si připravil. Proléval při tom mnoho slz se zcela jinými pocity, než když ho balil. S pláčem začal prokazovat svou úctu své nebeské Snoubence uklízením světnic a drhnutím podlahy, které se měly dotýkat posvátné nohy nejsvětější Marie. Věnoval se také jiné domácí práci, kterou obvykle přenechával nebeské Paní, dokud se nedověděl o její důstojnosti. Rozhodl se zcela změnit svůj vztah k Ní, převzít roli služebníka a Ji přenechat důstojnost Paní. Od toho dne povstal mezi Marií a Josefem podivuhodný spor o to, komu z nich by mělo být dovoleno prokazovat tomu druhému větší horlivost ve službě a pokoře. Vše, co se se svatým Josefem dělo, Královna nebes viděla, aniž by Ji unikla nějaká jeho myšlenka nebo hnutí mysli. Když nadešel čas, přiblížil se světec k modlitebně nejsvětější Marie, která ho přijala s nejněžnější laskavostí, jak budu vypravovat v následující kapitole.

Poučení, které mi udělila nebeská Paní, nejsvětější Marie.

405. Má dcero, v tom, co jsi pochopila v této kapitole, máš lahodný důvod ke chvále obdivuhodných cest boží moudrosti v postihování a opětném utěšování svých služebníků a vyvolených, přičemž jak z jednoho tak i z druhého pro ně čerpá rozmnožení zásluh a slávy. Kromě tohoto ponaučení ti chci dát ještě další, nejvyšší důležité pro tvé směřování na úzké stezce, kterou ti Nejvyšší určil. Tímto ponaučením je, aby ses ze všech sil snažila si uchovat klid a vnitřní pokoj, a nenechala se o něj

připravit žádnou nepříjemnou událostí tohoto života s tím, že budeš mít stále na mysli příklad a poučení obsažené v této části života mého snoubence svatého Josefa. Nejvyšší nechce vidět bytosti narušené soužením, ale chce jim dát příležitost k získání zásluh, nechce aby ztratily odvahu, ale aby vyzkoušely svou sílu podporovanou jeho milostí. Ačkoli více násilná pokušení obvykle uzavírají útočiště vznešeného klidu a poznání Boha, a ukotvují bezpečněji tvory v poznání své nízkosti, přesto, když duše ztratí vnitřní klid a rovnováhu, stává se nezpůsobilou pro návštěvu Páně, pro naslouchání jeho hlasu a povznesení se k jeho objetí. Boží Majestát nepřichází v bouřkovém mraku (I.Král.19,12), a ani nebudou zářit paprsky tohoto nejvyššího Slunce spravedlnosti, pokud nebude v duši panovat klid.

406. Pokud tedy nedostatek klidu tak brání čistému soužití s Nejvyšším, je jasné, že hříchy jsou pro toto velké požehnání mnohem větší překážkou. Přeji si, abys věnovala tomuto učení velkou pozornost a netroufala si v tom strpět nějakou lhostejnost při jakékoli činnosti tvých schopností. Vzhledem k tomu, že jsi tak často urážela Pána, odvolávej se jeho milosrdenství, plač a omývej se od svých hříchů mnoha slzami. Pamatuji, že musíš pod trestem odsouzení za nevěru bdít nad svou duší a zachovat ji pro věčné místo odpočinku u Všemohoucího ryzí, čistou a nerozrušenou, aby ji tvůj Bůh mohl vlastnit a najít v ní důstojný příbytek (I.Kor.3,16). Harmonie tvých schopností a pocitů má být jako hudba něžných a jemných hudebních nástrojů, při níž platí, že čím jemnější je soulad, tím větší je nebezpečí disharmonie a tím větší péči je třeba věnovat ochraně hudebních nástrojů před hrubým zacházením. Vždyť i společenské klima, nakažené pozemskými sklony může rozrušit a nakazit mocnosti duše zasvěcené Bohu. Snaž se tedy žít pečlivě a udržovat plnou kontrolu nad svými mocnostmi a jejich činnostmi. Pokud budeš kdykoli při udržování tohoto řádu rozrušena a vytržena, usiluj o účast na božím světle, používej ho bez obav a bez váhání, a konej s jeho pomocí to, co je nejvyšší dokonalé a čisté. V tom tě odkazují na příklad mého snoubence, svatého Josefa, který uvěřil andělovi bez chvilky zaváhání a ihned, s pohotovou poslušností, vyplnil jeho příkazy, čímž si zasloužil být vyvýšen k velké odměně a důstojnosti. Pokud se tak hluboce pokořoval, přestože měl tak velké, i když jen domnělé důvody k úzkosti a přestože dokonce ani nezhrěšil v tom, co dělal, jak musíš ty, pouhý zemský červ, uznat svou malost, pokorit se do prachu a oplakávat svou nedbalost a hříchy, aby na tebe Nejvyšší mohl pohlízet jako Otec a jako Ženich.

KAPITOLA IV.

Svatý Josef prosí svou Snoubenku, nejsvětější Marii, za odpuštění a nebeská Paní ho s velkou moudrostí těší.

407. Mariin manžel, svatý Josef, nyní lépe informován, čekal, až jeho nejsvětější Snoubenka ukončí své rozjímání a pak v čase, který znal, otevřel dveře skromného pokoje, který obývala Matka nebeského Krále. Ihned po tom, co vstoupil, padl svatý muž na kolena a s největší vážností a úctou řekl: „Má Paní a Snoubenko, pravá Matko věčného Slova, zde je tvůj služebník s tváří na zemi u nohou tvé dobroty. Pro tvého Boha a Pána, kterého nosíš ve svém panenském lůně, Tě snažně prosím o odpuštění mé troulalosti. Jsem si jistý, ó, Paní, že žádná z mých myšlenek nezůstává skryta tvé moudrosti a tvému nebeskému vhledu. Mé rozhodnutí Tě opustit bylo velice opovážlivé a nemění bylo mé hrubé chování, když jsem s Tebou až dosud jednal jako se svou podřízenou namísto toho, abych Ti sloužil jako Matce mého Pána a Boha. Ale Ty také víš, že jsem to vše udělal v nevědomosti, protože jsem neznal tajemství nebeského Krále a velikost tvé důstojnosti, i když jsem v tobě ctil jiné dary Nejvyššího. Nehleď, Paní má, na neznalost tak nízkého tvora, který nyní lépe poučen zasvěcuje své srdce i celý svůj život službě a péči o Tebe. Nevstanu, dokud nezískám tvou přízeň a odpuštění, tvou dobrou vůli a požehnání.“

408. Přesvatá Marie při naslouchání pokorným slovům svatého Josefa prožívala různé pocity. S něžnou radostí v Pánu vnímala, že byl způsobit přijmout tajemství Páně, protože je uznával a ctil s tak hlubokou vírou a pokorou. Byla však poněkud znepokojena jeho slovy deklarovaným odhodláním se k Ní chovat uctivě a pokorně, protože se pokorná Paní obávala, že Ji tato novinka připraví o příležitost poslouchat a pokořovat se, jako služebnice svého manžela. Podobně jako ten, kdo se náhle octne v nebezpečí ztráty drahokamu nebo pokladu velké ceny, byla nejsvětější Marie zarmoucená myšlenkou, že se k Ní svatý Josef už nebude chovat jako k poddané a jemu ve všem podřízené, když v Ní nyní rozpoznal Matku Pána. Zvedla svého svatého snoubence a sama se vrhla k jeho nohám (i když se tomu Josef snažil zabránit) a řekla: „Můj pane a snoubenče, já tebe musím prosit o odpuštění, ne já tobě, ale ty mně musíš odpustit zármutek a hořkost, které jsem ti způsobila. Proto tě na kolenou prosím o odpuštění a také o to, abys zapomněl na svou úzkost, protože Nejvyšší s božským zalíbením zhlédl na mé touhy a utrpěl.“

409. Nebeské Paní se zdálo být vhodné potěšit svého snoubence, proto, ne však aby se omlouvala, dodala: „Jakkoli jsem si velmi přála, nemohla jsem tě o své vůli informovat o tajemství skrytém ve mně mocí Nejvyššího, protože mou povinností jeho otrokyně bylo čekat na projev jeho svaté a dokonalé vůle. Mlčela jsem ne proto, že bych si tě nevážila jako svého pána a snoubence, protože jsem vždy byla a vždy budu tvou věrnou služebnicí toužící vyhovět všem tvým přáním a pocitům. Z hloubi svého srdce a ve jménu Pána, kterého v sobě nosím, tě prosím, abys vůči mně neměnil způsobu svého jednání a soužití. Pán mě neučil svou Matkou proto, aby mi bylo v tomto životě slouženo a abych poroučela, ale proto, abych se stala služebnicí všech a tvou otrokyní poslouchající ve všem tvou vůli. To je má povinnost, můj pane, a mimo ni bych vedla život bez radosti a plný smutku. Je správné, abys mi dal příležitost tuto povinnost plnit, protože to tak Nejvyšší ustanovil. On mi zajistil tvou ochranu a oddanou pomoc, abych mohla žít ve stínu tvé prozíravé starostlivosti a s tvou pomocí se postarat o Plod mého lůna, mého Boha a Pána.“ Těmito a jinými, nejvyšš nežnými a přesvědčivými slovy nejsvětější Marie svatého Josefa uklidnila a on Ji pozvedl ze země, na které klečela, aby se s ní poradil o všem, co bude třeba udělat. Vzhledem k tomu, že byla nebeská Paní při této příležitosti naplněna Duchem svatým, a navíc v sobě jako Matka nosila boží Slovo, které vyšlo z Otce a Ducha svatého, obdržel svatý Josef zvláštní osvícení a plnost boží milosti. Zcela obnoven v horlivosti ducha, řekl:

410. „Požehnaná jsi, Paní, mezi všemi ženami, šťastná a vyvolená přede všemi národy a pokoleními. Buď oslavován Stvořitel nebe a země věčnou chválou, protože z jeho vznešeného královského trůnu zhlédl na Tebe a zvolil si Tě za svůj příbytek a v Tobě jediné naplnil dávná zaslíbení daná patriarchům a prorokům. Ať Ho velebí všechna pokolení, protože v nikom jiném nezvelebil své jméno tak, jako učinil ve tvé pokoře a mě, nejnepatrnějšího ze všech živých, ve své blahosklonnosti vyvolil za svého služebníka.“ Při těchto slovech chvály a dobrořečení byl svatý Josef Duchem svatým osvícen stejným způsobem, jako svatá Alžběta, když odpověděla na pozdrav naší Královny a Paní. Světlo a vnuknutí, které přesvatý snoubenec obdržel, bylo obdivuhodně přizpůsobené jeho důstojnosti a poslání. Nebeská Paní po zaslechnutí slov svatého muže odpověděla chvalozpěvem Magnificat, jak to učinila při návštěvě svaté Alžběty a přidala ještě jiné chvalozpěvy. Byla celá roznicena ve vytržení, vznášela se nad zemí obklopená světlem a proměněná dary slávy.

411. Při této nebeské vizi byl svatý Josef naplněn obdivem a nevýslovnou radostí, protože ještě nikdy neviděl svou nejsvětější Snoubenku v tak velké slávě

a dokonalosti. Nyní Ji viděl s plným a jasným porozuměním, protože mu byla jasně vyjevena naprostá bezúhonnost a čistota Kněžny nebes i tajemství její důstojnosti. Viděl a poznal v jejím panenském lůně lidství božího dítěte i sloučení dvou přirozeností ve věčném Slově. S hlubokou pokorou a úctou se Mu klaněl, uznával Ho jako svého Spasitele a obětoval se jeho Velebnosti. Pán na něho pohlédl s takovou shovívavostí a laskavostí, jako na žádného jiného člověka, protože ho přijal jako svého pěstouna a udělil mu tento titul. V souhlasu s touto důstojností mu byla udělena plnost vědění a nebeské dary, které může a musí křesťanská zbožnost uznávat. Nechci se rozepisovat o nesmírné vznešenosti svatého Josefa, která mi byla zjevena, protože bych tak rozšířila tento životopis nad stanovené meze.

412. Pokud bylo potvrzením velkodušnosti slavného svatého Josefa a neklamným důkazem jeho svatosti, že nepodlehl a nezemřel žalem při pomyšlení na ztrátu milované Snoubenky, je ještě více udivující, že nepodlehl neočekávané radosti z tohoto zjevení pravdivého tajemství spojeného s jeho Snoubenkou. V prvním případě osvědčil vysokou svatost, ve druhém se však ukázal být hodným takových darů, které, pokud by Pán nerozšířil jeho srdce, by nebyl schopen přijmout, ani přežít a snést radost ve své duši. Ve všem byl obnoven a povýšen, aby byl schopen správně pečovat o Tu, která se stala Matkou samého Boha a jeho Snoubenkou, a aby s Ní mohl spolupůsobit v tajemství vtělení a péči o Slovo učiněné tělem, jak budu vypravovat později. Aby byl ještě více způsobilý, a aby lépe přijal za svou povinnost sloužit své nebeské Snoubence, bylo mu oznámeno, že všechny dary a milosti obdržel jen kvůli Ní. Ty, které přijal před zasnoubením, obdržel proto, že byl vyvolen za jejího manžela, a ty po zasnoubení proto, že si toto vyznamenání vysloužil a získal. Také vnímal, s jakou moudrostí s ním naše velká Paní jednala, a to nejen když mu sloužila s tak nedotčenou poslušností a hlubokou pokorou, ale také když ho utěšovala v jeho utrpení, když pro něho vyprošovala milost a pomoc Ducha svatého, skrývajíc s velkou rozvahou své city, a když konejšila jeho zármutek, čímž ho vhodně připravovala pro působení božího Ducha. Stejně jako byla Kněžna nebes nástrojem posvěcení svatého Jana Křtitele a jeho matky, napomáhala také získávání plnosti milosti pro svatého Josefa ve stále větší míře. To vše nejvýš věrný a šťastný muž pochopil a byl za to, jako nejvěrnější služebník, úměrně vděčný.

413. Tato velká a mnohá jiná tajemství spojená s naší Královnou a jejím snoubencem, svatým Josefem, přešli svatí evangelisté mlčením, a to nejen proto, že si přáli uchovat tento poklad ve svých srdcích, ale také proto, že ani nejpokornější Paní, ani svatý Josef o nich s nikým nemluvili. Nebylo ani nutné se o těchto divech

v životopisu Krista, našeho Pána, zmiňovat, protože ten byl sepsán pro ukotvení naší víry v nové Církvi a zákoně milosti. Navíc by takové informace mohly mezi pohany způsobovat mnoho potíží v počátcích jejich obrácení. Obdivuhodná boží prozřetelnost ve svých skrytých a nevyzpytatelných soudech rezervovala tato tajemství pro vhodnější dobu stanovenou boží moudrostí. Přála si, aby po tom, co bude Církev zavedená a katolická víra dobře založená, v době, kdy věřící budou potřebovat přímluvu, pomoc a ochranu své Královny a Paní, mohli věřící z poznání těchto tajemství čerpat nové i staré poklady milosti a útěchy (Mt.13,52). Když si pomocí nového osvětlení uvědomí, jakou milující Matku a mocnou Přímiluvkyni mají v nebi u jejího nejsvětějšího Syna, kterému Otec dal moc soudit (Jan 5, 22), ať se k Ní utíkají o pomoc, jako k jedinému posvátnému útočišti hříšníků. Nechť soužení a slzy Církve samy vydají svědectví, zda nás taková doba utrpení nepostihla v našich dnech, protože její zkoušky nebyly nikdy větší než nyní, kdy ji její vlastní synové, vychovaní na jejích prsou, pronásledují, snaží se ji zničit a promarníjí poklad krve jejího Manžela s větší krutostí, než to dělali její zahořklí nepřátelé. V této krajní nouzi, kdy prolitá krev jejich dětí volá do nebe, a ještě mnohem hlasitěji krev našeho nejvyššího kněze Krista (Žid.12,24) pošlapaná a poskvrněná pod záminkou spravedlnosti volá v úzkostech, co dělají nejvěrnější děti Církve? Proč jsou tak němé? Proč nevolají k nejsvětější Marii? Proč se nedovolávají její podpory a neusilují o její pomoc? Je možné se divit, že pomoc nepřichází, když odkládáme její vyhledání a uznání za pravou boží Matku? Dosvědčuji, že v tomto božím Městě jsou skryta velká tajemství, která máme s živou vírou vyznávat a velebit. Jsou tak velká, že je jejich hlubší poznání vyhrazeno až na dobu po všeobecném zmrtvýchvstání, kdy je všichni svatí poznají v Nejvyšším. Mezitím však, ať zbožní věřící uznávají blahosklonnost jejich nejvyšší milující Královny a Paní při zjevování některých velkých skrytých tajemství prostřednictvím mě, nejvyšší nehodného nástroje, protože jsem byla ve své slabosti a bezvýznamnosti pohnuta k pokusu o tuto práci až jen po opakovaných příkazech a povzbuzování Matky zbožnosti, jak jsem již několikrát uvedla.

Ponaučení, které mi ráčila udělit Královna a Paní nebes.

414. Má dcero, mým záměrem, když ti v tomto životopisu odhaluji tak mnoho posvátných událostí a tajemství, o kterých jsi psala i mnoha jiných, které není možné vyjevit, je, abys je využívala jako zrcadlo mého života a jako nedotknutelná pravidla pro tvé vlastní jednání. Všechna by měla být vyryta do tabule tvého srdce, abych ti tak připomínala učení věčného života a plnila svou povinnost tvé Učitelky. Buď připravena poslouchat a plnit všechny příkazy, jako ochotná a pečlivá žačka, a ať je přitom pokorná péče a bdělost mého snoubence, svatého Josefa, jeho podřízenost

božím vedení a účta k nebeskému osvětlení, pro tebe příkladem. Protože jen díky tomu, že jeho srdce bylo dobře disponované a připravené k uskutečňování boží vůle, byl plností milosti úplně změněn a přetvořen pro poslání, které mu určil Nejvyšší. Ať tě tedy vědomí tvých chyb vede k tomu, aby ses ve vši pokoře podřídila božímu dílu, ne však k tomu, abys ho zneužila jako záminku neplnění toho, co od tebe Pán žádá.

415. Chci ti však při této příležitosti vyjavit oprávněnou výtku a pobouření Nejvyššího vůči smrtelníkům tím, že porovnám jednání lidí s mou pokorou a tichostí, se kterou jsem jednala se svým snoubencem, svatým Josefem, abys to s pomocí božího osvětlení lépe pochopila. Důvodem pokárání, které Pán i já musíme lidem udělit, je nelidská zvrácenost lidí setrvávajících ve vzájemném jednání s tak velkým nedostatkem pokory a lásky. Tím se dopouští tři provinění, které vzbuzují velkou nelibost Nejvyššího, a která způsobují, že Všemohoucí i já jim odpíráme mnoho soucitu. Prvním proviněním je, že i když lidé ví, že jsou všichni dětmi téhož nebeského Otce (Iz.64,7), dílo jeho rukou, utvořené ze stejné přirozenosti, že jsou laskavě živeni a udržováni na živu jeho Prozřetelností, a že jsou syceni u stejného stolu božských tajemství a svátostí, zvláště pak jeho vlastním tělem a krví, zapomínají a pohrdají vším tímto prospěchem a soustřeďují celý svůj zájem na pozemské a nicotné záležitosti, bez příčiny se rozčilují, vyvyšují se s rozhořčením, vytváří sváry a hádky, vyžívají se ve zlehčování a hrubých slovech, ze kterých někdy povstává nejvyšší zlá a nelidská pomsta nebo smrtelná nenávist k sobě navzájem. Druhým proviněním je, že když v důsledku lidské slabosti a nedostatku umrtvení pobídnutí pokušením démona upadnou do některé z těchto chyb, nesnaží se jí hned zbavit, ani se znovu smířit, jak by to měli bratři v přítomnosti spravedlivého Soudce udělat. Tím Ho zapírají jako svého milosrdného Otce a nutí Ho, aby se stal přísným a neúprosným Soudcem jejich hříchů, protože žádná chyba Ho nevyburcuje rychleji k přísnému jednání než hřích msty a nenávisti. Třetím přestupkem, který způsobuje Jeho velké rozhořčení, je, že někdy, když se bratr přichází usmířit, ho ten, který se cítí být uražen, nepřijme a požaduje větší zadostiučinění než to, o kterém ví, že by Pán přijal, a které on sám nabízí na uspokojení boží Velebnosti. Vždyť si všichni přejí, aby je Bůh, který byl nejbolestivěji uražen, přijal a odpustil jim, kdykoli k Němu přistoupí s pokorou a kajícíností, zatímco se ti, kdož jsou jen prach a popel, dožadují pomsty na svých bratrech a nechtějí se spokojit se satisfakcí, kterou sám Nejvyšší ochotně přijímá za jejich vlastní hříchy.

416. Ze všech hříchů, kterých se synové Církve dopouští, nejsou v očích Nejvyššího žádné hroznější, než tyto. Bude to snadněji pochopitelné mocí božského světla a v důraznosti Božích zákonů, které lidem prikazují odpouštět svým bratřím,

i kdyby je sedmdesát sedmkrát urazili. Pokud se bratr proviní mnohokrát každý den, jakmile řekne, že se za to omlouvá, přikazuje Pán tolikrát bratrovi odpustit bez toho, abychom mu prohřešek započítávali. Těm, kteří nejsou ochotni odpustit, hrozí Bůh nejpřísnějším trestem kvůli pohoršení, které tím způsobili. To můžeme vnímat z výhrůžných slov samotného Boha: „Není možné, aby nedocházelo k pohoršení, ale běda tomu, kvůli němuž k nim dochází! Bylo by pro něho lépe, aby mu byl dán na krk mlýnský kámen a aby byl vržen do moře, než aby pohoršil jednoho z těchto maličkých (Lk.17,1-2). To bylo řečeno, aby bylo poukázáno na nebezpečí tohoto hříchu a na obtížnost osvobození od něho, která musí být porovnávána se situací člověka klesajícího do moře s mlýnským kamenem na krku. To poukazuje také na to, že trestem za takový hřích je propast věčného utrpení (Mt.18,9). Proto je příkaz mého nejsvětějšího Syna dobrou radou věřícím, kteří by si měli raději vyrvat oko a useknout ruku, než aby sami sobě dovolili upadnout do zločinu pohoršení těch nejmenších.

417. Ó, má nejdražší dceró! Krvavými slzami bys měla oplakávat zlobu tohoto hříchu! To je hřích, který zarmucuje svatého Ducha (Ef.4,30), který poskytuje pyšný triumf démonům, a který dělá netvory z rozumných tvorů, ze kterých setře obraz věčného Otce! Co je víc nepatřičné, odporné a monstrózní, než vidět zemské tvory, potravu červů a hniloby, povstávat proti sobě v pyše a aroganci? Nemůžeš najít dostatečně silná slova, abys mohla tuto špatnost popsat a přesvědčit smrtelníky, aby se jí báli, a chránili se hněvu Páně (Mt.3,7). Ale ty, nejdražší, chraň své srdce před touto nákazou, vtiskni a vryj si do něho toto nejvyšší prospěšné ponaučení pro tvé vedení. Nikdy si ani na okamžik nemysli, že urážení tvého bližního nebo vzbuzování jeho pohoršení tímto způsobem je jen malé provinění, protože všechny tyto hříchy jsou v očích Boha těžké. Utlum své schopnosti a city, abys mohla co nejpřísněji zachovávat pravidla lásky ke všem tvorům Nejvyššího. Dopřej mi to potěšení, protože si přeji, abys byla v této ctnosti nejvyšší dokonalá. Ukládám ti jako své nejpřísnější pravidlo, abys nikomu ze svých bližních nezavdávala důvod k pohoršení smýšlením, slovy nebo skutky, a abys nedovolovala nikomu ze svých poddaných, a jak dalece můžeš, i jiným osobám ve tvé přítomnosti zraňovat své bližní. Medituj o tom dobře, jak to od tebe požaduji, má nejdražší, protože je toto učení nejvyšší svaté, ale smrtelníky nejméně pochopené. Používej proti těmto vášním jediný prostředek, totiž, působivý příklad mé pokory a mírnosti, účinek upřímné lásky nejen k mému snoubenci, ale ke všem dětem nebeského Otce, které jsem všechny ctíla, a na které jsem pohlížela jako na vykoupené za velkou cenu (I.Petr 1,18-19). S opravdovou věrností a vynalézavou láskou bdí nad svými řeholnicemi. Boží velebnost je bolestně urážena každým, kdo nezachovává tento příkaz, který můj Syn výslovně hlásal

(Jan 15,12) a nazval novým přikázáním, ale nesrovnatelně víc je popouzen k velkému rozhořčení řeholními osobami, které se proti němu proviňují. Mezi nimi je mnoho těch, které mají vynikat jako dokonalé děti Otce a Učitele této ctnosti, ony ji však odhodily, čímž se v jeho očích staly protivnější a odpornější než provinilé světské osoby.

KAPITOLA V.

Svatý Josef se rozhodl plně věnovat službě přesvaté Marii; její chování a jiné podrobnosti ze života Panny Marie a svatého Josefa.

418. Nejvýš věrný Josef po tom, co byl informován o tajemství vtělení, byl naplněn tak vysokým a náležitým smýšlením o své Snoubence, že i když byl vždy svatým a dokonalým, byl změněn v nového člověka. Rozhodl se, že se vůči nebeské Paní bude chovat podle nových pravidel s mnohem větší úctou, jak povím dál. To bylo v souladu s moudrostí světce a dokonalostí jeho Snoubenky, protože svatý Josef osvícený nebeským světlem dobře vnímal, že on je služebník a ona Paní nebe a země. Aby uspokojil svou touhu Ji respektovat a ctít jako boží Matku, kdykoli Ji o samotě potkal nebo s Ní mluvil, dělal to vždy s velkými zevnějšími projevy úcty a v kleče na kolenou. Nechtěl dovolit, aby mu sloužila, aby na něho čekala, nebo aby vykonávala jakoukoli pokornou práci, jako je úklid domu, mytí nádobí a podobně. Všechny tyto činnosti chtěl nejvýš šťastný manžel vykonávat sám, aby nebyla zmenšena její královská důstojnost.

419. Ale nebeská Paní, pokorná mezi nejvýš pokornými, kterou v pokoře nemohl nikdo překonat, dovedla vše zařídít tak, aby zvítězila. Prosila svatého Josefa, aby před Ní nepoklekal, i když to bylo kvůli uctívání Pána, kterého nosila ve svém lůně. Dokud však nebyl Pán vidět, nebyl patrný žádný zevnější rozdíl mezi prokazováním úcty Pánovi a její osobě. Světec se proto nechal přesvědčit a v souladu s přáním Královny nebes pokračoval jen ve chvílích, kdy ho neviděla, v uctívání Pána, kterého nosila ve svém lůně, a také Ji jako jeho Matky, se záměrem je uctít podle dokonalosti každého z nich. Kvůli ostatním pracím a službám došlo mezi nimi k pokorné rozepři. Protože svatý Josef nedokázal překonat přesvědčení, že by bylo nevhodné nechat velkou Královnu a Paní tyto práce vykonávat, snažil se Ji v těchto domácích pracích předstihnout. Jeho nebeská Snoubenka byla naplněna stejnou dychtivostí chopit se

příležitostí před svatým Josefem. Protože se však svatý Josef věnoval těmto pracím v době, kdy se Marie modlila a rozjímal, mařil její stálou touhu mu sloužit a věnovat se všem domácím povinnostem, o kterých si myslela, že přísluší jí jako služce. V tomto svém utrpení se nebeská Paní obrátila na Pána s pokornou stížností a prosila Ho, aby uložil svatému Josefovi nebránit Marii v praktikování pokory, jak toužila. Vzhledem k tomu, že má tato ctnost před božím soudem tak velkou moc a volný přístup, není žádná modlitba, kterou provází, malá. Pokora dodává všem modlitbám účinnost a naklání neměnnou boží bytost ke shovívavosti. Pán vyslyšel Mariiny prosby a nařídil strážnému andělovi blahoslaveného manžela, aby ho takto poučil: „Nemař pokorné snahy Té, která je nejvyšší mezi všemi tvory nebe a země. Zevně jí dovol, aby ti sloužila, vnitřně s Ní jednej s nejvyšší úctou, a vždy a všude uctivej vtělené Slovo. Jeho vůli, stejně jako jeho Matky, je sloužit, a ne si nechat sloužit, čímž chtějí učit svět poznání života a vznešenosti pokory. V některých pracích Ji můžeš pomáhat, ale vždy v Ní uctivej Pána všeho tvorstva.“

420. Poučen tímto příkazem Nejvyššího dovolil svatý Josef nebeské Kněžně praktikovat pokoru, takže oba mohli obětovat Bohu svou vůli. Nejsvětější Marie praktikováním nejhlubší pokory a poslušnosti ke svému snoubenci ve všech skutečných ctnostech, které prováděla bez selhání v nejmenším detailu dokonalosti a svatý Josef poslušností Všemohoucímu i svatými a moudrými rozpaky, když pozoroval sám sebe, jak čeká, aby si nechal posloužit tou, kterou uznával za svou Paní i celého světa a za Matku svého Boha a Stvořitele. Tímto způsobem tento moudrý světec vynahrazoval pokoru, kterou nemohl praktikovat pracemi, které byly nyní přiděleny jeho Snoubence. Připadalo mu, že ho tento řád více pokořuje a naplňuje větší posvátnou bázni. S touto bází sledoval nejsvětější Marii, měl stále na zřeteli Poklad jejího panenského lůna a klaněl se, velebil a chválil Pána. Několikrát se mu, aby odměnil jeho svatost a uctivost, nebo aby obojí povýšil, boží dítě podivuhodným způsobem zjevilo, když Ho viděl v lůně své nejčistší Matky uzavřené jako v nejčistším křišťálu. Svrchovaná Královna rozmlouvala s úžasným světce o vtělení, protože už nyní nemusela být zdrženlivá ve svých nebeských slovech, protože už byl osvícen a poučen o vznešeném tajemství podstatného sjednocení boží a lidské přirozenosti v panenském lůně jeho Snoubenky.

421. Žádný lidský jazyk není schopen opakovat nebeská slova a rozhovory nejsvětější Marie se svatým Josefem. Některé z nich uvedu, jak dalece toho budu schopna, v následující kapitole. Kdo však bude moci popsat účinky, které měly tyto rozmluvy na něžné a zbožné srdce tohoto světce, když viděl, že byl nejen vyvolen

za manžela skutečné Matky svého Stvořitele, ale že mu také sloužila jako nejnižší otrokyně, zatímco on Ji viděl ve stejné chvíli povznesenou ve svatosti a důstojnosti nad úroveň všech serafů, nad kterou už je jen Bůh? Pokud boží pravice obohatila požehnáním Obed-Edomův dům za to, že v něm po několik měsíců přechovával obraznou archu Starého Zákona (I.Kron.13,14), jakým velkým požehnáním zaplavil asi svatého Josefa, kterému světil skutečnou Archu ukrývající samého Zákonodárce? Štěstí tohoto světce bylo jedinečné! A to nejen proto, že měl u sebe ve svém domě jemu svěřenou živou a pravou archu Nového Zákona, oltář, oběť a chrám, ale také proto, že o vše náležitě pečoval a jako věrný sluha (Mt.24,45), jmenovaný samým Pánem pro jeho rodinu, v pravý čas jako nejvěrnější opatrovník zabezpečoval všechny její potřeby. Ať ho všechna pokolení a všichni lidé uznávají, dobrořečí mu a velebí jeho zásluhy, protože si Nejvyšší nikoho jiného neoblíbil ve stejné míře jako jeho. Já, nehodný a bídný červ, ve světle tak úctyhodných tajemství chválím a velebím Pána Boha a vyznávám, že je svatý, spravedlivý, milosrdný, moudrý a obdivuhodný v přípravě všech svých velkých skutků.

422. Skromný, ale požehnaný domek svatého Josefa měl tři světnice, které zabíraly skoro celý jeho prostor a vytvářely výhradní obytný prostor těchto dvou snoubenců, kteří neměli žádného sluha ani služku. V jedné místnosti svatý Josef spal, ve druhé pracoval a měl své tesařské nářadí, třetí pak obvykle obývala a jako ložnici využívala Královna nebe. Bylo v ní lůžko, které zhotovil svatý Josef. Toto uspořádání zachovávali od svého zasnoubení a ode dne, kdy do tohoto svého obydlí přišli. Před tím, než poznal důstojnost své Snoubenky a Paní, vcházel svatý Josef do její světnice zřídka, protože když byla Marie v ústraní, byl zaměstnán svou prací. Do její světničky vcházel, jen když bylo nutné se s Ní o něčem poradit. Ale po tom, co se dozvěděl o svém štěstí, se tento svatý muž více staral o její blaho a proto, aby obnovil radost svého srdce, začal za svrchovanou Paní přicházet častěji, aby Ji navštívil a přijal její pokyny. Vždy však k Ní přicházel s nehlubší pokorou a uctivou bázni, a než promluvil, opatrně zjišťoval, čím je zaměstnaná. Mnohokrát Ji viděl v extázi vznášející se nad zemí a zářící oslnivým světlem, jindy Ji zastihl ve společnosti andělů, se kterými rozmlouvala, anebo Ji viděl ležet tváří na zemi v podobě kříže, jak rozmlouvá s Pánem. Její nejvyšší šťastný manžel byl účastníkem těchto milostí. Kdykoli Ji však zastihnul takto zaměstnanou nebo v takovém stavu, neodvažoval se jít dál, ale jen Ji s hlubokou úctou pozoroval. Tak docházelo k tomu, že si zasloužil někdy slyšet líbezný zvuky nebeské hudby, kterou andělé svou Královnou obveselovali, a cítil nádhernou vůni, která ho utěšovala a zcela naplňovala jásotem a radostí ducha.

423. Oba svatí manželé žili ve svém domě sami, protože, jak jsem řekla, neměli žádné služebnictvo, a to nejen kvůli své pokoře, ale také proto, aby mohli náležitě před svědky ukrývat divy, ke kterým u nich docházelo a které se neměly dostat na veřejnost. Proto Kněžna nebes neopouštěla svého obydlí, kromě velmi naléhavých důvodů při službě Bohu anebo bližním. Kdykoli bylo něčeho zapotřebí, požádala tu šťastnou sousedku, která, jak jsem se dříve zmínila, pomáhala svatému Josefovi, když byla Panna Marie na návštěvě v Zachariášově domě. Tato žena byla blahoslavenou Marií dobře odměněna, nejen že se ona sama stala velmi svatou a dokonalou, ale i celá její domácnost a rodina byla požehnána mocí Královny a Paní světa. Nejsvětější Marie ji navštívila, když byla nemocná a ji i její rodinu obohatila hojným nebeským požehnáním.

424. Svatý Josef neviděl nikdy svou Snoubenku spát, ani z vlastní zkušenosti nevěděl, jestli kdy vůbec spala, i když Ji prosil, aby si trochu odpočinula, zvláště pak v době jejího posvátného těhotenství. Místem odpočinku nebeské Kněžny bylo prosté lůžko, které, jak jsem řekla, zhotovil svatý Josef. Na něm byly pokrývky, které Ji posloužily během krátkého a svatého spánku. Její spodní ošacení tvořila jakási tunika, zhotovená z bavlny, ale měkčí než obvyklá látka. Tuto tuniku nikdy neměnila od doby, kdy odešla z chrámu, přičemž se tunika nikdy nerozedrala, nezestárla ani neznečistila. Neviděl ji nikdy žádný člověk, a ani svatý Josef nevěděl, že takový šat nosí, protože on na Ní neviděl nikdy nic jiného, než její svrchní šaty, které mohl vidět každý jiný člověk. Tyto svrchní šaty, jak jsem již řekla (svazek I., č.400) , byly šedé, a pouze je a pokrývku hlavy tu a tam změnila, a to ne proto, že by se ušpinily, ale proto, aby touto výměnou od sebe odvrátila nežádoucí pozornost. Nic z toho, co nosila na svém přecistém, panenském těle se neušpinilo ani neobnosilo, protože se nikdy nepotila, ani nebyla podrobena jiným trestům, kterými jsou postižena hříchem obtížená těla Adamových dětí. Marie byla v každém ohledu nejvýš čistá a díla jejích rukou byla jako křišťálové ozdoby. Se stejnou péčí se starala o čistotu šatů a dalších potřeb svatého Josefa. Pokrmy, které jedla, byly velice omezené co do pestrosti i množství, ale každý den vždy něco se svým snoubencem pojedla. Nikdy nejedla maso, i když ho svatému Josefovi připravovala. Marie jedla ovoce, ryby, obvyklý chléb a vařenou zeleninu. To vše však požívala jen v určité míře a váze, pouze tolik, kolik bylo zapotřebí pro výživu těla a udržení přirozené teploty bez jakéhokoli nadbytku, který by mohl škodit tělu. Stejně pravidlo dodržovala i v pití, i když její vroucí činy lásky často doprovázel nadpřirozený žár. Toto pravidlo, pokud jde o množství stravy a její výživnost, dodržovala celý život, i když se v pestrosti jídla přizpůsobovala různým okolnostem vyžadujícím změnu, jak budu vypravovat později.

425. Ve všem projevovala nejčistší Marie nejvyšší dokonalost, bez jakýchkoli chyb nebo nedostatků milosti, a všechny její skutky, přirozené i nadpřirozené podstaty dosahovaly vrcholu dokonalosti. Avšak slova selhávají, když to mám popsat. Proto nejsem nikdy spokojená, když vidím, že má slova ani zdaleka nevystihují to, co vidím, a jak je tento vznešený tvor daleko dokonalejší než mohu vyjádřit. Neustále mě zarmucuje má nedostatečnost a jsem nespokojená se svými omezenými výrazy a popisy, a obávám se, abych se neodvažovala dělat víc, než bych měla, když se snažím vykonat to, co daleko přesahuje mé síly. Ale síla poslušnosti mě pobízí jakousi neznámou sladkou mocí, která rozptyluje mou nerozhodnost, podněcuje mou zaostalost a povzbuzuje mě, abych čelila velikosti mého úkolu a nedostatku mých schopností. Pracuji pod poslušností, a přesto doufám ve velký zisk. Poslouží mi to také jako omluva.

Ponaučení, které mi dala Královna nebes, nejsvětější Marie.

426. Má dcero, přeji si, abys ve škole pokory, kterou je pro tebe celý můj život, byla pilná a snaživá, což by mělo být tvou první a hlavní starostí. Pokud se budeš chtít těšit ze sladkého Pánova objetí, zajisti si jeho přízeň a osvoj si poklad světla, který je skrytý před pyšnými (Mt.11,25), protože bez pevného základu pokory není možné takový poklad svěřit žádnému člověku. Buď tvoji ušlechtilou snahou pokořovat se ve všem, v mínění o sobě i v myšlenkách, tak abys svými zevními skutky pravdivě ukazovala pokoru svého nitra. Musí to být předmětem zahanbení i pobídkou k pokoře pro tebe i pro všechny duše, jež mají Pána za svého Otce a Ženicha, když vidí, že domýšlivost a pýcha světské moudrosti je silnější v těch, jež jsou jí oddáni, nežli je pokora a pravé sebepoznávání v dětech světla. Pozoruj bdělost, neúnavné studování a péči snaživých a podnikavých lidí. Viz, jak se namáhají, aby byli ve světě ctěni, snaží se bez ustání, ač jejich snaha je marná a bezcenná; jak se zevně chovají podle klamného mínění, jež mají o sobě; jak se vydávají za to, čím nejsou a jak se namáhají, aby pomocí takových klamných úskoků dosáhli pokladů, jichž, ač jsou to jen pozemské poklady, nezasluhují. Proto by to mělo zarážet a zahanbovat dobré, že podvod a klam pobízí syny zatracení s větší silou, než pobízí pravda vyvolené; že je na světě tak poměrně malý počet těch, kteří dychtí prospívat ve službě svého Boha a Stvořitele, oproti počtu takových, kteří slouží marnosti; a že je tak málo vyvolených, ačkoli jsou všichni povoláni (Mat.20,16).

427. Snaž se tedy, má dcero, dělat pokroky v tomto učení pokory a získat pro sebe palmu vítězství v této ctnosti mezi dětmi temnoty. V protikladu k jejich pýše studuj, co jsem dělala, abych přemohla temnotu tohoto světa snahou o pokoru. Pán i já si přejeme, abys v tom byla velice moudrá a zdatná. Nenech si ujít žádnou příležitost k praktikování pokory a nedovol nikomu, aby tě o ně připravil. Pokud se ti těchto příležitostí nedostává a jsou vzácné, vyhledávej je a pros Boha, aby ti je seslal, protože jeho Velebnost potěší, když vidí tento druh úzkosti a ctižádosti v tom, po čem tak touží. Už jen kvůli uspokojení Boha bys měla být, jako dcera jeho domu a nevěsta, snaživá a úzkostlivá při vykonávání pokory, protože tě v tom sama lidská ctižádost naučí nebýt nedbalou. Všimni si, co dělá žena ve své domácnosti a rodině proto, aby rodině prospěla a povznesla ji, a jak v tom ohledu nepromarní žádnou příležitost. Nic se jí nezdá být příliš obtížné, a když se něco, byť sebe menšího, ztratí, je kvůli tomu velice rozrušená (Lk.15,8). To vše působí světská chamtivost, a neexistuje jistě žádný důvod, proč by měla být nebeská moudrost méně plodná nebo opatrná na přijaté dary. Proto si přeji, abys nikdy nestrpěla nějakou nedbalost nebo zapomnitelivost ve věcech, které se tě tolik týkají, anebo abys promarnila nějakou příležitost k praktikování pokory a práce na oslavu Pána. Hledej a usiluj jako věrná dcera a nevěsta o získání jeho darů a čerpání zásluh. Pak podle své touhy nalezněš milost v Pánových a mých očích.

KAPITOLA VI.

Některé výroky a rozhovory nejsvětější Marie a svatého Josefa o božích věcech a jiné podivuhodné události.

428. Než byl svatý Josef poučen o tajemství vtělení, využívala Kněžna nebe vhodné příležitosti k předcítání některých míst z Písma svatého, zejména z proroků a ze žalmů. Jako nejvyšší moudrá učitelka mu je také vysvětlovala, přičemž jí její svatý snoubenec, který byl skutečně schopný v nich obsažené vznešené pravdy pochopit, pokládal mnoho otázek, a byl překvapen a potěšen nebeskými odpověďmi jeho Snoubenky, takže oba střídavě chválili a velebili Pána. Když se však o tomto velkém tajemství dozvěděl, hovořil s naší Královnou jako s osobou, která měla být pomocnicí v obdivuhodném díle a tajemství našeho vykoupení. Nyní mohli otevřeněji a jasněji diskutovat o božských prorocích a věštách týkajících se početí Slova panenskou Matkou, o jeho narození, výchově a přesvatém životě. Všechny tyto věci přesvatá Panna diskutovala a vysvětlovala, přičemž předem naznačovala směr jejich jednání,

který budou sledovat, až přijde vytoužený den narození Dítěte, kdy Ho bude držet ve svém náručí, kojít Ho u svých prsou svým panenským mlékem, a kdy se bude také svatý snoubenec podílet na tomto největším požehnání smrtelníků. Jen o jeho umučení, smrti a o výročí Izaiáše a Jeremiáše mluvila moudrá Královna méně často. Protože její snoubenec měl nejvýš laskavé a něžné srdce, myslela si, že bude nejlepší nediskutovat a nepředjímat to, co už si on sám pamatoval z výroků starých pisatelů o příchodu a utrpení Mesiáše. Nejvýš moudrá Panna také čekala, až sám Pán podrobněji zjeví, co se má stát, nebo až Ona v tomto ohledu pozná lépe boží vůli.

429. Její nejvýš věrný a požehnaný manžel byl jejími něžnými slovy a rozhovory zcela roznícen a se slzami radosti nebeské Snoubence řekl: „Je to možné, že ve tvém nejvýš ctnostném náručí uvidím svého Boha a Vykupitele? Že Ho budu moci slyšet, dotýkat se Ho, že se mé oči budou moci dívat na jeho božskou tvář, a že pot mého čela bude tak požehnaný, aby se řinul v jeho službě a pro zajištění jeho obživy? Je možné, že s námi bude žít, a že s Ním budeme jíst u jednoho stolu, a že s Ním budeme rozmlouvat? Odkud ke mně přichází toto velké štěstí, které si nikdo nikdy nemůže zasloužit? Ó, jak lituji, že jsem tak chudý! Kéž bych vlastnil ty nejbohatší paláce pro jeho potěšení a mohl Mu nabídnout mnoho pokladů!“ Svrchovaná Královna mu na to odpověděla: „Můj pane a snoubenče, je zajisté mnoho důvodů, aby se tvé přání vztahovalo na všechny možné náležitosti přijetí tvého Stvořitele, ale tento velký Bůh a Pán si nepřeje přijít na svět s nádhernou okázalostí bohatství a královskou slávou. On nic z toho nepotřebuje (Žl.15,2), a ani nepřichází z nebe kvůli takovým marnostem. On přichází, aby vykoupil svět a vedl lidi po cestě věčného života (Jan 10,10), a to je třeba udělat prostřednictvím pokory a chudoby. V pokoře a chudobě si přeje být zrozen, chce v nich žít a zemřít, aby zlomil v lidských srdcích pouta chamtivosti a pýchy, které jim brání v dosažení blaženosti. Proto si vybral náš chudý a skromný dům a nepřál si, abychom byli bohatí zjevnými, klamnými a pomíjivými statky, které jsou jen marností nad marností a trápením ducha, a které jen tíží a zatemňují rozum (Sir.1,22).“

430. Jindy světec žádal nejčistší Paní, aby ho naučila povaze a podstatě ctností, zejména pak lásce k Bohu, aby věděl, jak se má chovat k Nejvyššímu, který se stal člověkem, a aby nebyl odmítnut, jako neužitečný a neschopný služebník. Královna a Učitelka ctností vyhověla jeho žádosti a vysvětlila mu povahu pravých ctností a způsob jejich uplatnění v celé jejich dokonalosti. Tyto rozhovory však vedla s tak velkou pokorou a taktem, že se nezdála být Učitelkou svého snoubence, i když ji skutečně byla. Dařilo se jí udělovat poučení pod rouškou prostého hovoru nebo

promluvy k Pánovi, nebo jindy kladla svatému Josefovi otázky, které samy naznačovaly řešení. Za všech okolností uměla zachovat svou nejhlubší pokoru, a nepřipustila, aby s ní bylo byt' nejmenší gesto v rozporu. Tyto střídající se hovory a četba z Písma svatého byly podle potřeby přerušovány ruční prací. Nejenže se práce svatému Josefovi díky obdivuhodným slovům soucitu naší Paní nezdála být tak tvrdá a únavná, ale se svým výjimečným taktem dokázala předávat poučení, takže se jeho ruční práce stávala spíše praktikováním ctností, než ruční prací. Nejvýš mírná Holubička s prozíravostí nejmoudřejší Panny poskytovala své útěchy odkazováním na pozeňnané ovoce práce. Podle svého citění se pokládala za nehodnou podpory svého manžela, a cítila se být stále dlužnicí za pot svatého Josefa jako ta, která přijímá velkou almužnu a nejvýš štědrý dar. Všechny tyto úvahy v ní probouzely pocity velké vděčnosti, jako by byla nejméně užitečným tvorem na světě. Přestože nemohla pomáhat svatému Josefovi v jeho živnosti, protože to bylo nad síly ženy a nevhodné pro skromnost a ústraní Královny nebes, pomáhala mu se vším, s čím mohla, jako pokorná služebnice, protože její rozvázná pokora a vděčnost by nestrpěla menší splácení věrné služby svatého Josefa.

431. Kromě jiných obdivuhodných příhod, které se udály ve spojitosti s jeho soužitím s nejsvětější Marií v období jejího těhotenství, byla jedna, kdy svatý Josef jednoho dne uviděl kolem Ní hejna ptáků, která se slétla, aby uctila Královnu a Paní všeho tvorstva. Ptáčci Ji obklopili, jako by vytvořili sbor a pozvedli své hlásky v písniích lahodné harmonie, neméně obdivuhodné, než jejich návštěva nebeské Paní. Svatý Josef, který dosud takový div nikdy neviděl, proto plný obdivu a radosti řekl své svrchované Snoubence: „Je možné, má Paní, aby tito prostí ptáci a nerozumní tvorové lépe chápali a plnili své povinnosti než já? Jistě je rozumné, abys mi, když Tě oni uznávají, ctí a slouží Ti podle svých možností, dovolila konat to, k čemu mě ve tvé službě zavazuje povinnost.“ Nejčistší Panna mu odpověděla: „Můj pane, chováním těchto malých ptáčků nám Stvořitel nabízí mocnou pohnutku k tomu, abychom důstojně využívali všechny své síly a schopnosti k jeho chvále tak, jako oni poznávají a uznávají svého Stvořitele v mém lůně. Já jsem však jen tvor, a proto nezasluhuji žádnou úctu, ani by to nebylo správné, abych ji přijímala. Mou povinností je přimět všechny bytosti chválit Nejvyššího, protože On shlédł na mě, svou služebnici (Lk.1,48), a obohatil mě božskými poklady.“

432. Nezřídka se také stávalo, že se nebeská Paní a její snoubenec octli v takové chudobě a bez prostředků, že nemohli zajistit ani své nejnnutnější životní potřeby, protože byli nejvýš štědrí při obdarovávání chudých a nikdy se nesnažili se úzkostlivě

předzásobovat potravou nebo oblečením (Mt.6,25), jako jsou to zvyklé dělat bázlivé a chamtivé děti tohoto světa. Pán vše uspořádal tak, aby víra a trpělivost jeho nejsvětější Matky a svatého Josefa nebyla marná, protože tato nouze byla zdrojem jedinečné útěchy naší Paní nejen proto, že milovala chudobu, ale také kvůli své obdivuhodné pokoře. Sama se považovala za nehodnou životních potřeb a měla za to, že právě Ona má trpět jejich nedostatkem víc než všichni ostatní. Proto velebila Pána za tuto chudobu v míře, ve které ji pocítovala, zatímco Nejvyššího prosila o zajištění potřeb svatého Josefa, tohoto svatého a spravedlivého muže, který je hoden této pomoci Všemohoucího. Pán na své chudé zcela nezapomněl (Žl.73,19), protože zatímco jim umožnil praktikovat ctnosti a získat zásluhy, dával jim také potravu v pravý čas (Žl.144,15). To jeho Prozřetelnost zajišťovala různými způsoby. Někdy pohnul srdce jejich sousedů a známých, aby přinesli nějaký dobrovolný dar nebo zaplatili nějaký dluh. Jindy a obvykleji jim ze svého domu poslala pomoc svatá Alžběta, protože od doby, kdy v jejím domě žila Královna nebes, trvala tato zbožná žena na občasném zasílání darů, což pokorná Kněžna vždy splácela tím, že na oplátku Alžbětě poslala nějakou svou ruční práci. V některých případech, pro větší oslavu Nejvyššího, využila blahoslavená Paní ji svěřenou moc Paní všeho tvorstva a nařídila nebeskému ptactvu, aby přineslo ryby z moře nebo plody z pole, přičemž ptactvo plnilo její příkazy i v nejmenších detailech. Někdy ptáci přinášeli v zobáčích také chleba, který pro ně Pán opatřil. Mnohokrát byl její přešťastný snoubenec, svatý Josef, svědkem takových událostí.

433. V jiných potřebách jim v některých situacích obdivuhodným způsobem pomohli svatí andělé. Abychom správně pochopili některé velké zázraky, ke kterým došlo v důsledku služby andělů nejsvětější Marii a svatému Josefovi, je třeba vzít do úvahy velkodušnost a šlechetnost světcovy víry, protože u něho byly tyto ctnosti tak velké, že ani stín chamtivosti nebo nenasytosti nemohl vstoupit do jeho duše. I když pracoval pro ostatní stejně, jako jeho nebeská Snoubenka, nežádal nikdy o mzdu, ani neurčoval cenu své práce a nevyžadoval zaplacení těchto služeb. Nepracoval pro zisk, ale z poslušnosti na požádání nebo z lásky. Ponechával pak plně na vůli svých zaměstnavatelů vyplacení mzdy, kterou nepřijímal jako odměnu za svou práci, ale jako dobrovolnou almužnu. To byla dokonalost svatosti, které se svatý Josef naučil od nebeského příkladu, který mu v jeho domě dávala nejsvětější Panna. Vzhledem k této skutečnosti docházelo někdy k tomu, že pokud Josef nedostal za svou práci zaplacení, trpěl naprostým nedostatkem potravin a jiných životních potřeb, pokud se o ně Pán nepostaral. Jednoho dne se stalo, že minula hodina určená k jídlu bez toho, aby měli

v domě něco k jídlu. Velice dlouho se pak modlili, děkovali Pánu za toto strádání a doufali, že otevře svou všemohoucí ruku (Žl.144,16). Mezitím andělé připravovali jídlo a položili na stůl nějaké ovoce, nejbělejší chléb a ryby, obzvláště pak jakýsi druh zavařeniny nebo želé obdivuhodné a výživné sladkosti. Po dokončení příprav někteří andělé zavolali svou Královnu a jiní jejího snoubence svatého Josefa. Oba pak vyšli ze svého odděleného ústraní, a pod dojmem pomoci poskytnuté nebem se slzami vroucí vděčnosti děkovali Nejvyššímu a jedli připravené pokrmy. Po požití pokrmů vznešenými písněmi chválili a oslavovali Všemohoucího.

434. K mnoha podobným událostem docházelo v domě nejsvětější Marie a jejího snoubence téměř každý den. Protože byli sami a nebylo nutné tyto zázraky skrývat před zraky svědků, nerozpakoval se Pán je konat pro své milé, kteří byli pověřeni spoluprací na nejkrásnějším díle jeho mocné ruky. Přála bych si poznamenat, že pokud říkám, že Marie zpívala chvalozpěvy, a to buď sama, společně se svatým Josefem nebo s anděly, míním tím, že zpívala jako svatá Anna, matka Samuelova, nebo jako Mojžiš, Ezechiáš a jiní proroci, když jim Pán udělil velké milosti. Pokud by byly všechny chvalozpěvy (Sam.1,2; Dt.32,1; etc.), které Královna nebe složila a zpívala, zaznamenány, byl by jich objemný svazek a jejich obsah by způsobil na světě neslýchané divy.

Ponaučení, které mi udělila stejná Královna a Paní.

435. Velmi milovaná dcero, přeji si, aby v tobě bylo mnohokrát obnoveno učení Páně a abys začala poznávat hlas (Mdr.1,7) tak, abys vnímala (a s tebou všichni smrtelníci) nebezpečný klam a zvrácenou úctu, ve které mají jako milovníci lži pomíjející a viditelné statky (Žl.4,3). Kolik lidí není fascinováno svou bezmeznou chamtivostí? Zpravidla všichni vkládají své naděje do zlata a hmotného bohatství, a pro jeho rozmnožení napínají všechny síly své přirozené bytosti. Tak na tyto marnosti spotřebovávají drahocenný čas celého svého života, který jim byl dán proto, aby si zajistili věčný odpočinek a štěstí. Ztrácí se v těchto temných bludištích a zmatcích, jako by nevěděli nic o Bohu a jeho Prozřetelnosti, protože je ani nenapadne, aby Ho žádali o to, po čem touží, a nemírní své touhy tak, aby byli schopni prosit a doufat v to, co žádají z jeho rukou. Tím ztrácí vše, protože důvěřují lživým a klamným vyhlídkám svého vlastního úsilí. Tato slepá chamtivost je kořenem veškerého zla (I.Tim.6,10), protože Pán popuzený tak velkou zvráceností dovoluje smrtelníkům, aby zabředli do odporného otroctví lakoty, ve kterém se jejich rozum zatemní a vůle

zatvrdí. Brzy Nejvyšší odejme pro přísnější potrestání tak odporným tvorům svou laskavou péči, a odepře jim svou otcovskou ochranu, takže je nechá klesnout do největšího neštěstí, jaké může člověka v tomto životě potkat.

436. I když je pravdou, že očím Páně nemůže zůstat nic skryté (Žl.137,6), připravují se hříšníci a nepřatelé jeho zákona Jeho urážením o laskavou pozornost a péči jeho Prozřetelnosti a jsou ponecháni svým vlastním touhám (Žl.80,13). Přestanou pociťovat otcovskou předvídavost, kterou se vyznačují ti, kteří se spoléhají na Pána. Ti, kteří se spoléhají na své vlastní snažení a na zlato, kterého se mohou dotýkat a cítit ho, budou sklízet ovoce svých nadějí. Avšak tak daleko, jako je vzdálena boží Podstata a Moc od nízkosti a omezenosti smrtelníků, tak daleko jsou vzdálené výsledky lidské chamtivosti od pomoci a ochrany věčné Prozřetelnosti (Žl.17,31), kterou poskytuje pokorným, kteří mu důvěřují. Na ty jeho Velebnost shlíží s nejlaskavější láskou, nachází v nich zalíbení, vyživuje je u svých prsou a věnuje pozornost jejich přáním a potřebám. Já a můj svatý snoubenec Josef jsme byli chudí a občas jsme trpěli velkou nouzí, která však nikdy nepůsobila tak mocně, aby v našich srdcích zplodila nákazu lakoty. Zajímala nás výhradně sláva Nejvyššího, přičemž jsme se zcela spoléhali na jeho nejvyšš věrnou a něžnou péči. Právě to, jak jsi pochopila a popsala, ho těšilo natolik, že nám v naší nouzi pomáhal různými způsoby, a že dokonce andělům přikázal, aby nám pomáhali a připravovali pokrm.

437. Tím však nechci říct, že by se smrtelníci měli podvolovat lenosti a nedbalosti (Žl.48,7). Naopak, je spravedlivé, aby všichni pracovali, protože nicnedělání je také velká a velice trestuhodná chyba. Volnost ani starostlivost nesmí být neuspokojená, tvor nemá spoléhat ani na své vlastní síly, ani dusit boží lásku úzkostmi, ani usilovat o víc než nutné a střídme živobytí. Neměl by se také bát, že mu boží Prozřetelnost neposkytne, co potřebuje, a také by se neměl znepokojoval nebo ztrácet naději, když se zdá, že Stvořitel svou pomoc odkládá. Stejně by se ten, kdo je bohatý (Sir.31,8), neměl stranit veškeré námahy a zapomínat, že je člověkem stvořeným pro práci a námahu. Bohatství stejně jako nouze musí být prisuzovány Bohu a mají být využívány svatým a zákonitým způsobem k oslavě Stvořitele a Vládců všech věcí. Pokud by lidé dodržovali toto pravidlo, nezůstával by nikdo bez pomoci Pána, který je pravým Otcem, a ani by nebyl chudý sváděn ke hříchu chudobou, ani bohatý blahobytem. Od tebe, má dcero, vyžadují zachovávání těchto pravidel a skrze tebe si je přeji vštípit také do srdcí ostatních smrtelníků. Zvláště je však musíš vštípit všem svým poddaným a říci jim, aby se neznepokojovali a nestrachovali, když trpí nedostatkem, ani se příliš nestarali o to, co budou jíst a do

čeho se budou oblékat (Mt.6,25), ale aby se svěřili Nejvyššímu a jeho prozřetelnosti. Pokud budou opětovat jeho lásku, ujistíuji je, že nebudou nikdy trpět nedostatkem toho, co je nezbytné. Nabádej je také, aby se jejich slova a rozhovory neustále točily kolem svatých a božských věcí, které slouží ke chvále a oslavě Pána, podle učení Bible a svatých spisů. Ať jsou jejich rozhovory v nebi (Flp.3,20) s Nejvyšším a se mnou, jejich Matkou a Představenou, a ať ve společnosti andělů napodobují jejich svatou lásku.

KAPITOLA VII.

**Přesvatá Marie připravuje plenky a prádélko pro boží Dítě, s vroucí
touhou po jeho narození.**

438. Božské těhotenství Matky věčného Slova již dospělo do pokročilého stavu. I když věděla, že pro čas jejího porodu musí být připravené potřebné příkrývky a prádlo, přála si ve všem jednat v plnosti nebeské moudrosti. Protože chtěla splnit všechny povinnosti poslušné a věrné služebnice, neodvažovala se zařizovat nic bez povolení a schválení Pána a svého svatého snoubence. I když mohla jednat ve věcech, které se týkaly jejího poslání vyvolené Matky a jejího nejsvětějšího Syna, samostatně, přesto nechtěla podniknout nic bez toho, aby si o tom promluvila se svatým Josefem. Proto mu řekla: „Můj Pane, nastal čas pro přípravu věcí nezbytných pro narození mého nejsvětějšího Syna. Přestože si jeho Majestát přeje, aby byl považován za jedno z lidských dětí, když se pokořuje a chce s nimi trpět, bylo by spravedlivé, abychom Ho uznali za svého Boha, pravého Krále a Pána naší oddanou službou a tím, že se starostlivě připravíme na uspokojení jeho dětských potřeb. Pokud mi dáš svolení, začnu připravovat pokrývky a prádélko pro jeho ochranu před chladem. Už jsem utkala kus plátna, které může posloužit za jeho první plenky. Ty, můj pane, se snaž obstarat nějakou měkkou vlněnou tkaninu prosté barvy, ze které bych mohla zhotovit ostatní pokrývky, a později utkám jemu přiměřenou, nesešivanou tuniku. Aby nedošlo k žádnému pochybení, obětujeme zvláštní modlitby, ve kterých poprosíme Pána, aby nás vedl správnou cestou, abychom poznali jeho vůli a splnili jeho přání.“

439. „Má Snoubenko a Paní,“ odpověděl svatý Josef, „pokud bych mohl posloužit svému Pánovi a Bohu svou vlastní krví a splnit tak tvé příkazy, ochotně bych ji prolil v nejděsivějších mukách. Protože to však nemohu udělat, kéž bych byl aspoň velice bohatý, abych mohl nakoupit nejdražší látky, které bych Ti mohl při této příležitosti nabídnout. Jen přikáž, co je třeba, protože Ti chci sloužit jako tvůj

služebník.“ Oba se odebrali k modlitbě, přičemž každý zvlášť uslyšel odpověď Pána, který zopakoval to, co nejvyšší Královna už mnohokrát slyšela a co bylo nyní předáno jejímu sluchu i sluchu svatého Josefa: „Přišel jsem z nebe na zem, abych oslavil pokoru a znevážil pýchu, poctil chudobu a opovrhnul bohatstvím, zničil marnivost a potvrdil pravdu, a abych posílil důstojnou hodnotu práce. Proto je mnou vůlí, abyste se mnou zevně jednali podle pokorného postavení, které jsem přijal, jako bych byl přirozeným dítětem vás obou, a abyste mě niterně uznávali za Syna mého věčného Otce a prokazovali mi úctu a lásku, jako Bohočlověku.“

440. Povzbuzeni tímto božím hlasem, hledali nejmoudřejší způsob soužití s božím dítětem. Nejsvětější Marie a Josef se spolu radili, jak by mohli skrývat nejvyšší ušlechtilou a dokonalou úctu, kterou tvorové vždy prokazují pravému Bohu, jednáním, které se mělo očím světa jevit jako chování jeho přirozených rodičů, protože takový měl být úsudek světa a chování, které jim nařídil sám Pán. Když pak dospěli ke shodě, žili podle toho příkazu Páně tak dokonale, že byli předmětem obdivu celého nebe. Více o tom povím v odstavcích 506, 508, 536, 545. Oba se shodli na tom, že omezené prostředky, jak jim jejich chudoba dovolí, vynaloží na službu božímu dítěti, aniž by při tom zabíhali do krajnosti anebo něco opomíjeli, protože tajemství Krále mělo být skryté v pokorné chudobě, i když mu současně chtěli prokazovat svou vroucí lásku, jak dalece to bude možné. Svatý Josef vyměnil některé své výrobky za dva kusy vlněné tkaniny, takové, jaké si jeho nebeská Snoubenka přála. Jedna byla bílá a druhá zbarvená morušově s příměsí šedé, přičemž obě tkaniny byly nejlepší jakosti, jakou mohl sehnat. Z nich nebeská Královna pro svého nejsvětějšího Syna ušila první malé šaty, zatímco z kusu plátna, které sama utkala, zhotovila plenky a košílky. I když bylo plátno ručně tkané, bylo velice jemné. Marie na něm začala pracovat ode dne, kdy vstoupili do svého domu v Nazaretě a měla v úmyslu ho darovat chrámu. I když by mohlo sloužit mnohem vyššímu účelu, darovala vše, co zbylo po dokončení výbavy božího dítěte, chrámu v Jeruzalémě, jak původně zamýšlela. Všechny věci a pokrývky pro boží dítě zhotovila naše slavná Paní vlastnoručně, přičemž při střihání a šití klečela a prolévala slzy nevýslovné zbožnosti. Svatý Josef nasbíral květiny a byliny, které mohl najít. Z nich a také z jiných vonných látek extrahovala horlivá Matka vonný výtažek, kterým pokropila posvátné roucho Toho, který se obětoval, a kterého očekávala. Pak ho složila a uložila do truhlice, ve které ho pak vzala s sebou, jak budu vypravovat později.

441. Všechny tyto skutky Kněžny nebe nesmíme vnímat jako činy bez života, suché a prázdné, jak je zde uvádím, ale jako skutky jedinečné milosti a půvabu, plné

svatosti a vznešených zásluh, plné velké dokonalosti, kterou nemůže lidský rozum pochopit, protože Ona všechny tyto práce vykonávala jako Matka moudrosti a Královna všech ctností. Při přípravě na příchod nejsvětějšího lidství jejího Syna na tento svět slavila posvěcení živého božího chrámu. Svrchovaná Královna chápala lépe než všichni ostatní tvorové nevýslovnou velikost tajemství vtělení Boha a jeho příchodu na tento svět. Ne v duchu pochybností, ale roznicené lásky a úcty často opakovala Šalamounova slova, která pronesl, když stavěl chrám: „Bude však Bůh opravdu bydlet s lidmi na zemi? Hle, nebesa a nebesa nebes ho nemohou obsáhnout, tím méně lidské tělo, které je utvořené v mém lůně?“ Ale pokud byl Šalamounův chrám, pouhé místo, kde měl Bůh vyslechnout přednášené prosby, postaven a zasvěcen za cenu tak velkého množství zlata, stříbra, pokladů a obětí, co by měla udělat Matka pravého Šalamouna pro vybudování a zasvěcení živého chrámu, ve kterém má přebývat plnost pravého Božství (Kol. 2, 9), věčný a nepochopitelný Bůh? Všechny tyto nesčetné oběti a poklady předobrazného chrámu nejsvětější Marie zdvojnásobila, ne sice ve zlatě, stříbre nebo v bohatých látkách, protože Bůh takové bohatství v živém chrámu nehledal, ale v hrdinských ctnostech a v chvalozpěvech, kterými zúrodnila a zvelebila milosti a dary Nejvyššího. Obětovala svou vroucí lásku a vyplnila všechny svaté spisy, když hledala hymny, chvalozpěvy a žalmy, aby jimi chválila a velebila toto tajemství, přičemž k nim přidávala projevy svých vlastních vznešených citů. Mystickým a přitom zcela reálným způsobem naplnila staré předobrazy a vzory svými ctnostmi a vnitřními i zevnějšími skutky. Vyzvala a pozvala všechny tvory, aby chválili svého Boha, aby vzdávali čest a slávu svému Stvořiteli a skládali naději ve své posvěcení do jeho příchodu na tento svět. Mnohokrát se na těchto hrdinských činech ctností spolupodílel i její nejvyšší šťastný a požehnaný snoubenec, svatý Josef.

442. Žádný lidský jazyk nemůže popsat a žádná stvořená inteligence nemůže obsáhnout vznešenou velikost zásluh, které Kněžna nebe získala, a stupeň potěšení a uspokojení, které poskytovaly Nejvyššímu. Pokud má i nejmenší stupeň milosti, který si kterýkoli tvor vyslouží výkonem ctnosti, větší cenu než celý stvořený vesmír, jaké poklady milostí nezískala ta, jejíž skutky převyšovaly hodnotou nejen všechny oběti, dary a zápalné oběti starého Zákona i všechny zásluhy celého lidstva, ale dalece vynikaly i nad skutky nejvyšších serafů? Láskyplné nejvyšší vzněty nebeské Paní v naději, že bude moci svého Syna a pravého Boha vidět, brát do náručí, kojit svými prsy, pečovat o něj svými rukama, rozmlouvat s Ním, sloužit Mu a ctít Toho, který byl učiněn člověkem z jejího těla, dosahovaly takové výše, že by v žáru lásky

vydechla svou duši a byla by jím strážena, pokud by nebyla před takovým rozpadem chráněna, podporována a posilována zázračným zásahem stejného Boha. Ano, mnohokrát by přišla o život, kdyby Ji nechránil její nejsvětější Syn, protože Ho mnohokrát viděla ve svém panenském lůně a s božskou jasností vnímala jednotu jeho lidství s Božstvím, pozorovala vnitřní činnost jeho nejsvětější duše, stav a polohu jeho těla, modlitby obětované za Ni, za svatého Josefa, za celé lidstvo a zvláště za předurčené. Všechna tato a jiná tajemství byla Jí přístupná a jejich pozorováním byla celá roznícena touhou Ho napodobovat a chválit, protože v sobě nosila planoucí oheň, který osvětluje, ale nestravuje.

443. Uprostřed požáru této boží lásky někdy svému nejsvětějšímu Synovi říkala: „Má nejsladší lásko, Stvořiteli vesmíru, kdy se budou mé oči těšit ze světla tvé božské tváře? Kdy budou mé ruce posvěcené jako oltář oběti, kterou očekává nebeský Otec? Kdy budu líbat zem posvěcenou kroky tvých božích nohou, a kdy jako tvá Matka dostanu vytoužený polibek svého Milého (Pis.1,2), abych mohla vdechnout tvého Ducha z proudu tvého dechu? Kdy se nám smrtelníkům zjevíš Ty, nepřístupné světlo, pravý Bože z pravého Boha, Světlo ze Světla (Jan 1,9), po tolika věcích skrývání se před našimi pohledy? Kdy Adamovy děti, obtížené vinou svých hříchů, poznají svého Vykupitele (Bar.3,38), uvidí svou spásu, uvítají ve svém středu svého Učitele, Bratra a pravého Otce? Ó, světlo mé duše, má sílo, můj Milý, pro něhož umírající žiji! Synu mého lůna, jak mohu naplnit službu Matky, když nevím, jak mám ty povinnosti plnit a nezasluhuji ani označení otrokyně? Jak budu s Tebou moci jednat důstojně, když jsem jen ohavný, bezvýznamný a chudý červ? Jak Ti budu moci sloužit a pečovat o Tebe, který jsi sama svatost a nekonečné dobro, a já jen prach a popel? Jak se budu moci odvážit před tebou promluvit nebo být v tvé přítomnosti? Rač Ty, Pane mého bytí, který jsi vyvolil mě, maličkou mezi Adamovými dcerami, ovládnout mé chování, řídit mé touhy a roznítit mé city, abych Tě mohla těšit všemi svými schopnostmi! A co si počnu, má jediná Radosti, když máš vyjít z mého lůna na svět, abys trpěl potupou a smrtí za lidstvo, pokud mi nebude dovoleno s Tebou zemřít a doprovázet Tě ve tvé oběti? Protože jsi mým životem a vším co jsem, dej, ať stejná příčina a pohnutka, která má přivodit tvou smrt, ji přivodí také mně, protože můj život je spojen s tvým, jako by byl jeden a tentýž. Méně než tvá smrt postačí k záchraně světa, ba i tisíce světů. Nech mě tedy zemřít místo Tebe, a dovol mi vytrpět tvou potupu, a Ty zatím svou láskou a světlem posvěť svět a prosvětli temnotu smrtelníků, a pokud není možné odvolat výnos věčného Otce, který požaduje, aby vykoupení bylo bohaté (Ef.2,4) a tvá nestřídma láska byla uspokojena. Pohled' milostivě na mé touhy a dovol, abych se účastnila všech skutků tvého života, protože jsi můj Syn a Pán.“

444. Rozmanitost těchto a jiných něžných projevů lásky, vyslovených naší Královnou, Ji učinily nejvýš krásnou (Est.2,9) v očích Knížete věčnosti, který přebýval v panenské komůrce jejího lůna. Veškerá činnost jejího nitra se podobala činnosti nejvýš svatého a božského lidství, protože ji jako důstojná Matka takového Syna pozorně sledovala jako vzor k následování. Někdy boží dítě pokleklo, aby se modlilo ke svému Otci, nebo zaujalo polohu ukřižovaného, jako by se v tom chtělo předem cvičit. Z tohoto ústraní (tak jako nyní z nejvyššího nebeského trůnu) pohlížel na vše a chápal vše vědomím své nejsvětější duše tak, jak to chápe dnes, a žádný tvor současnosti, minulosti nebo budoucnosti, i se všemi svými myšlenkami a skutky, nezůstal jeho pohledu skrytý. Všem věnoval pozornost, jako Pán a Vykupitel. Protože tato tajemství byla zjevena také jeho nebeské Matce, a protože Ona byla obdařena všemi milostmi a dary potřebnými k jednání ve shodě s Ním, přinesla tak velké ovoce svatosti, že ho žádná lidská slova nebudou moci nikdy popsat. Pokud bychom však nebyli zvrácení ve svých úsudcích a zatvrdeli jako kámen, museli bychom pokládat za nemožné, aby Marie zůstala při pohledu a zkušenosti s tak nesmírnými a obdivuhodnými díly nedotčená láskyplným zármutkem a vděčným uznáním.

Ponaučení, které mi udělila nejsvětější Královna Marie.

445. Ponaučením z této kapitoly by, má dcero, mělo být, abys měla na paměti úctu, se kterou máš zacházet se všemi posvěcenými věcmi určenými ke službě Bohu, a současně posoudit, jak trestuhodná je neúcta, se kterou Ho služebníci Páně uráží svým přehlížením posvátných předmětů. Neměli by zapomínat nebo brát na lehkou váhu hněv jeho Velebnosti, který probouzí jejich hrubá neuctivost a nevďěčnost, kterou obvykle projevují při manipulaci s posvátnými ozdobami a předměty určenými k boží chvále. Mnohem více prchlivý je Pán vůči těm, kteří mají prospěch nebo užitek z jeho nejdražší krve, kterým plývají a mrhají na ohavné marnosti a neslušné rouhačství. Pokud jde o jejich živobyti a pohodlí, vyhledávají jen to nejdražší a nejlepší, zatímco pokud jde o boží čest a chválu, spokojí se s tím, co je nejlevnější, nejvíce obyčejné a všední. Když k tomu dojde, zejména pak pokud jde o plátna, která se dotýkají těla a krve mého nejsvětějšího Syna, jako korporale a plátno na čištění, chci ti říci, že andělé, kteří pomáhají u nejvznešenější a nejvelebnější oběti, jsou jako omráčení hrůzou a skrývají své tváře plni údivu nad tím, že to Nejvyšší strpí, a že snáší takovou opovážlivost. I když ho tím neuráží všichni, je jich přece jen mnoho, a je málo těch, kteří projevují zevnější respekt a péči při bohoslužbě, nebo patřínou

úctu při manipulaci s posvátnými předměty. Těch je méně a ani všichni z nich nemají čistý úmysl, protože tento respekt nedodržují z úcty, ale jen z marnivosti nebo z jiných lidských pohnutek. Těch, kteří se klaní svému Stvořiteli v duchu, pravdě a s čistým úmyslem, je opravdu velice málo.

446. Uvažuj, má nejdražší, jaké by měly být naše pocity, když na jedné straně přemýšlíme o nepochopitelném bytí Boha, který nás ve své dobrotě stvořil ke své počtě, což ustanovil jako zákon naší přirozenosti a celého stvořeného vesmíru, když oproti tomu vidíme, jakým nevďěkem lidé odpovídají na dary svého nejtěšnějšího Stvořitele, když mu v jeho službě odpírají věci, které mu byly určené, přičemž si z toho ponechávají pro svou marnivost to, co je nejdražší a nejceněnější, a svému Stvořiteli dávají jen to, čím svět opovrhne a co pokládá za bezcenné. Tato chyba je málo pochopená a poznaná, proto si přeji, abys ji s upřímnou lítostí nejen oplakávala, ale abys za ni podávala největší možnou náhradu v době, kdy jsi představenou. Dávej Pánovi to nejlepší a pouč své řeholnice, aby s upřímným a zbožným srdcem udržovali pořádek a čistotu posvátných předmětů, a to nejen ve svém vlastním klášteře, ale aby se také snažily poskytnout jiným chudým kostelům korporály a roucha, která potřebují. Ať jsou přesvědčené, že Pán bude splácet svatou horlivost v jeho uctívání, že zmírní jako Otec jejich chudobu a nouzi jejich kláštera, a že kvůli této horlivosti nikdy nezchudnou. To je nejvhodnější zaměstnání a legitimní podnikání Kristových nevěst, a tomu by měly věnovat svůj čas, který jim zůstal po splnění povinností v chóru a ostatních povinností poslušnosti. Pokud by se všechny řeholnice záměrně věnovaly této čestné, chvályhodné a příjemné práci, nikdy by netrpěly nouzí a žily by v tomto životě jako andělé. Vzhledem k tomu, že nevěnují pozornost této službě Páně, mnohé z nich, bez ochrany boží ruky, se obrací k nebezpečné lehkomyšlnosti a k rozptýlení, které ti nechci kvůli jejich ohavnosti ani popisovat. Zmínila jsem se o tom proto, abys je ze srdce oplakávala a zabránila takovému zlu a urážení Boha.

447. Protože však mám zvláštní důvod laskavě shlížet na obyvatele tvého kláštera, přeji si, abys je v mém jménu a mou autoritou napomínala a laskavě vybízela k tomu, aby žily vždy v ústraní a byly mrtvé pro svět s neporušeným zapomením na vše, co se v něm děje, aby jejich společné soužití bylo v nebi (Flp.3,20), a aby především chránily neporušenost vzájemného pokoje a lásky, ke které jsem tě tak často vybízela. Pokud mě v tom poslechnou, nabídnu jim svou ochranu a budu jejich Matkou, která jim bude pomáhat a je chránit stejně jako tebe s tím, že jim příslibím svou stálou a účinnou přímluvu u mého nejsvětějšího Syna, pokud nebudou vzbuzovat

mou nelibost. Proto je musíš vybízet ke stálé lásce a oddanosti ke mně, a vštěpovat jim ji do srdce. Tím, že budou tak věrné, dosáhnou všeho, co si pro ně budeš přát, a ještě mnohem víc, protože to pro ně získám. Aby s radostí a ochotou připravovaly věci pro bohoslužbu a radostně podnikaly vše, co se toho týká, připomínej jim vše, co jsem dělala ve službách mého nejsvětějšího Syna i chrámu. Přeji si, abys věděla, že svatí andělé byli plni obdivu, když viděli mou horlivost, pečlivou pozornost a čistotnost, se kterou jsem zajišťovala vše, co patřilo ke službě mého Syna a Pána. Tato milující a uctívá starostlivost mě vedla k tomu, že jsem vše potřebné pro jeho zaopatření připravovala předem, takže jsem nikdy netrpěla nedostatkem něčeho (jak se někteří domnívají), co bylo potřeba k jeho osácení nebo zajištění jeho pohodlí a občerstvení, protože má prozíravost a láska by v tomto ohledu nepřipustila žádnou nedbalost nebo nepozornost.

KAPITOLA VIII.

Císař August vydal nařízení všem poddaným své říše, aby se dali zapsat; co udělal svatý Josef, když o tom uslyšel.

448. Neměnnou vůli Prozřetelnosti bylo rozhodnuto, že se Jednorozený Syn Otce má narodit ve městě Betlémě (Mich.5,2), a proto to bylo předpovězeno světcům a proroky předešlých věků (Jer.30,9), protože výnosy absolutní boží vůle jsou neomylné, nemůže jim nic vzdorovat (Est.4,17b), protože dříve nebe a země pominou, než aby se jeho rozhodnutí nenaplnila (Mt.24,35). Splnění tohoto neměnného rozhodnutí Pán zajistil prostřednictvím výnosu císaře Augusta, kterým nařídil vykonat v celém římské říši registraci a sčítání celého světa, jak říká svatý Lukáš (Lk.2,1). Římská říše se v té době rozprostírala na větší části tehdy známého světa, proto se nazývali pány světa a ignorovali všechny ostatní národy. Cílem tohoto sčítání bylo přinutit všechny obyvatele, aby uznali, že jsou císařovi poddaní, a aby platili svému světskému pánovi jistou daň. Při této registraci se měl jít každý zapsat do svého rodného města. Tento výnos byl také vyhlášen v Nazaretě a dostal se ke sluchu svatého Josefa, když byl na nějaké pochůzce. Vrátil se domů s bolestným zděšením a informoval svou nebeskou Snoubenku o tomto nařízení. Nejvyšší moudrá Panna odpověděla: „Neznepokoj se tímto nařízením světského vladaře, můj pane a snoubenče, protože vše, co se nám stane, je rozhodnutí Pána a Krále nebe a země (Sir.23,1), a ve všem, co nás potká, nám bude jeho Prozřetelnost pomáhat a nás řídit. Odevzdejme se do jeho rukou a nebudeme zklamáni.“

449. Nejsvětější Marie byla způsobilá přijmout všechna tajemství týkající se jejího nejsvětějšího Syna a věděla o proroctvích i jejich naplnění. Věděla tedy také, že Otcův i její Jednorozený se má narodit v Betlémě jako cizinec a nepoznaný. Svatému Josefovi však o tom neřekla nic, protože bez pověření od Pána neodhalovala žádná jeho tajemství. Vše, co Jí nebylo přikázáno odhalit, s obdivuhodnou obezřetností tajila i přesto, že si přála potěšit svého nejvyššího věrného a svatého manžela. Přála si svěřit se Jeho vedení a plánům, aniž by měla něco společného s těmi, kteří se ve své domýšlivosti považují za moudré, jak nás Moudrost varuje (Př.3,7). Radili se spolu o dalším postupu, protože těhotenství nebeské Paní již dospělo do pokročilého stavu a blížil se čas jejího porodu. Svatý Josef řekl: „Královno nebe a země, má Paní, pokud nemáš od Všemohoucího žádné jiné příkazy, zdá se mi být nezbytné, abych šel sám. Přesto však, i když se tento císařův příkaz vztahuje jen na hlavy rodin, si Tě netroufám nechat bez pomoci, a nemohu bez Tebe žít. Neměl bych daleko od Tebe ani chvilku pokoje, protože mé srdce by bez pohledu na Tebe nemohlo dojít odpočinku. Tvůj nebeský porod je příliš akutní na to, abych Tě mohl požádat o společnou cestu do Betléma, kam nás tento výnos povolává. Také se bojím Tě vydat nějakému nebezpečí, ať už kvůli Tvému stavu nebo mé chudobě. Pokud by k porodu došlo po cestě, uprostřed potíží, které bych nemohl zmírnit, zlomilo by mi to srdce. To jsou úzkostné myšlenky, které mě trápí. Prosím Tě, Paní, přednes je Nejvyššímu a popros Ho, aby splnil mé přání nebýt od Tebe odloučen.“

450. Pokorná Snoubenka svatého Josefa poslechla, přestože Boží vůli znala, protože nechtěla zanedbat tohoto úkonu poslušnosti, jako nejvyšší poslušná manželka. Přednesla Pánovi vroucí přání svatého Josefa a obdržela tuto odpověď: „Má nejdražší Holubičko, vyhov přání mého služebníka Josefa v tom, co navrhuje, a doprovod ho. Budu s Tebou a budu Ti s otcovskou láskou pomáhat v útrapách, které pro mě vytrpíš. I když budou velmi velké, má mocná ruka Ti pomůže vyjít ze všech vítězně. Tvé kroky budou v mých očích krásné (Pís.7,1), neboj se tedy, protože je to má vůle.“ Pak dal Pán, v přítomnosti nebeské Marie, svatým andělům strážným nový a zvláštní příkaz, aby Jí, během této cesty, sloužili se zvláštní péčí a starostlivostí, jak se sluší na velkolepé tajemství, která se mají uskutečnit. Vedle tisíce andělů, kteří obvykle sloužili jako Její stráž, nařídil Pán dalším devíti tisícům andělů, aby provázeli svou Královnu a Paní a sloužili jako čestná stráž deseti tisíců silných od prvního dne její cesty. Ti, jako nejvěrnější služebníci Páně, tuto službu vykonali, jak popíší později (v č. 456, 489, 616, 622, 631, 634). Velká Královna byla obnovena a posílena novým

osvícením kvůli strastem a útrapám zapříčiněných Herodovým pronásledováním (Mt.2,16) a dalšími událostmi při narození božího dítěte. S takto posíleným nepřemožitelným srdcem se bez jakéhokoli nepokoje odevzdala Pánu a děkovala Mu za vše, co s ohledem na budoucí události rozhodnul a zařídil.

451. Po této nebeské rozmluvě se vrátila ke svatému Josefovi a oznámila mu vůli Nejvyššího, že přistoupil na jeho přání, a že ho má doprovodit do Betléma. Josef naplněn novou útechou a radostí uznal toto velké dobrodiní, které mu udělila pravice Nejvyššího, vzdával za ně díky vroucími úkony vděčnosti a pokory, a řekl své Snoubence: „Má Paní, zřídlo mé radosti a mého štěstí, jediným důvodem zármutku budou nyní útrapy, které budeš muset podstoupit, protože nejsem bohatý a nemohu Ti zajistit pohodlí, které bych Ti na této cestě chtěl poskytnout. V Betlémě však vyhledáme příbuzné, známé a přátele naší rodiny a doufám, že nás pohostinně přijmou, a že si tam budeš moci odpočinouti po namáhavé cestě, pokud Pán dá tak, jak bych si já, tvůj služebník, přál.“ Tak vše svatý snoubenec Josef láskyplně plánoval, přičemž Pán už vše zařídil docela jinak než svatý Josef předpokládal, takže pak, když veškeré jeho laskavé očekávání selhalo, pociťoval mnohem větší hořkost zklamání, jak později uvidíme. Nejsvětější Marie neprozradila svatému Josefovi nic z toho, co věděla o usneseníh Páně ve vztahu k jeho narození, i když dobře věděla, že vše bude jinak než očekával. Raději ho povzbudila slovy: „Můj snoubence a pane, doprovodím tě s velkou radostí a vykonáme tuto cestu jako chudí lidé ve jménu Pána, protože Nejvyšší nepohrdá chudobou, kterou přišel s takovou láskou hledat. Budeme v našich potřebách a našem úsilí s důvěrou spoléhat na jeho ochranu a pomoc. Svěť mu, můj pane, všechny své obtíže.“

452. Zároveň vybrali den svého odjezdu a svatý Josef v Nazaretě pilně hledal nějakého oslíka, který by nesl Paní světa. Nebylo snadné ho najít, protože mnoho lidí odcházelo do různých měst, aby splnili požadavek císařského nařízení. Avšak po usilovném hledání přece jen našel prostého oslíka, který, pokud můžeme takové stvoření označit za šťastné, byl nejšťastnějším ze všech nerozumných zvířat, protože byl vybrán nejenom proto, aby nesl Královnu všeho tvorstva, požehnaný plod jejího života, Krále králů a Pána pánů, ale aby byl také přítomen při jeho narození (Iz.1,3) a aby vzdal svému Stvořiteli poctu, kterou Mu lidé odepřeli, jak budu vypravovat v oddíle 485. Opatřili si věci na cestu, která měla trvat pět dní. Výbava těchto nebeských pocestných byla stejná, jako při jejich předešlé cestě do Zachariášova domu při návštěvě Alžběty. Vezli s sebou chléb, ovoce a nějaké ryby, což byla jejich obvyklá strava. Protože byla nejmoudřejší Panna osvícena ohledně jejich delší nepřítomnosti, moudře zatajila, že s sebou vzala prádélko a ošacení nutné pro porod

dítěte, protože si přála všechny záležitosti při přípravě na události, které očekávala, uspořádat podle vznešených záměrů Páně. Svůj dům svěřili na dobu než se vrátí do péče nějaké sousedce.

453. Nadešel den a hodina jejich odchodu do Betléma a nejvýš věrný a šťastný svatý Josef se v důsledku úcty, kterou začal projevovat své vznešené Snoubence, snažil pilně a úzkostlivě vykonat vše, co bylo v jeho silách, aby Ji potěšil. S velkou láskou Ji prosil, aby mu sdělila svá přání a upozornila ho na vše, co by snad zapomenul udělat pro její potěšení a pohodlí, nebo na něco, čím by mohl potěšit Pána, kterého nosila ve svém lůně. Pokorná Královna mu děkovala za jeho laskavou pozornost a přisuzovala to vše slávě a službě svému nejsvětějšímu Synovi. Utěšovala a povzbuzovala svatého Josefa, aby odvážně přijal obtíže cesty, a znovu ho ujišťovala, že je Všemohoucí spokojený s jeho láskyplnou péčí a starostlivostí. Seznámila ho také s vůlí jeho Velebnosti, kterou bylo, aby s trpělivostí a radostí v srdci čelili na cestě obtížím chudoby. Aby bylo možné zahájit cestu, poklekla Císařovna nebe před svatým Josefem a požádala ho o požehnání. I když se boží muž takové žádosti kvůli důstojnosti své Snoubenky zalekl a velmi se jí bránil, Ona přesto zvítězila a svou pokorou ho přesvědčila, aby Ji své požehnání udělil. Svatý Josef Ji s velkou bázní a úctou vyhověl a okamžitě se v záplavě slz vrhnul k jejím nohám a prosil Ji, aby ho znovu představila svému nejsvětějšímu Synovi a vyprosila mu u Něho jeho božské odpuštění a milost. Takto připraveni se vydali na cestu z Nazareta do Betléma v období zimního slunovratu, což činilo cestu více bolestivou a obtížnou. Avšak boží Matka, která v sobě nesla věčný Život, si všímala pouze božské činnosti a rozmluv Páně. Pozorovala Ho v panenské komůrce svého lůna, napodobovala Ho v jeho díle a poskytovala Mu více potěšení a poct, než celý zbytek tvorstva dohromady.

Ponaučení, které mi dala nejsvětější Královna Marie.

454. Má dcero, ve všech pojednáních o mém životě a v každé kapitole i v každém dosud vyjeveném tajemství vysleduješ obdivuhodnou prozřetelnost Nejvyššího a jeho otcovskou lásku ke mně, jeho pokorné služebníci. Přestože lidské schopnosti nemohou plně proniknout a ocenit obdivuhodná díla tak velké moudrosti, přesto je musí ze všech sil ctít, a musí usilovat o podíl na dobrodiní, které mi Pán prokazoval, tím, že se mě bude snažit napodobovat. Proto si smrtelníci nesmí myslet, že jen pro mě samou a ve mně si Bůh přál se projevovat jako svaté, mocné, nekonečné dobro. Je jisté, že pokud by se některá nebo všechny duše svěřily vedení a vládě tohoto Pána, brzy by zakusily stejnou věrnost, přesnost a nejvýš sladkou působnost, se kterou jeho boží Velebnost organizovala všechny věci týkající se jeho cti a služby v mém životě. Také by zakoušely nádherné a božské pocity, které jsem cítila, když

jsem se spoléhala na jeho svatou vůli, a neselhávaly by v přijímání jeho darů, které jsou uzavřené v jeho Božství jako v nekonečném oceánu. A stejně jako vody oceánu spěchají zpět kdekoli najdou vhodný otvor, tak i milosti a požehnání Páně přetékají na rozumné tvory, pokud jsou dobře připraveni a nebrání jejich přitékání. Tato pravda zůstává smrtelníkům skrytá, protože se nezastaví, aby přemýšleli a uvažovali o skutcích Všemohoucího.

455. Přeji si, abys o této pravdě uvažovala, zapsala si ji do srdce a abys studiem mého jednání pochopila skrytou činnost tvého nitra tak, abys vnímala, co se v tobě děje. Také si přeji, abys praktikovala ochotnou poslušnost a podřízenost jiným upřednostňováním dobrých rad ostatních před svými názory a úsudky. Toto musíš uplatňovat do té míry, že v zájmu uposlechnutí svých představených a duchovních vůdců si nebudeš všimát toho, co se podle tvého předpokladu stane v rozporu s jejich očekáváním, tak jako já, když jsem věděla, že se to, co můj snoubenec Josef očekával, při naší cestě do Betléma nestane. Dokonce, i když ti někdo tobě rovný nebo i nižší něco takového přikáže, mlč a skrývej svou lepší informovanost, a vykoněj vše, co není hřích nebo nedokonalost. Naslouchej všem pozorně a tiše, aby ses poučila. V řeči buď rozvážná a rezervovaná, protože v tom spočívá moudré a opatrné soužití. Vždy měj na paměti, abys Pána požádala o požehnání ve všem, co chceš podniknout, aby ses při tom neodchýlila od toho, co se Mu líbí. Vždy, když budeš mít příležitost, požádej také o svolení a požehnání svého duchovního otce a vůdce, abys nepřišla o největší zásluhy a dokonalost svých skutků, a také, abys mi poskytla potěšení, po kterém toužím.

KAPITOLA IX.

Cesta nejsvětější Marie z Nazareta do Betléma ve společnosti svého svatého snoubence Josefa a svatých andělů strážných.

456. Nejčistší Marie a slavný svatý Josef se vydali na cestu z Nazareta do Betléma sami, chudí a nepatrní v očích světa. Nikdo ze smrtelníků je nepovažoval za nic víc než za to, co dosvědčovala jejich chudoba a skromnost. Ó, obdivuhodná tajemství Nejvyššího, skrytá před pyšnými a neproniknutelná pro moudrost těla! Naši pceční nešli sami, chudí nebo opovržení, ale prosperující, bohatí a se slávou. V očích věčného Otce byli hodni nesmírné lásky a byli mu nejvš drazí. Nesli s sebou Poklad nebes, samo Božství. Celý dvůr nebeských vyslanců je ctil. Všechny

neživé bytosti poznávaly pravou a živou Archu Zákona (Joz.3,16) snadněji, než vody Jordánu poznaly její předobraz a stín, když uctivě odkryly a uvolnily cestu pro průchod jí a těm, kteří šli za ní. Byli doprovázeni deseti tisíci andělů, jak jsem se zmínila v č. 450, kteří byli vybráni samým Bohem pro službu vznešené Královně během této celé cesty. Tyto nebeské eskadry pochodovaly vedle nich jako jejich družina v lidských podobách, které nebeská Paní viděla zářit víc než mnoho sluncí. Ona sama šla v jejich středu střežena a chráněna lépe než Šalamounovo lože, obklopené šedesáti udatnými Izraelity opásaných meči (Pís.3,7). Kromě těchto deseti tisíců andělů tam bylo mnoho dalších, kteří sestupovali z nebe jako poslové věčného Otce k jeho Jednorozenému, učiněnému člověkem v jeho nejsvětější Matce, a těch, kteří vystupovali ze země jako jejich vyslanci se zprávami a ujednáními k nebeskému Otcí.

457. Uprostřed tohoto královského doprovodu, skrytého zraku lidí, pokračovala nejsvětější Marie a svatý Josef ve své cestě s jistotou, že jejich kroky nenarazí na kámen protivenství (Žl.90,12), protože Pán svým andělům přikázal, aby je chránili a dohlíželi na dostatek všeho potřebného. Tento příkaz plnili nejvěrnější služebníci a poddani své velké Královny s obdivem a radostí, když viděli, jak jsou v pouhém tvorovi soustředěna tak velká tajemství, taková dokonalost a nesmírné poklady Božství, a když v ní viděli všechny tyto přednosti sjednocené s důstojností a milostí daleko přesahující jejich andělské schopnosti. Skládali nové písně k počtě Pána, protože ho viděli spočívat jako nejvyššího Krále slávy na svém zlatém trůnu (Pís.3,10), a k počtě jeho nebeské Matky, která byla jeho živým, neporušitelným a nádherným vozem, úrodným kukuřičným klasem ze zaslíbené země, obsahujícím živé zrní (Lv.23,10), nebo obchodní lodí, která přiváží obilí do domu chleba, aby zrno zemřelo v zemi a mohlo být rozmnoženo pro nebe (Jan 12,24). Jejich cesta trvala pět dní, protože kvůli těhotenství své Snoubenky svatý Josef zkracoval každý den dobu putování. Nejvyšší Královna netrpěla na této cestě noční tmou, protože když několikrát putovali až do setmění, šířili kolem sebe svatí andělé takový jas, že by ho nevydalo ani slunce v poledne za nejjasnějšího dne. V těchto chvílích i svatý Josef viděl anděly, kteří pak utvořili nebeské chóry a střídavě s našimi dvěma pocestnými zpívali obdivuhodné hymny a chvalozpěvy, čímž proměnili pole v nové nebe. Během této celé cesty se naše Královna těšila pohledem na své skvělé vyslance a služebníky i půvabnými hovory s nimi.

458. S těmito obdivuhodnými laskavostmi a požitky však Pán spojil také nějaké těžkosti a obtíže, které božská Matka cestou zakoušela. Davy lidí v hostincích tvořící se v důsledku císařského rozkazu, byly velice nepřijemné a obtížné pro skromnou a v ústraní žijící panenskou Matku i jejího snoubence. Kvůli své chudobě a nesmělé

zdrženlivosti se setkávali s menší pohostinností a pozorností než jiní, zvláště dobře situovaní, protože svět obvykle soudí a prokazuje přízeň podle vnějšího vzhledu a osobního vlivu. Naši svatí poutníci byli opakovaně nuceni poslouchat ostré výtky v hostincích, do kterých přišli po cestě unavení, a v některých jim bylo, jako bezvýznamným a nežádoucím lidem, ubytování odepřeno. Několikrát byl Paní nebes a země vykázán nějaký kout na chodbě, zatímco jinde nedopadli ani tak dobře, a byli nuceni s manželem odejít na místa podle úsudku světa ještě více skromná a nevhodná. Avšak kdekoliv se zdržovala, byť bylo toto místo považováno za jakkoli opovrženíhodné, utvořili nebeští dvořané vždy kolem svého nejvyššího Krále a nejvyšší Královny čestnou stráž. Okamžitě je obstoupili a uzavřeli jako neproniknutelnou zdí, zajišťující snubní Šalamounovu komoru proti nočním hrůzám. Když její věrný snoubenec viděl, jak je Paní nebes dobře chráněna andělskými zástupy, odešel odpočívat a mohl spokojeně spát. K tomu ho vybízela i Královna nebes, protože viděla, že to po obtížích cesty potřebuje. Ona však pokračovala v nebeských rozmluvách s desíti tisíci andělů jejího průvodu.

459. Šalamoun ve svém chvalozpěvu popisuje různými obrazy a podobenstvími mnoho velkých tajemství Královny nebes, ale zejména ve třetí kapitole popisuje to, co se nebeské Matce přihodilo během těhotenství a na této cestě. V té době se doslovně splnilo vše, co se tam říká o Šalamounových nosítkách (Pís.3,7-11), o zlatém loži, o jeho stráži, která byla postavena okolo něj, těšící se z božského zjevu, a také všechny ostatní výroky, které jsou obsaženy v těchto proroctvích. To, co jsem uvedla, bude stačit k jejich pochopení a mělo by vzbudit náš obdiv obdivuhodných tajemství božího působení pro dobro lidstva. Kde je mezi smrtelníky někdo, jehož srdce by se neobměkčilo? Nebo kdo by byl tak pyšný, aby se nezastyděl? Nebo kdo by byl tak nedbalý, aby nebyl naplněn úžasem nad tak zázračnými extrémy? Nekonečný, pravý Bůh, skrytý v panenském lůně útlé Dívky, plné milosti a krásy, nevinné, čisté, něžné, milé a příjemné božím i lidským očím, převyšující vše, co Pán kdy stvořil nebo stvoří! Zde pak vidíme jak je tato velká Paní nesoucí poklad Božství opovrhovaná, pronásledovaná, zanedbávaná a vyháněná slepou nevědomostí a pýchou světa! Na druhé straně vidíme, že ve chvíli, kdy je takto odstrčena na poslední místo, je trojjediným Bohem milována a ctěna, osvěžována jeho útěchami, obsluhována jeho anděly, kteří Ji ctí, chrání a s velkou péčí a starostlivostí Ji slouží a Ji chrání! Ó, lidské děti, váhavé a tvrdého srdce (Žl.4,3)! Jak zrádné jsou vaše cesty a jak nesprávný váš úsudek, když bohatého ctíte a chudým opovrhujete (Jak.2,2-4), když vychvalujete pyšné a pokorné ponižujete, když tleskáte chvastounům a spravedlivě vyháníte! Vaše

volba je slepá a váš úsudek plný omylů a poznáte, že budete rozčarování ve všech svých přáních. Ctižádostivě hledáte bohatství a poklady, ale ocitnete se v chudobě bičování vzduchem. Pokud byste přijali pravou boží archu, ruka Všemohoucího by vám požehnala jako Obed-Edomovi (II.Sam.6,11). Protože jste však s Ní jednali nehodně, mnozí z vás pocítí trest jako Oza.

460. Nebeská Paní vnímala a znala tajemství různých duší těch, se kterými se potkala, pronikala do samotných myšlenek a stavu každého, ať už byli v různých stupních milosti nebo viny. U mnohých duší věděla, zda budou spaseny nebo zavrženy a to, zda vytrvají, klesnou nebo znovu povstanou. Všechny ty různé pohledy do nitra Ji vybízely k praktikování hrdinských ctností jak ve vztahu k jednomu tak i k druhým. Pro mnohé z nich získala milost setrvání, pro jiné účinnou pomoc, aby povstali ze svých hříčů a dosáhli milosti. Za ostatní se k Pánovi modlila se slzami lítosti a s pocity nejhlubšího zármutku nad jejich zavržením, i když tyto její modlitby neměly vzhledem k duším tak velký účinek. Mnohdy byla touto bolestí vysílena mnohem víc, než útrapami cesty, takže Ji opouštěly tělesné síly. V takových chvílích Ji svatí andělé, plní zářícího světla a krásy, vzali do svého náručí, aby si mohla odpočinout a zotavit se. Nemocné, sužované a chudé, které cestou potkala, těšila a pomáhala jim tím, že pro ně u svého nejsvětějšího Syna vyprošovala pomoc v jejich potřebách a protivenstvích. Držela se v tichosti a stranou zástupů, zaměstnaná Plodem svého těhotenství, který byl už pro všechny zjevný. Taková byla splátka Matky milosrdenství za nevlidnost smrtelníků.

461. Pro větší zahanbení lidského nevděku se také stalo, že během těchto chladných dnů naši pocestní při jedné zastávce za bouřlivé plískanice deště se sněhem (protože je Pán neušetřil této nepohody) byli nuceni přijmout jako útočiště dobytčí chlív, protože jim majitel nechtěl poskytnout lepší ubytování. Nerozumná zvířata vůči nim projevila více zdvořilosti a laskavosti než lidé, kteří jim odepřeli lidský přibytěk, protože jakmile jejich Stvořitel a jeho Matka, která Ho nesla ve svém lůně, vkročili do chlěva, uctivě ustoupila. Je pravda, že Královna tvorstva mohla přikázat větru, mrazu a sněhu, aby Ji neobtěžovaly, Ona však takový příkaz vydat nechtěla, protože se nechtěla připravit o utrpení, kterým napodobovala svého nejsvětějšího Syna ještě před tím, než přišel na svět. Proto na Ni nepříznivé počasí do jisté míry působilo. Věrný svatý Josef Ji nicméně podle možností chránil, a ještě víc svatí andělé, zvláště pak svatý kníže Michael, který Ji byl stále po pravici, a ani na okamžik Ji neopouštěl. Několikrát, když byla moc unavena, Ji vedl po cestě za ruku. Kdykoli to Pán dovolil, Ji také chránil proti špatnému počasí a vykonával mnoho jiných služeb pro Královnu nebes a požehnaný Plod jejího života, Ježíše.

462. Tak různorodě a obdivuhodně podporování přišli naši pocestní do městečka Betléma ve čtyři hodiny odpoledne páteho dne v sobotu. Protože to bylo v době zimního slunovratu, slunce již zapadlo a brzy nato se stmívalo. Když vešli do města, prošli mnoho ulic a hledali dům nebo hostinec k přenocování. Klepali na dveře svých známých a bližších rodinných příbuzných, ale nikde nebyli přijati, a na mnoha místech se setkali s krutými slovy a urážkami. Nejvýš umírněná Královna následovala svého snoubence, když mezi zástupy lidí chodil dům od domu a od dveří ke dveřím. Ačkoli věděla, že lidská srdce i přibytky pro ně zůstanou uzavřené, a že bude muset ukazovat svůj stav v jejím věku pohledům veřejnosti, což bylo pro ni při její umírněnosti více bolestivé, než jejich neúspěch při zaopatřování místa k přenocování, chtěla poslechnout svatého Josefa a trpět tímto ponížením a nezaslouženým studem. Když procházeli ulicemi, došli k registračnímu úřadu, kde zapsali svá jména a zaplatili povinnou daň, aby splnili příkaz císařského nařízení a nemuseli sem jít podruhé. Pak pokračovali v hledání noclehu v dalších domech. I přesto, že žádali o nocleh už na víc než padesáti místech, byli všude odmítnuti a posláni pryč. Nebeští duchové byli naplnění úžasem nad těmito vznešenými tajemstvími Nejvyššího, která manifestovala trpělivost a tichost jeho panenské Matky a bezcitnou tvrdost lidí. Současně velebili Všemohoucího za jeho skutky a skrytá tajemství, protože od toho dne začal mezi lidmi vyvyšovat a ctít chudobu a pokoru.

463. Bylo již devět hodin večer, když se nejvýš věrný Josef plný hořkosti a srdcervoucího zármutku vrátil ke své nejvýš moudré Snoubence a řekl: „Má nejmilejší Paní, mé srdce je zlomené žalem při pomýšlení, že Ti nejen nemohu najít přístřeší, které zasluhuješ a jaké bych si přál, ale že Ti nemohu nabídnout ani žádnou ochranu proti nepříznivému počasí, ani žádné místo k odpočinku, tedy věci, které nejsou, nebo jen zřídka, odpírány i těm nejchudším a nejopovrženějším. Není pochyb o tom, že nebe v jednání lidí, jejichž srdce zůstávají tak klidná při odpírání noclehu, skrývá nějaké tajemství. Vzpomínám si nyní, má Paní, že venku za městskými hradbami je jeskyně, která slouží jako útulek pastýřům a jejich stádům. Pojďme se tam podívat, snad je prázdná a tam můžeme očekávat nějakou pomoc z nebe, když jsme nedostali žádnou od lidí na zemi.“ Nejmoudřejší Panna odpověděla: „Snoubenče a můj pane, nenech své nejlaskavější srdce trpět takovým zármutkem, protože tvá vroucí touha a láska, kterou u tebe Pán roznítil, nemůže být naplněna. Protože Ho nosím ve svém lůně, vzdejme Mu, prosím tě, díky za to, že události nasměroval tímto směrem. Místo, o kterém mluvíš, bude pro mě plně dostačující. Ať jsou tvé slzy zármutku proměněny v slzy radosti a s láskou obejměme chudobu, která je neocenitelným pokladem mého nejsvětějšího Syna. Přišel z nebe, aby ji hledal, dejme Mu proto příležitost ji praktikovat v radosti našich duší. Nemohu být zajisté více

potěšena, než když vidím, že jsi mi ji poskytl. Pojdme s radostí, kam nás Pán povede.“ Svátí andělé provázeli tento svatý pár, a ozařovali jasně cestu. Když přišli za městskou bránu, zjistili, že je jeskyně opuštěná a neobydlená. Plní nebeské útěchy děkovali Pánu za tuto laskavost a pak se stalo, o čem budu vypravovat v následující kapitole.

Poučení, které mi dala Královna nebes nejsvětější Marie.

464. Má nejdražší dcero, pokud máš tiché a učenlivé srdce, tato tajemství, která jsi popsala a pochopila, v tobě vzbudí sladké pocity lásky a náklonnosti vůči Původci tak velkých divů. Přeji si, abys je nosila ve své mysli, a abys od dnešního dne s novou a velkou úctou přijímala opovržení a přezírání světem. Pověz mi, má nejdražší, zda by sis při vědomí, že se výměnou za to opovržení a přezírání světem na tebe Bůh dívá očima nejněžnější lásky, nechtěla koupit tak levně to, co má nesmírnou cenu? Co ti může svět dát, i kdyby tě nejvíc ctil a vynášel? A co ztratíš, pokud tím pohrdneš? Není celá jeho přízeň jen nicota a klam (Žl.4,3)? Není to vše prchavý a pomíjející stín, který utíká těm, kteří se za ním ženou, aby ho chytili? Jak velkým činem by bylo pohrnutí všemi světskými výhodami, které máš, jako bezcennými? Zvaž, jak málo děláš, když tím vším z lásky k Bohu, ke mně a andělům pohrdáš. Pokud tebou svět nepohrdá tolik, kolik by sis přála, ty jím pro své dobro pohrdej, abys zůstala svobodná, a aby nic nebránilo tvému požívání nejvyššího Dobra v plnosti jeho nejvyšší oblažující lásky a soužití.

465. Můj nejsvětější Syn je tak věrným milovníkem duší, že mě určil za učitelku a živý příklad lásky k pokoře a upřímného pohrdání pozemskými marnostmi a pýchou. On také pro větší oslavu sebe a mě, jeho Služebnice a Matky, rozhodl, abych zůstala bez přístřeší a byla vyháněna smrtelníky, aby pak mohly být jeho milované duše snadněji podněcovány k nabízení svého pohostinství, totiž k tomu, aby Ho prostřednictvím vynalézavosti lásky nutily přijít a zůstat. On také vyhledával opuštěnost a chudobu, ne však proto, aby praktikováním těchto ctností dospěl k nejvyšší dokonalosti, ale proto, aby naučil smrtelníky nejkratší a nejjistější cestě k dosažení nejvyšší božské lásky a sjednocení s Bohem.

466. Ty dobře víš, má drahá, že jsi byla stále poučována a povzbuzována božským osvěcováním, abys zapomněla na vše pozemské a viditelné, opásala se statečností (Př.31,17), aby ses povznesla k mému následování a abys podle svých možností napodobovala skutky a ctnosti, které ti byly v mém životě zjeveny. To

je nejvyšší smysl poznání, které jsi obdržela při psaní tohoto životopisu, protože ve mně máš dokonalý vzor, podle kterého můžeš změnit a vést svůj život stejně tak, jako jsem já řídila ten můj napodobováním mého nejmilejšího Syna. Strach, který v tobě vyvolal příkaz mě napodobovat, jako by to bylo nad tvé síly, musíš mírnit a musíš se povzbuzovat slovy mého nejsvětějšího Syna z evangelia svatého Matouše: „Vy tedy budete dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec (Mt.5,48).“ Tento příkaz Nejvyššího, uložený jeho svatě Církvi, není nemožné splnit, a pokud se jeho věrné děti ze své strany sami náležitě připravily, nikomu z nich by neodepřel milosti nutné pro dosažení této podobnosti s nebeským Otcem. Toto vše pro ně vysloužil můj nejsvětější Syn. Ale potupná zapomnětlivost a nedbalost brání lidem, aby v nich dozrálo ovoce jeho vykoupení.

467. Obzvlášť u tebe očekávám tuto dokonalost a zvůle k ní něžným zákonem lásky, který provází mé poučování. Uvažuj a zkoumej v božím světle povinnost, kterou ti ukládám a snaž se s ní spolupůsobit jako věrné a snaživé dítě. Ať tě žádné obtíže nebo strádání neznepokojuje a ani neodrazuje od jakéhokoli ctnostného cvičení bez ohledu na to, jak těžké může být. Ani se nespokoj s tím, že budeš usilovat o boží lásku a spásu sama pro sebe. Pokud chceš být dokonalá v napodobování mých skutků a plnění všeho, co učí evangelium, musíš pracovat na spáse jiných duší a na vyvýšení nejsvětějšího jména mého Syna tím, že se v jeho mocných rukou staneš nástrojem pro uskutečnění mocných skutků k jeho větší oslavě a pro jeho větší potěšení.

KAPITOLA X.

Náš Spasitel Ježíš Kristus se narodil z Panny Marie v Betlémě.

468. Palácem, který si nejvyšší Král králů a Pán pánů zvolil pro pohostinné přijetí svého věčného a vtěleného Syna na tomto světě, byla nejvýš chudá a bezvýznamná jeskyně, do které se nejsvětější Marie a Josef uchýlili po tom, co jim jejich bližní odepřeli veškerou pohostinnost a nejvýš obvyklou laskavost, jak jsem to popsala v předešlé kapitole. Toto místo bylo v takovém opovržení, že i když byl Betlém plný cizinců, kteří neměli kde přenocovat, nikdo z nich se nesnížil tak hluboko, aby v něm přenocoval, protože se tam nenašel nikdo, kdo by ho považoval za vhodné nebo žádoucí pro tento účel, kromě těchto učitelů pokory a chudoby, Krista, našeho Spasitele, a jeho nejčistší Matky. Proto pro Ně moudrost věčného Otce toto místo vyhradila a vysvětila ho v celé jeho nuznosti, osamělosti a chudobě za

první chrám světla (Mal.3,1; Žl.111,4) a za dům pravého Slunce spravedlnosti, které mělo vzejít pro upřímná srdce z Mariina zářivého úsvitu, měnícího noc hříchu v denní světlo milosti.

469. Nejsvětější Marie a svatý Josef vstoupili do této pro ně vyhrazené noclehárny a v září desíti tisíců andělů jejich strážce, mohli snadno vnímat jeho chudobu a opuštěnost, kterou považovali za dobrodiní, a kterou vítali se slzami útěchy a radosti. Bezodkladně oba tito svatí pocestní padli na kolena, chválili Pána a vzdávali Mu díky za jeho dobrodiní, o kterém věděli, že bylo jeho moudrostí poskytnuto pro jeho vlastní skryté plány. Toto tajemství vnímala nebeská Kněžna Marie intenzivněji, protože jakmile posvětila vnitřek jeskyně svými svatými šlépějemi, pocítila plnost radosti, která Ji zcela povznesla a oživila. Prosila Pána, aby požehnal štědrou rukou všem obyvatelům sousedního města, protože Ji svým odmítnutím dopomohli k velkému dobrodiní, které v této zanedbané jeskyni očekávala. Jeskyni tvořila holá a hrubá skála, bez jakékoli přírodní krásy nebo uměleckých ozdob. Bylo to jen úkryt pro dobytek. Přesto ji věčný Otec vybral jako úkryt a přibýtek svého vlastního Syna.

470. Andělští duchové, kteří jako nebeské vojsko střežili svou Královnu a Paní, se seřadili na způsob dvorní strážce královského paláce. Ukázali se ve viditelných podobách také svatému Josefovi, protože při této příležitosti bylo vhodné, aby se těšil z této laskavosti jednak proto, aby byl utišen jeho zármutek pohledem na toto chudé obydlí tak zkrášlené a ozdobené jejich nebeskou přítomností, a také proto, aby ho oživil a povzbudil pro události, které Pán zamýšlel během noci na tomto opuštěném místě vykonat. Velká Královna a Císařovna, která už byla informována o tajemství, ke kterému zde dojde, začala vlastnoručně čistit jeskyni, která se měla brzo stát královským trůnem a sídlem posvátného milosrdenství. Nechtěla si nechat ujít tuto příležitost ke cvičení své pokory, ani připravit svého jednorozrozeného Syna o pocitu, kterou Mu prokazovala přípravou a čistěním jeho chrámu.

471. Svatý Josef, dbalý majestátu své nebeské Snoubenky (na který, jak se mu zdálo, Ona ve své horlivé touze po pokoření, zapomíná) Ji prosil, aby ho nepřipravovala o práci, kterou považoval jen za svou, a dal se rychle do čištění podlahy a koutů jeskyně, i když mu pokorná Královna nadále pomáhala. Svatí andělé, přítomní ve viditelných podobách, byli (podle našeho způsobu vyjadřování) nesví z tak dychtivé touhy po pokoření a rychle mezi sebou v této práci soupeřili, či spíše, abychom to řekli stručněji, snažili se, aby v co možná nejkratší době jeskyni vyčistili a naplnili svatou vůní. Svatý Josef rozdělal oheň ze dřeva, které proto s sebou přinesl. Protože byla velká zima, posadili se u ohně, aby se ohřáli. Pojedli z pokrmů, které si

přinesli, a jedli tuto chudou večeři s jedinečnou radostí v duši. Královna nebe byla natolik pohlcena a zaujata myšlenkou na blížící se tajemství svého božského porodu, že by ani nejedla, pokud by Ji k tomu nevybízelá poslušnost ke svému snoubenci.

472. Po večeři, jako bylo jejich zvykem, vzdali Pánu díky. Během této krátké modlitby a následného rozhovoru o tajemství vtělení Slova pocítila nejmoudřejší Panna, že se blíží její nejvyšš požehnaný porod. Požádala svého snoubence, svatého Josefa, aby se uložil k odpočinku a spánku, protože noc už značně pokročila. Boží muž se podvolil žádosti své Snoubenky a vyzval Ji, aby udělala totéž. Připravil pro Ni jakési lože ze součástí jejich ošacení, přičemž k tomu využil jesle nebo žlab, který tam zanechali pastýři pro svůj dobytek. Zanechal nejsvětější Marii v takto zařízené části jeskyně, a sám odešel do kouta u vchodu, kde se začal modlit. Ihned ho navštívil boží Duch. Pocíťoval nejvyš nežné a neobyčejné účinky, kterými byl uchvácen a povznesen do vytržení. V tomto vytržení mu bylo zjeveno vše, co se té noci v této požehnané jeskyni stalo, protože z vytržení procítl až když ho jeho nebeská Snoubenka volala. Takový byl spánek, ze kterého se té noci těšil svatý Josef, mnohem více vznešený a požehnaný než Adamův v ráji (Gn.2,21).

473. Královnu všeho tvorstva z jejího místa odpočinku povolal silný hlas Nejvyššího, který Ji mocně a něžně povznosl nad všechny stvořené věci a přiměl Ji, aby cítila nové účinky boží moci, protože toto bylo jedno z nejvýznamnějších a nejpodivuhodnějších vytržení v jejím svatém životě. Okamžitě byla také naplněna novým osvícením a božskými účinky, které jsem popsala už na jiném místě, až dosáhla jasné vize Boha. Závoj spadl a Ona viděla přímo samo Božství v takové slávě a plnosti, že to všechny schopnosti andělů a lidí nemohou popsat ani plně pochopit. Veškeré vědění o Božství i lidství jejího nejsvětějšího Syna, které až dosud nabyla v předcházejících vizích, bylo nyní obnoveno, a navíc Ji byla odhalena i jiná tajemství z nevyčerpatelných archivů Božího lůna. Nenapadají mě však vhodné a přiměřené myšlenky ani slova pro vyjádření toho, co mně bylo božím světlem umožněno o těchto tajemstvích vidět, přičemž mě jejich množství a rozmanitost přesvědčila o chudosti a nedostatečnosti vhodných výrazů vytvořené řeči.

474. Nejvyšší oznámil své panenské Matce, že už nadešel čas jeho příchodu na svět a popsal Ji způsob, jak k tomu dojde. Nejvyš moudrá Paní vnímala v této vizi smysl a vznešený rozměr těchto úžasných tajemství a svátostí, jak dalece se týkaly samého Pána i tvorů, kvůli jejichž prospěchu byly především ustanoveny. Položila se

před trůnem jeho Božství tváří k zemi, vzdávala mu slávu, vznešené díky a děkovala mu za sebe i všechny tvory tak, jak příslušelo jeho nevýslovnému milosrdenství a blahosklonnosti jeho božské lásky. Současně požádala jeho božskou Velebnost o nové světlo a milost, aby byla schopná důstojně sloužit a uctívat vtělené Slovo, které měla nosit ve svém náručí a vyživovat svým panenským mlékem. Tuto žádost přednesla nebeská Matka s nejhlubší pokorou jako ta, která chápe velikost tohoto nového tajemství. Jako Matka se cítila být nehodnou poslání péče a soužití s vtěleným Bohem, kterého nejsou schopni ani nejvyšší serafové. Matka moudrosti tuto věc promýšlela a zvažovala obezřetně a pokorně. Protože se v přítomnosti Všemohoucího pokořovala až do prachu a uznávala svou nicotnost, pozdvihla Ji jeho Velebnost a znovu potvrdila, že má být nazývána boží Matkou. Přikázal Ji, aby naplňovala poslání a službu Jeho zákonitě a pravé Matky, a aby s Ním jednala jako s pravým Synem věčného Otce a svým. To vše mohlo být snadno svěřeno Matce, ve které byla soustředěna taková dokonalost, že ji nelze slovy popsat.

475. Nejsvětější Marie setrvala v tomto vytržení mysli a blažené vizi déle než hodinu v údobí, které bezprostředně předcházelo božskému porodu. V okamžiku, kdy z vytržení procitla a mohla znovu používat své smysly, cítila a viděla, že se tělo božího Dítěte v jejím lůně začalo pohybovat, že opouští místo, kde přirozeně pobývalo devět měsíců, a že je připravené vyjít ze své posvátné snubní komůrky. Nejen že Ji tyto pohyby nepůsobily žádné bolesti a utrpení, jako je tomu u ostatních dcer Adama a Evy při jejich porodech, ale naplňovaly Ji jedinečnou radostí a slastí působící v její duši i v panenském těle takové vznešené a božské účinky, že převyšovaly veškeré lidské chápání. Její tělo se stalo tak zduchovnělé krásou nebe, že se už ani nezdála být člověkem a pozemským tvorem. Její tvář vyzařovala paprsky světla jako bledě červené slunce a vyzařovala z ní jedinečná upřímnost a velebnost, přičemž byla celá roznícená vroucí láskou. Klečela v jeslích s očima pozvednutýma k nebi a rukama složenýma na prsou, s duší ponořenou v Božství a zcela podobná Bohu. V této pozici, po procitnutí z nebeského vytržení, dala nejvznešenější Paní světu jednorozeného Syna věčného Otce i svého, našeho Spasitele Ježíše, pravého Boha a člověka, o nedělní půlnoci roku pět tisíc jedno sto devadesát devět (5199) od stvoření světa. Bylo mi zjeveno, že je toto datum, uváděné Římskou Církví, správné a nezpochybnitelné.

476. Jsou ještě další obdivuhodné okolnosti a podrobnosti spojené s tímto božským zrozením, které všichni věříci vnímají jako zázračné, ale protože jedinými svědky byla Královna nebes a její dvořané, nemohou být všechny potvrzeny, vyjma těch, které sám Pán různými způsoby ve své svaté Církvi zjevil všem, nebo některým

konkrétním duším. Myslím, že existují nějaké rozdíly v názorech na tuto věc, která je nejvýš vznešená a úctyhodná, protože sotva jsem sdělila svým představeným, co mi bylo zjeveno, přikázali mi pod poslušností, abych znovu konzultovala toto zjevení a požádala Císařovnu nebe, mou Matku a Učitelku i svaté anděly, kteří mě provázeli, o některé údaje nezbytné pro jednoznačnější výpověď o posvátném porodu nejsvětější Marie, Matky Ježíše, našeho Vykupitele. Abych vyhověla tomuto příkazu, vrátila jsem se pro lepší pochopení k těmto událostem, načež mi bylo podáno následující vysvětlení.

477. Na konci blaženého vytržení a vize Matky, vždy Panny, které jsem popsala výše (odstavec 473), se narodilo Slunce Spravedlnosti, Jednorozený věčného Otce a Marie, nejvýš čistý, krásný, zářící a neposkvěněný. Zanechal Ji nedotčenou v její panenské neporušenosti a čistotě, učinil Ji víc podobnou Bohu a na věky svatou, protože neprostoupil, ale proniknul panenskou komorou, jako pronikají sluneční paprsky křišťálovou svatyní osvěcující ji duhovou krásou. Než popíše zázračný způsob, kterým k tomu došlo, měla bych říci, že se Božské dítě narodilo čisté a bez plodového lůžka zvaného placenta, se kterým se děti běžně rodí, a se kterým jsou spojené v lůně svých matek. Nebudu se zdržovat vysvětlováním příčiny a původu omylu, který je v rozporu s tímto sdělením. Nám bude stačit vědět a předpokládat, že při početí i zrození vtěleného Slova ruka Všemohoucího vybrala a využila vše, co podstatně a nevyhnutelně patřilo k přirozenému lidskému početí, tak aby o sobě věčné Slovo mohlo vpravdě říkat, že bylo počato a zplozeno jako pravý člověk, a zrozeno z podstaty své vždy panenské Matky. S ohledem na jiné okolnosti, které nejsou podstatné, ale pro zplození a zrození jen náhodné, musíme oddělit naše představy o Kristovi, našem Pánovi, a nejsvětější Marii, nejen od všeho, co je nějak spojené nebo je důsledkem dědičného nebo osobního hříchu, ale i od mnoha jiných skutečností, které nejsou nezbytné pro podstatnou realitu zplození nebo zrození, a které v sobě zahrnují určité množství nečistoty nebo nadbytečnosti, která by mohla nějak zmenšit nebo narušit důstojnost Marie jako Královny nebes a pravé Matky Krista, našeho Pána. Mnohé z těchto nedokonalostí hříchu nebo přirozenosti nebyly nezbytné pro pravé Kristovo lidství, ani pro jeho vykupitelské nebo učitelské poslání, přičemž muselo být u obou odmítnuto vše, co nebylo nutné k dosažení těchto tří cílů, a co by svou absencí mohlo přispět k větší důstojnosti Krista a jeho Matky. Nesmíme být úzkoprsí při připouštění zázračného zákroku Původce přírody a milosti ve prospěch Tě, která byla jeho důstojnou Matkou, připravovanou, zdobenou a utvářenou stále krásnější pro tento záměr, protože Ji božská pravice po celou dobu obohacovala dary a milostmi, až dosáhla nejvyšší míry své všemohoucnosti, která byla u pouhého tvora možná.

478. V souladu s touto pravdou nebylo její pravé mateřství narušeno jejím přetrvávajícím panenstvím při jeho početí, ani jeho zrození činností Ducha svatého. I když by mohla přirozeným způsobem ztratit panenství, aniž by se dopustila viny, přišla by v tom případě, jako boží Matka, o jedinečnou výsadu panenství. Proto musíme říci, že kvůli tomu, aby o panenství nemusela přijít, ho pro Ni boží moc jejího nejsvětějšího Syna uchovala. Podobně se i boží dítě mohlo narodit s plodovým lůžkem, se kterým se rodí ostatní děti, ale nebylo to nutné k tomu, aby se narodil jako přirozený Syn požehnané Matky. Proto se mohl rozhodnout si ho nevzít s sebou z panenského a mateřského lůna, právě tak jako se rozhodl nesplácet přírodě jiné trestné daně nečistoty, které musí ostatní lidské bytosti při svém příchodu na světlo splácet. Nebylo by spravedlivé, aby se na vtělené Slovo vztahovaly všechny zákony Adamových synů, ale byl to důsledek jeho zázračného zrození, že byl osvobozen od všeho, co by mohlo podlehnout zkáze nebo znečištění. Proto také ona placenta neboli plodové lůžko nemělo padnout za oběť zkáze mimo panenské lůno, protože byla tak úzce spojena s jeho nejsvětějším tělem, a protože byla utvořena z krve a podstaty jeho Matky. Také nebylo vhodné ji uchovávat mimo tělo, ani nebylo vhodné jí udělovat stejné výsady a připisovat jí stejnou důležitost jako jeho nejsvětějšimu tělu tím, že by vyšla z těla jeho nejsvětější Matky, jak ještě vysvětlím. Zázrak, který by musel učinit zbavením se placenty vně lůna, bylo mnohem vhodnější vykonat uvnitř.

479. Boží dítě proto bylo vyvedeno z panenské komůrky nezatížené žádnou pro něho cizí tělesnou nebo hmotnou podstatou. Vyšlo slavné a proměněné, protože nekonečná moudrost rozhodla a nařídila, aby sláva jeho nejsvětější duše při jeho narození přetékala a sdílela se s jeho tělem podílejícím se na darech slávy stejným způsobem, jako se to stalo později při proměnění na hoře Tábor v přítomnosti apoštolů (Mt.17,2). Tento zázrak nebyl nutný k tomu, aby mohl proniknout panenským tělem a opustit ho bez porušení panenství, protože to Bůh mohl provést i jiným zázrakem, bez této proměny. To také učí svatí učenci, kteří při tomto narození nevidí žádný jiný zázrak než to, že se Dítě narodilo bez toho, aby bylo porušeno Matčino panenství. Bylo boží vůlí, aby nejsvětější Panna poprvé spatřila svého Syna, Bohočlověka, v oslaveném stavu, a to ze dvou důvodů. Prvním důvodem bylo, aby nejмoudřejší Matka prostřednictvím této božské vize pojala nejvyšší úctu k majestátu Toho, koho měla považovat za svého Syna, pravého Bohočlověka. Ačkoli byla už poučena o jeho dvojí přirozenosti, Pán rozhodl, aby byla prostřednictvím vizuální demonstrace naplněna novými milostmi, odpovídajícími velikosti jejího nejsvětějšího

Syna, která Jí tak byla zjevena viditelným způsobem. Druhým důvodem bylo odměnit tímto divem věrnost a svatost boží Matky, protože Ho její nejvyšší čisté a ctnostné oči, které se z lásky ke svému nejsvětějšímu Synovi odvracely od všeho pozemského, měly při jeho narození vidět v této slávě a měly se tak radovat a být odměněny za svou věrnost a krásnou lásku.

480. Evangelista svatý Lukáš nám říká, že když panenská Matka porodila svého prvorozeného Syna, zavinula Ho do plenek a uložila do jeslí. Neříká, že Ho vzala do náručí ze svého panenského lůna, protože se to netýkalo záměru jeho vypravování. Avšak dvě svrchovaná knížata, svatý Michael a svatý Gabriel, nejsvětější Panně při této příležitosti pomáhali. Stáli v lidských podobách ve vhodné vzdálenosti a v okamžiku, kdy vtělené Slovo božskou mocí pronikalo panenským lůnem, aby se vydalo dále ke světlu, Ho s nevýslovnou úctou vzali do svých rukou. Stejným způsobem, jako když kněz ukazuje nejsvětější Hostii věřícím k uctění, tyto dva nebeští vyslanci odevzdali božské Matce nádherného a zářícího Syna. To vše se stalo během krátké chvíle. Ve stejném okamžiku, kdy svatí andělé předali boží Dítě své Matce, na sebe oba, Syn i Matka, vzájemně pohlédli. Při tomto pohledu byla Matka raněna láskou něžného Nemluvnátka a současně v Něm byla povznesena a přeměněna. Z rukou svatých knížat promluvil Kníže nebe ke své svaté Matce: „Matko, buď taková jako já, protože pro tento den, kdy jsi mi dala lidskou existenci, Ti dám jinou, vznešenější existenci v milosti a přizpůsobím tvou existenci pouhého tvora do podoby té mé, která je podstatou Boha a člověka.“ Nejmodřejší Matka odpověděla: „Strhni mě za sebou a poběžím za vůní tvých mastí (Pis.1,3).“ Obdobně bylo naplněno mnoho tajemství skrytých v Šalamounově Písni, a i jiné výroky, které si vyměnilo boží Dítě s panenskou Matkou, jsou zapsány v této písni, jako například: „Můj milý je můj a já jsem jeho (Pis.2,16), a jeho touha směřuje ke mně“ „Jak jsi krásná, má milá, tvé oči jsou holubice pod závojem. Hle, jak jsi krásný, můj milý.“ Vyměnili si mnoho jiných tajemství obsahujících slov, jimiž bych tuto kapitolu příliš prodloužila.

481. Slova, která nejsvětější Marie slyšela z úst svého nejsvětějšího Syna, Jí současně pomohla pochopit vnitřní činnost jeho nejsvětější, s božstvím spojené duše, aby se tím, že ji bude napodobovat, mohla stát Jemu podobnou. To bylo jedno z největších požehnání, které nejvyšší věrná a šťastná Matka obdržela z rukou svého Syna, pravého Boha a člověka, a to nejen proto, že trvalo od toho dne po celý její život, ale i proto, že Jí poskytovalo prostředky pro napodobování jeho božského života tak věrně, jak je toho pouhý tvor schopen. Současně nebeská Paní vnímala a pociťovala přítomnost nejsvětější Trojice a slyšela hlas nebeského Otce, jak říká:

„Toto je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení (Mt.17,5).“ Nejmodřejší Matka, plně připodobněná Bohu, zaplavená mnoha tajemstvími, odpověděla: „Věčný Otče a nejvyšší Bože, Pane a Stvořiteli vesmíru, uděl mi znovu své svolení a požehnání k přijetí Očekávaného všemi národy do svého náručí (Agg.2,8), a Ty, můj Synu, nauč mě, svou nehodnou Matku a pokornou otrokyni, plnit tvou svatou vůli.“ Ihned uslyšela hlas, který řekl: „Přijmi svého jednorozeného Syna, napodobuj Ho, starej se o Něho a pamatuj, že Ho musíš obětovat, až tě o to požádám.“ Božská Matka odpověděla: „Hle, výtvor tvých rukou, ozdob mě svou milostí, aby mě tvůj Syn a můj Bůh přijal za svou otrokyni a pokud mi přispěcháš na pomoc svou všemohoucností, budu věrnou v jeho službách. Nepřičítej směřlosti svého bezvýznamného tvora, že ve svém náručí nosí a svými prsy kojí svého Pána a Stvořitele.“

482. Po této slovní výměně, tak plně tajemství, boží Dítě pozastavilo zázrak své proměny, nebo spíše započalo jiný zázrak tím, že pozastavil působení slávy ve svém nejsvětějším těle a omezil ho pouze na svou duši, čímž přijal podobu člověka schopného trpět. Tak Ho nyní nejčistší Matka viděla a přijala s nejhlubší pokorou a úctou z rukou svatých andělů do své náruče, přičemž stále klečela na kolenou a adorovala Ho. Když Ho uviděla ve svém náručí, promluvila k Němu a řekla: „Má nejsladší Lásko, světlo mých očí a živote mé duše, přišel jsi na svět v pravou hodinu jako slunce spravedlnosti (Mal.3,20), abys rozptýlil temnotu hříchu a smrti! Pravý Bože z pravého Boha, spas své služebníky a ať veškerý lid uvidí Toho, který mu přinese spasu (Iz.9,1). Přijmi mě, svou služebnici, za svou otrokyni a doplň mou nedostatečnost, abych Ti mohla náležitě sloužit. Učiň mě, můj Synu, takovou, jakou si mě přeješ ve tvé službě mít.“ Pak se nejmodřejší Matka obrátila k věčnému Otci, aby Mu obětovala jeho Jednorozeného, řkouc: „Vznešený Stvořiteli celého vesmíru, zde je oltář a oběť přijatelná ve tvých očích (Mal.3,4). Od této hodiny, ó, Pane, pohlížej na lidstvo milosrdně, a protože jsme si zasloužili tvůj hněv, nyní nastal čas, Tě Tvůj a můj Syna usmířil. Ať tvá spravedlnost dojde odpočinku a ať je tvé milosrdenství vyvýšeno, protože proto věčné Slovo přijalo podobu těla hříchu (Řím.8,3) a stalo se bratrem smrtelníků a hříšníků (Flp.2,7). Z tohoto titulu je uznávám za bratry a přimlouvám se za ně z hloubi své duše. Ty, Pane, jsi mě učinil Matkou svého Jednorozeného bez mých zásluh, protože tato důstojnost převyšuje zásluhy tvora. Já však za toto jedinečné štěstí dlužím částečně lidem, protože kvůli nim jsem se stala Matkou Slova učiněného člověkem a Vykupitelem všech. Nechci jim odpírat svou lásku nebo mířit svou bdělost a starostlivost o jejich spasu. Přijmi, věčný Bože, má přání a mé prosby za to, co je v souladu s tvým potěšením a vůlí.“

483. Matka milosrdenství se také obrátila ke všem smrtelníkům a oslovila je: „Utěšte se souzením a radujte se zarmoucením, povstaňte skleslí a dojděte odpočinku znepokojení. Ať jsou spravedliví potěšení, ať se svatí radují, ať nebeští duchové propuknou v nový jásot, ať proroci a patriarchové v předpekli čerpají novou nadějí a necht' všechna pokolení chválí a velebí Pána, který obnovuje své zázraky. Pojďte a přicházejte chudí, přiblížte se maličkí beze strachu, protože ve svém náručí držím Lva učiněného Beránkem, Všemohoucí se stal slabým, Nepřemožitelný podřízeným. Pojďte načerpat život, spěchejte získat spásu, přiblížte se získání věčného odpočinku, protože to vše mám pro všechny, bude vám to dáno zdarma a bez závisti. Nemějte lhostejná a vlažná srdce, lidští synové, a Ty, ó, nejsladší radosti mé duše, dovol mi od Tebe přijmout polibek, po kterém toužili všichni tvorové.“ Pak nejsvětější Matka přiložila své nejvyšší ctnostné a nebeské rty, aby mohla přijmout láskyplné laskání božího Dítěte, po kterém i On, jako její pravý Syn, také toužil.

484. Když Ho držela v náručí, stala se oltářem a svatostánkem, u kterého deset tisíc andělů ve viditelných lidských podobách uctívalo svého vtěleného Stvořitele. A protože se nejsvětější Trojice zvláštním způsobem podílela na vtělení Slova, vypadalo to, jakoby se nebe jako vyprázdnilo, protože se celý nebeský dvůr odebral do této betlémské jeskyně, aby se klaněl Stvořiteli v oděvu poutníka (Flp.2,7). Při svém koncertu chval zazpívali svatí andělé nový chvalo zpěv: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v nichž on má zalíbení (Lk.2,14).“ V nejněžnější a zvučné harmonii ho opakovali ohromeni úžasem nad novými zázraky, které se tehdy udály, a nevýslovnou moudrostí, milostí, pokorou a krásu něžné patnáctileté Dívky, která se stala hodnou Správkyní a Prostřednicí tak nesmírných a velkolepých tajemství.

485. Nyní nastal čas zavolat svatého Josefa, věrného snoubence nejvyšší rozvážné a pozorné Marie. Jak jsem napsala výše (odstavec 472), byl ve vytržení myslí, ve kterém byl božím zjevením informován o všech tajemstvích tohoto posvátného zrození této noci. Bylo však vhodné, aby viděl, a aby se, před všemi ostatními smrtelníky, ve stavu procitlých tělesných mocností a smyslů poklonil a uctil vtělené Slovo, protože byl ze všech lidí vyvolen za věrného strážce těchto velkých tajemství. Na přání své nebeské Snoubenky procitl z vytržení, a sotvaže nabyl vědomí, první co uviděl, bylo boží Dítě v náručí panenské Matky otočené k její posvátné tváři a hrudi. Klaněl se Mu v nejhlubší pokoře a se slzami radosti. Líbal jeho nožičky s velkým obdivem a radostí, která by ho nepochybně připravila o život, pokud mu nebyl boží mocí zachován, a jistě by ztratil schopnost užívat smysly, pokud by to Bůh připustil. Když se svatý Josef začal Dítěti klanět, nejvyšší moudrá Matka poprosila svého Syna,

aby Jí dovolil vstát (protože až do té doby stále ještě klečela), a když Jí svatý Josef podal pleny a zábaly, které sebou přesvatá Matka přinesla, s jedinečnou úctou, zbožností a něžností Ho do nich zavinula a tak zavinutého Ho s nebeskou moudrostí uložila do jeslí, jak říká svatý Lukáš (Lk.2,7). Proto položila na kámen trochu slámy a sena, aby tak připravila pro Bohočlověka první místo odpočinku na zemi kromě toho, které našel v matčině náručí. Božím řízením sem ve velkém spěchu ze sousedních polí přiběhl vůl, vešel do jeskyně a připojil se k oslovi, kterého sem přivedla naše Královna. Požehnaná Matka jim přikázala, aby a s co největší úctou uznali a ctili svého Stvořitele. Pokorná zvířata svou Paní poslechla, u Dítěte poklekla a svým dechem Mu poskytovala teplo, které Mu lidé odepřeli. Bůh, který se stal člověkem, byl uložen mezi dvěma zvířaty zabalený v plenkách, a tak se podivuhodně splnilo proroctví, že „vůl zná svého majitele a osel jesle svého pána, Izrael nezná, můj lid nechápe (Iz.1,3).“

Poučení od nejsvětější Královny Marie.

486. Má dcero, pokud by lidé uchovávali srdce svobodné a po zásluze uvažovali o tomto velkém tajemství lásky Nejvyššího k lidem, byl by to mocný prostředek, který by je vedl po cestě života a k podřizování se lásce jejich Stvořitele a Vykupitele. Protože jsou lidé schopni přemýšlet, kdo by zůstal v případě, že by využil svou svobodu k jednání s tímto tajemstvím v úctě odpovídající jejímu významu, tak zatvrděl, aby nebyl pohnut k soucitu při pohledu na Boha, který se stal člověkem, poníženým v chudobě, opovrhovaným, neznámým, přicházejícím na svět v jeskyni, ležícím v jeslech mezi nerozumnými zvířaty, chráněným pouze chudou Matkou, a zapuzeným pošetilou arogancí světa? Kdo by se odvažoval milovat marnivost a pýchu, které Stvořitel nebe a země svým jednáním tak otevřeně zavrhl a odsoudil? Nikdo nemůže pohrdat pokorou, chudobou a nouzí, které Pán miloval, a které si pro sebe vybral jako prostředek výuky cestě věčného života. Jen málo lidí se zastaví, aby uvažovali o této pravdě a příkladu, a kvůli této ohavné nevďěčnosti bude jen málokdo sklízet ovoce tohoto velkého tajemství.

487. Avšak blahosklonnost mého nejsvětějšího Syna byla tak velká, že tě tak štědře obdarovala svým světlem a poznáním těchto nesmírných požehnání. Proto dobře zvaž, jak hodně jsi zavázána spolupůsobit s tímto světlem. Abys mohla na tento požadavek náležitě odpovědět, připomínám ti a vybízím tě, abys zapomněla na vše pozemské a ztratila to z očí, abys nehledala nic nebo nezaměstnávala se ničím kromě toho, co ti může pomoci se vzdálit a odloučit se od světa a jeho obyvatel tak, abys se

srdcem zbaveným všech pozemských myšlenek a sklonů, byla v něm schopná velebit tajemství chudoby, pokory a boží lásky vtěleného Boha. Uč se z mého příkladu účtě, bázni a respektu, se kterým s Ním máš jednat a vzpomeň si, jak jsem se chovala, když jsem Ho držela v náručí. Následuj můj příklad, kdykoli Ho přijmeš do svého srdce v úctyhodné svátosti Eucharistie, ve které je přítomen stejný Bohočlověk, jenž se zrodil z mého lůna. V této svaté Svátosti Ho přijímáš a máš právě tak skutečně jako jsem Ho měla já, zůstane v tobě právě tak, jako zůstal v mém náručí a bude s tebou rozmlouvat, jako se mnou, i když jiným způsobem.

488. Přeji si, abys šla v této svaté účtě a bázni až do krajnosti. Přeji si také, aby sis všimla a byla přesvědčená, že tě při svém příchodu do tvého srdce ve svaté Svátosti tvůj Bůh povzbuzuje stejnými slovy, která jsi zaznamenala, když mi řekl, abych se mu stala podobnou. Jeho příchod z nebe na zem, jeho zrození v pokoře a chudobě, jeho život i smrt v ní, nám dávají vzácný příklad opovržení světem a jeho klamy. Vědění, které jsi přijala s ohledem na jeho počínání a které jsi pronikla tak hluboko božskou inteligencí. To vše by pro tebe mělo být jako živé hlasy, kterými se musíš řídit, a které si musíš vepsat do nitra svého srdce. Všechny tyto výsady ti byly uděleny proto, abys uvážlivě využívala běžná požehnání v co největší míře, a abys pochopila, jak musíš být vděčná mému nejsvětějšímu Synovi a Pánovi, a jak se máš snažit co nejvíce splácet jeho dobrotu tak, jako kdyby sestoupil z nebe, aby vykoupil jen tebe samotnou (Gal.2,20), a jako kdyby všechny své záznaky a všechno své učení uložil ve svaté Církvi jen pro tebe a nikoho jiného.

KAPITOLA XI.

Svatí andělé oznamují narození našeho Pána v různých částech světa a pastýři se Mu přicházejí poklonit.

489. Po tom, co takto nebeští dvořané oslavili zrození vtěleného Boha u bran Betléma, byli někteří z nich hned vysláni na různá místa, aby oznámili tuto radostnou zvěst těm, kteří byli v souladu s boží vůlí náležitě připraveni ji slyšet. Svatý kníže Michael se odebral ke svatým patriarchům v předpekli, aby jim oznámil, že již Jednorozený věčného Otce přišel na svět a byl uložen pokorný a mírný do jeslí mezi dvě zvířata, jak prorokovali. Oslovil zvláštním způsobem svatého Joachima a svatou Annu jménem požehnané Matky, která mu to uložila. Blahopřál jim k tomu, že jejich Dcera nyní drží v náručí Požadovaného národy a Toho, který byl předpovídan patriarchy a proroky (Iz.7,14; 9,7; atd.). To byl nejblaženější a nejradostnější den,

který kdy tato velká skupina spravedlivých a svatých během svého dlouhého vyhnanství zažila. Všichni uznali tohoto nového Bohočlověka za pravého Původce věčné spásy a zpívali nové písně, které složili k jeho cti a chvále. Svatý Jáchim a Anna vyslali nebeského vyslance, svatého Michaela, ke své dceři Marii s prosbou, aby se jejich jménem poklonila božímu Dítěti, požehnanému plodu svého života. Velká Královna světa to ihned udělala a s velkou radostí naslouchala všemu, co Ji svatý kníže o patriarších v předpekli sdělil.

490. Jiní svatí andělé, kteří provázeli a střežili nebeskou Matku, byli posláni ke svaté Alžbětě a jejímu synovi Janovi. Jakmile uslyšeli zprávu o narození Vykupitele Moudrá žena i její syn, i když byl ještě tak útlého věku, padli na své tváře a klaněli se v duchu a v pravdě (Jan 4,23) vtělenému Bohu. Dítě, které bylo vysvěcené za jeho předchůdce, bylo ve svém nitru obnoveno a v duchu více rozdíleno než Eliáš, což vzbudilo u samých andělů nový obdiv a jásot. Také svatý Jan a jeho matka požádali naši Královnu prostřednictvím andělů, aby se jejich jménem poklonila svému nejsvětějšímu Synu a nabídla Mu jejich služby, což nebeská Královna ihned splnila.

491. Takto informována o tom, co se stalo, poslala svatá Alžběta jednoho ze svých sluhů do Betléma s dary pro požehnanou Matku a boží dítě. Darovala jim nějaké peníze, plátna a jiných věcí pro pohodlí Novorozeňátka, jeho Matky a jejího snoubence. Sluha nedostal na cestu žádný jiný příkaz, než ten, aby si při návštěvě Marie a svatého Josefa všimnul toho, co potřebují, aby mohl zpět přinést zprávu o jejich situaci a podmínkách. Neměl také žádné povědomí o velkém tajemství kromě toho, co mohl sám vnímat svými očima. Avšak obnoven a v nitru zasažen boží mocí se vrátil zpět a s podivuhodnou radostí popisoval svaté Alžbětě chudobu a okouzující milostnost její Sestřenice, Dítěte i svatého Josefa a pocity, které v něm byly probuzeny, když je uviděl. Obdivuhodné pocity vzbudilo ve zbožné ženě také jeho bezelstné vyprávění. Pokud nebylo boží vůlí, aby zůstala skrytost a důvěrnost tohoto velkého tajemství zachována, nemohlo by ji nic odradit od návštěvy panenské Matky a novorozeného božího Dítěte. Ze zaslaných věcí si naše Královna něco nechala pro zmírnění jejich extrémní chudoby, zatímco zbytek rozdala chudým, protože nechtěla přijít o společnost chudých ve dnech, kdy musela zůstat v jeskyni Zrození.

492. Jiní andělé byli pověřeni přinést zprávu Zachariášovi, Simeonovi, prorokyni Anně a některým dalším spravedlivým a svatým lidem, kteří byli hodni být seznámeni s tímto novým tajemstvím našeho vykoupení, protože je Pán shledal připravené přijmout tuto zvěst s vděčností a užitkem pro ně, a považoval za

spravedlivé, aby, kvůli jejich ctnostem, před nimi neskrývat toto požehnání udělené lidskému pokolení. I když nebyli všichni spravedliví na zemi tehdy o tomto tajemství informováni, všichni pocítili jisté božské účinky v hodině, kdy se Spasitel narodil, protože pocítili v srdci novou a nadpřirozenou radost, i když neznali její příčinu. Ale nebyla to jen hnutí radosti u andělů a spravedlivých, ale podivuhodná hnutí bylo možné pozorovat i u bezvědomého tvorstva, protože všecken vliv planet byl obnoven a oživen, Slunce zrychlilo svůj běh, hvězdy svítily jasněji a pro krále mudrce byla vytvořena nádherná hvězda, která jim ukazovala cestu do Betléma (Mt.2,2). Mnoho stromů rozkvetlo a jiné rodily ovoce. Některé modlářské chrámy se zřítily, v jiných byly modly svrženy na zem a jejich démoni se dali na útěk. Tyto zázraky a události ve světě v tomto dni lidé přičítali různým příčinám, které byly daleko od pravdy. Pouze mezi spravedlivými bylo mnoho těch, kteří z božího vnuknutí tušili nebo věřili, že Bůh přišel na svět, i když to nikdo nevěděl jistě kromě těch, kterým to bylo zjeveno. Mezi nimi byli i tři mudrci. Ke každému z nich byl do jejich samostatných orientálních království vyslán anděl z královniny stráže, aby je vnitřním, rozumovým osvětlením informoval o tom, že se Vykupitel lidstva narodil v chudobě a pokorě. Současně byli prodchnuti náhlou touhou Ho vyhledat a poklonit se Mu. Ihned uviděli hvězdu, která je vedla do Betléma, jak budu vypravovat později.

493. Mezi těmi všemi se zvláštního požehnání dostalo pastýřům tohoto kraje, kteří v době zrození Krista střežili svá stáda (Lk.2,8). A to nejen proto, že přijímali práci a obtíže svého zaměstnání s odevzdaností božím rukám, ale také proto, že byli chudí, pokorní a opovrhováni světem, a že ryzostí a upřímností srdce patřili k těm Izraelitům, kteří vroucně doufali a toužili po příchodu Mesiáše, a často o něm spolu mluvili a rokovali. Podobali se Původci života (Jan 10,14), protože byli vzdáleni bohatství, marnosti, okázalosti světa a jejich ďábelské prohnanosti. Vykonáváním svého povolání ukazovali předobraz poslání, které přišel naplnit dobrý Pastýř, který znal své ovce a ony znaly Jeho. Proto zasloužili být povoláni a pozváni jako prvotiny svatých samým Spasitelem, aby byli těmi úplně prvními, kterým se věčné a vtělené Slovo zjevilo a kterými si přál být chválen, obsluhován a adorován. Proto byl poslán archanděl Gabriel k těm, kteří hlídali na pastvinách, aby se jim zjevil v lidské podobě a velké nádheře.

494. Pastýři se náhle ocitli a koupali v nebeské archandělově záři, přičemž byli, když ho uviděli bez předešlé zkušenosti s takovými vizemi, naplnění velkou bázní. Svatý kníže je uklidnil a řekl: „Nebojte se, neboť hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude radostí všeho lidu; dnes se vám v Davidově městě narodil Spasitel, je to Kristus Pán. A toto vám bude znamením: najdete novorozeně zabalené do plenek a

ležící v jeslích (Lk.2,10-12).“ Při těchto andělových slovech se náhle zjevilo velké množství nebeského vojska, které hlasy líbezné harmonie zpívali Nejvyššímu tato slova: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Při opakování tohoto nebeského chvalo zpěvu, který byl pro svět tak nový, svatí andělé zmizeli. To vše se stalo při čtvrtém nočním bdění. Tato andělská vize naplnila pokorné a šťastné pastýře božským osvětlením, přičemž byli všichni jednotně puzeni vroucí touhou se přesvědčit o tomto požehnání a spatřit vlastníma očima toto největší tajemství, které jim bylo zvěstováno.

495. Avšak znamení, které svatý anděl vyjevil, se jim zdálo nevhodné a neúměrné pro ověření velikosti Novorozeného přirozeným zrakem, protože vidět v jeslích v plenkách zavinité dítě by nebyl přesvědčivý důkaz o majestátu krále, pokud by tito pastýři nebyli osvětleni božským světlem a nebylo jim umožněno proniknout toto tajemství. Protože však byli prosti domýšlivé moudrosti světa, byli snadno přístupní pro božskou moudrost. Když si navzájem sdělili své dojmy, které v nich toto poselství vzbudilo, rozhodli se jít co nejrychleji do Betléma a spatřit ten div, který jim Pán oznámil. Bez odkladů odešli a po tom, co vstoupili do jeskyně, našli, jak říká svatý Lukáš, Marii a Josefa a Nemluvnátko ležící v jeslích. Když to vše uviděli, poznali pravdivost toho, co o Dítěti slyšeli. Pak následovalo vnitřní osvětlení vyvolané pohledem na vtělené Slovo, protože když na Něho pastýři pohlédli, On na ně také pohlédl, přičemž jeho tvář vydávala velkou zář, která ranila velkou láskou upřímná srdce těchto chudých, přesto však šťastných mužů, které boží moc proměnila, obnovila a uvedla do nového stavu milosti a svatosti, a naplnila je vznešeným poznáním božích tajemství vtělení a vykoupení lidstva.

496. Padli na své tváře a klaněli se vtělenému Slovu už ne jako nevědomí venkované, ale jako prozíraví a moudří muži, kteří Ho adorovali, uznávali a velebili jako pravého Boha a člověka, jako Obnovitele a Vykupitele lidstva. Nebeská Paní a Matka Dítěte vnímala vše, co činili v nitru i zevně, protože viděla až do nitra jejich srdcí. Nejvyšší moudře a prozíravě uchovávala v paměti všechny tyto události a v srdci o nich rozvažovala (Lk.2,19), porovnávala je s jinými, tam uloženými tajemstvími a se svatými proroctvími a výroky Písma. Protože byla nástrojem Ducha svatého a zástupcem Dítěte, promlouvala k pastýřům, poučovala a vybízela je, aby vytrvali v boží lásce a ve službě Nejvyššího. Také oni s Ní hovořili a svými odpověďmi prokázali, že mnoha tajemstvím porozuměli. Zůstali v jeskyni od svítání až do poledne, kdy jim naše velká Královna dala něco pojist a pak plní nebeské milosti a útěchy odešli.

497. Během dnů, kdy nejsvětější Marie, dítě a svatý Josef zůstávali u bran Betléma, se tito svatí pastýři ještě několikrát vrátili a přinesli dary, které mohli ve své chudobě postrádat. To, co říká svatý Lukáš o těch, kteří se divili vyprávění pastýřů o svatě Rodině, se stalo až později, když Královna, dítě a svatý Josef odešli a uprchli z okolí Betléma, protože boží Prozřetelnost řídila události tak, že pastýři nebyli schopni tuto novinu rozšířit před tímto okamžikem. Ne všichni z těch, kteří je o těchto událostech slyšeli mluvit, jim věřili, protože je měli za nevzdělané a nevědomé lidi. Nicméně tito pastýři byli svatí a až do smrti plní božského poznání. Mezi těmi, kdo jim uvěřili, byl také Herodes, i když ne kvůli nějaké chvályhodné víře nebo zbožnosti, ale z pohnutek jeho světské a zlomyslné obavy ze ztráty království. Mezi dětmi, které si zasloužily být jim obětovány, byly také některé z rodin těchto svatých mužů. Jejich rodiče radostně souhlasili s mučednictvím, po kterém děti samy toužily, a obětovali je Pánovi, kterého před tím poznali.

Ponaučení nejsvětější Královny Marie.

498. Má dcero, zapomnětlivost a nepozornost týkající se práce našeho Vykupitele jsou trestuhodné, protože jsou mezi smrtelníky tak běžné a časté. Přesto je toto dílo nejvyšší tajemné, láskyplné, milosrdné a poučné. Ty jsi povolána a vybrána, abys přijala vědomosti a osvětlení proto, aby ses vyhnula této nebezpečné a hrubé strnulosti. Proto si přeji, aby sis v tajemstvích, která jsi právě zapsala, především všimla a přemýšlela o vroucí lásce mého nejsvětějšího Syna, se kterou se bezprostředně po svém narození sdílel s lidmi, aby je učinil bezprostředními podílníky na radostném ovoci svého příchodu. Lidé neví o této povinnosti, protože jen málo z nich proniká význam tohoto velkého požehnání stejně tak, jako bylo málo těch, kteří viděli Slovo po jeho narození a děkovali Mu za jeho příchod. Nejsou si vědomi příčiny svého zlého stavu a své slepoty, která nebyla a ani nebude připisována Pánovi, ani nějaké vadě jeho lásky, ale hříchům a špatným sklonům lidí. Pokud by jejich vlastní špatné dispozice nepřekážely nebo je nečinily nehodnými této milosti, stejné světlo, které bylo uděleno spravedlivým, pastýřům a králům, by bylo dáno všem nebo mnohým. To, že jich bylo tak málo, tě může přivést k poznání nešťastného stavu světa v době příchodu vtěleného Slova, a také neštěstí současné doby, kdy se tato tajemství stala tak zjevná, ale kdy jsou vděčné vzpomínky na ně tak vzácné.

499. Posud' špatný stav smrtelníků tohoto věku, ve kterém bylo světlo evangelia rozšířeno a potvrzeno tak mnoha zázraky, které Bůh koná ve své Církvi. Přes to všechno je tak málo těch, kteří jsou dokonalí a snaží se stát způsobilými pro větší

účast na plodech a prospěchu vykoupení. Přestože je počet poštilců tak velký a neřesti se staly nezměrné, jsou ještě tací, kteří si myslí, že i dokonalých je mnoho, protože se lidé opravdu tak otevřeně neodvažují jednat v opozici k Bohu. Dokonalých je však mnohem méně než si někdo myslí a mnohem méně než by jich mělo být, když vidí, že je Bůh tak velice urážen nevěřícími a neustále touží sdílet poklady milostí uložené v jeho Církvi zásluhami Jednorozeného, který se stal člověkem. Měj na paměti, má nejdražší, povinnosti vložené na tebe jasným poznáním těchto pravd. Žij moudře, s velkou pozorností a bdělostí spolupracuj s jeho milostmi, neztrácej čas, příležitosti a okolnosti k nejvyššímu a dokonalému způsobu jednání, jaký je ti znám, protože jinak své povinnosti nemůžeš splnit. Vzpomeň si na to, co ti říkám, prikazuji a v čem na tebe naléhám, abys nepřijímala tak velké milosti nadarmo (II.Kor.6,1). Nenechávej milosti a osvětlení bez užítu, ale používej jich s dokonalou vděčností.

KAPITOLA XII.

Co zůstalo ve vztahu k tajemství narození vtěleného Slova démonovi skryté a jiné události až do obřezání.

500. Pokud se týče Pána, byl příchod věčného Slova jako Člověka pro smrtelníky nejvyšší štěstí a požehnaný, protože přišel, aby dal světlo a život všem, kteří přebývali v temnotě a stínu smrti (Lk.1,79). Pokud předzvědění a nevěřící klopýtají a zraňují se o tento kámen (Řím.9,33), když hledají záhubu tam, kde by mohli a měli najít vzkříšení a věčný život, není to chyba kamene, ale těch, kteří z něho dělají příležitost k pohoršení a poškození sama sebe. Jenom pro peklo bylo narození božího dítěte hrozné, protože On byl tím silným a neporazitelným (Žl.23,8), který přišel oloupit tohoto ozbrojeného nepřítele o jeho tyranskou vládu, založenou na lži, a toho, jenž držel svou pevnost nespravedlivě, ale přesto klidně a dlouho. Kvůli sesazení tohoto knížete světa a temnoty bylo vhodné, aby mu zůstalo tajemství příchodu vtěleného Slova skryté, protože vzhledem ke své zlomyslnosti nebyl hoden být informován o tajemstvích boží moudrosti (Mdr.2,21-24). Bylo však spravedlivé, že měla být podle boží prozřetelnosti zlomyslnost tohoto nepřítele zaslepena a zmatena. Svou zlobou přivedl na svět podvod a zaslepenost hříchu a pádem Adama svrhl celé lidstvo.

501. V souladu s tím byl Lucifer a jeho služebníci ponecháni v neznalosti mnoha věcí, které by jinak přirozeně mohli vědět o vtělení Slova a jiných událostech jeho nejsvětějšího života, což je skutečnost, které je třeba si všimnout i v tomto životopisu

(č. 326; svazek III. č. 217, 226, 284). Kdyby věděl jistě, že je Kristus pravý Bůh, zjevně by neusiloval o jeho smrt (I.Kor.2,8), ale snažil by se jí zabránit, jak bude popsáno na příslušném místě (svazek III., 494, 540, 613). Pokud šlo o tajemství zrození Pána, věděl jen to, že nejsvětější Marie porodila Syna v chudobě, v opuštěné jeskyni, a že nemohla najít nocleh ani přístřeší. Věděl také, že Dítě bylo obřezáno, a že s Ním bylo nakládáno jako s pouhým člověkem. To vše mělo vědomě vést spíše k oklamání než k osvicení jeho pýchy. Nevěděl však nic o způsobu jeho zrození, ani o panenství požehnané Matky před i po porodu. Rovněž nevěděl o poselství andělů spravedlivým a pastýřům, o jejich rozhovorech a klanění se božímu Dítěti. Neviděl ani hvězdu a neznal důvod příchodu králů do Betléma, přestože je viděl cestovat, a připisoval to nějaké světské podnikavosti. Démoni si také nedovedli vysvětlit změněné chování živlů, hvězd a planet, i když tyto změny a obdivuhodné účinky dobře vnímali. Vyložili si také špatně slova tří mudrců u Heroda, jejich příchod do chléva, klanění se i nabídnuté dary. Bez ohledu na to, že vnímali Herodovo běsnění proti dětem, a že ho k němu ponoukali, neznali jeho příčinu a podněcovali jeho krutost. I když Lucifer podezíral Heroda z toho, že se chce zabít Mesiáš, pokládal ho za slabomyslného a vysmíval se mu, protože se ve své pýše tvrdošíjně držel svého pevného přesvědčení, že by věčné Slovo při svém příchodu na tento svět ustavilo svou nadvládu a nepřišlo by v pokoře a skrytosti, ale s okázalou mocí a majestátem, zatímco ve skutečnosti boží dítě zvolilo zcela odlišnou cestu, a zrodilo se z chudé a lidmi opovrhované Matky.

502. Takto oklamáný Lucifer, když si všimnul některých podivuhodných událostí spojených se zrozením Páně, svolal své pomocníky v pekle a řekl jim: „Nenacházím žádný důvod k obavám v událostech, které jsme ve světě pozorovali. Je sice pravdou, že Žena, kterou jsme tolik pronásledovali, porodila Syna, ale v takové chudobě a nedostatku, že nemohla najít ani obydlí, kde by ho porodila. Víme, že toto vše je dalece vzdálené od boží moci a velikosti. Pokud chce proti nám vystoupit tak slabý jako to Dítě, které jsme viděli, nemůže se jistě vzepřít naší moci. Nemusíme se bát, že je to Mesiáš, protože existuje dokonce spiknutí s cílem ho zabít jako smrtelníka podobného ostatním lidem. To neukazuje na vykoupení světa, protože se zdá, že On sám potřebuje splatit smrti svůj hřích. Všechny tyto znaky jsou v rozporu s účelem Mesiášova příchodu na svět, a proto se mi zdá, že si můžeme být jistí, že Mesiáš ještě nepřišel.“ Služebníci zla schválili rozhodnutí svého zatraceného pána, přičemž byli všichni spokojeni s tím, že Mesiáš ještě nepřišel, protože všichni byli spoluviníky ve zlomyslnosti a pýše, která je oslepovala (Mdr.2,21). Satana v jeho marnivosti a

nezdolné pýše nikdy nenapadlo, že by se boží majestát a velikost mohla pokořit, poněvadž on sám vyhledával potlesk, okázalost, úctu a oslavu, přičemž toužil, pokud by to bylo možné, si veškerou slávu přivlastnit jen pro sebe. Vzhledem k tomu, že veškeré pocty byly pro Boha dosažitelné, Satana nikdy nenapadlo, že by Bůh mohl souhlasit s opakem a podvolit se ponížení, které se duchům zla tolik ošklivilo.

503. Ó, synové marnosti! Jaké příklady vám ještě nebyly dány pro vaše osvícení! Velká je lekce, ve které nás pokora Krista, našeho Učitele a nejvyššího Dobra učí a naléhá na nás. Pokud však s námi nepohne ani to, ať nás alespoň odstraší a vyděsí Luciferova pýcha. Ó, neřesti, ó, hříchu, hroznější než si lidé mohou představit! Protože pokud hřích zmátl anděla tak vysoké inteligence natolik, že nemohl nekonečnou štědrost posuzovat podle žádné jiné normy, než podle té, podle které posuzoval sebe a své zlomyslné sklony, jak daleko dospěje člověk ve své zlobě, pokud ke své nevědomosti přidá vinu a pýchu? Ó, nešťastný a nejvýš pošetilý Lucifere, jak dalece jsi zbloudil při posuzování tak rozumného a chvályhodného jednání! Co je krásnějšího než skromnost a pokora spojená s majestátem a mocí? Proč jsi neviděl, bezvýznamný tvore, že tvá neschopnost se pokořit je jen slabost mysli a pochází z podlého srdce? Velkodušní a opravdu velcí nehledají odměnu v marnosti, ani nevyhledávají to, co je nízké, a ani nemohou být spokojeni s tím, co je falešné a domnělé. Je zřejmé, ó, Lucifere, že jsi vyloučen z pravdy a jsi nevědomým vůdcem slepých (Mt.15,14), protože jsi nedokázal pochopit, že se velikost této boží štědrosti a lásky (Řím.5,8) projevila a zvětšila v pokoře a poslušnosti až k smrti na kříži (Flp.2,8).

504. Všechny tyto chyby a šílenství Lucifera a jeho služebníků byly známy Matce moudrosti a naší Paní, která se spravedlivým uznáním tak velkých tajemství chválila a velebila Pána, že je skryl před pyšnými a domýšlivými a zjevil je chudým a pokorným (Mt.11,25), čímž začal překonávat tyranii démonů. Laskavá Matka obětovala vroucí modlitby za všechny smrtelníky, kteří nebyli kvůli svým hříchům hodni spatřit světlo, které pro jejich záchranu vysvitlo na zemi. To vše připomenula svému nejsladšímu Synovi s jedinečným soucitem a láskou k hříšníkům. V takovém rozpoložení strávila většinu času svého pobytu v jeskyni Narození Páně. Protože však toto místo postrádalo jakékoli pohodlí a bylo velice otevřené nepřízni počasí, starala se velká Paní nejvíce o přístřeší pro své křehké a něžné Dítě. Jako nejvýš moudrá Matka s sebou přinesla plášť, kterým Ho zavinutého v plenkách ještě příkrývala. Kromě toho Ho stále držela ve svém svatém náručí kromě chvil, když chtěla učinit Josefa šťastným a požádala ho, aby podržel vtěleného Boha ve svém náručí a posloužil mu jako otec.

505. Když poprvé položila boží dítě do jeho náručí, řekla mu: „Můj manželi a pomocníku, přijmi do svých rukou Stvořitele nebe i země a těš se z jeho přívětivé a laskavé společnosti, aby byl můj Pán a Bůh potěšen a odměněn tvými věrnými službami (Př.8,31). Vezmi k sobě Poklad věčného Otce a podílej se na tomto požehnání lidského pokolení.“ A když niterně promlouvala k božskému Dítěti, řekla: „Nejsladší láska mé duše a světlo mých očí, odpočívej v náruči Josefa, mého přítele a manžela, sladce s ním rozmlouvej a odpusť mi mé nedostatky. Intenzivně pociťuji být jediný okamžik odloučení od Tebe, ale přeji si sdílet bez závesti dobro, které jsem obdržela se všemi, kteří jsou toho hodni (Mdr.7,13).“ Její nejvyšší věrný manžel, uznal toto nové požehnání, pokořil se až k zemi a řekl; „Paní a Panovnice světa, má Snoubenko, jak si mohu já, nehodný, troufat držet ve svém náruči samého Boha, v jehož přítomnosti se třesou sloupy nebes (Job 26,11)? Jak si může tak ohavný červ dovolit přijmout tak vznešenou laskavost? Já jsem prach a popel, ale Ty, Paní, mi pomáhej v mé nízkosti a pros jeho Majestát, aby na mne zhlédl se shovívavostí a učinil mě hodným svou milostí.“

506. Jeho touha držet boží dítě a jeho posvátná bázeň před Ním ve svatém Josefovi vyvolaly hrdinské činy lásky, víry, pokory a nejhlubší úcty. Třesa se uctívou bázní padl na kolena a přijal Ho z rukou jeho nejsvětější Matky, zatímco mu z očí stékaly hojně slzy radosti a útěchy z tohoto mimořádného štěstí. Boží dítě na něj mazlivě pohlédlo a současně obnovilo nitro jeho duše takovým božským působením, že to není možné slovy vysvětlit. Svatý Josef začal zpívat nové chvalozpěvy, když vnímal, že je obohacen těmito nádhernými milostmi a požehnáními. Když se nějakou dobu v duchu těšil nejsladšími pocity z vědomí, že ve svém náruči drží Pána, který naplňuje nebesa i zemi, (Iz.40,12), vrátil ho zpět do náručí jeho šťastné Matky, přičemž oba při předávání klečeli. Obdobnou úctu nejvyšší moudrá Matka projevovala vždy, když Dítě přebírala nebo předávala. V tom Ji svatý Josef napodoboval, kdykoli mu bylo dopřáno to štěstí držet ve svém náruči vtělené Slovo. Když se přibližovali k jeho Velebnosti, třikrát poklekli, políbili zem a vzbuzovali hrdinné úkony pokory a úcty. Tak velká Královna i svatý Josef pokaždé zachovávali veškerou způsobilost při přijímání nebo předávání božského Dítěte.

507. Když nebeská Matka usoudila, že je čas dítě nakojit svými prsy, uctivé požádala svého Syna o svolení, protože, i když věděla, že ho má kojit jako pravé a lidské dítě, měla vždy na paměti, že bylo současně pravým Bohem a Pánem, a že je velká vzdálenost mezi nekonečným Bytím a pouhým tvorem, jakým je Ona. Vzhledem k tomu, že toto vědomí u nejmoudřejší Panny nikdy neselhalo, zůstávala

její úcta neporušená a nezmenšená, přičemž nepřipouštěla ani nejmenší opomenutí. Marie byla vždy naplněna komplexním vhladem a vždy dosahovala dokonalosti ve všech svých skutcích. Proto nekojila, neobsluhovala a neopatrovala své dítě v nepokojném spěchu, ale s neutuchající péčí, úctou a taktem, což vždy vzbuzovalo nový obdiv andělů, jejichž nebeské poznání nesahalo tak daleko, aby mohli pochopit takové hrdinské činy mladé Dívky. Jelikož byli po celou dobu pobytu u bran Betléma stále přítomni ve viditelných podobách, pomáhali Ji ve všem, co vyžadovala služba božímu Dítěti i Ji. Všechna tato tajemství jsou tak úžasná, obdivuhodná a hodná naší pozornosti a vzpomínky na ně, že nemůžeme popřít svou nedbalost při tom, jak na ně zapomínáme a nemůžeme dostatečně uznat, jakého zla se dopouštíme sami na sobě, když na ně nemyslíme, ani dostatečně nechápeme božské účinky, které přináší vzpomínka na ně věrným a vděčným dětem Církve.

508. Tím, co mi bylo zjeveno o účtě, se kterou pečovala nejsvětější Marie, slavný svatý Josef i andělé o vtěleného Boha, bych mohla snadno rozšířit své pojednání. I když jsem se tomu vyhnula, chci se ještě vyznat z nedostatku úcty, se kterou jsem se až dosud troufale chovala vůči Bohu a z mnoha provinění vůči němu, kterých jsem se v tomto ohledu dopustila, a které jsem nyní poznala. Jak jsem řekla a jak uvedu dále, se záměrem pomáhat Královně zůstali všichni andělé její strážce přítomni ve viditelných podobách od času narození až do útěku Dítěte do Egypta. Starostlivost pokorné a milující Matky o její božské dítě byla tak vytrvalá, že se od něho nechtěla odloučit, aby Ho svěřila náručí svatého Josefa nebo svatým knížat Michaela a Gabriela, s výjimkou vzácných příležitostí, kdy musela něco sníst. Proto Ji oba archandělé prosili, aby jim svěřila dítě do péče, když bude jíst nebo když byl svatý Josef v práci. A tak, když byl svěřen jejich náručí, se obdivuhodně naplnila Davidova slova: „Na svých rukou tě ponesou“ atd. (Žl.90,12). Nejvýš bděla Matka kvůli péči o svého nejsvětějšího Syna nechtěla ani spát, kromě případů, kdy Ji to On sám nařídil. Jako odměnu za její píli Ji udělil nový, zázračný druh spánku, jiný než ze kterého se mohla dosud těšit, protože když spala, její srdce bdělo (Pís.5,2) a pokračovalo, či spíše nepřerušovalo přemýšlení a rozjímání o Božství. Od toho dne k tomu Pán přidal ještě další zázrak, totiž, že během spánku, který byl nezbytný, měla ve svém náručí sílu k držení a objímání svého Dítěte stejným způsobem, jako když bděla. Viděla Ho očima svého ducha tak, jako by se na Něj dívala tělesnými očima a vnímala vše, co ona sama i Dítě zevně dělalo. Tak se zázračně splnilo, co je řečeno v Šalamounově Písni: „Spím, ale mé srdce bdí.“

509. Písne chvály a velebení Pána, které naše nebeská Královna skládala k poctě Dítěte, zpívané střídavě Ji, svatými anděly a také jejím snoubencem Josefem, nemohu

slovy popsat. O nich samotných by se dalo napsat mnoho, protože byly nepřetržité, ale jejich poznání je vyhrazeno pro zvláštní potěšení vyvolených. Mezi všemi smrtelníky byl v tomto ohledu počten a požehnan nejvěrnější Josef, protože se na mnoha z nich podílel a mnoho z nich chápal. Mimo to se těšil ještě z jiných laskavostí, jedinečných výhod a útěch pro jeho duši, které mu poskytovala nejmoudřejší Paní tím, že mnohokrát při rozmluvách o Dítěti o Ném mluvila jako o „našem Synovi (Lk.2,48).“ Ne že by byl přirozeným Synem svatého Josefa, protože byl v nadpřirozeném řádu Synem věčného Otce a v přirozeném řádu Synem jeho panenské Matky, ale proto, že podle mínění lidí byl považován za Josefova syna. Toto označení a výsada měly pro světce neocenitelnou hodnotu a poskytovaly mu nezměrnou radost. Proto jeho nebeská Snoubenka, když mluvila o svém Synovi, s oblibou toto označení používala.

Ponaučení, které mi udělila Královna a Paní nebes.

510. Má dcero, vidím tě plnou oddané obdoby štěstí, které soužití s mým Synem poskytovalo mně, mému snoubenci a svatým andělům, protože jsme Ho mohli vidět svým tělesným očima, což by sis přála i ty, kdyby to bylo možné. Přejí si tě potěšit a obrátit tvou pozornost k tomu, co ve svém stavu můžeš a máš dělat, abys mohla dosáhnout štěstí, po kterém toužíš. Proto si, má milovaná, vzpomeň na to, co jsi již dostatečně pochopila o božích cestách při povznášení duší, které vyhledává s otcovskou láskou a touhou. Toto poznání jsi získala prostřednictvím tolika jednotlivých volání a osvícení Pána, který neustále čeká u bran tvého srdce a naléhavě tě žádá, abys postupovala dál, a očekává tvé obrácení (Mdr.6,15). Viděla jsi, jak tě k sobě přitahuje opětovnou laskavostí a nejvyšším vznešeným učením, přičemž si tě vybral pro úzké spojení láskyplného soužití s Ním (Kol.3,14) a pro velkou čistotu, která k takové výsadě patří.

511. Víra tě také učí, že je Bůh všude přítomen svou podstatou a mocí svého Božství, a že jsou mu bez výjimky otevřeny všechny tvé myšlenky, touhy a povzdechy. Pokud budeš spolupůsobit s touto pravdou, aby zůstaly zachovány všechny milosti, které přijímáš skrze svátosti a jiné božsky zřízené kanály, Pán s tebou zůstane se svou božskou a zvláštní pomocí, ve které tě pohostí svou láskou jako svou vyvolenou nevěstu. Teď, když znáš a chápeš všechny tyto pravdy, mi řekni, co víc si můžeš přát, když už máš vše, po čem tak toužebně vzdycháš? To, co od tebe žádám a co ti zbývá udělat je, aby ses snažila se svatou řevnivostí napodobovat toto soužití a reprodukovat v sobě dispozice andělů, čistotu mého manžela a jak dalece budeš moci, napodobovat můj život, aby ses stala hodným příbytkem Nejvyššího

(I.Kor.3,17). Své veškeré snažení, všechny touhy a úsilí, kterými by sis přála být oživena, pokud chceš vidět a adorovat mého nejsvětějšího Syna v jeho narození a v jeho dětství, musíš směřovat k naplnění tohoto učení, protože, pokud mě budeš napodobovat, si můžeš být jistá, že budu tvou učitelkou, a že Pán bude jistě přebývat ve tvé duši. S touto jistotou s Ním můžeš mluvit, obejmout Ho a těšit se s Ním jako s někým přítomným, protože kvůli tomu, aby s čistými a neposkvrněnými dušemi mohly sdílet tato potěšení, přijal lidské tělo a stal se Dítětem. Vždy však na Něj pohlížej jako na velkého Boha, přestože je Dítětem, aby tvé laskání bylo střezeno úctou a tvá láska byla doprovázena svatou bází, protože první mu patří jako Bohu a to druhé jeho nesmírné štědrosti a milosrdné vznešenosti.

512. V tomto soužití musíš pokračovat bez období vlažností, abys Ho neznechutila. Tvým legitimním a vyvoleným zaměstnáním by nemělo být nic jiného než milování a chválení nekonečného Boha. Vše ostatní musíš vykonávat jen střídmě tak, jako by tě viditelné a pozemské věci neznepokojovaly a nemohly tě ani na okamžik zadržet. Musíš se udržovat v tomto vzestupu tak, aby se zdálo, že nemáš nic vážnějšího na práci, než hledat nejvyššího a pravého Boha. Napodobuj mě a žij pouze pro Boha. Vše ostatní by pro tebe nemělo existovat a ty pro nic jiného. Přeji si však, abys dary a požehnání, které jsi přijala, využívala a sdílela pro dobro tvých blízkých při dokonalém zachování řádu svaté lásky. Tak se tvé dary nerozplynou (I.Kor.13,8), ale ještě rozmnoží. V tom všem musíš dodržovat pravidla vhodná pro tvé poměry a stav, jak jsem ti už přikázala a tebe poučila na jiném místě a v jiném čase.

KAPITOLA XIII.

**Nejsvětější Marii bylo oznámeno, že má být podle vůle Páně jeho
jedinorozený Syn obřezán; Ona se o tom radí se svatým Josefem;
nejsvětější jméno Ježíš přineseno z nebe.**

513. Od okamžiku, kdy nejmoudřejší Panna zjistila, že je vyvolena za Matku božského Slova, začala uvažovat o práci a utrpení, která čekají jejího nejmilejšího Syna. Protože její znalost Písma byla hluboká, chápala všechna v něm obsažená tajemství a začala předvídat i připravovat se s jedinečným soucitím na vše, co měl vytrpět pro vykopení lidstva. Tato bolest, předvídaná a očekávaná s tak plným a detailním poznáním byla prodlouženým mučednictvím pro nejtišší Matku obětí

božího Beránka (Jer.11,19). Avšak, co se týkalo obřízky, která měla být po narození Dítěte vykonána, neobdržela nebeská Paní žádný příkaz ani náznak vůle věčného Otce. Tato nejistota vzbuzovala u něžně milující Matky láskyplnou starostlivost a sladké nářky. Její moudrá prozíravost Ji vedla k přesvědčení, že pokud její nejsvětější Syn přišel svůj zákon uctít a stvrdit tím, že ho naplní, a když nadto přišel trpět za lidstvo, bude přinucen svou vroucí láskou i jinými důvody podstoupit bolest obřízky.

514. Na druhé straně její mateřská láska a soucit toužily osvobodit její něžné Dítě, pokud by to bylo možné, od tohoto utrpení. Nadto věděla, že obřízka byl obřad ustanovený k očistě novorozených dětí od dědičného hříchu, zatímco její božské dítě bylo zcela bez této viny, protože v Adamovi nezhřešilo. Při tomto váhání mezi láskou ke svému božskému Synovi a poslušností k věčnému Otci, praktikovala nejmoudřejší Panna mnoho hrdinských činů ctností, které byly nevýslovně příjemné božské Velebnosti. Ačkoli se mohla snadno této nejistoty zbavit tím, že by se přímo zeptala Pána na to, co má udělat, protože byla tak pokorná jako moudrá, to neučinila. Ani se na to neptala svých andělů, protože s obdivuhodnou moudrostí čekala na vhodný čas a příležitost, které boží Prozřetelnost všem věcem přiděluje, a netroufala si zvědavě pátrat nebo slídit v jeho ustanoveních nahlížením prostřednictvím nadpřirozených zdrojů informací, obzvláště ne proto, aby se zbavila nějakého utrpení. Kdykoli se vyskytla vážná a nejistá záležitost, při níž hrozilo nebezpečí, že by mohl být Bůh uražen, nebo nějaký naléhavý záměr pro dobro tvorů, ve kterém bylo nutné znát boží vůli, nejdříve žádala o svolení k předložení své žádosti a o osvětlení ohledně boží vůle.

515. To není v rozporu s tím, co jsem řekla ve druhé knize v desáté kapitole, totiž, že nejsvětější Marie nepodnikala nic bez toho, aby předem nežádala o svolení a o radu Boha, protože taková konzultace ohledně božího zalíbení neměla nic společného s touhou po zvláštním zjevení. V tom, jak jsem již řekla, byla nejvýš taktická a ostýchavá, zřídka kdy žádala o takový mimořádný zásah. Bez touhy po novém zjevení měla ve zvyku se raditi jen s obvyklou a nadpřirozenou pomocí Ducha svatého, který Ji řídil a vedl ve všech jejích skutečích. Řízená svými schopnostmi a tímto vnitřním světlem vnímala větší dokonalost a svatost, které jí nabízely záležitosti a úkony každodenního života. I když je pravdou, že Královna nebe měla zvláštní nárok a výsadu být různými způsoby informována o boží vůli, jako vzor svatosti a rozvahy nechtěla využívat tyto nadpřirozené postupy a vedení, kromě případů, kdy to bylo vhodné. Pokud se jednalo o vše ostatní, řídila se do posledního písmene tím, co

řekl David: „Jako oči služebnice k ruce její paní, tak hledí naše oči k Jahvovi, našemu Bohu, dokud se nad námi neslituje (Žl.122,2).“ Avšak toto přirozené a obvyklé světlo bylo v Paní světa větší než u všech smrtelníků dohromady, a v něm hledala soulad s boží vůlí.

516. Tajemství obřízky vyžadovalo zvláštní a mimořádný dispens, ke kterému bylo zapotřebí zvláštní osvětlení Páně, na které moudrá Matka čekala. Mezitím adresovala slovům zákona, která toho vyžadovala, tato slova: „Ó, zákone, vytvořený pro všechny, jsi spravedlivý a svatý, ale zraníš mé srdce svou tvrdostí, pokud zraníš Toho, kdo je tvým životem a autorem! To, že působíš utrpení těm, kteří musí být očištěni od viny, je spravedlivé, ale že máš svou přísností navštívit Nevinného, který je bez poskvrny (Žid.7,26), se mi zdá být příliš přísné, pokud tě k tomu neoprávní jeho láska. Ó, kéž by se zlíbilo mému Milému se vyjmout z tohoto trestu! Ale jak by mohl odmítnout se mu podrobit, když přišel hledat bolest, obejmout kříž, naplnit a dovršit zákon (Mt.5,17)? O krutý noži! Mohl bys obrátit ostří svého útoku na můj život a ne na Pána, který mi ho dal! Ó, můj Synu, sladká Lásko a Světlo mé duše, je možné, že máš tak brzy prolévat svou krev, která je dražší než nebe a země? Můj milující soucit inklinuje k tomu Tě považovat za vyjmutého z všeobecného zákona, ze kterého jsi vyňat jako jeho autor. Avšak touha po jeho naplnění naléhá, abych Tě v souladu s ním vydala jako kořist jeho přísnosti, pokud bys ovšem Ty, můj sladký životě, nebyl ochoten změnit tento výnos a potrestat mě místo Sebe. Lidskou přirozenost, kterou máš od Adama, můj Pane, jsem Ti předala bez jeho hříchu nebo viny, protože jsi ji ve své všemohoucnosti mezi všemi ostatními uchránil od prvotní poskvrny. Vzhledem k tomu, že jsi Synem věčného Otce, obrazem jeho podstaty (Žid.1,3), a že je tvůj rod věčný, jsi nekonečně vzdálen hříchu. Proč by ses tedy, můj Pane, by měl podrobovat léčbě určené zákonem pro hřích? Přesto jsem si vědomá, můj Synu, že jsi Učitelem a Vykupitelem lidí, že musíš příkladem potvrdit svá pravidla, a že v tom ani v nejmenším ohledu neslevíš. Ó, věčný Otče dej, ať ten můž ztratí svou ostrost a tělo svou citlivost! Ať bolest postihne spíše mě, nepatrného červa, a ať tvůj jednorozený Syn naplní zákon, ale dovol mi, abych pocítila trest, Ó, nelidský a krutý hříchu, který tak brzy nabízíš žluč Tomu, který tebou nemůže být vinen! Ó, Adamovi synové, ošklivte si a bojte se hříchu, jehož náprava vyžaduje krvavý trest samotného Pána a Boha!“

517. Takový smutek trpící Matky se mísil s radostí při pohledu na to, jak z Ní zrozený Otcův Jednorozený odpočívá v jejím náručí. Tak uplynuly dny před dnem obřízky, kdy Marii věrně ošetřoval její přechistý snoubenec Josef. Jen s ním mluvila o obřízce, zatím jen několika slovy, které se u obou mísily se slzami soucitu. Před tím,

než se uplynulo osm dní od narození, nejmoudřejší Královna v přítomnosti Pána poklekla a oslovila Ho: „Nejvyšší Králi, Otče mého Pána, pohled' na svou otrokyni s pravou Obětí a obětím Darem v náručí (Ef.5,2). Mé vzdechy a jejich příčina nejsou tvé moudrosti neznámé (Žl.37,10). Víím, můj Pane, co ti v souladu se zákonem působí potěšení a co má být vykonáno s tímto Synem. Pokud bych mohla vytrpěním větších bolestí od toho osvobodit svého Syna a Boha, mé srdce je připravené. Jsem však stejně připravena vidět Ho podrobit se obřízce, pokud je to tvá vůle.“

518. Nejvyšší Jí odpověděl: „Má Dcero a Holubičko, nenech trpět své srdce pro to, že se má tvůj Syn podrobit noži a bolestem obřízky. Poslal jsem Ho na svět jako příklad, aby završil Mojžíšův zákon jeho úplným naplněním (Mt.5,17). I když je pravdou, že příbytek jeho lidství, který jsi mu jako přirozená Matka dala, má být porušen a jeho tělo zraněno spolu s tvou duší, pamatuj, On je můj přirozený Syn věčným plozením (Žl.2,7), je obraz mé podstaty (Žid.1,3), je mně rovný podstatou, majestátem, slávou a svým podrobováním se posvátnému zákonu osvobozujícímu od hříchu (Jan 10,30), a že aniž by lidé mohli poznat, že je z něho vyňat, trpí také pro svou oslavu (II.Kor.5,21). Víš předem, má Dcero, že musíš přenechat svého a mého Jednorozeného tomuto a dalším, větším utrpením. Podrob se tedy prolítí jeho krve a ochotně mi přines toto první ovoce věčné spásy lidstva.“

519. Tomuto výnosu věčného Otce se nebeská Paní jako spolupracovnice na našem vykoupení přizpůsobila s takovou plností veškeré svatosti, že to daleko převyšuje lidské chápání. S úplnou a nejvyšší milující poslušností obětovala svého Jednorozeného řkouc: „Svrchovaný Pane a Bože, nabízím Ti tuto oběť a zdroj přijatelné oběti s celým svým srdcem, i když jsem plná soucitu a smutku z toho, že lidé urazili tvou nesmírnou dobrotu takovým způsobem, že přinutili Boha zjednat nápravu. Věčně Tě budu chválit za to, s jak nekonečnou láskou shlížíš na své tvory, a že jsi raději odmítl omilostnit svého vlastního Syna, než abys bránil spásu lidstva (Ef.5,2). Já, která jsem se z tvé blahosklonnosti jeho Matkou, se musím před všemi ostatními smrtelníky podrobit tvému potěšení, a proto Ti obětuji tohoto nejvyšší mírného Beránka, který má svou nevinností sejmut hříchy světa (Jan 1,29). Avšak pokud je možné zmírnit bolest způsobenou nožem na úkor mého utrpení, tvé rameno je mocné uskutečnit tuto výměnu.“

520. Nejsvětější Marie dokončila svou modlitbu a požádala svatého Josefa, aby podnikl nezbytné kroky pro obřízku božského Dítěte. S neobyčejnou obezřetností se vyhnula tomu, aby mu prozradila něco z odpovědi, kterou dostala na svou modlitbu. Mluvila o tom, jako by se s ním chtěla poradit, nebo chtěla znát jeho názor ohledně

obřízky. Řekla, že už nadešel zákonem stanovený čas pro obřezání Dítěte, a protože nedostali žádného protichůdné pokyny, bude zřejmě nutné ji vykonat. Dále řekla, že jsou více vázáni potěšením Nejvyššího, a že musí přesněji poslouchat jeho nařízení a být horlivější v lásce a péči o jeho nejsvětějšího Syna než všichni ostatní tvorové, kteří se snaží, z vděčnosti za jeho jedinečná dobrodíní, ve všem zalíbit Bohu. Na tato slova zareagoval svatý Josef s největší skromností a taktem, když řekl, že pokud jim nebyl dán žádný příkaz proti obřízce Dítěte, přeje si řídit se boží vůlí zjevenou všeobecným zákonem, a že ačkoli vtělené Slovo jako Bůh tomuto zákonu nepodléhá, je nyní přioděn naším lidstvím a jako nejdokonalejší Učitel a Spasitel se nepochybně přeje přizpůsobit ostatním lidem plněním zákona. Pak se zeptal své nebeské Snoubenky, jak má být obřízka vykonána.

521. Nejsvětější Marie odpověděla, že by obřízka měla být v podstatě vykonána stejným způsobem, jako je prováděna na jiných dětech, Ona Ho však nemusí odevzdat žádné jiné osobě, ale bude Ho sama držet v náručí. A protože křehkost a citlivost Dítěte by mohla způsobit, že tento obřad bude pro Něho bolestivější než pro jiné děti, měli by mít po ruce utiňující lék, který se obvykle při obřízce používá. Kromě toho požádala svatého Josefa, aby opatřil křišťálovou nádobku pro uschování svatého ostatku z obřízky božského Dítěte. Mezitím pozorná Matka připravila několik lněných pláten pro zachycení nejsvětější krve, která měla být poprvé prolita za naši záchranu, aby ani jediná kapka této krve nebyla ztracena nebo nepadla na zem. Po těchto přípravách nebeská Paní požádala svatého Josefa, aby informoval kněze a požádal ho, aby přišel do jeskyně, kde by bez potřeby přenášet dítě na jiné místo mohl jako způsobilý a hodný sluha tak skrytých a velkých tajemství svými kněžskými rukama vykonat obřad obřízky.

522. Pak se nejsvětější Marie a Josef radili o tom, jaké jméno má být Dítěti při obřízce uděleno. Svatý Josef řekl: „Má Paní, když mě svatý anděl Nejvyššího informoval o tomto velkém tajemství, řekl mi také, že by tvůj nejsvětější Syn měl dostat jméno JEŽÍŠ.“ Panenská Matka odpověděla: „Stejně jméno bylo zjeveno také mně, když v mém lůně na sebe přijal tělo, a pokud jsme toto jméno od Nejvyššího přijali prostřednictvím úst jeho svatých andělů, jeho vyslanců, je vhodné, abychom se v pokorné úctě přizpůsobili skrytým a nevyzpytatelným soudům jeho nekonečné moudrosti a udělili mému Synovi a Pánovi jméno JEŽÍŠ. Toto jméno navrhneme knězi pro zápis do seznamu obřezaných dětí.“

523. Zatímco velká Paní nebe a svatý Josef spolu rozmlouvali, sestoupili shůry nesčetní andělé v lidských podobách oděni zářivými bílými rouchy, ve kterých byly vetkány červené ozdoby podivuhodné krásy. V rukou drželi palmy, na hlavách měli

koruny a zářili větším jasnem než mnoho sluncí. Ve srovnání s krásou těchto svatých knížat, by se nám všechna krása tohoto světa zdála být odpudivá. Nejkrásnější však byly erby na jejich prsou, na kterých bylo vyryto nejsladší jméno JEŽÍŠ. Záře, kterou každý z těchto erbů vydával, převyšovala záři všech andělů dohromady a pestrost krásy, která byla tímto velkým zástupem demonstrována, byla tak vzácná a úžasná, že to žádný lidský jazyk nemůže popsat ani lidská fantazie si někdy představit. Svatí andělé se v jeskyni rozdělili do dvou sborů a upírali svůj zrak na Krále a Pána v náručí své panenské Matky. Představenými těchto dvou nebeských zástupů byla knížata, svatý Michael a svatý Gabriel, která zářila větší nádherou než ostatní a nesla ve svých rukou, jako zvláštní odlišující znak, nejsvětější jméno JEŽÍŠ, napsané velkým písmem na něčem, co se podobalo štítu jedinečné krásy a nádhery.

524. Obě knížata, na rozdíl od ostatních andělů, předstoupila před svou Královnou a řekla: „Paní, toto je jméno tvého Syna (Mt.1,21), které bylo od věčnosti zapsáno v boží mysli, a které nejsvětější Trojice dala tvému jednorozenému Synovi a našemu Pánovi jako znamení spásy celého lidstva, a které Ho současně jmenuje dědicem Davidova trůnu. Bude na něm vládnout a trestat své nepřátele, nad kterými zvítězí, které učiní podnožím svých nohou, a nad kterými vynese soud. Své přátele vyvýší svou pravici ke slávě. Avšak to vše se stane za cenu utrpení a krve, kterou má prolít dokonce i teď v souvislosti s přijetím svého jména, protože je to jméno Spasitele a Vykupitele. Bude to začátek jeho utrpení v poslušnosti vůle jeho věčného Otce. My všichni jsme přišli jako vyslanci Nejvyššího, jmenovaní a vyslaní přesvatou Trojicí, abychom sloužili Jednorozenému Otce a tvému při všech tajemstvích a svátostech zákona milosti. Máme Ho doprovázet a sloužit Mu až do chvíle, kdy vystoupí vítězně do nebeského Jeruzaléma a otevře nebesa. Pak se budeme těšit ze zvláštní mimořádné slávy, vyšší než u ostatních svatých, kterým takové poslání nebylo svěřeno.“ Toho všeho byl spolu s Královnou nebes svědkem také její nejvyšší šťastný snoubenec Josef, jeho chápání těchto událostí však nebylo tak hluboké jako její, protože Matka moudrosti chápala a svou myslí pojmul a nejvyšší tajemství vykoupení. Přestože svatý Josef pochopil mnohem více tajemství než ostatní smrtelníci, neměl je proniknout do té hloubky, jako jeho nebeská Snoubenka. Oba však byli plni nebeské radosti a obdivu, a chválili Pána novými chvalozpěvy. Vše, co zažili v těchto různých a úžasných událostech, převyšuje lidskou výmluvnost a jistě i mé vlastní schopnosti, takže nemohu najít přiměřená slova, kterými bych vyjádřila, co jsem poznala.

Ponaučení, které mi dala naše Paní, přesvatá Marie.

525. Má dcero, přejí si v tobě obnovit osvětlené učení, které ti bylo dáno proto, abys mohla jednat se svým Ženichem nejvyšš uctivě, protože pokora a posvátná bázeň by měly v duši narůstat ve stejné míře, v jaké jsou jí udělovány zvláštní a mimořádné milosti. Protože si tuto pravdu mnoho duší neuvědomuje, stává se jich mnoho nehodných nebo neschopných velkého požehnání, a nebo pokud je obdrží, upadají do nebezpečné hrubosti a apatie, které Pána velice uráží. Milující něha, se kterou k nim Pán často přichází, v nich vzbuzuje určitou domýšlivost a pocit neuctivé vyspělosti, který je vede k tomu, že s jeho nekonečnou Velebností jednají neuctivě, s marnou touhou vyhledávat a zkoumat skryté boží cesty, které daleko převyšují jejich schopnosti a chápání. Do této domýšlivosti upadají proto, že posuzují důvěrné soužití s Bohem podle nedokonalého chápání smrtelníků, takže se domnívají, že může být uspořádáno stejně jako přátelské soužití lidských bytostí mezi sebou.

526. Takovýmto stylem posuzování se však duše velice klame, pokud poměruje úctu a respekt vůči nekonečné Velebnosti důvěrností a rovností, kterými působí lidská láska mezi smrtelníky navzájem. Rozumní tvorové jsou si svou přirozeností rovni, přestože jejich stav a poměry jsou různé, a důvěrnost lidské lásky a přátelství může ignorovat nahodilé rozdíly v pohledu na lidské city. Ale láska k Bohu musí brát vždy do úvahy nesmírnou vznešenost nekonečné Bytosti, protože jejím předmět je stejná nekonečná boží добрota a velebnost. Právě proto, že boží dobrotu a velebnost není možné od sebe oddělovat, nesmí být od sebe oddělována úcta a láska k Bohu. Světlo boží víry musí vždy předcházet a ukazovat milujícímu velikost Předmětu, který miluje, probouzet a živit v něm uctivou bázeň, omezovat nevázanost slepých citů a držet je na uzdě vzpomínkou na vznešenost a velikost Milovaného.

527. Pokud má tvor ušlechtilé srdce, je zběhlý a navyklý svaté a uctivé bázni, není vystaven tak velkému nebezpečí, že zapomene na úctu k Nejvyššímu, bez ohledu na to, jak velké milosti obdrží, protože se neoddává neobezřetně duchovním útěchám a neztrácí kvůli nim diskrétní povědomí svrchovaného majestátu, ale respektuje a ctí Ho úměrně velikosti jeho božské lásky a osvětlení. S takovou duší Pán rozmlouvá jako přítel s přítelem (Ex.33,11). Nechť je tedy pro tebe, má dcero, nedotknutelným pravidlem, že čím užší bude objetí a větší útěchy, se kterými k tobě Nejvyšší zavítá, tím vytrvalejší ať je tvé vědomí jeho neměnné a nekonečné Velebnosti, čímž Ho budeš současně chválit i milovat. S tímto moudrým povědomím se naučíš vhodnějším způsobem poznávat a oceňovat velikost jeho dobrodiní. Vyvaruješ se nebezpečné domýšlivosti

těch, kteří lehkomyšlně pátrají po tajemstvích Páně v každé nicotné nebo dokonce závažné události s představou, že by si nejvýš moudrá Prozřetelnost měla všímat nebo zohledňovat jejich marnou zvědavost, kterou v nich vzbudila nějaká vášeň, nepokoj, nebo nějaký lidský zavrženíhodný sklon dalece vzdálený svatě horlivosti a lásce.

528. Všimni si opatrnosti, se kterou jsem vykonávala své povinnosti, neboť pokud jde o hledání milosti v očích Páně, přetrvává vždy obrovský rozdíl mezi snahou ostatních tvorů a mou. Přestože jsem jako pravá Matka držela ve svém náručí samotného Boha, nikdy jsem si netroufala od Něho požadovat vysvětlení něčeho zvláštním zjevením, ani proto, abych se něco dozvěděla nebo se zbavila utrpení, ani z jakéhokoli jiného, pouze lidského důvodu, protože to vše by byla jen lidská slabost, marná a zlomyslná zvědavost, která ve mně nemohla najít místo. Kdykoli mě k tomu vybízela nutnost oslavy jeho Majestátu, nebo když z toho udělaly nevyhnutelnost nějaké jiné okolnosti, prosila jsem o svolení předložit svá přání. I když jsem našla Pána vždy nejvýš milostivého, vždy připraveného mi s laskavostí odpovědět a povzbuzujícího mě k vyslovení mých přání, pokořovala jsem se přesto až do prachu a prosívala Ho, aby mi sdělil, co je v jeho očích nejvíc příjemné a přijatelné.

529. Zapiš si toto ponaučení do svého srdce, má dcero, a braň se všem neukázněným a zvědavým touhám po vyhledávání nebo vyzvídání čehokoli, co převyšuje sílu lidského intelektu. Neboť nejen že Pán na takové pošetilé vyzvídání neodpovídá, protože to v něm vzbuzuje velkou nelibost, ale pamatuj si, že démon je skutečným původcem této chyby u lidí, kteří se honí za duchovním životem. A protože je obvykle on původcem tohoto trestuhodného vyzvídání, které v duši vychytrale podporuje, také tuto zvědavost uspokojuje tím, že na ni sám odpovídá a současně na sebe troufale bere podobu anděla světla, čímž nedokonalé a neopatrné duše klame (II.Kor.12,16). Pokud takovou zvědavost vzbuzuje vlastní přirozený sklon člověka, musí být každý opatrný, aby se ji neřídil nebo ji nevěnoval pozornost, protože v tom, co se týká tak vznešených záležitostí, jako je důvěrné soužití s Pánem, není vlastní rozum a úsudek bezpečným vůdcem, protože je zatížen zlými sklony a vášněmi. Naše zvrácená a zkažená přirozenost byla hříchem uvržena do velkého nepokoje a podléhá mnoha zmatkům a výstřednostem, což ji činí neschopnou orientace a rozhodování ve vznešených božích záležitostech. Stejně špatné je, pokud se duše spoléhá na božská zjevení proto, aby se zbavila utrpení a práce, protože Kristovy nevěsty a jeho praví služebníci nesmí vyhledávat jeho milosti proto, aby se kříží vyhnuli, ale mají ho vyhledávat a nést s Pánem (Mt.16,24) trpělivým snášením utrpení, které se jim jeho božská Prozřetelnost rozhodne poslat. Tímto jednáním si tě přeji udržet v pokorné bázni, přičemž je lepší jít v tomto ohledu do extrému a zabránit

tak více nebezpečné opačné chybě. Od této chvíle si přeji, aby veškeré tvé pohnutky a činy byly zdokonaleny boží láskou (Flp.1,9), jako velkým cílem veškerého tvého snažení. V tom nemusíš zachovávat žádný stupeň nebo míru, ale naopak, přála bych si v tobě vzbudit přemíru lásky, provázenou tak velkou svatou bázní, aby tě stačila ochránit před přestupováním zákona Nejvyššího a povzbuzovat k výkonu všech tvých zevnějších i vnitřních skutků v počestnosti. Buď v tom opatrná a pilná, i když tě to bude stát mnoho námahy a bolesti, protože jsem snášela totéž při obřízce mého nejsvětějšího Syna a to z žádného jiného důvodu než proto, že v jeho svatém zákoně mi to bylo zjeveno a sděleno jako vůle Pána, kterou máme ve všem zcela poslouchat.

KAPITOLA XIV.

Boží Dítě je obřezáno a přijímá jméno Ježíš.

530. Stejně jako ostatní izraelská města, mělo i město Betlém svou synagogu, ve které se lidé scházeli, aby se modlili (pročež byla také nazývána domem modlitby) a slyšeli Mojžišův zákon. Ten kněz z kazatelny přečetl a vysvětlil silným hlasem, aby lidé mohli pochopit jeho přikázání. V synagogách však nebyly přinášeny žádné oběti, to bylo vyhrazeno jen chrámu v Jeruzalémě, kromě případů, kdy Pán rozhodl jinak. Nebylo to ponecháno volbě lidí, aby se předešlo nebezpečí modlářství, jak se zmíněno v páté Mojžišově knize (Dt.12,6). Kněz, který byl na těchto místech učitelem nebo služebníkem zákona, byl obvykle také vybídnut k tomu, aby vykonával obřízku. Ne že by to byla jeho zákonná povinnost, protože nejen kněz, ale kdokoli mohl obřízku vykonat, ale zbožné matky pevně věřily tomu, že je dítě vystaveno menšímu nebezpečí, pokud je obřezáno rukama kněze. Naše velká Královna si to však nepřála z obavy před nějakým nebezpečím, ale kvůli vznešenosti Dítěte. Proto poslala svého přešťastného snoubence do Betléma, aby kněze toho města přivedl.

531. Kněz přišel ke vchodu jeskyně Zrození Páně, kde vtělené Slovo odpočívalo v náruči své panenské Matky a čekalo na něho. S knězem přišli také další dva úředníci, aby mu, jak to bylo obvyklé, při obřadu pomáhali. Hrubost tohoto příbytku zprvu kněze udivila a poněkud vyvedla z míry. Avšak nejvyšší moudrá Královna na něho promluvila a uvítala ho s takovou skromností a laskavostí, že se jeho stísněnost brzy proměnila v obdiv klidu a nejvyšší ušlechtilého majestátu Matky, a bez znalosti

příčiny byl pohnut k úctě a respektu k této neobyčejné osobě. Když kněz pohlédl do tváře Marie a dítěte v jejím náručí, byl naplněn velkou zbožností a něhou, přičemž žasnul nad kontrastem, se kterým se setkal uprostřed takové chudoby na tak skromném a opovrhovaném místě. Když se dotknul božského těla Dítěte, byl obnoven skrytou mocí, která ho posvětila a zdokonalila. To mu dalo nový život v milosti, povzneslo ho do stavu svatosti velice příjemného nejvyššímu Pánovi.

532. Aby svatý Josef při posvátném obřadu obřízky na tomto místě projevil co možná největší zevnější úctu, zapálil dvě voskové svíce. Kněz požádal panenskou Matku, aby předala dítě do rukou dvou pomocníků a na chvíli se vzdálila, aby se nemusela stát svědkem této oběti. Tento příkaz uvedl velkou Paní do rozpaků, protože Ji její pokora a duch poslušnosti vybízely, aby uposlechla kněze, zatímco Ji na druhé straně zdržovala láska a úcta k jejímu Jednoroznému. Aby se neprovinila proti žádné z těchto ctností, pokorně požádala, aby mohla zůstat. Řekla, že by si přála tohoto obřadu zúčastnit, protože ho má ve velké úctě, a že bude mít dostatek odvahy držet v náručí, protože Ho nechtěla v takové chvíli opustit. Vše, co požadovala, bylo, aby byla obřízka s ohledem na útlost Dítěte provedena co nejšetrněji. Kněz slíbil vyhovět její žádosti a dovolil, aby dítě mohla držela jeho Matka, a bylo tak naplněno jedno tajemství. Tak se stala posvátným oltářem, na kterém se staly pravdy, představované starými oběťmi, realitou (Žid.9,4), přičemž Ona sama obětovala tuto ranou oběť, přinášenu jejíma vlastníma rukama, aby se mohla v každém ohledu stát věčnému Otci příjemnou.

533. Boží Matka pak rozvinula plenky, kterými byl její nejsvětější Syn zavinit a vyňala ze zářadří utěrku, lněnou tkaninu, kterou tam dříve vložila, aby se ohřála, protože toho dne bylo velice chladno. Zatímco držela dítě ve svém náručí, podložila toto plátno tak, aby na ně odříznutá částka i krev padly. Kněz pak přikročil k vykonání své povinnosti a obřezal Dítě, pravého Boha a člověka. Současně s tím boží Syn s nezměrnou láskou přinesl věčnému Otci tři oběti tak velké ceny, že by každá z nich stačila k vykoupení tisíce světů. První obětí bylo, že i když byl nevinný a Syn pravého Boha, vzal na sebe stav hříšníka (Flp.2,7) a podrobil se obřadu zavedenému jako lék na prvotní hřích a zákonu, kterým nebyl vázán (II.Kor.5,21). Druhou obětí byla jeho ochota snášet bolesti obřízky, které jako pravý a dokonalý člověk cítil. Třetí obětí byla nejvřelejší láska, se kterou začal za lidstvo prolévat svou krev, přičemž děkoval věčnému Otci za to, že Mu dal lidskou přirozenost schopnou utrpení pro rozmnožení jeho cti a slávy.

534. Tuto zbožnou oběť Ježíše, našeho Spasitele, věčný Otec přijal a (naším způsobem vyjadřování) začal vyhlašovat, že byl uspokojen, a že byly splaceny dluhy

lidstva. Vtělené Slovo obětovalo toto první ovoce své krve jako příslib toho, že ji prolíje všechnu, aby završil vykoupení a uhasil jí dluh Adamových synů. Všechny tyto vnitřní úkony a hnutí Jednorozeného jeho nejsvětější Matka vnímala, a svou nebeskou moudrostí pronikala tajemství těchto svátostí, přičemž jednala jako jeho Matka a ve shodě se svým Synem a Pánem ve všem, co dělal a čím trpěl. Věrně své lidské přirozenosti boží Dítě plakalo stejně jako jiné děti. I když byla bolest způsobená zraněním nejvýš krutá, a to jak v důsledku citlivosti jeho těla, tak i kvůli hrubosti nože, který byl vyroben z pazourku, přesto jeho slzy nevyvolávala ani tak přirozená bolest, jako nadpřirozený smutek, který v Něm působila znalost tvrdosti srdce smrtelníků. Ta byla hrubší a nepoddajnější než pazourek, protože vzdorovala jeho nejsladší lásce a božskému ohni, který přišel zapálit ve světě a v srdcích věrných (Lk.12,49). Také citlivá a milující Matka plakala jako bezelstná ovečka, která pozvedla svůj hlas v souznění s nevinným beránkem. Ve vzájemné lásce a soucitu se dítě tulilo ke své Matce, zatímco Ho laskavě hladila u svých panenských prsou a zachytávala posvátný ostatek a padající krev do plátna. To pak světila svatému Josefovi, aby mohl ošetřit dítě a znovu ho zavinout do plenek. Kněz byl poněkud překvapen slzami Matky. Neznalý tajemství se však domníval, že krása Dítěte, kterému dala život, způsobila v Ní tak hlubokou láskyplnou bolest.

535. Při všech těchto událostech byla Královna nebe tak moudrá, obezřetná a velkomyslná, že to vzbuzovalo obdiv andělských sborů a nejvyšší potěšení jejího Stvořitele. Nechala zazářit boží moudrost, která ji naplňovala, tak dokonalým vykonáváním každého skutku, že se zdálo, jako by měla vykonat jen ten jediný. Byla neústupná ve své touze držet během obřizky dítě ve svém náručí, nejvýš pečlivá při zachování ostatků, nejvýš soucitná s jeho bolestí a slzami, sama cítící jeho bolest, nejvýš milující v laskání, nejvýš pilná v zajišťování jeho pohodlí, horlivá v napodobování jeho skutků, vždy pozorná, aby s Ním jednala s nejvyšší úctou, aniž by kdy při tom opomíjela praktikovat úkony ctností, nebo aby jedna dokonalost překážela druhé. Podivuhodný pohled na patnáctiletou Dívku, poskytující i andělům jakési poučení a důvody k obdivu. Mezitím se kněz rodičů zeptal, jaké jméno si při obřizce přejí Dítěti dát. Velká Paní, vždy dbalá úcty ke svému snoubenci, požádala svatého Josefa, aby sdělil jméno. Svatý Josef se však obrátil k Ní a s obdobnou úctou Jí dal najevo, že pokládá za vhodné, aby toto něžné jméno vyšlo nejdřív z jejich úst. Proto, vlivem božského působení, oba, Marie i Josef, ve stejnou chvíli řekli: „JEŽÍŠ

je jeho jméno.“ Kněz odpověděl: „Rodiče se jednohlasně shodují, a velké je to jméno, které Dítěti dali.“ Následně pak jméno zapsal do tabulky či seznamu ostatních dětí. Když ho kněz zapisoval, cítil úžasné vnitřní pohnutí, takže prolil mnoho slz. Divil se tomu, co cítil a nebyl schopen vysvětlit proč, řekl: „Jsem jistý, že toto dítě bude velkým prorokem Páně. Pečlivě Ho vychovávejte a řekněte mi, jak bych mohl pomoci uspokojit vaše potřeby.“ Nejsvětější Marie a Josef knězi odpověděli s pokornou vděčností a rozloučili se s ním po tom, co mu darovali několik svící a jiné věci.

536. Když znovu zůstali s Dítětem sami, nejsvětější Marie a svatý Josef znovu slavili tajemství obřízky, opěvovali líbeznými chvalozpěvy se slzami radosti svaté jméno JEŽÍŠ, jehož plnější poznání (stejně jako i jiných tajemství, o kterých jsem se zmínila) je vyhrazené jako další mimořádné potěšení pro svaté v nebi. Nejvyšší moudrá Matka přiložila na ránu způsobenou nožem lék, který se v takových případech obvykle používal u ostatních dětí. V době, kdy přetrvávaly bolesti a rána se hojila, nechťela se Marie ani na okamžik od Dítěte vzdálit a chovala Ho ve dne v noci ve svém náručí. Něžná láska nebeské Matky převyšovala veškeré lidské chápání. Už její přirozená láska byla větší, než jaké jsou schopné jiné matky, a její nadpřirozená láska převyšovala lásku všech andělů a svatých dohromady. Její úctu a uctívání není možné srovnávat s úctou a uctíváním žádné jiné stvořené bytosti. To bylo pro vtělené Slovo potěšení (Př.8,31), po kterém toužilo, a které očekávalo mezi lidskými dětmi, a to byla odměna, kterou jeho milující Srdce čerpalo z velké svatosti panenské Matky za zármutek, který Mu působili lidé svým chováním. I když v Ní jediné nalézal víc potěšení než ve všech ostatních tvorech a i když v Ní došla jeho láska plného uspokojení, snažila se pokorná Královna zmírnit jeho tělesné bolesti všemi prostředky, které měla k dispozici. Proto prosila svaté anděly, aby Jí pomáhali a vyluzovali líbezné melodie pro jejich vtěleného Boha a její trpící Dítě. Vyslanci Nejvyššího uposlechli svou Královnu a Paní a slyšitelným hlasem opakovali chvalozpěvy, které se svým snoubencem složila ke cti nového, sladkého jména JEŽÍŠ.

537. Touto hudbou, tak líbeznou, že se ve srovnání s ní všechna lidská hudba zdá být nepřijemnou disharmonií, nebeská Paní obveselovala svého nejsvětějšího Syna, přičemž mnohem sladší hudbou pro Něho byly její hrdinské ctnosti, které v její duši vytvářely „sbory jako semknuté šiky,“ jak říká Pán a Ženich v Šalamounově Písni. Lidská srdce jsou tvrdá a víc než pomalá a těžkopádná v rozpoznávání a vděčném uznávání tak úctyhodných tajemství, ustanovených pro jejich věčnou spásu nesmírnou láskou jejich Stvořitele a Vykupitele. Ó, nejsladší dobro mé duše a mého života! Jak

zle Ti splácíme úžasnou rafinovanost tvé věčné lásky! Ó, nezměrná lásko, kterou neuhásí ani burácející vody naší hrubé, nevěrné nevďěčnosti! Vpravdě podstatná Štědlost a Svatost nemohla zajít ve své blahosklonnosti z lásky k nám dál, ani osvědčit víc úžasné lásky k nám než přijetím podoby hříšníka (Flp.2,7) a zatížením své nevinnosti trestem za hřích, který by se k němu jinak nemohl nikdy přiblížit. Pokud lidé pohrdají takovým příkladem a zapominají na taková dobrodiní, jak mohou říkat, že používají svůj rozum? Jak se mohou domnívat a chlubit se tím, že jsou moudří, prozíraví nebo soudní? Bylo by moudré, nevďěčný člověče, kdyby ses rmoutil a plakal nad svou notorickou tupostí a temnotou myslí, která je tak velká, že ji nepohnou ani tak velká díla tvého Boha, protože ani boží láska nemůže rozehrát ledovost tvého srdce.

Ponaučení, které mi udělila naše nejsvětější Královna.

538. Má dcero, přeji si, abys pozorně uvažovala o požehnaném dobrodiní, díky kterému jsi byla informována o pečlivosti a pozornosti, kterou jsem zahrnovala svého nejsvětějšího a nejmilejšího Syna při tajemstvích, které jsi právě popsala. Nejvyšší ti tato zvláštní osvěcení neudílí jen proto, aby tě pohostil vědomostmi o těchto tajemstvích, ale proto, abys mě ve všech těch náležitostech jako věrná služebnice napodobovala, a abys vynikala ve vzdávání díky za jeho velká díla v míře, ve které jsi vyznamenána jejich dokonalejším poznáním. Uvažuj tedy, má nejdražší, jak málo smrtelníci splácí lásku mého Syna a Pána a jak i jeho věrní Mu stále zapominají děkovat. Dej si předsevzetí, že budeš podle svých možností splácet tyto těžké přestupky tím, že Ho budeš milovat, děkovat Mu a sloužit Mu ze všech sil za všechny ostatní lidi, kteří toho nedělají. Musíš tedy být andělem v pohotovosti, nejvýš horlivá a přesná za všech okolností. Musíš zemřít pro všechny pozemské věci odstraňováním a drcením všech lidských sklonů a povznášením se na křídlech lásky k výšinám lásky, které ti Pán určil.

539. Ty znáš sladké účinky obsažené ve vzpomínkách na skutky mého nejsvětějšího Syna, a přestože můžeš hojně využívat světlo, které tě vybízí k vděčnosti, měla by ses mnohem víc bát nebezpečí zapomnění, obzvláště když jsem tě seznámila s tím, že svatí v nebi, kteří s pomocí božského světla tato tajemství poznávají, žasnou sami nad sebou, protože nedokáží pochopit, proč jim během svého pozemského života nevěnovali více pozornosti. Pokud by byli schopni cítit bolest, byli by hluboce zarmoucení svou liknavostí a nedbalostí v přiřazení odpovídající

hodnoty dílu našeho vykoupení a nedostatečným následováním Krista. Všichni andělé a svatí s pomocí lidem neznámého vnímání žasnou nad krutostí lidských srdcí k sobě samým i ke Kristovi, jejich Vykupiteli. Lidé nemají soucit ani pro utrpení Páně, ani pro utrpení, kterému vydávají sami sobě ignorováním nebezpečí. Když pak předzvěděni s nekonečnou hořkostí uznají svou hroznou zapomnětlivost a lhostejnost ke skutkům Krista, jejich Spasitele, jejich zmatek a zoufalství bude nesnesitelným trestem a to samo o sobě bude trestem přesahujícím veškerou představivost, protože pak uvidí hojnost vykoupení, kterým pohrdli. Slyš, dcero, a nastav ucho (Žl.44,11), poslouchej rady a učení o věčném životě. Vypuď ze své duše každý obraz a každou náklonnost k lidským tvorům a obrať všechny mocnosti svého srdce k tajemstvím a požehnáním Vykoupení. Cele se jim oddej, přemýšlej a uvažuj o nich, vzdávej za ně díky, jako bys byla na světě jen ty sama a jako by bylo vše vykonáno jen pro tebe a pro každou lidskou bytost zvlášť (Gal.2,20). Tak nalezněš život a cestu života, a pokud po ní budeš kráčet, nemůžeš zbloudit, ale najdeš na ní světlo svých očí a pravý pokoj.

KAPITOLA XV.

Svatá Rodina zůstala v jeskyni zrození až do příchodu mudrců.

540. Prostřednictvím vlité znalosti Písma svatého a intenzivního nadpřirozeného osvícení naše velká Královna věděla, že mají přijít králové z východu, aby uznali a klaněli se jejímu nejsvětějšímu Synovi jako pravému Bohu. Uvědomovala si, že se tak stane zejména v důsledku vyslání anděla, který jim zvěstoval zrození vtěleného Slova, jak bylo uvedeno ve druhé knize (č.492), o jehož poselství panenská Matka věděla. Svatý Josef o těchto tajemstvích nevěděl, protože mu nebyla zjevena, a ani jeho nejvyšší moudrá Snoubenka mu o těchto tajemstvích nic neřekla. Ve všem jednala nejvyšší moudře a diskretně, přičemž čekala na něžné a včasné působení boží Prozřetelnosti (Mdr.8,1). Po obřízce svatý snoubenec navrhnul Paní nebe, aby opustili své chudé a opuštěné bydliště, protože neposkytuje dostatečnou ochranu božimu Dítěti i Jí. Mohli by najít ubytování v Betlémě, kde by mohli bydlet do obětování Dítěte v Jeruzalémském chrámě. Tento návrh dal nejvyšší věrný snoubenec ze starosti a úzkosti o Dítě a Matku, protože ti by měli mít alespoň takové pohodlí, jaké si ve své chudobě mohli opatřit. Rozhodnutí však Josef přenechal své nebeské Snoubence.

541. Aniž by odhalila tajemství, pokorná Královna odpověděla: „Můj snoubenče a pane, podrobuji se tvé vůli a kamkoli si budeš přát jít, budu tě s radostí následovat, zorganizuj vše, jak se ti zlíbí.“ Nebeská Paní pociťovala k jeskyni náklonost kvůli její skromnosti, chudobě a také proto, že ji vtělené Slovo posvětilo tajemstvími svého zrození a obřízky, přičemž měla být ještě posvěcena tajemstvími návštěvy Mudrců, i když Marie neznala čas, kdy k tomu dojde. Byla to nejvyšší zbožná náklonost, plná oddanosti a úcty. Přesto však dávala přednost tomu, aby mohla ve všech situacích poskytovat příklad nejvyšší dokonalosti. Považovala proto za důležitější se podřídít svatému Josefovi a nechat rozhodnout svého manžela o tom, co je třeba udělat. Zatímco se Marie s Josefem spolu radili, informoval je sám Pán prostřednictvím nebeských knížat Michaela a Gabriela, kteří je ve službách svého Pána a Boha i své velké Královny navštívili ve viditelných podobách. Ti Marii a Josefovi řekli: „Boží Prozítelnost rozhodla, že tři pozemští králové, pocházející z východu, mají při hledání Krále nebes (Žl.71,6) uctít božské Slovo na tomto místě. Cestují už deset dní, protože v hodině Ježíšova zrození o tom byli informováni a vydali se bez odkladu na cestu. Proto brzy dorazí, čímž se naplní vše, co proroci od dávných dob předvíдали a předpovídali.“

542. Tímto oznámením byl svatý Josef poučen o vůli Páně a Marie, jeho nejvyšší svatá Snoubenka, mu řekla: „Můj Pane, toto místo, vyvolené Nejvyšším pro tak velkolepá tajemství, i když tak chudé a prosté v očích světa, je v očích věčné Moudrosti bohaté, vzácné, nejvyšší cenné a vhodné na této zemi, protože Pán nebes je s ním spokojen a posvětil ho svou přítomností. Ten, kdo je pravou zaslíbenou zemí, nás může obdarovat ve své jasnožřivosti i na tomto místě, a pokud se mu zlíbí, poskytne nám během několika dnů, kdy zde máme zůstat, nějakou ochranu a úkryt před nepříznivým počasím.“ Svatého Josefa tato slova nejmoudřejší Královny velice potěšila a povzbudila. Odpověděl Marii, že jelikož má boží dítě naplnit zákon, který vyžaduje, aby bylo obětováno v chrámu stejně, jako se mělo podrobit obřízce, mohli by zůstat na tomto posvátném místě, dokud nenadejde ten den, bez toho, aby museli podstoupit dalekou a vysilující cestu do Nazareta v nepříznivém počasí. Pokud by je snad kruté počasí nutilo hledat přístřeší v městě, mohli by to snadno udělat, protože byl Betlém od Jeruzaléma vzdálený jen dvě hodiny cesty.

543. Ve všech těchto záležitostech se nejsvětější Marie přizpůsobila vůli svého bdělého snoubence, protože vnímala jeho starostlivost o svatostánek, který byl svěřen do jeho péče, a který byl víc svatý a úctyhodný než svatyně svatých v chrámu.

V době, kdy Marie čekala na den, kdy měl být její Jednorozený představen v chrámu, nepolevovala v péči o Něj a dbala na to, aby nezapomněla na nic, co bylo nutné pro jeho ochranu proti studenému a nepříznivému počasí. Připravila také jeskyni na příchod tří králů tím, že ji znovu vyčistila a upravila v míře, kterou umožňovala hrubost a nuznost tohoto místa. Její největší pozornost a péče však byla vždy vyhrazena Dítěti samotnému, přičemž ho nosila v náručí kromě chvil, kdy absolutní nutnost vyžadovala něco jiného. Kromě toho všeho uplatňovala svou moc Královny veškerého stvoření. Kdykoli krutost zimy dostoupila vrcholu, přikázala mrazu a větru, sněhu a ledu, aby neobtěžovaly svého Stvořitele, a aby si vybily svou živelnou zběsilost a drsnost jen na její osobě. Nebeská Královna vydávala své rozkazy takto: „Kroťte svůj hněv před svým Stvořitelem, Původcem, Pánem a Ochráncem, který vás povolal k existenci a dal vám sílu a působnost. Mějte na paměti, výtvoři mého Milého, že jste byly obdařeny krutostí kvůli hříchu proto, abyste trestaly neposlušnost prvního Adama a jeho potomků. Avšak ke druhému Adamovi, který přišel ten pád napravit a nemá na něm žádný podíl, musíte být zdvořilí, uctívat a nesmíte Ho urážet, protože jste Mu povinovány úctou a poddaností. Proto vám jeho jménem prikazuji, abyste Ho neobtěžovaly.“

544. Obdivuhodná a následováním hodná byla pohotovost, se kterou neživá stvoření poslechla boží vůli, naznačenou boží Matkou, protože jakmile vydala příkaz, sníh a déšť se neprobíhly blíže než na deset metrů, vítr utichl a okolní vzduch si udržoval mírnou teplotu. K tomuto zázraku byl přidán ještě jiný zázrak, kdy ve stejné době, kdy boží dítě v náručí přijímalo pocty živlů a bylo chráněno před jejich drsností, panenská Matka pociťovala a trpěla chladem a nepřízní počasí, jako by působily všemi svými přirozenými účinky na tomto místě. I v tom živly uposlechl do písmene milující Matku a nejvyšší Paní tvorstva, když si přála, aby nebyla ušetřena jejich drsností, zatímco před nimi chránila své něžné Dítě a Boha. Svätý Josef, který požíval stejnou výsadu jako roztomilé Dítě, si příznivé změny teploty všimnul aniž by věděl, že to byl důsledek příkazu jeho nebeské Manželky a účinek její moci, protože ta ho o této výsadě bez svolení Nejvyššího neinformovala.

545. Pokud jde o řád a způsobu, kterým naše velká Královna vyživovala své dítě Ježíše, je nutné poznamenat, že Mu nabízela třikrát denně své panenské mléko a vždy s takovou úctou, že nejdříve požádala o jeho svolení a předem poprosila o odpuštění

za jemu způsobené ponížení, když se sama považovala za nehodnou této výsady. Mnohokrát, když Ho držela v náručí, klečela a klaněla se Mu, a kdykoli bylo nutné, aby se posadila, žádala Ho vždy o svolení. Se stejnými projevy úcty Ho podávala svatému Josefovi a přijímala zpět z jeho rukou, jak jsem uvedla výše. Mnohokrát líbala jeho nožičky, a když si přála políbit jeho tvář, požádala ve svém nitru o jeho laskavý souhlas. Nejsladší dítě splácelo laskání své Matce nejen výrazem potěšení ve své tváři, která byla současně plná majestátu, ale také jinými projevy, obvyklými u dětí. U Něho však byly doprovázeny klidnou rozvážností. Nejobvyklejším projevem jeho lásky bylo něžně sklonění se na prsa své nejčistší Matky, nebo položení hlavy na její rameno a současně objetí jejího krku jeho božskými ručkami. Tyto něžnosti přijímala Císařovna Marie s tak velkou pozorností a taktem, že je ani jako jiné matky nedůtklivě nevyhledávala, ani se jim ustrašeně nevyhýbala. Při tom všem se chovala nejvš moudře a dokonale, bez chyby nebo nadbytečnosti jakéhokoli druhu. Oč otevřeněji a láskyplněji projevoval její nejsvětější Syn svou lásku k Ní, tím hlouběji se pokořovala a tím větší byla její úcta. Stejným způsobem také tlumila projevy své náklonnosti, čím propůjčovala své velkodušnosti novou krásu.

546. K výměně něžností mezi dítětem a Matkou docházelo i jiným způsobem, protože kromě toho, že prostřednictvím božského osvětlení nejsvětější Matka chápala veškerou vnitřní činnost nejsvětější duše svého Jednorozeného, jak jsem již dříve uvedla (odstavec 481 a 534), docházelo často k tomu, že když Ho držela v náručí, bylo Jí dáno vidět skrze jeho lidství, jako skrze kříšťálovou schránku, podstatné sjednocení božího Syna se svou lidskou přirozeností a být svědkem činnosti jeho duše přimlouvající se u věčného Otce za lidské pokolení. Tuto činnost a přimluvy nebeská Paní věrně napodobovala, přičemž byla zcela pohlcena a přetvořena svým božským Synem. Jeho Velebnost ze své strany na Ni shlížela s novou mimořádnou radostí a těšila se čistotou této bytosti, radovala se z toho, že Ji stvořil, a že přijetím lidství byl vytvořen tak živý obraz jeho Božství a lidství. S ohledem na toto tajemství se mi vybavila slova Holofernových vojáků, když spatřili Judith v táboře u Betulie: „Kdopak by ještě mohl pohrdal lidem, který má takové ženy? Nebylo by příliš obezřelé ponechat z nich naživu jediného muže! Ti, kteří by přežili, by byli s to ošálit celou zemi (Jdt.10,19)!“ Tento výrok se mi zdá být tajemně realizovaný ve vtěleném Slovu, protože On z lepšího důvodu mohl říci svému nebeskému Otci i všem ostatním tvorům: „Kdo by neviděl, že můj příchod z nebe a přijetí těla je plně oprávněné, když kvůli mému příchodu na svět, sesazení démona, světa a těla z trůnu a jejich přemožení

byla mezi Adamovými dětmi povolána k existenci taková Žena, jako je má Matka?“ Ó, nejsladší láske, podstatě mé ctnosti, živote mé duše, nejmilejší Ježíši, pohled! a viz, že sama nejsvětější Marie je tak nesmírně krásná, že převyšuje veškeré lidstvo! Ona je tou jedinou a vyvolenou (Pís.6,9), která Tě, můj Pane a Bože, těší tak dokonale, že nejenže se vyrovná a dalece předčí všechen tvůj lid, ale že Ona sama Bohu vynahrazuje veškerou špatnost Adamova pokolení.

547. Působení tohoto nádherného soužití přesvaté Matky s jejím Synem a pravým Bohem bylo tak mocné, že se stávala stále více zduchovnělá a podobná Bohu. Mnohokrát, při těchto vzletech její duše, mohla síla její horoucí lásky přetrhat vazy jejich údů a zničit jednotu její duše a těla, pokud by nebyla zázračně utěšena a zachována. Promlouvala ke svému nejsvětějšímu Synovi tajemnými slovy, tak vznešenými a závažnými, že nemohou být našimi slovy ani zdaleka vystiženy. Vše, co dokáže reprodukovat, nemůže být nikdy ničím větším než stínem toho, co mi bylo zjeveno. Říkávala Mu: „Ó, má Lásko, sladký Živote mé duše, kdo jsi Ty a kdo jsem já? Co si přeješ ze mě učinit tím, že jsi přijal lidství z člověka a ponížil svou velikost a vznešenost ve prospěch tak neužitečného prachu? Ó, co může tvá otrokyně udělat, aby splatila dluh lásky, který Ti dluží? Jak mohu splatit velké věci, které jsi mi prokázal (Žl.115,12)? Má bytost, můj život, mé schopnosti, mé pocity, má přání a mé touhy, to vše je Tvé. Posilni svou služebnici a Matku, aby neselhala ve tvé službě při pohledu na svou vlastní bezvýznamnost, a aby nezemřela z lásky k Tobě. Ó, jak omezená je moc člověka! Jak omezené jsou jeho možnosti! Jak nedostatečná je lidská láska, protože nemůže náležitě splatit za tvou lásku! Ale vítězství milosrdenství a vznešenosti musí být vždy Tvé a Tobě patří vítězná píseň lásky, zatímco my se naopak musíme vždy cítit přemoženi tvou mocí. Buďme pokořováni a plazme se v prachu, zatímco tvá velikost bude velebena a chválena po všechny věky.“ Nebeská Paní, která měla podíl na vědomostech svého nejsvětějšího Syna, někdy viděla duše, které během platnosti Nového zákona milostí vyniknou v boží lásce, činy, která vykonají a mučednictvím, které při napodobování Pána vytrpí. Toto poznání Ji roznítilo takovou láskou, že Ji její touha lásky působila větší muka než byla ta, která svatí skutečně vytrpěli. U Ni docházelo k tomu, o čem se ve chvalozpěvu zmiňuje nevěsta v (Pís.8,6), že její láska byla silná jako smrt a nezlomná jako šeel. Na tato muka milující Matky, způsobená smrtelnými ranami boží lásky, její nejsvětější Syn odpovídal slovy stejného verše: „Polož si mě jako pečeť na své srdce, jako pečeť na

svou paži,“ přičemž v Ní současně zapříčinil plné porozumění těchto slovům i jejich skutečného naplnění. Tímto božským utrpením se nejsvětější Marie stala mučednicí, převyšující všechny ostatní mučedníky. V těchto záhonech lilii se potuloval nejpokornější Beránek, Ježíš, když začínal svítat den milosti a stíny Starého zákona začaly ustupovat.

548. Božské dítě nejedlo v době, kdy bylo kojeno panenskými prsy jeho nejsvětější Matky, nic jiného, protože mléko bylo jeho jedinou stravou. To bylo velice sladké a výživné, protože pocházelo z těla tak čistého, dokonalého a vytvořeného v úžasné harmonii, bez náznaku nepořádku nebo nevyrovnanosti. Žádné jiné tělo se nemůže plností zdraví rovnat Mariinu tělu, a posvátné mléko, i kdyby bylo uchováno po dlouhou dobu, by se nezkazilo. Zvláštní výsadou se nikdy neměnilo ani nezкисло, i když se mléko jiných žen, jak zkušenost ukazuje, rychle zkaží.

549. Nejenže byl nejvyšší šťastný Josef svědkem laskavostí a něžností, které si navzájem prokazovali dítě a jeho Matka, ale měl podíl na jiných, které mu Ježíš prokazoval. Mnohokrát Ho nebeská Matka svěřovala jeho náručí. K tomu docházelo ve chvílích, kdy musela vykonat nějakou práci, při které Ho nemohla sama držet, jako například při přípravě jídla, při péči o ošacení Dítěte, nebo při čištění domu. Při těchto příležitostech Ho svatý Josef choval v náručí a vždy pociťoval ve své duši účinky božského působení. Dítě Ježíš mu projevovalo zevně svou náklonost spokojeným výrazem, pokládáním hlavy na jeho hrud' a jinými projevy, kterými obvykle děti prokazují svým otcům svou náklonost, ale u Něho byly tyto projevy vždy doprovázeny královskou důstojností. Přesto však vůči svatému Josefovi nebyly tak časté ani tak něžné jako vůči jeho panenské Matce. Kdykoli svěřila Ježíše do péče svatého Josefa, přijala od něho pozůstatek obřízky, který s sebou později obvykle pro svou útěchu nosil. Tak byli oba manželé neustále obohacováni. Marie tím, že chovala svého nejsvatějšího Syna a Josef tím, že při sobě nosil nejdražší krev a částéčku božského těla. Tyto ostatky uchovávali v křišťálové nádobce, kterou svatý Josef koupil za peníze, které jim poslala svatá Alžběta. Do ní uzavřeli částéčku těla a při obřízce prolitou posvátnou krev, kterou zachytili do kousků plátna. Otvor vázy byl uzavřen stříbrem, který mocná Královna, aby byly svaté ostatky lépe zabezpečeny, zapečetila svým pouhým příkazem. Takto byl stříbrný uzávěr uzavřen pevněji, než kdyby ho zaletoval řemeslník, který vázu vyrobil. V této váze uchovávala moudrá

Matka ty ostatky po celý svůj život a pak je svěřila apoštolům jako dědictví svaté Církve. V tomto nesmírném moři tajemství se cítím být zcela ztracená se svou ženskou neznalostí a tak omezená svými vyjadřovacími schopnostmi, že mnoho z nich musím přenechat k pochopení víře a zbožnosti křesťanů.

Ponaučení, které mi dala nejsvětější Královna Marie.

550. Má dcero, v předešlé kapitole jsi byla poučena, že nemáš toužit po tom, aby ti Pán nadpřirozeným způsobem předával informace proto, aby zmínil nějaké tvé utrpení, nebo aby uspokojil přirozené dychtění zvědavosti. Nyní tě chci vybídnout, abys kvůli některému z těchto důvodů nepodlehla touze vykonat nějaký zevnější skutek v souladu s nutkáním přirozenosti. Proto se při veškeré činnosti svých zevnějších schopností a smyslů musíš snažit mírnit a podmaňovat si své sklony, nepodvolovat se jejich požadavkům, i kdyby měly zabarvení ctnosti nebo zbožnosti. Já jsem sice nebyla v nebezpečí, že kvůli své hříšnosti zajdu ve svých sklonech příliš daleko, ani nescházela zbožnost mé touze zůstat v jeskyni, kde se narodil a byl obřezán můj nejsvětější Syn. Přesto jsem nechtěla vyslovit své přání, ani když se mě na to ptal můj snoubenec, protože jsem dala přednost poslušnosti před svým zbožným sklonem a věděla jsem, že je to pro duše bezpečnější, a že se Pánovi více líbí, když hledají jeho vůli v radě a verdiktech jiných, než ve vlastních sklonech. Pro mě byl tento postup vhodnější jen z důvodu větší dokonalosti, která v něm byla obsažena, ale ty i ostatní duše, které se stávají obětí chyb svých úsudků, se musí řídit tímto pravidlem co nejpřísněji, aby pilně a taktně předcházely a vyhýbaly se chybám, protože lidé se ve své neznalosti a bojácnosti se nechávají snadno odvést svými city a sklony k bezvýznamným věcem, přičemž se velmi často zabývají maličkostmi, jako by se jednalo o velmi důležité záležitosti, a marnostmi, jako by se jednalo o realitu. Všechny tyto činnosti oslabují duši a připravují ji o velká duchovní požehnání, milosti, osvícení a zásluhy.

551. Toto poučení si zapiš do svého srdce spolu s ostatními, která ti ještě dám. Snaž se ho využít jako upomínku na vše, co jsem vykonala, a tak, jako jsi to poznala, ho pochop a uplatňuj ve svém životě. Všimni si také úcty, lásky, starostlivosti, svaté a rozvážné bázně, se kterou jsem rozmlouvala se svým nejsvětějším Synem. Vždy jsem žila v tomto druhu bdělosti a dokonce i po tom, co jsem Ho počala ve svém lůně, jsem tuto bdělost neztratila ze zřetele, a ani velká láska, kterou mi projevoval, ji nezastřela. V této vroucí touze Ho potěšit mé srdce nikdy nedošlo klidu, dokud nebylo zcela

sjednocené a pohlcené radostí z tohoto mého nejvyššího Dobra a konečného Cíle. S výjimkou určitých období, během nichž jsem odpočívala v jeho lůsce jako v mé jediné radosti, jsem stále měla tuto starost, jako člověk, který neklidně sleduje svou cestu, a který sám sobě nedovoluje, aby byl zdržován něčím, co je neužitečné nebo co by mu bránilo v dosažení vytouženého cíle. Mé srdce bylo tak vzdálené vytváření si vztahu ke všem pozemským věcem, nebo od následování sklonů mých smyslů, že jsem žila tak, jako bych ani nebyla utvořena z pozemské hmoty. Pokud nejsou jiní tvorové osvobození od vášní, nebo je nepřemáhají tolik, jak je to možné, ať neobviňují přirozenost, ale svou vlastní vůli. Naopak, oni sami po právu zasluhují, aby jim to slabá přirozenost vyčetla, protože místo toho, aby ovládali a řídili přirozenost svrchovanou mocí vůle, oni té moci neuvěří. Umožňují, aby je přirozené sklony zaplétaly do zmatků, přičemž je v tom podporují svou svobodnou vůlí a svůj rozum využívají k vyhledávání ještě nebezpečnějších zaměstnání a příležitostí k záhubě. Kvůli těmto nástrahám, které se vyskytují v pozemském životě, tě, má nejdražší, varuji, abys nedychtila po viditelných věcech a ani je nevyhledávala, i kdyby se ti snad zdály být potřebné a okolnostem přiměřené. Uživej všechny věci, svou celou, šaty, pokrmu a cokoli jiného, co je v tomto životě potřebné, jen z poslušnosti a s plným souhlasem tvých představených, protože to Pán od tebe vyžaduje. Také mě těší, když tě vidím používat všechny věci ke službě Všemohoucímu. Podle těchto důležitých pravidel, které jsem ti dala, musíš řídit veškerou svou činnost.

KAPITOLA XVI.

Tři králové z východu se přišli do Betléma poklonit vtělenému Slovu.

552. Tito tři králové, kteří přišli najít božské dítě po jeho narození, pocházeli z Persie, Arábie a Sábý (Žl.71,10), ze zemí ležících východně od Palestiny. Jejich příchod prorokoval zvláště David a před ním Balaam, kterého najal Moabský král Balak, aby Izrael proklel, on mu však naopak požehnal (Nm.24,17). V tomto požehnání Balaam řekl, že vidí Krále Krista, ale ne nyní, a že Ho pozoruje, ale ne zblízka, protože ho neviděl svými vlastníma očima, ale prostřednictvím svých potomků Mudrců o mnoho století později. Tento prorok také řekl, že vzejde hvězda

z Jakuba, který je Kristus, který vzešel, aby kraloval nad Jakubovým domem na věky (Lk.1,33).

553. Tito tři králové se dobře vyznali v přírodních vědách a znali dobře Písmo Božího lidu. Kvůli své vzdělanosti byli nazýváni mudrci. V důsledku své znalosti Písma, a díky diskuzím s některými židy, byli proniknuti vírou v příchod Mesiáše očekávaného těmito lidmi. Byli navíc upřímní, pravdiví a velice spravedliví ve správě svých zemí. Vzhledem k tomu, že jimi ovládaná území nebyla tak rozsáhlá jako v naší době, snadno je řídili a osobně vykonávali spravedlnost jako moudří vladaři. To je pravá služba králů, a proto Duch svatý říká, že drží jejich srdce ve svých rukou, aby je jako vodu k zavlažování vedl k vyplnění jeho svaté vůle (Př.21,1). Měli také vznešenou a velkorysou povahu, bez lakoty a hrabivosti, které utlačují, degradují a znevažují ducha knížat. Protože tito mudrci řídili sousedící země a žili nedaleko od sebe, stali se z nich navzájem přátelé, kteří sdíleli své ctnosti a znalosti, které získali, a kteří spolu konzultovali důležité záležitosti své vlády. V tom všem se sdíleli, jako nejvěrnější přátelé.

554. Už v jedenácté kapitole (č. 492) jsem se zmínila, že v noci, kdy se narodilo vtělené Slovo, byli o jeho zrození informováni svatými anděly. Došlo k tomu tak, že jeden strážný anděl naší Královny, vyššího řádu než byli strážní andělé oněch tří králů, byl poslán z jeskyně zrození. Ten svými vyššími schopnostmi osvětlil tři strážné anděly králů, přičemž je současně seznámil s vůlí a příkazem Páně, že mají sdělit svým svěřencům tajemství o vtělení a zrození Krista, našeho Spasitele. Ihned, a ve stejné hodině každý ze tří andělů promlouval ve snu k moudrému muži v jeho péči. To je obvyklý postup při andělských zjeveních, kdy si Pán komunikuje s duší skrze anděly. Toto osvětlení králů o tajemství vtělení bylo velice obsáhlé a jasné. Byli informováni o tom, že se židovský Král narodil jako pravý Bůh a člověk, že je to Mesiáš a Spasitel, který byl očekáván, a který byl přislíben v Písmu a proroctvích (Gn.3,15), a že jen oni sami, tři králové, byli Pánem vybráni, aby hledali hvězdu, kterou Balaam předpověděl. Každý ze tří králů byl upozorněn na to, že stejné zjevení bylo uděleno i zbývajícím dvěma králům, a že to není laskavost nebo zázrak, který by mohl zůstat nepoužitý, ale že je od nich očekáváno spolupůsobení s božským světlem a vykonáním toho, na co byli upozorněni. Byli proniknuti a rozníceni velkou láskou a touhou poznat Boha, který se stal člověkem, touhou poklonit se Mu jako svému

Stvořiteli a Vykupiteli, a sloužit Mu s nejvyšší dokonalou oddaností. V tom všem jim byly velice nápomocné jejich vynikající mravní ctnosti, které získali, a které je výborně připravily pro působení božského osvětlení.

555. Po přijetí tohoto nebeského zjevení během jejich spánku se tři králové probudili ve stejné noční hodině, padli na svou tvář a pokořovali se až do prachu, když se klaněli neměnné Boží bytosti. Velebili jeho nekonečné milosrdenství a dobrotu za to, že poslal božské Slovo, aby na sebe vzalo lidské tělo z Panny (Iz.7,14), vykoupilo svět a dalo lidem spásu. Pak se všichni tři, pod vedením stejného Ducha, rozhodli bezodkladně vydat do Judska hledat božské dítě, aby se Mu poklonili. Tři králové pod vedením stejného tajemného popudu připravili dary zlata, kadidla a myrhy ve stejném množství, a bez toho, aby se předtím o svém záměru radili, dospěli všichni tři ke stejnému rozhodnutí a plánu jeho provedení. Aby mohli ihned vyjet, opatřili si ještě téhož dne potřebné velbloudy, potravu a služebnictvo. Aniž by dbali na rozruch, který způsobili u obyvatelstva a bez ohledu na to, že mají jet do cizích zemí, nebo se starat o zevnější projev své autority, se bez zjišťování podrobností o místě kam mají jet, a bez zjišťování dalších informací pro identifikaci Dítěte, ihned rozhodli s velkou horlivostí a vroucí láskou vydat na cestu, aby vyhledali novorozeného Krále.

556. Současně svatý anděl, který přinesl králům z Betléma poselství, utvořil ze vzdušné hmoty velice jasně zářící hvězdu, i když ne tak velkou jako ty, které jsou na obloze, protože ta neměla vystoupat výš, než bylo nutné pro účel jejího vzniku. Začala se pak vzdušným prostorem pohybovat tak, aby vedla svaté krále k jeskyni, kde je Dítě očekávalo. Její záře byla jiná než záře slunce a jiných hvězd. Svým překrásným světlem osvětlovala noc jako zářící pochodně a ve dne se její živý třpyt mísil s jasným sluncem. V okamžiku, kdy opouštěli své paláce, každý král tuto novou hvězdu viděl (Mt.2,2), i když každý z jiné strany, protože hvězda byla jen jedna a byla umístěna v takové vzdálenosti a výšce, aby ji každý z nich mohl ve stejnou dobu vidět. Vzhledem k tomu, že všichni tři sledovali vedení této zázračné hvězdy, se brzy setkali. Následně se k nim hvězda přiblížila mnohem víc, když ve vzdušném prostoru sestoupila, a velmi je rozradostnila svým jasným světlem, kterým ozařovala jejich bezprostřední okolí. Začali si mezi sebou povídat o zjevení, které obdrželi, a o svých plánech, přičemž zjistili, že jsou shodné. Stále více a více byli rozněcováni zbožností a vroucí touhou se poklonit novorozenému Bohu, přičemž propukali ve chválu a obdiv nevyzpytatelných skutků a záhad Všemohoucího.

557. Mudrci putovali pod vedením hvězdy, aniž by ji ztratili z dohledu, až do Jeruzaléma. Z tohoto důvodu a také proto, že toto město bylo židovskou metropolí, tušili, že by mohlo být místem narození jejich zákonitého a pravého Krále. Vstoupili do města a otevřeně se po něm ptali: „Kde je ten židovský král, který se právě narodil? Viděli jsme totiž, jak vyšla jeho hvězda, a přišli jsme se mu poklonit (Mt.2,2).“ Zpráva o této jejich činnosti se donesla až k Herodovu sluchu, který v té době neprávem vládl v Judsku a žil v Jeruzalémě. Bezbožný král se vyděsil při pomýšlení, že se měl narodit legitimnější následník trůnu než on, a byl touto zprávou rozrušen a pobouřen. S ním zneklidnělo celé město. Někteří lidé předstírali rozrušení, aby se zalíbili králi, jiné rozrušila obava z nepokojů. Ihned, jak říká svatý Matouš, svolal Herodes všechny velekněze a zákoníky lidu a vypytał se jich na místo, kde se má podle proroctví a Písma svatého Kristus narodit. Odpověděli, že podle slov jednoho z proroků, Micheáše (Mich.5,1), se má narodit v Betlémě, protože o něm napsal, že se z něho narodí ten, který má vládnout Izraeli.

558. Takto informován o místě zrození nového krále Izraele začal Herodes od té chvíle spřádat plány na jeho záhuby. Propustil kněze a tajně povolal mudrce, aby se jich zeptal na to, kdy uviděli hvězdu, předzvěst jeho narození (Mt.2,7). Oni ho o tom bezelstně poinformovali, načež je Herodes poslal do Betléma a se skrytou záští jim řekl: „Jděte a pečlivě po tom dítěti pátrejte, a až je naleznete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Mudrci odešli a zanechali pokryteckého krále znepokojeného a zděšeného tak nespornými známkami příchodu legitimního krále Izraele na svět. Ačkoli mohl svou mysl, pokud šlo o jeho svrchovanost, utěšit myšlenkou, že nedávno narozené dítě nemůže být brzy korunováno, přesto věděl, že lidský blahobyt je tak nestálý a klamný, že ho může zničit dokonce i nemluvně, nebo jen pouhá hrozba vzdáleného nebezpečí. Tak může dokonce i pouhá představa nejistoty zničit veškerou radost a štěstí těm, kteří se mu těší.

559. Když Mudrci opouštěli Jeruzalém, znovu uviděli hvězdu, kterou při příchodu do města ztratili z dohledu. Jejím světlem byli nyní vedeni do Betléma a do jeskyně zrození Páně. Čím více se hvězda blížila k jeskyni, tím více se zmenšovala, až se nakonec vznášela nad hlavou Dítěte Ježíše, zalévajíc Ho svým jasným světlem. Pak se látka, ze které byla utvořena, rozplynula a hvězda zmizela. Naši velkou Královnu Pán již na příchod králů připravil, a když pochopila, že se blíží k jeskyni, požádala svatého Josefa, aby neodcházel, ale zůstal po jejím boku. To také udělal, i když o tom není

v Písmu svatém žádná zmínka. Podobně jako mnoho jiných věcí přešla evangelia i tuto skutečnost mlčením, protože nebyla nutná pro potvrzení pravdivosti daného tajemství. Nicméně je jisté, že svatý Josef byl přítomen, když se králové přišli poklonit Dítěti Ježíši. Posílat ho preventivně pryč nebylo nutné, protože mudrci byli již poučeni o tom, že Matka novorozence je Panna, a že dítě je pravým Bohem a ne Josefovým synem. Bůh by ani nepřipustil, aby byli vedeni do jeskyně bez znalosti tak významné okolnosti, jakým byl původ božského Dítěte a nenechal by je se klanět Dítěti jako synovi Josefa a nepanenské Matky. O všech těchto věcech byli plně poučeni, přičemž na ně hluboce zapůsobil svátostný charakter všech těchto vznešených a spletitých tajemství.

560. Nebeská Matka očekávala oddané a zbožné krále ve stoje s Dítětem v náručí. Uprostřed skromného a chudého prostředí jeskyně, v jedinečné skromnosti a kráse současně ukázala více než lidskou vznešenost nebeským světlem ozářené tváře. Ještě mnohem větší zář vydávalo Dítě, které zalévalo nádhernou září celou jeskyni, čímž ji činilo podobnou nebi. Tři králové z východu vešli do jeskyně a při prvním pohledu na Syna a Matku zůstali delší dobu jakoby omráčeni úžasem. Padli na zem na své tváře a klaněli se Dítěti, které uznávali za pravého Boha, člověka a Vykupitele lidstva. Božskou mocí, která při pohledem na Něj a skrze jeho přítomnost působila na jejich duše, se jim dostalo nového osvětlení. Vnímali zástupy andělských duchů, kteří Mu jako služebníci a vyslanci Krále králů a Pána pánů s posvátnou bázní sloužili (Žid.1,4). Když se králové zvedli ze země, blahopřáli své a naši Královně jako Matce Syna věčného Otce, a přiblížili se k Ní na kolenou. Chtěli Ji políbit ruku, jak to byli zvyklí činit svým královnám ve svých zemích, ale nejvyšší moudrá Paní svou ruku stáhla a místo ní jim nabídla ruku Vykupitele světa, se slovy: „Můj duch se raduje v Pánu a má duše Ho velebí a chválí, protože ze všech národů vyvolil a povolal vás, abyste uviděli to, co mnozí králové a proroci marně toužili vidět, totiž Toho, který je věčné, vtělené Slovo (Lk.10,24). Chvalme a vyvyšujeme jeho jméno za podivuhodné skutky a tajemství, která učinil uprostřed svého lidu, polibme zem, kterou posvětil svou skutečnou přítomností.“

561. Při těchto slovech nejsvětější Marie se tři králové opět pokořili a poklonili Dítěti Ježíši a děkovali Mu za tu velkou milost, že žijí v době, kdy vzešlo Slunce spravedlnosti, aby osvětlilo temnotu (Mal.3,20). Pak hovořili se svatým Josefem. Blahopřáli mu k jeho štěstí, že byl vybrán za snoubence boží Matky a vyjádřili údiv a soucit nad velkou chudobou, pod kterou bylo skryté největší tajemství nebe a země.

Těmito rozmluvami strávili tři hodiny. Pak požádali nejsvětější Marii o svolení odejít do města, aby si našli místo k přenocování, protože v jeskyni nebylo místo. Krále doprovázelo několik lidí, ale pouze mudrcům se dostalo světla a milosti této návštěvy. Ostatní si všímali jen toho zevnějšího a byli jen svědky nužného a zanedbaného stavu Matky a jejího manžela. I když se divili podivným událostem, nevnímali nic z jejich tajemství. Mudrci se rozloučili a odešli, zatímco osamělá nejsvětější Marie s Josefem a Dítětem chválili jeho Velebnost novými chvalozpěvy za to, že jeho jméno začíná být známé a uctíváné i mezi pohany (Žl.85,9). Co pak tito tři mudrci dělali, se dozvíte v následující kapitole.

Ponaučení, které mi udělila Královna nebes.

562. Má dcero, události zaznamenané v této kapitole obsahují mnoho poučného pro krále, knížata i ostatní věřící. Například rychlá poslušnost a pokora mudrců, kterou by měli lidé napodobovat a zatvrzelá Herodova zlomyslnost, které by se měli bát, a kterou by si měli ošklivit, protože každý z nich sklídl ovoce svých činů. Tři králové sklízeli ovoce spravedlnosti a jiných ctností, které praktikovali, zatímco Herodes sklízel ovoce ctižádosti a pýchy, kvůli kterým se zmocnil vlády, a jiných neřestí, do kterých se bez omezení a umírněnosti vrhal. Ať tato poznámka spolu s učením svaté Církve svaté postačí těm, kteří žijí ve světě. Ty sama musíš uvádět do praxe učení obsažené v tom, co jsi napsala. Měj vždy na paměti, že veškerá dokonalost křesťanského života musí být založena na katolických pravdách a na jejich stálém a pevném uznávání tak, jak jim učí svatá víra. Aby sis je mohla vštípit do svého srdce, musíš těžit ze všeho, co čteš nebo slyšíš v Písmu svatém a z toho, co je napsáno v jiných zbožných a poučných knihách o ctnostech. Tvá víra musí být provázena konáním a hojností dobrých skutků, za stálého očekávání příchodu slávy velkého Boha (Tit.2,13).

563. Takto připravíš svou duši takovým způsobem, který od tebe požadují. Vždyť toužím po tom, aby v tobě Všemohoucí našel lahodnou připravenost přijmout vše, co ti bude zjeveno a uvádět do praxe vše, co ti bude uloženo, bez jakéhokoli lidského zřetele. Slibuji ti, že pokud se budeš řídit mou radou tak, jak se od tebe očekává, budu tvou hvězdou a Průvodkyní na cestách Páně, takže rychle dospěješ k vizi a požívání svého Boha a nejvyššího dobra na Siónu (Žl. 83, 8). V tomto učení a v tom, co se stalo zbožným králům Orientu, je obsažen nejvýš účinný prostředek pro spásu duší. Je však málo známý a ještě méně je těch, kteří se jím řídí. Tímto

prostředkem je vědomí, že sesílání vnuknutí a osvícení, která Bůh lidem posílá, má obvykle jistý řád. Zpočátku pošle některá, aby přiměl duši ke konání nějakých ctností. V případě, že duše spolupracuje, pošle jí Nejvyšší další a větší vnuknutí a osvícení, aby duši posunul k větší dokonalosti ctností. Pokud duše těží z předchozích milostí, uschopňuje se pro přijetí dalších, přičemž se jí současně dostává stále více pomoci a zajištění růstu dobrodiní Pána, podle toho, jak s nimi spolupůsobí. Z toho můžeš pochopit dvě skutečnosti. První je velká škodlivost zanedbávání vykonávání jakékoli ctnosti a nepraktikování dokonalosti podle diktátu božských vnuknutí. Druhou, je boží touha často udělovat duším velkou pomoc v případě, že by začaly spolupůsobit s menšími milostmi, protože Bůh, jakoby čekal a doufal, že se duše budou připravovat na ty větší (Zj.3,20), protože si přeje jednat s duši podle spravedlivých soudů. Protože však duše tento řád božského pozvání přehlíží, Pán pozastaví tok svých božských darů a odpírá duším to, co bylo určeno pro ně, pokud by nekladly překážky a nechává je klesat z jedné propasti do druhé (Žl.41,8).

564. Mudrci a Herodes postupovali opačnými směry. Mudrci využili první vnuknutí a milostí ke konání dobrých skutků. Tak se mnoha ctnostmi uschopnili k tomu, aby byli povoláni a vedeni božským zjevením k poznání tajemství vtělení, zrození božského Slova a vykoupení lidstva, a skrze to ke šťastnému a dokonalému způsobu života. Herodes však na druhé straně zatvrdelostí srdce a zanedbáváním pomoci, kterou mu Bůh nabídnul pro konání ctností, byl stržen do propasti nezměrné pýchy a ctižádosti. Tyto neřesti ho svrhly do tak hrozné propasti krutosti, že se stal prvním člověkem, který usiloval pod rouškou předstírané zbožnosti a úcty o smrt Vykupitele světa. Když pak dal průchod svému zuřivému vzteku, vzal život nevinným dětem, přičemž se tak odporným činem pokusil pokročit v dosažení svého zavrženíhodného a zvráceného záměru.

KAPITOLA XVII.

Tři králové přišli ještě jednou navštívit dítě Ježíše a poklonit se Mu; při rozloučení obětovali své dary a vrátili se jinou cestou do svých domovů.

565. Z jeskyně Zrození Páně, ke které tři králové přišli přímo z Jeruzaléma, se odebrali do města Betléma, kde přenocovali. Odešli do svého pokoje, kde v hojnosti láskyplných slz a touhy strávili větší část noci, když mluvili o tom, co viděli,

o dojmech a pocitech, které každý z nich pociťoval, a o tom, čeho si každý z nich ve vztahu k božskému Dítěti a jeho Matce všimnul. Během této rozmluvy byli víc a více rozněcováni božskou láskou, žasli nad majestátem a božskou září Jezulátka, nad moudrostí, skromností a zdrženlivostí jeho Matky, nad svatostí jejího snoubence Josefa a nad chudobou všech tří. Divili se také skromnosti místa, na kterém si Pán nebe a země přál přijít na svět. Zbožní králové pociťovali žár božského ohně, který hořel v jejich srdcích a neschopni se mu bránit propukli v hlasité výkřiky sladké lásky a skutky velké úcty. „Co je to, co cítíme?“ volali. „Jaké mocné působení tohoto velkého Krále, který v nás probouzí takové touhy a pocity? Jak budeme moci po tomto setkání mluvit s lidmi? Co máme dělat po tom, co jsme byli poučeni o těchto nových, skrytých a nadpřirozených tajemstvích? Ó, lidem neznámá a pod takovou chudobou skrytá velikosti jeho Všemohoucnosti! Ó, pro smrtelníky nepředstavitelná pokoro! Kéž by k ní byli všichni přitahováni, aby nebyli zbaveni takového štěstí!“

566. Během této zbožné rozmluvy Mudrci také pamatovali na strašnou bídu Ježíše, Marie a Josefa v jejich jeskyni a okamžitě se rozhodli jim poslat nějaké dary, aby jim ukázali svou lásku a uspokojili svou touhu jim sloužit, protože pro ně nemohli udělat nic jiného. Po svých služebnících poslali mnoho darů, které pro ně měli přichystané, a jiné, které si mohli opatřit. Nejsvětější Marie a Josef přijali tyto dary s pokornými díky, přičemž se mudrcům neodvděčili jen prázdnými slovy díky, jak to mají sklon dělat jiní lidé, ale mnohým účinným požehnáním a milostmi, pro jejich duchovní útěchu. Tyto dary umožnily naší velké Královně připravit pro své obvyklé hosty, chudé, bohatou hostinu. Chudí byli totiž zvyklí od Ní dostávat almužnu a ještě více je k Ní přitahovala její laskavá slova, proto k Ní přicházeli často na návštěvu. Králové se konečně odebrali na odpočinek plni jedinečné radosti v Pánu, přičemž jim ve spánku andělé poradili, kterou cestou se mají vrátit domů.

567. Následujícího dne za úsvitu se vrátili do jeskyně Zrození Páně, aby nebeskému Králi obětovali zvláštní dary, které pro Něj připravili. Při příchodu znovu v hluboké pokorně padli na zem, otevřeli své pokladnice, a jak říká Písmo svaté, podali Mu zlato, kadidlo a myrhu (Mt.2,11). S nebeskou Matkou se radili o mnoha tajemstvích, o praxi víry a o záležitostech týkajících se jejich svědomí a správy jejich zemí, protože si přáli se vrátit dobře poučení a schopni jít po cestě svatosti a dokonalosti ve svém každodenním životě. Velká Paní je s velkým potěšením vyslechla a vnitřně konzultovala s božským Dítětem vše, na co se jí ptali, aby mohla tyto syny Nového zákona správně poučit. Jako Učitelka a nástroj boží moudrosti

zodpověděla všechny jejich dotazy, přičemž jim předala tak vznešené poučky svatosti, že se s Ní stěžít mohli v důsledku sladkosti a přitažlivosti jejích slov rozloučit. Nicméně se jim zjevil anděl Páně, který jim připomenul nezbytnost a vůli Páně, že by se měli vrátit do svých zemí. Není divu, že Mariina slova na tyto krále zapůsobila tak hluboce, protože všechna její slova byla inspirována Duchem svatým a byla plná vlitého vědění o všem, na co se ptali, a o mnoha jiných záležitostech.

568. Nebeská Matka přijala dary králů a nabídla je jejich jménem Dítěti Ježíši. Jeho Majestát dal najevo známkami nejvyššího potěšení, že jejich dary přijal a oni sami si uvědomili vznešenost nebeských požehnání, kterými vše splatil víc než stonásobně (Mt.19,29). Podle zvyku svých zemí také nabídli nebeské Kněžně nějaké klenoty velké hodnoty, ale protože neměly žádný tajemný význam a nikterak nepoukazovaly na Ježíše, vrátila je králům a ponechala si jen zlato, kadidlo a myrhu. Aby se při odchodu více radovali, darovala jim některá plátna, ve kterých bylo zavinuté boží dítě, protože neměla a ani nemohla mít nějaké větší viditelné důkazy úcty, kterými je mohla při jejich odchodu obdarovat. Tři králové přijali tyto relikvie s takovou úctou a vážností, že je vložili do skřínek ze zlata a drahého kamení, aby je uchovali navěky. Jako důkaz své hodnoty vydávaly tyto relikvie tak pronikavou vůni, že ji bylo cítit v okruhu jedné ligy. Cítili ji však jen ti, kteří uvěřili v příchod Boha na svět, zatímco nevěřící necítili nic. Ve svých zemích pak mudrci s těmito relikviemi vykonali mnoho velkých zázraků.

569. Svatí Králové nabízeli Matce nejsladšího Ježíše své majetky a državy, anebo pro případ, že by je nechtěla přijmout a raději chtěla žít na tomto místě zrození jejího nejsvětějšího Syna, výstavbu domu, ve kterém by mohla pohodlně žít. Nejvyšší moudrá Matka jim za jejich nabídku poděkovala, ale nepřijala ji. Když se s Ní tři králové loučili, prosili Ji, aby na ně nezapomněla, což slíbila a splnila. Stejnou žádost také přednesli svatému Josefovi. S požehnáním Ježíše, Marie a Josefa odešli dojati tou nejněžnější láskou, že se zdálo, jakoby opouštěli svá srdce celá se rozplývající na tomto místě v slzách a vzdeších. Pro návrat zvolili jinou cestu, aby se v Jeruzalémě nesetkali s Herodem, protože je tak během předešlé noci poučil anděl. Při jejich odchodu z Betléma se jim ukázala stejná nebo podobná hvězda, aby je vedla domů novou cestou až k místu, kde se dříve setkali. Zde se pak rozešli, každý do své země.

570. Po zbytek svého života žili tito nejvyšší šťastní králové až do chvíle, kdy si je k sobě Bůh povolal, jako praví učedníci Paní svatosti, a vedli své duše i lid svých zemí v souladu s jejím učením. Příkladem svého života a povědomím o Mesiáši, které všude šířili, přivedli velký počet duší k víře v pravého Boha a na cestu spásy. Nakonec, nasycení dny a zásluhami, završili svou cestu ve svatosti a spravedlnosti, když byli jak v životě, tak i ve smrti oblažováni přízní Matky milosrdenství. Po odchodu králů, nebeská Královna a svatý Josef novými chvalozpěvy opěvovali zázraky Nejvyššího, které porovnávali s výroky Písma a proroctvími patriarchů, jež docházela naplnění na Dítěti Ježíši. Avšak nejvyšší moudrá Matka, která hluboce pronikala i nejhlubší smysl těchto vznešených tajemství, si je všechna pamatovala a uchovávala ve svém srdci (Lk.2,19). Svatí andělé, kteří byli svědky těchto svatých tajemství, blahopřáli své Královně k tomu, že se její nejsvětější Syn zjevil, a že lidé vzdali čest jeho Velebnosti. Zpívali Mu nové chvalozpěvy, které velebily jeho lidstvu prokázané milosrdenství.

Ponaučení, které mi dala Královna nebes.

571. Má dcero, dary, které tři Králové obětovali mému nejsvětějšímu Synovi, byly velké, ale mnohem větší byla jejich láska, se kterou je obětovali a tajemství, která byla za nimi skryta. Kvůli tomu všemu byly tyto dary pro Nejvyššího nejvyšší přijatelné. Přeji si, abys i ty obětovala podobné dary a děkovala Mu za to, že tě učinil povoláním a stavem chudou. Ujišťuji tě, má nejdražší, že neexistuje přijatelnější dar pro Nejvyššího, než dobrovolná chudoba. V našem světě a v naší době je jen velmi málo těch, kteří správně využívají časného bohatství a obětují ho svému Bohu a Pánu s velkorysostí a láskou těchto svatých králů. Chudí Páně, kterých je v našich dnech tak mnoho, zakouší a vydávají svědectví o tom, jak krutou a hrabivou se stala lidská přirozenost, protože se jim v jejich naléhavých potřebách dostává jen velmi malé pomoci od bohatých. Tato hrubá nešlechetnost lidí pohoršuje anděly a zarmocňuje svatého Ducha, protože musí být svědky toho, jak silně je degradována a zneužívána vznešenost duší ve službě ohavné hrabivosti a touze po zlatě s jejich veškerou zlou mocí (Sir.10,20). Jako by všechny stvořené věci měly sloužit jen individuální potřebě bohatých, přivlastňují si je a připravují o ně chudé, své bratry, pocházející ze stejné přirozenosti a těla, přičemž je odírají dokonce i Bohu, který vše stvořil a zachovává, a který může vše podle své vůle dávat nebo brát. Je nejvyšší žalostné, že bohatí, ač by si svým bohatstvím mohli koupit věčný život, ho zneužívají k tomu, aby na sebe přivolávali zavržení, jako nevědomá a pošetilá stvoření (Lk.16,9).

572. Toto zlo je u Adamových dětí obvyklé, proto je dobrovolná chudoba tak vynikajícím a bezpečným lékem. Tím, že se člověk ochotně s radostí vzdá svého majetku ve prospěch chudých, nabízí Pánovi velkou oběť. Ty také můžeš přinést stejnou oběť, když část věcí potřebných pro obživu věnuješ chudým a budeš si přát, pokud by to bylo možné, jim všem svou práci a potom pomoci. Tvou stálou obětí však musí být láska, která je zlatem, stálá modlitba, která je kadidlem, a trpělivé přijímání námahy a umrtvování, které je myrhou. Vše, co děláš pro Pána, Mu obětuj s vroucí láskou a ochotou, bez nedbalosti a strachu, protože nedbalé práce a ty, které nejsou oživeny láskou, nejsou v očích jeho Velebnosti přijatelnou obětí. Abys mohla přinášet tyto neustálé oběti, je nutné, aby božská víra a světlo stále rozněcovaly tvé srdce tím, že bude mít před očima velký předmět tvé chvály, vyvyšování a podnět k lásce, která tě poutá k pravici Nejvyššího. Měla bys pokračovat bez ustání v tomto sladkém konání lásky, která je tak vhodná pro nevěsty jeho Velebnosti, protože už jen jejich označení v sobě obsahuje stále splacení dluhu lásky.

KAPITOLA XVIII.

Nejvyšší svatá Marie a Josef rozdávají dary, které přijali od králů a zůstávají v Betlémě až do dne, kdy odchází obětovat Ježíše v chrámě.

573. Po odchodu tří králů a náležitě oslavě velkého tajemství adorace Jezulátka už před nimi nebyla žádná událost, kterou by měli na tomto chudém ale posvátném místě očekávat, takže ho mohli opustit. Nejvyšší moudrá Matka pak řekla svatému Josefovi: „Můj pane a snoubenče, dary, které králové přinesli našemu Bohu a Dítěti, zde nesmí zůstat ležet ladem, ale musí být použity ve službě jeho Velebnosti a měly by být využity v souladu s jeho vůlí a libostí. Nejsem hodná ničeho, dokonce ani světských věcí. Nalož s těmito dary jako s majetkem mého Syna a tvým.“ Nejvěrnější manžel odpověděl se svou obvyklou pokorou a uctivostí, že by vše chtěl ponechat Jí, a že by byl potěšen, aby s dary nakládala Ona. Ale vznešená Královna na tom trvala a znovu řekla: „Když to znemožňuje tvá pokora, můj Pane, udělej to tedy z lásky k chudým, kteří čekají na svůj podíl. Ti mají právo na věci, které jejich nebeský Otec stvořil pro jejich obživu.“ Proto se ihned shodli na rozdělení darů na tři díly. Jeden byl určen chrámu v Jeruzalémě a obsahoval hlavně kadidlo a myrhu, ale i část zlata.

Druhý byl určen pro kněze, který vykonal obřízku Dítěte, aby ho mohl využít pro sebe, synagogu nebo modlitebnu v Betlémě. Třetí díl pak byl určen pro chudé. Toto rozhodnutí vykonali s velkorysou a horlivou láskou.

574. Všemohoucí využil chudou, ale čestnou a zbožnou ženu jako příležitost k opuštění jeskyně. Přišla několikrát navštívit naši Královnu, protože dům, ve které žila, stál u samé městské zdi nedaleko jeskyně. Po nějaké době tato zbožná žena, která nevěděla, co se stalo, ale slyšela zvěsti o příchodu králů, se v rozhovoru nejsvětější Marie zeptala, jestli slyšela o nějakých třech mudrcích, o kterých se říká, že jsou králové, a že přišli z daleka hledat Mesiáše? Nebeská Kněžna znala dobrou povahu této ženy, proto využila tuto příležitost a poučila ji o víře, aniž by jí odhalila skryté tajemství týkající se Jí a něžného Dítěte, které držela v náručí (Tob.12,7). Aby zmírnila chudobu této ženy, dala jí něco ze zlata určeného pro chudé. Tím se postavení této šťastné ženy velice zlepšilo a ona celým srdcem i duší přilnula ke své Učitelce a Mecenášce. Pozvala svatou Rodinu, aby bydlela v jejím domě. Protože to byl chudý dům, byl o to víc vhodný pro zakladatele a pěstitele svaté chudoby. Chudá žena je o to prosila s velkou vytrvalostí, protože viděla velké nepohodlí, kterému byli Marie, Josef a Dítě v jeskyni vystaveni. Královna její nabídky neodmítla a odpověděla, že jí dá vědět, jak se rozhodla. Marie a svatý Josef se o tom spolu radili a dospěli k rozhodnutí, že jeskyni opustí a budou bydlet v domě oné ženy, kde setrvají po dobu očišťování a do času obětování v chrámu. Udělali to mnohem ochotněji proto, že mohli zůstat v blízkosti jeskyně Zrození a také proto, že v důsledku pověsti o návštěvě králů začalo k jeskyni přicházet mnoho lidí.

575. Na základě těchto a jiných úvah nejsvětější Marie, svatý Josef a svaté dítě s pocitem lítosti jeskyni opustili. Přijali pohostinství této šťastné ženy, která je přijala s největší láskou, a která vyhradila jim větší část svého obydlí. Svatí andělé a služebníci Nejvyššího je provázeli v lidských podobách, které si vždy ponechávali. Kdykoli nebeská Matka a svatý Josef, její snoubenec, navštívili památná místa v jeskyni, provázeli je andělé tam i zpět jako četné dvořanstvo vyslané k jejich službě. Nadto, když dítě a jeho Matka jeskyni opustili, jmenoval Bůh jednoho anděla za správce a strážce tohoto místa tak, jak to udělal v rajske zahradě po vyhnání Adama a Evy (Gn.3,24). Tato stráž stojí u vchodu do jeskyně s mečem v ruce do dnešního dne a od té doby do jeskyně nevstoupilo žádné zvíře. To, že tento svatý anděl nebrání vstupu nepřátelským bezvěrcům, v jejichž držení je toto i jiná posvátná místa, je důsledek rozsudku Nejvyššího, který umožňuje lidem plnit záměry jejich moudrosti a

práva. Toto svolení by nebylo nutné vydat, pokud by křesťanští panovníci s vroucností horlili pro čest a slávu Krista a usilovali o znovuzískání těchto svatých míst, posvěcených krví a prací Pána i jeho nejsvětější Matky a úsilím o naše vykoupení. A i kdyby to nebylo možné, neexistuje žádná omluva pro to, že nevěnuji s věrnou pílí pozornost řádné správě těchto svatých míst, protože nic není nemožné pro věřícího, který může i hory přenášet (Mt.17,20). Bylo mi dáno na srozuměnou, že zbožná oddanost a úcta ke Svaté zemi je jedním z nejmocnějších a nejúčinnějších prostředků pro založení a potvrzení katolické monarchie, přičemž nikdo nemůže popřít, že se mohl mnoha nadměrným a zbytečným výdajům vyhnout tím, kdyby své příjmy využil pro tak svatou iniciativu, která by se líbila Bohu i lidem, protože pro tak početné využívání příjmů není třeba hledat žádné vnějšího ospravedlnění.

576. Nejvyšší ctnostná Marie a její snoubenec se spolu s božským Dítětem přestěhovali do obydlí poblíž jeskyně, aby tam zůstali do chvíle, kdy v souladu s požadavky zákona musela Matka se svým prvorozeným Synem jít do chrámu k očišťování. Na toto tajemství byla nejsvětější z tvorů odhodlána se důstojně připravit horlivou touhou zanést dítě Ježíše jako oběť věčnému Otci do jeho chrámu, napodobováním svého Syna a hledáním ozdob a okras velkých ctností, jako důstojného daru a oběti pro Nejvyššího. S tímto záměrem nebeská Paní ve dnech, které ještě do očišťování zbývaly, konala tak hrdinské skutky lásky a všech ostatních ctností, že je ani andělský, a ani lidský jazyk nemůže vyložit. Oč méně toho může být schopná neužitečná a naprosto nevědomá žena? Upřímnou zbožností a oddaností si křesťan, který se připraví uctivým rozjímáním, zaslouží pocítit toto tajemství. Na základě znalosti více srozumitelných milostí a darů přijatých panenskou Matkou vytušit a představit si jiné, které nelze lidskými slovy popsat.

577. Hned od svého zrození Jezulátko promlouvalo ke své nejněžnější Matce slyšitelnými slovy, protože hned po svém narození (jak je uvedeno v desáté kapitole) Jí řekl: „Napodobuj mě, má Nevěsto, staň se mi podobnou.“ K tomu došlo, když byli sami, a přestože k Ní vždy mluvil zcela zřetelně, svatý Josef nikdy žádné slovo neslyšel až do doby, kdy bylo dítě rok staré, a kdy začalo mluvit i s ním. Ani nebeská Paní tohoto tajemství nevyjevila, protože pochopila, že bylo určené jen pro Ní. Konverzace božího Dítěte byla hodná velikosti jeho majestátu a nekonečné moci, a odpovídala nejvyšší čistotě, svatosti, moudrosti a obezřetnosti jemu nejbližšího tvora, jeho Matky. Někdy Jí říkal; „Má Holubičko, má Vyvolená, má nejdražší Matko (Pis.2,10).“ Tak něžnými a jim podobnými slovy, která jsou obsažená ve

chvalozpěvech, trávil nejsvětější Syn se svou Matkou čas ve stálém vnitřním dialogu. V něm nebeská Kněžna obdržela milosti a byla oblažována něžnostmi tak sladkými a láskyplnými, že daleko předčily ty, které jsou obsaženy v Šalamounově Písni a větší nežli ty, které kdy všechny spravedlivé a svaté duše pocítily anebo až do konce světa pocítí. Mnohokrát při těchto tajemstvích své lásky Dítě Ježíš opakovalo již zmíněná slova: „Staň se mi podobnou, má Matko a má Holubičko.“ Protože to byla slova života a nekonečné moci, a protože nejsvětější Marie byla současně obdařena poznáváním veškeré vnitřní činnosti duše svého Jednorozecného, nemůže žádný jazyk vypovědět ani žádná myšlenka obsáhnout účinky, které způsobily v nejvyšším upřímném a láskou rozníceném srdci této Matky Bohočlověka.

578. Mezi nejvyššími vzácnými a úžasnými privilegii nejčistší Marie je nejdůležitější to, že je Boží Matkou, přičemž tato výsada je základem všech ostatních. Druhá je, že byla počata bez hříchu, třetí, že často během pozemského života zakoušela blažené nazírání Boha, a čtvrtá, že stále jasně viděla nejsvětější duši svého Syna a všechnu její činnost, aby ji mohla napodobovat. Duše jejího Syna byla před jejím zrakem jako nejčistší zrcadlo, ve kterém se mohla znovu a znovu shlížet, aby se mohla zkrášlit nejvyššími vzácnými drahokamy ctností, vytvářených napodobováním těch, které viděla v té nejsvětější duši. Viděla ji sjednocenou s božským Slovem a hluboce se pokořovala, když viděla jak mnohem nižší je její vlastní lidská přirozenost než ta Kristova. Vnímala s jasným porozuměním činy vděčnosti a chvály, kterými Kristova duše chválila Všemohoucího za to, že ji vytvořil z ničeho stejně jako ostatní duše, za milosti a dary, kterými byl jako tvor obdarován víc než ostatní tvorové, ale zejména za to, že byla vyvýšena a připodobněna Bohu spojením lidské přirozenosti s Božstvím. Přemýšlela o jeho prosbách, modlitbách a úpěnlivých přímlovách vysílaných k jeho věčnému Otci za lidstvo, a o tom, jak se veškerou ostatní činností připravoval na vykupitelské a učitelské dílo jako jediný Vykupitel a Učitel lidstva pro věčný život.

579. Všechnu tuto činnost nejsvětějšího lidství Krista, našeho nejvyššího Dobra, se jeho nejčistší Matka snažila neustále napodobovat. O tomto velkém tajemství jejího napodobování by bylo možné v tomto životopise napsat velice mnoho, protože měla tento příklad a vzor stále před očima, přičemž podle něho řídila svou vlastní činnost a chování během vtělení a zrození svého Syna. Podobně jako pilná včela neustále stavěla nejsladší plástev potěšení pro vtělené Slovo. Když jeho Majestát přišel z nebe jako náš Vykupitel a Učitel, přál si, aby se jeho nejsvětější Matka, ze které utvářel

svou lidskou existenci, nejvznešenějším a jedinečným způsobem podílela na ovoci všeobecného vykoupení, a aby byla vyvolenou a vybranou žačkou, která by byla živým pečtidlem jeho učení, a kterou si přál učinit sobě co možná nejpodobnější. Ve světle těchto záměrů a požehnaných cílů vtěleného Slova musíme posuzovat velikost Mariiných skutků a radosti, ze kterých se Kristus těšil v jejím náručí a na její hrudi, protože ta byla vpravdě snubní komorou a ložem pravého Ženicha. (Pis.1,15).

580. Ve dnech před očišťováním, kdy se nejsvětější Královna zdržovala poblíž Betléma, přišli někteří lidé, aby Ji viděli a mluvili s Ní, přičemž téměř všichni pocházeli z nejchudší vrstvy lidí. Někteří přišli kvůli almužně, kterou rozdávala, jiní zase proto, že slyšeli o králích, kteří navštívili jeskyni. Všichni mluvili o této návštěvě a o příchodu Vykupitele, protože v těch dnech (ne bez božského predispozice) víra, že zrození Mesiáše je velmi blízko, byla mezi Židy velice rozšířená a často se o tom mluvilo. Tyto návštěvy opakovaně poskytovaly nejmoudřejší Matce příležitost se cvičit ve velkorysých skutcích, a to nejen ochranou tajemství svého srdce a rozjímáním o všem co viděla a slyšela, ale také směřováním mnoha duší k poznání Boha, jejich utvrzováním ve víře, poučováním o praktikování ctností, osvětlováním tajemství Mesiáše, kterého očekávali a rozptylováním neznalosti, ve které vězeli jako společnosti přehlížení lidé, málo zběhlí v božích záležitostech. Někdy byly jejich úvahy o těchto věcech plné omylů a zženštilého žvanění, že se tomu upřímný svatý Josef musel ve skrytosti smát. Obdivoval nebeskou moudrost a sílu odpovědí, kterými velká Paní vyvracela jejich drby a poučovala je, trpělivost a laskavost, se kterou je vedla k pravdě a poznání světla, hlubokou pokorou a trpělivou zdrženlivostí, se kterou je dokázala všechny potěšit, rozradostnit a vybavit vším, co bylo dobré, aby věděli. Promlouvala k nim slovy věčného života (Jan 6,68), která pronikala, roznécovала a posilovala jejich srdce.

Ponaučení, které mi dala naše Královna, nejsvětější Marie.

581. Má dcero, díky božskému světlu jsem vnímala lépe než všechny bytosti, jak malou hodnotu Nejvyšší přikládá pozemským požehnáním a bohatství. Proto jsem se ve své svaté svobodě ducha cítila být znepokojena a stísněna, když jsme vlastnili poklady, které Králové obětovali mému nejsvětějšímu Synovi. Protože jsem při všech svých skutcích měla zářit pokorou a poslušností, nechtěla jsem si je přivlastnit, ani s nimi nakládat podle své vůle, ale podle přání mého snoubence Josefa. V této odevzdanosti se mi dařilo chovat se tak, jako bych byla jeho služebnicí, a jako kdyby

mě žádný z těchto darů neznepokojoval, protože vás znehodnocuje a je pro vás slabé tvory velice nebezpečné si přivlastňovat nebo nárokovat něco z pozemských statků, ať už je to hmotné vlastnictví nebo jsou to statky poct, protože nic z toho není možné získat bez chamtivosti, ctižádosti a marné okázalosti.

582. Přála jsem si ti to vše říct, má nejdražší, abys věděla, jak odmítnout bohatství a pocty, na které bys měla nárok a nepřivlastňovat si z nich nic, zvláště pak, pokud pochází od vlivných a vznešených osob. Chraň svou vnitřní svobodu a nechlub se bezcennými věcmi, které tě nemohou před Bohem ospravedlnit. Pokud ti někdo něco přinese, neříkej nikdy: „To mi bylo darováno, nebo to jsem dostala,“ ale: „To Pán posílá našemu klášteru, modleme se k Bohu za ty, které jeho Velebnost vyslala jako nástroje svého milosrdenství.“ Uveď jméno dárice, aby se řeholnice mohly modlit především za něho, a aby nebyl zklamán účelem svého daru. Také nepřijímej dary osobně, abys nevzbudila podezření z chamtivosti, ale ať je přijímají ty, které jsou k tomu určené. Pokud v rámci svého úřadu představené musíš distribuovat věci v klášteře, ať se to děje s odstupem a bez jakéhokoli projevu osobního práva na jejich vlastnictví, současně je však přiděluj jako ta, která ví, že si nezasluhuje žádnou přízeň, a nezapomeň poděkovat Nejvyššímu a dárci. Také to, co je věnováno ostatním řeholnicím, jako představená vděčně oceňuj a ihned se postarej, aby to bylo využité pro komunitu bez toho, by sis nějakou částku z daru vyhradila pro svou potřebu. Nevypτάvej se zvědavě na příjmy kláštera, abys snad v přijímání darů nezačala hledat pocit uspokojení, protože křehká a vášnivá přirozenost bývá v takových situacích příčinou mnoha chyb, přičemž si jen málo z chybujiících svou chybu uvědomuje. Nakažené lidské přirozenosti nelze důvěřovat, protože se vždy snaží mít víc než má a nikdy neříká dost, a čím více dostává, tím více žízni.

583. Přeji si však, abys ses důvěrného a častého soužití s Pánem prostřednictvím neutuchající lásky, chvály a úcty účastnila nejvíce ze všech. Přeji si, má dcero, abys na tom pracovala nejvyšší usilovně, a abys k tomu využívala své schopnosti a mocnosti s velkou ostražitostí a péčí, protože bez toho podřízené části nevyhnutelně nabydou v duši převahu, zmatou a zneklidní ji, odkloní ji a strhnou dolů, čímž ztratí patření na nejvyšší Dobro (Mdr.9,15). Toto láskyplné soužití s Pánem je tak jemné, že pouhé naslouchání nebo účast na svodech nepřítel je příčinou jeho ztráty. Nepřítel věnuje velké úsilí tomu, aby na sebe strhnul tvou pozornost, protože ví, že za naslouchání budeš potrestána tím, že se předmět lásky tvé duše skryje (Pis.5,6). Jakmile duše

nedbale ignoruje krásu Pána, vstupuje na scestí zanedbávání a je zbavena božské útěchy (Pis.1,7). Když pak duše s lítostí zlo takové nepozornosti rozpozná, přeje se vrátit a hledat Pána, ne vždy Ho však nalezne (Pis.3,1-2). Démon, který ji oklamal, ji pak představuje jiné rozkoše, tak odporné a nepodobné těm, na které byla vnitřně duše zvyklá, což je novou příčinou smutku, rozrušení, sklíčenosti, vlažnosti, nespokojenosti a celé její nitro je plné nebezpečného zmatku.

584. S touto pravdou, má nejdražší, máš i ty nějaké zkušenosti, na kterých si můžeš všimnout důsledků působení zanedbání a liknavosti ve víře v Pánovu přízeň. Je na čase, abys byla moudrá ve své upřímnosti a stálá při udržování ohně ve svatyni (Lv.6,2) bez toho, abys ztrácela ze zřetele stejný cíl, ke kterému jsem směřovala všechny síly své duše a své schopnosti. I když je vzdálenost mezi tvým chováním pouhého červa a tím, co ti navrhuji napodobovat, velká, a přestože nemůžeš nejvyšší Dobro požívat tak bezvýhradně jako já, ani žít v takových podmínkách jako já, přesto mě, protože tě poučuji a ukazuji ti, co jsem dělala, abych se stala podobnou svému nejsvětějšímu Synovi, můžeš podle svých sil napodobit, přičemž můžeš využívat mé skutky jako zrcadlo. Já jsem Ho viděla v zrcadle jeho lidství, ty v mé duši a bytosti. Pokud Všemohoucí volá a zve všechny lidi k nejvyšší dokonalosti Jeho následováním, zvaž, co ty jsi povinná dělat, když jsi přitahována k Nejvyššímu tak velkorysým a mocným působením jeho pravice (Mt.11,28; Pis.1,3).

KAPITOLA XIX.

Nejsvětější Marie a Josef s dítětem Ježíšem odešli z Betléma, aby Ho podle zákona obětovali v jeruzalémském chrámě.

585. Přiblížil se konec čtyřicetidenního období po narození syna, kdy byla žena podle zákona považovaná za nečistou a musela se stále očišťovat, aby mohla znovu vejít do chrámu (Lv.12,4). Aby se dostala do souladu s tímto zákonem a současně splnila jinou povinnost, kterou obsahuje 13. kapitola 2. Mojžíšovy knihy, která vyžaduje zasvěcení a obětování všech prvorozených synů, připravovala se Matka veškeré čistoty na cestu do Jeruzaléma, kde měla přijít do chrámu se svým Synem, Jednorozeným věčného Otce a očistit se po způsobu ostatních žen. Neměla žádné

pochybnosti o nutnosti podrobení se této části zákona, protože se na Ni vztahoval stejně jako na ostatní matky. Ne, že by nevěděla o své nevinnosti a čistotě, neboť hned od vtělení Slova věděla, že je osvobozena od osobního hříchu i poskvrny dědičného hříchu. Také věděla, že počala z Ducha svatého, porodila bez bolesti a zůstala pannou čistější než slunce (Lk.1,15). Přesto neváhala se podrobit všeobecnému zákonu. Naopak, s vřelou touhou srdce po pokolení a ponížení se až do prachu, si to přála ze své vlastní svobodné vůle.

586. Pokud šlo o obětování jejího nejsvětějšího Syna, byly zde některé důvody k podobným pochybnostem jako při obřízce, protože věděla, že je pravým Bohem, povýšeným nad všechny zákony, které sám vyhlásil. Byla však o vůli Páně informována božským světlem a vnitřními úkony nejsvětější duše vteleného Slova, protože vnímala jeho touhu se obětovat jako živá Oběť (Ef.5,2) věčnému Otcí, aby Mu tak poděkoval za stvoření svého nejčistšího těla a nejsvětější duše a za to, že Ho určil za přijatelnou oběť za lidstvo a pro blaho smrtelníků. Tyto skutky nejsvětějšího lidství Slova byly neustálé a v souladu s boží vůlí, a to nejen pokud šlo o jeho oslavu, ale i pokud šlo o jeho postavení pozemského poutníka a našeho Vykupitele. Avšak nad rámec těchto vnitřních úkonů a poslušnosti k zákonu se chtěl obětovat věčnému Otcí v chrámu, kde se Mu všichni klaněli a velebili Ho jako v domě modlitby, pokání a obětí (Dt.12,5).

587. Naše velká Paní hovořila o cestě se svým manželem a po tom, co se rozhodli být v Jeruzalémě právě v den stanovený zákonem a co provedli nezbytné přípravy, se rozloučili s dobrou ženou, která je tak oddaně hostila. I když byla tato žena ponechána v nevědomosti o božských tajemstvích týkajících se jejích hostů, byla naplněna nebeským požehnáním, které Jí přineslo hojné ovoce. Marie s Josefem navštívili ještě jeskyni Zrození Páně, protože si nepřáli se vydat na cestu bez toho, aby ještě jednou uctili tuto svatyni tak skromnou, ale přesto tak bohatou na štěstí, o kterém však tehdy svět ještě nevěděl. Matka podala Jezulátko svatému Josefovi, aby mohla padnout na svou tvář a uctít zem, která byla svědkem tak úctyhodných tajemství. Když to s jedinečnou zbožností a něhou udělala, řekla svému manželovi: „Můj Pane, dej mi své požehnání na tuto cestu, jak to obvykle děláš při odchodu z domova. Prosim tě také o svolení, abych mohla vykonat tuto cestu pěšky a bosá, protože mám nést v náručí Oběť, která má být obětována věčnému Otcí. Je to tajemné dílo, které bych chtěla vykonat, jak dalece je to možné, co možná nejuctivěji a nejobradněji.“

Naše Královna byla zvyklá ze skromnosti nosit obuv, která jí zakrývala nohy a sloužila jako jakýsi druh punčoch. Byla zhotovena z jisté rostliny používané chudými, která se podobala konopí nebo slezu. Z usušené rostliny se utkala hrubá a pevná tkanina, která i když byla chudá, byla přitom čistá a pro tento účel vhodná.

588. Svatý Josef Ji požádal, aby vstala, protože před ním klečela, a řekl: „Kéž Ti nejvyšší Syn věčného Otce, kterého držím v náruči, dá své požehnání. Pokud jde o zbývající, je dobré a chvályhodné, abys Ho do Jeruzaléma nesla pěšky. Nesmíš však jít bosá, protože to počasí nedovoluje. Pán přijme tvou touhu místo skutku.“ Tak svatý Josef, aby nepřipravil nejsvětější Marii o radost z pokoření a poslušnosti, využil svou autoritu manžela, i když s velkou úctou. A protože se svatý Josef jen řídil jejími pokyny a pokoril se a umrtvil tím, že Ji přikazoval, došlo k tomu, že se oba vzájemně cvičili v pokoře a poslušnosti. To, že Ji odmítl dát svolení k tomu, aby šla do Jeruzaléma bosá, bylo způsobeno jeho obavou, aby chlad nepoškodil její zdraví, protože nevěděl o podivuhodných vlastnostech a složení jejího panenského a dokonalého těla, ani o jiných výsadách, udělených Ji boží pravicí. Poslušná Královna nenamítla nic proti nařízení svého manžela a uposlechla jeho přání, aby nešla bosá. Aby mohla znovu přijmout Jezulátko do svého náruči, padla na svou tvář a děkovala Mu za požehnání a dobrodiní, která v této jeskyni přinesl Ji i celému lidstvu. Prosila jeho Majestát, aby měli katolíci tuto svatyni vždy v úctě a vážnosti, a aby zůstala v jejich držení. Znovu svěřila ochraně svatého anděla, který byl určen za jejího strážce. Zahalila se pláštěm na cestu a když přijala do náruči Ježíše, poklad nebe, přivinula Ho něžně na svou hruď a pečlivě Ho chránila před nelítostným a mrazivým počasím.

589. Když odcházeli z jeskyně, požádali boží dítě o požehnání, které jim jeho Velebnost udělila viditelným způsobem. Svatý Josef vložil na osla truhlu obsahující oblečení pro Dítě a dary Králů určené pro chrámovou oběť. Tak začalo nejslavnější procesí, které se kdy vydalo z Betléma do chrámu v Jeruzalémě, protože spolu s Knížetem věčnosti, Ježíšem, s Královnou, jeho Matkou a svatým Josefem, jejím manželem, putovalo na deset tisíc andělů, kteří byli přítomni při těchto tajemstvích a jiné legie andělů, které přinesly při obřizce z nebe sladké a svaté jméno Ježíš (č.523). Všichni tito nebeští dvořané procházeli kolem ve viditelných lidských podobách, tak krásní a zářící, že by se nám ve srovnání s nimi vše, co je na tomto světě nádherné a vzácné, zdálo být bezcennější než smetí nebo bláto ve srovnání s nejryzejším zlatem. Svou nádhrou zastíňovali nejjasnější sluneční svit a noc by proměnili v nejjasnější den. Královna nebe a svatý Josef se z jejich záře radovali a všichni společně

tato tajemství vyvyšovali novými chvalozpěvy složenými na počest božího Dítěte, které mělo být obětováno v chrámě. Tak zdolali vzdálenost dvou lig z Betléma do Jeruzaléma.

590. Při této příležitosti, ne bez Božího řízení, bylo počasí nezvykle kruté. Bez ohledu na útlé Dítě, svého Stvořitele, propichovaly studené závany vichru jeho chvějící se údy a způsobily, že božské dítě v náručí své milované Matky plakalo, přičemž Ho k tomuto pláči pohnul spíše soucit a láska k lidem než účinky nepřízně počasí na jeho tělo. Mocná Císařovna se obrátila k větrům a živlům, a jako Paní veškerého stvoření je rozhořčeně kárala, že by neměly pronásledovat svého Stvořitele. Prikázala jim, aby zmírnily svou přísnost vůči Dítěti, ne však vůči Ní. Živly uposlechly příkaz své skutečné a právoplatné Paní, studené poryvy větru se změnilly v mírný a konejšivý vánek pro Dítě, aniž by se zmírnila nevlídnost živlů vůči jeho Matce. Ona sama to tak pociťovala, ne však její dítě, jak jsem se už dříve zmínila a ještě zmíním. Oslovila také hřích, se kterým nebyla ve vzájemném vztahu, a řekla: „Ó, hřichu, jak jsi vzpurný a nelidský, když je Stvořitel všech věcí proto, aby za tebe splácel, trápen právě těmi tvory, které stvořil a chrání! Jsi hrozný a odporný monstrum, urážející Boha a ničící tvory. Ty je obracíš k ohavnostem a zbavuješ největšího štěstí, o boží přátelství. Ó, lidské děti, jak dlouho budete mít tak těžká srdce, že budete milovat marnost a klam? Nebuďte tak nevděčné k Nejvyššímu a tak kruté k sobě. Otevřete oči a poznejte své nebezpečí. Nepohrdejte příkázáními svého věčného Otce a nezapomínejte na ponaučení své Matky, která vás zrodila s láskou, protože když jednorozený Syn nebeského Otce přijal v mém lůně tělo, učinil mě Matkou veškerého stvoření. Jako taková vás miluji, a pokud by bylo možné a v souladu s vůlí Nejvyššího, abych vytrpěla všechny tresty, které vás stihly od dob Adama až dodnes, s radostí bych to přijala.“

591. Během cesty naší Paní a božího Dítěte došlo v Jeruzalémě k tomu, že byl Simeon, velekněz, osvěcen Duchem svatým o příchodu vtěleného Slova a jeho obětování v chrámu v náručí své Matky. Stejně zjevení bylo uděleno také svaté vdově Anně, která byla informována také o chudobě a utrpení svatého Josefa a nejčistší Paní při jejich cestě do Jeruzaléma. Tyto dvě svaté osoby spolu ihned rokovaly o svých zjeveních a osvěceních, zavolaly hlavního chrámového správce časných statků a daly popis, podle kterého měl svaté pocestné poznat. Nařídily mu, aby jim vyšel vstříc k bráně směřující k Betlému, a aby je přijal ve svém domě s veškerou laskavostí a pohostinností. Správce to učinil, čímž se Královně a jejímu manželovi velice ulevilo, protože byli znepokojeni tím, kde najdou vhodný přibýtek pro božské Dítě. Když se o ně šťastný hostitel ve svém domě dobře postaral, vrátil se, aby to ohlásil veleknězi.

592. Toho večera, dříve než ulehli, se nejsvětější Marie a Josef radili o dalším postupu. Nejmoudřejší Paní Josefovi připomněla, že by bylo lepší, kdyby dary od Králů ještě téhož večera donesl do chrámu, aby mohl oběť přinést v tichosti a bez hlučné okázalosti, jak to bylo vhodné dělat se všemi dary a oběťmi, a že by při tom mohl opatřit dvě hrdličky, které by mohly být příštího dne veřejně za Ježíše obětovány. Svatý Josef její žádosti vyhověl. Jako cizinec a málo známý člověk předal myrhu, kadidlo a zlato tomu, kdo obvykle dary pro chrám přijímal, ale dával pozor, aby se neprozradil jako dárcce těchto velkých darů. I když mohl koupit beránka, kterého obvykle bohatí obětovali za své prvorozené, rozhodl se, že to neudělá, protože by skromný a chudý oděv Matky, Dítěte i manžela (Mt.8,20) nebyl v souladu s okázalostí veřejné oběti bohatých. V žádné jednotlivosti nepokládala Matka moudrosti za vhodné se odchylovat od chudoby a pokory, a to ani pod záminkou zbožného a čestného úmyslu, protože ve všem byla Učitelkou dokonalosti, zvláště pak v ctnosti svaté chudoby, ve které se její nejsvětější Syn narodil, žil a zemřel.

593. Simeon, jak říká svatý Lukáš, byl muž spravedlivý, zbožný a očekával útěchu Izraele (Lk.2,25). Duch svatý, který na něm spočíval, mu zjevil, že nezakusí smrt, dokud neuvidí Krista Pána. Pohnut Duchem svatým přišel do chrámu, protože té noci, kromě zjevení, která obdržel, byl znovu božsky osvícen. Byl také jasněji poučen o tajemstvích vtělení, vykoupení lidstva, o naplnění Izaiášova proroctví, že Panna počne a porodí Syna, že z Jišajova kořene vyrazí šlahoun, totiž Kristus (Iz.11,1), jakož i o jiných událostech obsažených v tomto i jiných proroctvích. Získal také jasné povědomí o podstatném spojení dvou přirozeností v osobě Slova i o tajemstvích utrpení a smrti Vykupitele. Takto poučen o těchto dvou vznešených záležitostech, byl svatý Simeon povznesen a roznícen touhou spatřit Vykupitele světa. Druhého dne, jakmile byl upozorněn, že Kristus přichází, aby se obětoval v chrámě svému Otcí, byl veden duchem do chrámu, protože tak velká je moc božského osvětlení. Pak došlo k tomu, co budu vypravovat v následující kapitole. Také svatá prorokyně Anna byla během stejné noci obdařena zjevením, které se týkalo mnoha těchto tajemství. Radost jejího ducha byla velká, protože, jak jsem se zmínila v první části tohoto životopisu, byla učitelkou naší Královny během jejího pobytu ve chrámě. Evangelista nám o ní říká, že nevycházela z chrámu, ve kterém Bohu sloužila dnem i nocí modlitbou a postem (Lk.2,37), a že byla prorokyně a dcera Fanuela z Aserova kmene. Žila dříve sedm let se svým mužem a nyní jí bylo osmdesát čtyři let. Jak uvidíme, mluvila prorocky o budoucnosti Dítěte.

Ponaučení, které mi udělila Královna nebes.

594. Má dcero, jednou z věcí, které zbavují duše štěstí nebo ho alespoň zmenšují je, že jsou tyto duše uspokojeny nedbale a bez zápalu konanými dobrými skutky, jako by to byly věci nedůležité nebo jen vedlejší. V důsledku této neznalosti a podlosti srdce jen málo z nich vejde do důvěrného přátelství s Bohem, kterého mohou dosáhnout pouze vroucí láskou. Jako vroucí je označována proto, že se podobá vařící vodě. Protože právě tak, jako je voda přivedena k varu a vzkypění ohněm, tak je i duše něžným násilím božského plamene lásky povznesena nad sebe samu, nad všechny stvořené věci, jakož i nad své vlastní skutky. Láskou je stále víc a více rozpalována, z čehož vyrůstá neuhasitelný citový vztah, který vede duši k opovržení a k zapomnění na všechny pozemské věci, zatímco se současně stává nespokojenou se všemi světskými dobry. A tak, jako je lidské srdce, pokud nezíská to, co vroucně miluje (pokud je možné to získat), rozněcováno stále větší touhou dosáhnout cíle jinými prostředky, tak i milující duše stále nachází nové věci, o které bude z lásky ke svému Milému usilovat a žádné úsilí se jí nebude zdát velké. Tak postupuje od dobré vůle k vůli dokonalé a od toho k tomu, co by Pána potěšilo ještě víc, až dospěje k nejintimnějšímu sjednocení s Ním a k dokonalému souladu s boží vůlí.

595. Na základě toho můžeš pochopit, má nejdražší, proč jsem si přála jít do chrámu bosá, když jsem nesla svého nejsvětějšího Syna, abych Ho tam obětovala, a proč jsem si přála dodržet zákonný předpis pro očišťování. Kvůli naléhavosti mé lásky, která neustále požadovala jen to nejdokonalejší a Pánu nejmilejší, jsem hledala plnost dokonalosti ve všech svých skutcích a byla to právě tato úzkost, která ve mně vyvolávala takovou touhu po dokonalosti ve všech mých skutcích. Snaž se mě napodobovat a veškerou píli ve všem, co jsem dělala a ujišťuji tě, má drahá, že je to právě vykonávání tvé lásky, po kterém Nejvyšší touží a které od tebe očekává, a jak se píše ve chvalozpěvu (Pís.2,9) o ženichovi, tak i Nejvyšší tě pozoruje docela z blízka, protože mezi tvou duší a její vizí Pána je jen tenký předěl. Okouzlen a přitahován se přibližuje k těm duším, které Ho milují a ve všem Mu slouží, zatímco od duší vlažných a nedbalých se vzdaluje, nebo s nimi jedná jen podle obecných pravidel jeho božské Prozřetelnosti. Proto stále usiluj o nejvyšší čisté a dokonalé praktikování ctností. Uč se a hledej nové lsti a strategie lásky tak, aby všechny síly tvého nitra a zevnější schopnosti byly stále horlivě zaměstnány nejvyšší vznešenou a

užasnou službou Pánu. Současně se svěř s těmito pocity svému duchovnímu otci, podříd' je poslušnosti a radám tvého poradce a říd' se jeho příkazy, protože to bude vždy nejvýš vhodná a bezpečná cesta.

KAPITOLA XX.

Obětování dítěte Ježíše v chrámu a co se při tom událo.

596. Posvátné Kristovo lidství patřilo věčnému Otci nejen proto, že bylo stvořeno jako jiné bytosti, ale bylo jeho zvláštním vlastnictvím v důsledku jeho podstatného spojení se Slovem, protože tato osoba Slova, jeho jednorozeného Syna, byla zplozena z jeho podstaty, pravý Bůh z pravého Boha. Nicméně věčný Otec rozhodl, že Mu má být jeho Syn v chrámu obětován v tajemném souladu se zákonem, jehož byl Kristus, náš Pán, cílem (Řím.10,4). Tento zákon byl ustanoven jen proto, aby spravedliví lidé Starého zákona stále posvěcovali a obětovali Pánovi své prvorozené syny v naději, že se jeden z těch obětovaných může ukázat být Božím Synem a Dítětem Matky očekávaného Mesiáše (Ex.13,2). Vyjádřeno naším způsobem myšlení se Bůh choval jako člověk, který stále znovu a znovu opakuje to, co ho těší. Protože i když nebeský Otec ve své nekonečné moudrosti vše chápal a znal, hledal potěšení v oběti vtěleného Slova, které Mu už z tak mnoha důvodů patřilo.

597. Tato vůle věčného Otce, která byla v souladu s vůlí jeho Syna v míře, ve které byl Bohem, byla známa Matce života a lidské přirozenosti Slova, protože viděla, že všechny jeho vnitřní činy byly v souladu s vůlí jeho věčného Otce. Plná tohoto svatého poznání strávila naše velká Kněžna předvečer Jeho obětování v chrámu božskými rozmluvami. Ve své promluvě k Otci řekla: „Můj Pane a nejvyšší Bože, Otče mého Pána, pro nebe a zem to bude slavnostní den, ve kterém Ti přinesu a budu obětovat v tvém chrámu živou Oběť, která je současně Pokladem tvého Božství. Bohatá, ó, můj Pane a Bože, je tato oběť, za kterou můžeš na lidstvo vylít své milosrdenství, odpuštění hříšníkům, kteří sešli z přímé cesty, útěchu souženým, pomoc potřebným, obohacení chudým, posilu slabým, osvětlení slepým a setkání zbloudilým. To je to, oč Tě, můj Pane, žádám obětováním tvého Jednorozeného, který je díky tvé milosrdné blahosklonnosti také mým Synem. Pokud jsi mi Ho dal jako

Boha, já Ti Ho vracím jako Boha a člověka. Jeho cena je nekonečná, já však od Tebe žádám mnohem méně. Vracím se bohatá do tvého svatého chrámu, ze kterého jsem odešla chudá, a má duše Tě bude na věky velebit, protože tvá božská pravice se ukázala být ke mně tak štědrá a mocná.“

598. Druhý den ráno, když bylo Slunce nebe připravené vydat své nejčistší světlo úsvitu, Panna Maria, v jejímž náručí spočívalo, připravila dvě hrdličky a dvě svíce, zavinula dítě do plenek a vydala se svatým Josefem do chrámu. Svatí andělé, kteří s nimi přišli z Betléma, znovu vytvořili procesí v překrásných viditelných podobách tak, jako předešlého dne. Při této příležitosti však svatí duchové přidali mnoho dalších chvalozpěvů nejněžnějších a nejvyš strhujících melodií ke cti Božího Dítěte, které však slyšela pouze nejčistší Marie. Kromě deseti tisíců andělů, kteří tvořili procesí předešlého dne, sestoupil z nebe bezpočet dalších andělů, kteří, provázeni těmi, kteří nesli štítu se svatým jménem Ježíš, tvořili čestnou stráž vtěleného Slova při obětování. Ti však neměli tělesné podoby a viděla je pouze nebeská Kněžna. Když přišli ke chrámové bráně, byla požehnaná Matka naplněna novými a vznešenými pocity zbožnosti. Přidružila se k jiným ženám, poklonila se a poklekla, aby se v duchu a pravdě klaněla Pánovi v jeho svatém chrámu (Jan 4,23) a předstoupila před vznešenou boží velebnost se svým Synem v náručí. Ihned byla pohlacena duševním nazíráním nejsvětější Trojice a slyšela hlas věčného Otce, který říká: „Toto je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení (Mt.17,5).“ Svatý Josef, nejšťastnější ze všech mužů, cítil současně sladkost Ducha svatého, která ho naplňovala radostí a božským světlem.

599. Svatý velekněz Simeon, pohnut Duchem svatým, jak jsem popsala v předešlé kapitole, také v té době vešel do chrámu (Lk.2,27). Když se blížil k místu, kde stála Královna s Dítětem v náručí, viděl Matku i Dítě zahalené v nádheře a slávě. Prorokyně Anna, která, jak evangelista říká, přišla ve stejné hodině, také viděla Marii a Dítě obklopené nádherným světlem. V radosti ducha se oba přiblížili ke Královně nebes a kněz od Ní převzal Jezulátko do svého náručí. Pozvedl oči k nebi a obětoval Ho věčnému Otci, přičemž současně pronášel tato tajuplná slova: „Nyní, svrchovaný Pane, můžeš podle svého slova nechat svého služebníka odejít v pokoji; neboť mé oči

uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil před tváří všech národů, světlo k osvětlení pohanů a slávu svého lidu Izraele (Lk.2,29-32).“ Bylo to stejné, jako by řekl: „Nyní mě Pane uvolníš z pout tohoto smrtelného těla a necháš mě odejít svobodně a v pokoji, protože až dosud jsem v něm byl držen nadějí, že uvidím naplnění tvých slibů, a také touhou spatřit tvého Jednorozeného učiněného člověkem. Nyní, když mé oči uviděly tvou spásu, Jednorozeného učiněného člověkem, spojeného s naší přirozeností, aby jí získal věčnou blaženost v souladu se záměrem a věčným výnosem tvé nekonečné moudrosti a milosrdenství, se budu těšit z pravého a bezpečného pokoje. Nyní, ó, Pane, jsi připravil a postavil před všechny smrtelníky své božské světlo, aby osvěcovalo svět, a aby se z něho mohli všichni, kteří si to přejí, v celém vesmíru těšit, nechat se jím vést a čerpat z něho spásu, protože toto je světlo (Jan 1,9), které je zjeveno pohanům pro slávu tvého vyvoleného lidu Izraele“.

600. Nejsvětější Marie a svatý Josef slyšeli tento Simeonův chvalozpěv, a žasli nad vznešenými pravdami, které obsahoval. Evangelista je oba na tomto místě nazývá rodiči božského Dítěte, protože za ně je považovali lidé, kteří byli této události přítomni. Simeon pak oslovil nejsvětější Matku Dítěte Ježíše a dodal: „Hled! Toto dítě je určeno k pádu i povstání mnohých v Izraeli; má být znamením, jemuž se bude odpírat - a tvou vlastní duši probodne meč! -, aby vyšlo najevo skryté smýšlení mnoha srdcí.“ Tak svatý Simeon, který byl knězem, udělil šťastným rodičům Dítěte své požehnání. Pak také prorokyně Anna uznala vtělené Slovo, a plná Ducha svatého vyprávěla o Mesiášových tajemstvích mnohým, kteří očekávali vykoupení Izraele. Prostřednictvím těchto dvou svatých osob bylo světu vydáno veřejné svědectví o příchodu Vykupitele.

601. V okamžiku, kdy kněz Simeon mluvil o meči a znamení, kterému se bude odpírat, což bylo proroctví utrpení a smrti Páně, Dítě sklonilo hlavu. Tím i mnoha vnitřními skutky poslušnosti Ježíš potvrdil proroctví kněze a přijal ho jako rozsudek věčného Otce, vynesení jeho služebníkem. To vše milující Matka vnímala a chápala. V té chvíli začala také cítit zármutek, který Simeon předpověděl, takže byla v předstihu raněna mečem, před kterým byla varována. Jako v zrcadle viděl její duch všechna tajemství obsažená v tomto proroctví. Viděla, jak má být její Syn kamenem, o který se bude zakopávat, záhubou nevěřících a spásou věřících, pádem synagogy a základem Církve zřízené mezi pohany. Viděla v předstihu vítězství, které bude dobyto nad ďáblem a nad smrtí (Kol.2,15), ale i velkou cenu, která za to musí být zaplacená, totiž strašné utrpení a smrt na kříži. Viděla v předstihu bezmeznou opozici a odpor, který bude snášet osobně Pán Ježíš i jeho Církev (Jan 15,20). Současně také viděla slávu

a vznešenost předurčených duší. Toto vše nejsvětější Marie věděla a v radosti i zármutku své nejčistší duše, rozrušené Simeonovým proroctvím a těmi skrytými tajemstvími, vzbuzovala hrdinské úkony ctností. Všechny tyto výroky a události se nesmazatelně otiskly do její paměti, takže ze všeho, co poznala a zakusila, nic nezapomněla. Po celou dobu pohlížela na svého nejsvětějšího Syna s tak živým zármutkem, že ho my, pouhé lidské bytosti se srdci plnými nevďeku, nebudeme nikdy schopny cítit. Její snoubenec svatý Josef také skrze tato proroctví viděl mnohá tajemství vykoupení i Ježíšova úsilí a utrpení. Pán mu jich však nezjevil tolik a tak jasně, jak je vnímala a chápala jeho nebeská Snoubenka, protože u něho měla posloužit jinému záměru. Kromě toho neměl být svatý Josef během svého smrtelného života jejich očitým svědkem.

602. Slavnostní obětování tak bylo u konce, velká Paní políbila knězi ruku a znovu ho požádala o požehnání. Stejně se zachovala vůči své bývalé učitelce Anně, protože Ji její důstojnost Matky Boží, nejvyšší možné postavení mezi anděly a lidmi, nikterak nebránila v konání těchto skutků nejhlubší pokory. Pak, se ve společnosti svého manžela, svatého Josefa, a v doprovodu čtrnácti tisíce andělů vrátila s božským Dítětem do místa svého ubytování. Zůstali, jak budu vypravovat dále, několik dní v Jeruzalémě, aby uspokojili svou zbožnost, a během té doby Marie ještě několikrát mluvila s knězem o tajemstvích vykoupení a o výše uvedených proroctvích. Přestože slov, která nejmoudřejší panenská Matka pronášela, bylo málo a byla odměřená a zdrženlivá, měla takovou váhu a plnost moudrosti, že kněze naplňovala úžasem a nadšením, přičemž v jeho duši vzbuzovala nejvyšší vznešené a sladké pocity radosti. Totéž cítila i prorokyně Anna. Oba, Simeon i Anna, pak krátce poté zesnuli v Pánu. Pobyt Svaté Rodiny v Jeruzalémě hradil Simeon. V těch dnech naše Královna často navštěvovala chrám, ve kterém obdržela mnoho milosti a útěch jako náhradu za žal, který Ji způsobilo Simeonovo proroctví. Aby ještě zvýšil sladkost těchto útěch, promluvil k Ní jednou během těchto dnů její nejsvětější Syn a řekl: „Má nejdražší Matko a Holubičko, osuš své slzy a rozšiř své srdce, protože je to vůle mého Otce, že přijímám smrt na kříži. Přeji si, abys byla mou společnicí v mém úsilí a utrpení. Toužím ho podstoupit pro duše, které jsou dílem mých rukou (Ef.2,10) a jsou stvořené k mému obrazu a podobě, abych z nich udělal podílníky na mé vládě a věčném životě ve vítězství nad mými nepřáteli (Kol.2,15). To je to, co si i ty sama v jednotě se mnou přeješ.“ Matka odpověděla: „Ó, má nejsladší Lásko a Synu mého lůna. Pokud mé

doprovázení v sobě zahrnuje nejen výsadu svědectví a soucitného utrpení, ale i umírání s Tebou, bude to pro mě velká úleva, protože pro mě bude větším utrpením, pokud budu žít, zatímco Ty budeš umírat.“ V těchto cvičeních lásky a soucitu uplynulo několik dní, dokud svatému Josefovi nebylo doporučeno, aby uprchnul do Egypta, jak budu vypravovat v následující kapitole.

Ponaučení, které mi dala nejsvětější Královna Marie.

603. Má dcero, poučení a příklad, které obsahuje předešlá kapitola, tě učí usilovat o stálost a rozšíření srdce, kterým se můžeš připravit k přijímání požehnání i protivenství, sladkosti i hořkosti s klidnou myslí. Ó, nejdražší duše! Jak úzkoprsé a neochotné je lidské srdce vůči tomu, co je v rozporu a odporné jeho pozemským sklonům! Jak se rozčiluje při práci! S jakou netrpělivostí ji přijímá a vykonává! Jak nesnesitelným se mu zdá být vše, co je v rozporu s jeho touhami! Jak stále zapomíná, že jeho Učitel a Pán byl prvním, kdo přijal utrpení, které poctil i posvětil na své vlastní osobě! Je velice ostudné, ano, velice opovážlivé, že se věřícím protiví utrpení ještě i po tom, co za ně můj nejsvětější Syn vytrpěl a co tak mnoho spravedlivých před jeho smrtí ochotně přijalo kříž jen pro naději, že na něm bude Kristus trpět, přestože nemohli žít, aby to viděli. A pokud se nám zdá být tento nesoulad tak podlý u jiných, dobře zvaž, má nejdražší, jak hanebné by to bylo u tebe, když tak dychtíš získat milost a přátelství Nejvyššího, když si přeješ si zasloužit označení boží nevěsty a přítelkyně, když si přeješ plně patřit Jemu a toužíš po tom, aby On náležel úplně tobě, když si přeješ být mou žačkou a abych byla tvou Učitelkou, když si přeješ mě následovat a napodobovat jako věrná dcera svou matku. (Mt.7,21). To vše nesmí vést jen k pouhé sentimentálnosti a prázdným slovům, nebo s častým zvoláním Pane, Pane, ale pokud se naskytne příležitost ochutnat kalich hořkosti a kříž utrpení je na dosah, nesmíš se se smutkem a žalem odvracet od utrpení, kterým je zkoušena upřímnost lásky milujícího srdce.

604. To vše by ve tvých skutecích popíralo to, k čemu si se hlásila svými slovy a bylo by to odchýlení se z cesty věčného života, protože nemůžeš následovat Krista, pokud se budeš zdráhat přijmout kříž a nebudeš se z něho radovat, a ani mě nenajdeš jiným způsobem (Mt.8,34). Pokud tě tvorové zklamou, pokud tě napadají pokušení a obtíže, a i kdyby tě oblévaly vlny smrti (Žl.17,5), nesmíš být žádným způsobem rozrušená nebo sklíčená, protože nic se mému nejsvětějšímu Synovi a mně nelíbí víc

než kladení překážek nebo nesprávné využívání milostí udělených ti pro tvou obranu. Jejich zneužíváním a přijímáním nadarmo, dopřáváš velké vítězství démonovi, který se velice raduje, když se mu podaří znepokojit nebo si podrobit duši, která se označuje za Kristovou a moji učednici, a pokud tě jednou dovede k pádu v malé věci, brzy tě bude utlačovat i ve větších. Důvěřuj tedy ochraně Nejvyššího a napínej úsilí s důvěrou ve mě. Naplněná touto důvěrou, kdykoli na tebe dolehne soužení, vroucně volej: „Pán je mé světlo a má spása, koho bych se bála (Žl.26,1). On je můj pomocník, proč bych měla váhat? Mám Matku, Královnu a Paní, která mně pomůže a postará se o mě v mém soužení.“

605. V této jistotě usiluj o zachování vnitřního klidu a stále měj před očima mé skutky a kroky, abys je mohla napodobovat. Vzpomeň si na žal, který probodl mé srdce při Simeonově proroctví a na mír a klid, který jsem při tom zachovala bez nejmenší známky vzrušení, i když mé srdce a mou duši probodl meč bolesti. V každé situaci jsem hledala pohnutky ke chválení a velebení jeho obdivuhodné moudrosti. Pokud je pomíjející námaha a utrpení přijímáno s radostí a klidem v srdci, oduševňují tvora, povznášá ho a poskytují mu božský vhled, díky kterému si duše začne vážit utrpení a přikládat mu správnou hodnotu, přičemž brzy najde útěchu a požehnání umrtvování a osvobození od nezřízených vášní. To je učení školy Vykupitele, které zůstává skryté těm, kteří bydlí v Babylóně i těm, kteří milují marnost (Mt.11,25). Preji si také, abys mě napodobovala v úctě ke kněžím a sluhům Páně, kteří mají v Novém zákoně mnohem vyšší důstojnost než ve starém, protože se nyní božské Slovo sjednocené s lidskou přirozeností stalo věčným nejvyšším Knězem podle řádu Melchizedechova (Žl.109,4). Naslouchej jejich slovům a pokynům, jak to požaduje Bůh, kterého zastupují. Uvažuj o moci a autoritě, která jim byla dána, o které evangelium říká: „Kdo vám naslouchá, mně naslouchá, a kdo vás odmítá, mne odmítá (Lk.10,16). Usiluj o dokonalost, které tě učí. Přemýšlej a rozjímej bez ustání o tom, co můj nejsvětější Syn vytrpěl proto, aby se tvá duše podílela na jeho utrpení. Nechť v tobě taková zbožná vzpomínka na jeho utrpení probudí znechucení a odpor ke všem světským radovánkám a dovede tě k pohrdání a zapomenutí na vše, co je viditelné, a namísto toho tě dovede k následování Původce věčného života.

KAPITOLA XXI.

Pán připravuje nejsvětější Marii na útěk do Egypta, anděl promlouvá ke svatému Josefovi a jiné věci s tím spojené.

606. Když se nejsvětější Marie a slavný svatý Josef vrátili z obětování Jezulátka v chrámu, dospěli k závěru, že zůstanou v Jeruzalémě devět dní, aby mohli každý den navštívit chrám a opakovat posvátnou oběť jejich božského Syna, aby tak vzdali přiměřené díky za nesmírné požehnání, díky kterému byli vyvoleni ze všech lidí. Nebeská Paní měla zvláštní úctu k číslu devět, které Ji připomínalo devět dnů, ve kterých Ji Bůh zdobil a připravoval na vtělení Slova, jak jsem vypravovala v prvních deseti kapitolách tohoto druhého svazku. Toto číslo Ji také připomínalo devět měsíců, ve kterých nosila Ježíše ve svém panenském lůně. Na počest těchto událostí si přála se svým božským Dítěm vykonat tuto novenu, a obětovat Ho tolikrát věčnému Otci jako přijatelnou oběť za její vznešené úmysly. Pobožnost novény začínali každý den před třetí hodinou, přičemž se v chrámu modlili až do soumraku. Vybrali si nejvíc odlehlé a skryté místo, čímž si vysloužili pozvání pána hostiny v evangeliu: „Příteli, postup výše (Lk.14,10).“ K tomu byla nejsvětější Marie vyzvána v jednom z těchto dnů, když vylévala svého ducha v přítomnosti věčného Otce, těmito slovy:

607. „Nejvyšší Králi, Pane a Stvořiteli všeho co je, leží zde před Tebou neužitečný prach a popel, který tvá nevýslovná blahosklonnost obdařila milostí, o které nikdo nevěděl ani nemohl vědět, jak by si ji mohl zasloužit. Přistihuji se, ó, Pane, být nucená dravou záplavou tvých milostí Ti vzdát díky. Čím Ti však může splácet ta, která jsouc ničím, přijala svou existenci a život od Tebe a ta, která byla před všemi zaplavena tak jedinečným milosrdenstvím a požehnáním tvého Božství? Jaké díky Ti může vzdát jako uznání tvé nesmírné štědrosti? Jak může dostatečně uctít tvou Velebnost? Jaký dar může dát tvému nekonečnému Božství, když je pouhý tvor? Svou duši, bytí a schopnosti, vždyť jsem vše dostala a dostávám z tvé ruky. Tisíckrát to vše obětuji ke tvé cti a slávě. Uznávám svůj dluh nejen za vše, co jsi mi dal, ale také za lásku, se kterou jsi mi to vše dal, za to, že mě tvá nekonečná dobrota mezi všemi tvory uchránila náklady hříchu a rozhodla se mi svěřit lidskou bytost tvého jednorozného Syna, abych Ho nosila ve svém lůně a na svých prsou, i když jsem jen dcera Adama a jsem utvořena z obyčejné a pozemské hmoty. Vnímám tvou nevýslovnou blahosklonnost vůči mně, ó, Pane, a z vděčnosti za to mé srdce selhává a můj život je stravován žarem tvé božské lásky, protože nemám nic jiného, čím bych

splatila veškeré dobrodiní tvé pravice vůči tvé služebnici. Nyní je však mé srdce oživené a raduje se z daru hodného tvé velikosti, protože Ti mohu obětovat Toho, který je stejné podstaty s Tebou, který je Ti roven majestátem a dokonalostí vlastností, Jednorozeného z tvého intelektu, obraz tvého bytí, plnost tvého vlastního potěšení, tvého jediného, nejvyšší milovaného Syna. To, věčný Otče a nejvyšší Bože, je dar, který Ti nabízím, Oběť, kterou Ti přináším, a jsem si jistá, že ji přijmeš. Po tom, co jsem Ho přijala jako Boha, Ti Ho vracím jako Boha a Člověka. Já, ani žádný jiný tvor Ti nemůže nikdy nabídnout větší dar, a ani tvůj Majestát nemůže požadovat něco cennější. Je tak cenný, že bude stačit na splacení všeho, co jsem od Tebe přijala. Obětují Ti Tobě jménem jeho i svým. Jsem Matkou tvého Jednorozeného, kterému jsem dala lidské tělo, a kterého jsem učinila Bratrem smrtelníků. A protože si přeje se stát jejich Vykupitelem a Učitelem, sluší se, abych jako jejich Obhájkyň převzala jejich věc a dožadovala se pro ně pomoci. Proto, Otče mého Jednorozeného, Bože milosrdenství, Ti Ho obětují z celého srdce. S Ním a pro Něho Tě prosím, abys odpustil hříšníkům a vylil na lidstvo svá milosrdenství ze starých a nově otevřených zříděl obnovy tvých zázraků (Sir.36,5). Tento Lev z Judova kmene (Zj.5,5) se stal Beránkem, který snímá hříchy světa. On je pokladem tvého Božství.“

608. Takové modlitby a prosby přednášela Matka zbožnosti v chrámu během prvních dnů noveny. Věčný Otec je všechny vyslyšel a přijal svého Jednorozeného jako libou oběť, přičemž stále více miloval čistotu své jediné vyvolené Dcery a pohlížel na její svatost s láskyplným potěšením. Jako odpověď na její prosby Ji Bůh přiznal nové a velké výsady, mezi nimiž byla i ta, že dokud bude svět existovat, může pro své chráněnce získat vše, oč požádá, takže i největší hříšníci, pokud Ji poprosí přímělu, naleznou spásu. Další výsadou bylo, že v nové Církvi a zákoně evangelia bude Spolupracovnicí a Učitelkou spásy spolu s Kristem, jejím nejsvětějším Synem. Toto mělo být jejím privilegiem zvláště po Kristově nanebevstoupení, kdy měla Marie jako Královna vesmíru, Zástupce a Nástroj božské moci zůstat na zemi. To bude detailněji rozvedeno ve třetím svazku tohoto životopisu. Jako odpověď na její modlitby přiznal Nejvyšší nebeské Matce mnoho jiných milostí a tajemství. Tyto jsou však mimo dosah lidského jazyka a nemohou být popsány mými nedostatečnými a omezenými slovy.

609. Během těchto modliteb v pátém dni noveny po obětování a očišťování, když byla nebeská Paní v chrámu s Dítětem v náruči, se Ji zjevil Bůh v nepřímém nazírání, takže byla zcela povznášena a naplněna Duchem svatým. Je pravdou, že se Ji to stalo

už dříve, boží moc a poklady jsou však nekonečné, takže Bůh nedává tvorům nikdy tolik, aby jim nemohl dát ještě víc. V této nepřímé vizi navštívil Nejvyšší znovu svou jedinou Nevěstu, aby Ji připravil na útrapy, které Ji očekávaly. Promluvil k Ní a potěšil Ji slovy: „Má Nevěsto a Holubičko, tvá přání a úmysly jsou příjemné mým očím a vždy se z nich těším. Nemůžeš však dokončit svou devítidenní pobožnost, kterou jsi začala, protože mám pro tvou lásku jiný úkol. Abys zachránila život svého Syna, musíš ho vzít, opustit svůj domov, opustit svou zem a uprchnout s Ním a se svým snoubencem Josefem do Egypta, kde zůstaneš dokud nerozhodnu jinak, protože Herodes usiluje o život Dítěte. Cesta je dlouhá, nejvyšší namáhavá a únavná. Vytrp to vše pro mě, protože jsem a vždycky budu s tebou.“

610. Jakákoli jiná víra a ctnost by mohla být rozrušena (k čemuž u nevěřících skutečně došlo), kdyby viděla mocného Boha prchat před bídným pozemským tvorem proto, aby zachránil svůj život, jako by se Bůh a člověk bál smrti. Avšak nejvyšší moudrá a poslušná Matka neměla žádné námitky nebo pochybnosti, a nebyla ani v nejmenším rozrušena nebo pohnuta tímto nečekaným nařízením. Řekla: „Můj Vládce a Pane, hle, tvá služebnice se srdcem připraveným zemřít pro tvou lásku, pokud by to bylo zapotřebí. Nalož se mnou podle své vůle. Od tvé nesmírné dobroty žádám jen, abys odhlédl od nedostatku mých zásluh a vděku, abys nedopustil, aby můj Syn a Pán trpěl, a abys všechny bolesti a útrapy obrátil na mě, která jsem povinna snášeti je.“ Pán Ji odkázal na svatého Josefa a vybídl Ji, aby se ve všem, co se týkalo této cesty, řídila jeho pokyny. Pak z této vize procitla, aniž by přestala užívat zevnější smysly, nebo přestala držet Jezulátko ve svém náručí. V této vizi byla povznesena pouze nadřazená část její duše, avšak z ní proudily jiné dary, které oduševňovaly její smysly a svědčily o tom, že její duše žila více ve své lásce než v pozemském příbytku jejího těla.

611. V důsledku jedinečné lásky, kterou naše Královna chovala vůči svému nejsvětějšímu Synovi, bylo její mateřské a soucitné srdce poněkud trápeno pomyšlením na útrapy, které, jak předpokládala, dolehnou na její Božské Dítě. Prolévala mnoho slz a odešla z chrámu do svého prozatímního obydlí, aniž by svému manželovi vyjevila příčinu svého zármutku. Svatý Josef si proto myslel, že Ji zarmoutilo Simeonovo proroctví. Protože Ji nejvyšší věrný Josef velice miloval, a protože byl starostlivý, byl znepokojen, když viděl svou Snoubenku uplakanou a zarmoucenou, aniž by znal příčinu tohoto nového zármutku. Tento neklid jeho duše

byl také jedním z důvodů, proč k němu anděl mluvil ve snu, jak jsem to již dříve popsala v souvislosti s těhotenstvím naší Paní. Ještě téže noci se svatému Josefovi ve snu zjevil anděl, aby mu, jak zaznamenal svatý Matouš, řekl: „Vstaň, vezmi dítě a jeho matku a uprchni do Egypta; a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil (Mt.2,13).“ Svatý Snoubenec ihned vstal a plný starostí a smutku, který předvídal také u své nejmilejší Snoubenky, k Ní přistoupil a řekl: „Má Paní, Bůh nás chce zkoušet, protože mi jeho svatý anděl sdělil vůli a rozhodnutí Všemohoucího, abychom vstali a uprchli s Dítětem do Egypta, protože Herodes usiluje o jeho život. Dodej si, má Paní, odvalu ke snášení útrap této cesty a řekni mi, co mohu udělat pro tvé pohodlí, protože můj život i mé bytí je ve tvých službách a tvého Dítěte.“

612. „Můj snoubenče a pane,“ odpověděla Královna, „pokud jsme z rukou Nejvyššího přijali tak velké požehnání milosti, je správné, abychom radostně přijali i světské utrpení (Job 2,10). Poneseme s sebou Stvořitele nebe i země, a pokud nás Bůh dovedl tak blízko k němu, či ruce by nám mohly uškodit, i kdyby to byly ruce Herodovy? Všude tam, kam ponese naše veškeré Dobro, největší poklad nebes, našeho Pána, našeho Průvodce a pravé Světlo, nemůže být poušť, neboť On je naším odpočinkem, podílem a naší vlastí. Všechna tato dobra máme, pokud je s námi, proto pojďme, abychom splnili jeho vůli.“ Na to nejsvětější Marie s Josefem přistoupili k postýlce, kde Jezulátko leželo a kde, ne náhodou, v té době spalo. Nebeská Matka Ho odkryla bez toho, aby Ho vzbudila, protože On čekal na ta něžná a bolestná slova své Milé: „Utíkej, můj Milý. Buď podoběn gazele, mladému kolouchovi na provoněných horách! Přijď, můj milý, pojďme do polí, budeme přenocovat ve vesnicích (Pis.8,14;7,12). A něžná Matka dodala: „Nejsladší Lásko, nejmírnější Beránku, tvá moc není omezena mocí pozemských králů. Ty si ji však ve své vznešené moudrosti z lásky k lidem přeješ skrýt. Kdo ze smrtelníků může pomýšlet na to, aby Ti vzal život, ó, můj Bože? Není snad ve Tvé moci veškerý život zničit? Když dáváš život všem, proč by ho měli Tobě lidé brát (Jan 10,10)? Když jsi je navštívil, abys jim dal život věčný, proč by oni měli chtít Tvou smrt? Kdo by však mohl pochopit tajemství tvé Prozřetelnosti (Řím.11,34)? Dovol mi tedy, ó, Pane a světlo mé duše Tě probudit, protože i když spíš, tvé srdce bdí.“

613. Také svatý Josef vyjádřil některé své pocity. Pak nebeská Matka padla na kolena, vzbudila nejněžnější Dítě a vzala Ho do náručí. Ježíš, aby Ji pohnul k ještě

větší nežnosti, a aby ukázal, že je pravým člověkem, trochu zaplakal. Ó, zázraky Nejvyššího ve věcech podle našich úsudků tak malých! Brzy se však znovu zklidnil, a když Ho nejsvětější Matka a svatý Josef požádali o požehnání, udělil jim ho viditelným způsobem. Své chudé oblečení uložili do truhlice, kterou vložili na osla dovedeného z Nazareta. Odešli krátce po půlnoci a spěchali na své cestě do Egypta, o čemž budu vyprávět v následující kapitole.

614. Ještě bych se chtěla zmínit o tom, co mi bylo sděleno ohledně souladu evangelia svatého Matouše s evangeliem svatého Lukáše ve vztahu k této události. Protože všichni evangelisté psali pod vedením a osvícením Ducha svatého, každý z nich věděl, co zbývající tři evangelisté ve svých evangeliích napsali a co opomenuli říci. Proto božím řízením došlo k tomu, že některé události ze života Krista popsali všichni čtyři evangelisté, zatímco jiné události popsal je jeden z nich a ostatní tuto událost vynechali. Svatý Matouš popisuje klanění tří králů a útěk do Egypta, přičemž svatý Lukáš tyto události nezaznamenal. Ten zas popsal obřizku, obětování a očišťování, které vynechal svatý Matouš. Tak svatý Matouš po zprávě o odchodu tří králů ihned, aniž by se zmínil o obětování, píše o tom, jak se anděl zjevil svatému Josefovi a přikázal mu uprchnout do Egypta. Z toho však nevyplyvá, že před tím nebylo Dítě obětováno v chrámě, protože je jisté, že se tak stalo po odchodu králů a před útekem do Egypta, jak vypravuje svatý Lukáš. Obdobně z toho, že svatý Lukáš ihned po vyprávění o obětování a očišťování píše, že svatá Rodina bydlela v Nazaretě, nesmíme vyvozovat, že před tím nebydlela v Egyptě. Svatý Lukáš nepíše nic o útěku do Egypta ani před ani po obětování, protože to již zaznamenal svatý Matouš. Tento útek se udál hned po obětování, dříve než se nejsvětější Marie a svatý Josef vrátili do Nazareta. Protože svatý Lukáš nedostal žádné pověření, aby o této cestě psal bylo přirozené, že se ve svém vyprávění musel zmínit o návratu do Nazareta hned po obětování. Pokud píše, že se po tom, co vykonali vše podle zákona vrátili do Galileje, nepopírá tím útek do Egypta, ale bylo to jen pokračování vyprávění beze zmínky o útěku před Herodem. Avšak i text svatého Lukáše naznačuje, že se návrat do Nazareta udál až po jejich pobytu v Egyptě, protože říká, že Dítě pak rostlo, sílilo a naplňovalo se moudrostí, a že na něm spočívala Boží milost, k čemuž by nemohlo dojít dřív, než se z nemluvněte stalo dítě. Proto k tomu muselo dojít až po návratu z Egypta a ve věku, kdy se obvykle u dětí začíná projevovat užívání rozumu.

615. Bylo mi také dáno poznání, jak pošetilé je chování nevěřících a nedůvěřivých, kteří klopýtají o tento úhelný kamen Krista již v jeho dětství, když se

pohoršují se nad tím, že prchal do Egypta, aby se zachránil před Herodem, jako by to byl důsledek jeho slabosti a ne tajemství, a jako by k tomu nedošlo kvůli žádnému vyššímu záměru než kvůli záchraně života před krutým a bezbožným člověkem. Dobře disponovaným duším bohatě postačí slova evangelisty, který říká, že se to stalo proto, aby se naplnilo Ozeášovo proroctví (Mt.2,15), ve kterém je řečeno: „Z Egypta jsem povolal svého syna (Oz.11,1).“ Záměry, kvůli kterým byl Ježíš poslán a následně povolán z Egypta, jsou nejvyšší vznešené a tajemné, a já o nich brzy něco řeknu. I kdybychom všechny skutky vtěleného Slova nepovažovali za stejně obdivuhodné a posvátné, nemohl by nikdo, kdo má zdravý úsudek, zpochybňovat nebo ignorovat sladkou Boží prozřetelnost při řízení vedlejších příčin při současném ponechání plné svobody lidské vůli (Sir.15,14). Proto, a ne pro nedostatek moci, toleroval Bůh tolik modlářství, herezí a jiných hříchů, které nejsou o nic menší než byl hřích Herodův. Proto strpěl i zločin Jidáše a všechny ostatní, které byly spáchány při umučení a ukřižování Krista. Jistě mohl zabránit všem těmto hříchům, přesto to však neudělal nejen proto, že chtěl pracovat na našem vykoupení, ale také proto, aby mohl člověku zajistit svobodu jeho vůle ve všem jeho jednání. Ve své božské Prozřetelnosti byl připraven lidem pomáhat a udělovat milosti, aby mohli konat dobro, pokud by jen byli ochotni používat svou svobodnou vůli k dosažení tohoto cíle ve stejné míře, jako ji používali ke konání zla.

616. V této laskavosti své Prozřetelnosti dává Bůh hříšníkům čas v naději, že se obrátí tak, jak to udělal v Herodově případě. Pokud by Nejvyšší uplatňoval svou neomezenou moc a konal velké zázraky proto, aby ovlivňoval průběh vedlejších příčin, byl by rozvrácen přirozený řád a do jisté míry by se dostával do rozporu se svou dvojí rolí Původce milosti a Původce přirozenosti. Proto musí k zázrakům docházet jen zřídka, při zvláštních příležitostech a z určitých důvodů, nebo pokud má být dosaženo nějakého cíle. Proto si je Bůh vyhrazuje k projevení své moci jen v určitých dobách. Dává se poznat jako Autor svých výtvorů tím, že jim dává existenci a zachovává je bez závislosti na tvorech. Ani se nesmíme divit, že souhlasil se smrtí nevinných dětí, které nechal Herodes povraždit, protože by jim neprospělo, kdyby je zázračně zachránil. Svou smrtí totiž získaly věčný život spolu s bohatou odměnou, což jim bohatě vynahradilo ztrátu časného života. Pokud by Bůh připustil, aby se vyhnuly smrti mečem a zemřely přirozenou smrtí, nemusely by být nakonec všechny spaseny. Skutky Páně jsou ve všech ohledech spravedlivé a svaté, i když nevidíme vždy důvody, proč jsou takové, ale poznáme je v Pánu. až Ho uvidíme tvář v tvář.

Poučení, které mi dala Královna nebes, nejsvětější Marie.

617. Má dcero, to, co se máš z této kapitoly naučit, je zvyknout si vzdávat pokorné díky za dobrodiní, které přijímáš, protože jsi mezi mnoha generacemi lidí zvláště významována bohatstvím milostí, které ti můj Syn a já udělujeme bez jakékoli tvé zásluhy. Byla jsem zvyklá mnohokrát opakovat tento Davidův verš: „Jak odplatím Jahvovi vše dobré, co mi prokázal (Žl.115,12)?“ S takovými pocity jsem se pokořovala až do prachu a pokládala se mezi tvory za zcela zbytečnou. Proto, když víš, co jsem jako boží Matka dělala, zvaž, jaké jsou pak tvé závazky, protože se musíš mnohem pravdivěji považovat za nehodnou, nezasluhující si všechny ty dary a špatně vybavenou pro vzdávání díky a splácení. Svou nedostatečnost a bídu musíš vyvažovat tím, že budeš věčnému Otci obětovat živou oběť jeho jednorozného Syna, zvláště když Ho přijmeš v Nejsvětější Svátosti a máš Ho u sebe. V tom bys měla také napodobovat Davida, který si, když se ptal Hospodina, čím se odplatí za všechna dobrodiní, odpověděl: „Pozvednu kalich spásy, budu volat Jahvovo jméno (Žl.115,13).“ Musíš přijímat nabízenou spásu, přinášet ovoce dokonalosti svých skutků, vyzývat jméno Pána a obětovat Mu jeho Jednorozného. Protože je to On, kdo uděluje ctnost spásy těm, kteří si ji zasloužili, a protože On jediný může být přiměřenou splátkou za požehnání udělená lidstvu a zvláště pak tobě. Dala jsem Mu lidskou podobu, aby mohl rozmlouvat s lidmi a stát se majetkem každého z nich. Skrývá se pod způsoby chleba a vína, aby se přizpůsobil potřebám každého jednotlivce, a aby Ho každý mohl považovat za svůj osobní majetek vhodný k obětování věčnému Otci. Tak poskytuje každému jednotlivci obětní dar, který by jinak nikdo nemohl nabídnout, a se kterým je Nejvyšší bezezbytku spokojen, protože tvorové nevlastní nic příjemnějšího ani vzácnějšího.

618. K této oběti patří také odevzdanost, se kterou duše přijímají a s klidem a trpělivostí snáší útrapy a obtíže smrtelného života. Můj nejsvětější Syn a já jsme vynikali v praktikování tohoto učení. Můj Syn ho začal vyučovat hned od okamžiku početí v mém lůně, protože už tehdy začal trpět, a sotva se narodil na tento svět, byli jsme Herodem vyhnáni na poušť a jeho utrpení pokračovalo až do smrti na kříži. Také Já jsem pracovala až do konce svého života, jak budeš stále více poznávat při psaní tohoto životopisu. Vzhledem k tomu, že jsme tolik trpěli pro tvory a jejich spásu, toužím po tom, abys nás ve shodě s boží vůlí jako jeho nevěsta a má dcera

napodobovala. Snášej útrapy s velkodušným srdcem a pracuj s úmyslem rozmnožovat majetek svého Pána a Mistra, totiž duše, které jsou v jeho očích tak vzácné, a které vykoupil za cenu své krve a svého života. Nikdy se nevyhýbej námaze, obtížím, hořkosti a zármutku, pokud skrze ně můžeš získat pro Pána duše nebo je přimět, aby opustily cestu hříchu a vstoupily na cestu života. Nemysli na to, že jsi tak neužitečná a ubohá, nebo že je tvá snaha a práce málo prospěšná, protože nemůžeš vědět, jak je Pán přijme a jak dalece Mu prospějí. Přinejmenším bys měla chtít vytrvale pracovat proto, abys nejedla nezasloužené chleba v jeho domě (Př.31,27).

KAPITOLA XXII.

Ježíš, Marie a Josef nastoupili cestu do Egypta a provázení anděly došli do města Gazy.

619. Naši nebeští poutníci opustili Jeruzalém a vstoupili do období svého vyhnanství, zatímco všude dosud panovalo noční ticho a tma. Byli plni starosti o nebeský Příslib, který s sebou nesli do cizí, neznámé země. Přestože je posilovala víra a naděje (v žádné jiné bytosti nemohly být tyto ctnosti tak pevně a bezpečně ukotvené jako v naší Královně a jejím nejvyšším věrném manželovi), poskytl jim Pán důvod k obavám. Jejich láska k Jezulátku v nich přirozeně vzbuzovala úzkost a utrpení v situaci, jako byla tato. Nevěděli, co by se při tak dlouhé cestě mohlo stát, ani kdy by mohla tato cesta skončit, ani jak se jim povede v Egyptě, kde budou úplně cizí, ani jaké tam budou mít podmínky pro zaopatření Dítěte, nevěděli ani, jak by Ho mohli při cestě do Egypta chránit před velkými útrapami. Proto byla srdce těchto svatých rodičů během spěšného loučení s ubytovacím místem přeplněna mnoha pochybnostmi a úzkostnými myšlenkami. Jejich zármutek se však značně zmírnil, když se jim opět zjevilo výše zmíněných deset tisíc nebeských dvořanů v lidských podobách ve své dřívější nádheře a kráse, aby pro naše svaté poutníky znovu proměnili noc v nejjasnější den. Jakmile vyšli za městskou bránu, vzdávali svatí andělé poctu a pokořovali se před vtěleným Slovem v náručí panenské Matky. Povzbuzovali Ji a nabízeli Ji své služby s tím, že je vůlí Páně, aby Ji na této cestě vedli a provázeli.

620. Pro ztrápené srdce je i ta nejmenší útěcha vzácná, proto tato už sama o sobě velká podpora naší Královny a jejího snoubence Josefa velice potěšila. Proto nastoupili svou pouť s dobrým srdcem a zvolili cestu vedoucí skrz bránu ve směru

k Nazaretu. Nebeská Matka toužila znovu navštívit místo zrození, aby uctila posvátnou jeskyni a jesle, které Jí a jejímu nejsvětějšímu Synovi poskytlý přístřeší a pohostinství při jeho příchodu na svět. Avšak andělé, kteří věděli o jejím nevysloveném přání, Jí řekli: „Naše Královno a Paní, Matko našeho Stvořitele, je nutné, abychom urychlili naši cestu bez jakéhokoli odkladu, protože v útěk tří králů a slova pronesená knězem Simeonem a prorokyní Annou vzbudila pozornost lidí. Někteří z nich začali říkat, že jsi Matkou Mesiáše, jiní zase, že Ho znáš a další říkají, že tvůj Syn je prorok. Různé zvěsti se také šíří o návštěvě králů v Betlémě, a to vše se doneslo k Herodovi. Nařídil Tě opatrně vyhledat, v důsledku čehož bylo zahájeno velice usilovné pátrání. Proto vám Nejvyšší přikázal, abyste ještě v noci velice spěšně uprchli.“

621. Královna nebes se podvolila vůli Všemohoucího zjevené svatými anděly. Proto z dálky uctila posvátné místo zrození svého Jednorozeného obnovením vzpomínky na tajemství, která se tam udála a milosti, které tam přijala. Svatý anděl, který stál na stráž u posvátné jeskyně, se k nim na jejich cestě ve viditelné podobě přistoupil a poklonil se vtělenému Slovu v náruči jeho Matky. Tím, že mohla vidět a mluvit s tímto andělem, byla nebeská Paní znovu potěšena a posilněna. Také by raději šla ne příliš vzdálenou cestou k Hebronu, ve kterém právě v té době pobývala Alžběta se svým synem Janem. Avšak úzkost svatého Josefa, který byl bázlivější, bránila této změně a zdržení. Řekl své nebeské Snoubence: „Má Paní, myslím, že je nesmírně důležité, abychom naši cestu neodkládali ani na okamžik, a abychom co nejvíce uspíšili útěk z místa nebezpečí. Proto by to nebylo moudré jít do Hebronu, kde by nás našli snáze než v jiných částech země.“ „Ať se stane podle tvého přání,“ odpověděla pokorná Královna, „přála bych si však, abys mi dal svolení vyslat jednoho z těchto nebeských duchů k mé sestřenici Alžbětě, aby ji informoval o důvodu našeho útěku, aby mohla zachránit svého syna, protože Herodův hněv je tak velký, že zasáhne i je.“

622. Královna nebes věděla o plánu na povraždění dětí, ale v té době to svatému Josefovi nesdělila. Zde musím žasnout nad poslušností a pokorou nejsvětější Marie, která tak nádherně a jedinečně poslechla svatého Josefa nejen v tom, co rozhodnul, ale i v tom, co se týkalo Jí samotné, totiž ve vyslání anděla ke svaté Alžbětě. I když mohla vyslat anděla pouhým přáním, které nemusela vyjádřit slovy, dala přednost

tomu, aby neudělala nic bez svolení a poslušnosti ke svému Snoubenci. Musím vyznat své zahanbení a nedbalost, protože i když mám před očima pramen nejčistší vody, nepiji z něj, abych uhasila svou žízeň, ani nevyužívám světlo příkladu, které mám před sebou, i když je tak živé, tak sladké, tak mocné a tak vábívé, a všechny nás učí, abychom se zříkali své trestuhodné vůle. Se svolením svatého Josefa pak nejsvětější Marie vyslala jednoho z hlavních andělů své stráže, aby oznámil svaté Alžbětě, co se děje. Jako Vládkyně andělských duchů, poučila při této příležitosti svého posla o tom, co má říci svaté ženě a dítěti Janovi.

623. Anděl v souladu s příkazem a přáním Královny odešel, aby ve vhodné míře informoval šťastnou a požehnanou Alžbětu o všech událostech. Řekl jí, že Bohorodička prchá před Herodovým hněvem do Egypta, protože tento tyran hledá Dítě, aby ho zavraždil. Varoval ji, aby zajistila bezpečí svatého Jana tím, že ho ukryje na nějakém bezpečném místě. Podle příkazu nebeské Královny jí vyjevil také jiná tajemství vtěleného Slova. Svatou Alžbětu toto poselství naplnilo radostí a úžasem, přičemž vyjádřila přání se setkat a poklonit se Jezulátku a vidět jeho Matku. Zeptala se, zda by to bylo možné, ale svatý anděl jí odpověděl, že jeho Král a Pán je už se svou Matkou daleko od Hebronu, a že nemohli počkat na její návštěvu, protože se svatá Alžběta svého úmyslu vzdala. Zaplavena něhou a smutkem požádala anděla, aby předal Synovi a jeho Matce láskyplné pozdravy. Anděl se pak s tímto poselstvím vrátil ke Královně. Svatá Alžběta ihned vyslala služebníka s dary sestávajícími ze zásob, peněz a látky pro oblečení Dítěte. V cizí zemi předpokládala jejich nedostatek a přikázala služebníkovi, aby je rychle dostihl. To se mu podařilo až v Gaze, která leží necelých dvacet hodin cesty od Jeruzaléma na řece Besor a na cestě z Palestíny do Egypta, nedaleko Středozemního moře.

624. V tomto městě zůstali dva dny, protože svatý Josef i osel, který nesl Královnu, byli vyčerpáni únavnou cestou. Z tohoto místa poslali služebníka svaté Alžběty zpět s varováním, aby byl opatrný a nikomu neřekl, kde se nalézají. Bůh však přijal ještě bezpečnější opatření proti tomuto nebezpečí tím, že tomuto muži vymazal všechny vzpomínky na vše, co mu svatý Josef přikázal tajit, takže si pamatoval jen zprávu, kterou měl předat svaté Alžbětě. Nejsvětější Marie rozdala dary od Alžběty chudým, protože jako Matka chudých nemohla kolem nich procházet bez toho, aby jim pomohla. Z plátna, které jí poslala, zhotovila pro božské dítě a svatého Josefa pláště, aby je chránily před špatným počasím a útrapami cesty. Využila také jiné věci, které měli, aby zvýšila pohodlí svého Dítěte a svatého Josefa. Nejvyšší moudrá Panna

se nechtěla spoléhat na zázračnou pomoc v případech, kdy mohla zaopatřit jejich denní potřeby svou pilí a prací. V těchto záležitostech se toužila podrobit přirozenému řádu a spoléhat na vlastní úsilí. Během dvou dnů, které strávili v tomto městě, nejsvětější Marie, aby obohatila toto město velkým požehnáním, tam vykonala několik podivuhodných skutků. Vysvobodila dvě nemocné osoby z nebezpečí smrti a uzdravila je. Uzdravila také jednu chromou ženu tak, že mohla znovu používat své končetiny. Duše mnoha lidí, kteří se s Ní setkali a mluvili, přivedla s boží pomocí k poznání Boha a ke změně života. Všichni cítili nutkání chválit svého Stvořitele. Avšak ani Marie, ani Josef se slovem nezminili o své rodné zemi, ani o cíli nebo důvodu jejich cesty, protože pokud by tyto informace spolu s veřejnou pozorností, kterou vzbudily jejich podivuhodné činy, upoutaly pozornost Herodových agentů, mohli by najít dost pohnutek k tomu, aby je po jejich odchodu sledovali.

625. Chybí mi slova, abych popsala zjevené události z této cesty Ježíše a Marie, a necítím náležitou úctu a zbožnost, kterou taková tajemství vyžadují. Náručí nejčistší Marie neustále sloužilo novému a pravému králi Šalamounovi jako nosítka (Pis.3,7). Protože duchem pronikala tajemství nejsvětějšího Kristova lidství, docházelo někdy k tomu, že si Syn Matkou vyměňovali sladké rozmluvy a chvalozpěvy, zvláště pak cti nekonečného božího bytí a všech jeho vlastností a dokonalostí. Při těchto příležitostech boží Syn oblažoval svou svrchovanou Matku novými vizemi intelektuální průzračnosti, ve kterých vnímala jednotu podstaty všech tří Božských Osob, jejich vnitřní působení při plození Slova a vycházení Ducha svatého. Vnímala, že tyto tři Osoby existují od věčnosti, že je Slovo plozeno působením věčného Intelektu, a že Duch svatý vychází z působení vůle. Dále vnímala, že se tak neděje v žádné posloupnosti, ale že je vše od věčnosti a chápala, jak dochází k tomu, že my vnímáme trvání těchto dějů nebo časovou posloupnost. Vnímala také, jak se tyto tři Osoby navzájem chápou jediným a stejným aktem chápání, a jak toto porozumění zahrnuje i Božství vtěleného Slova spojeného s lidstvím, které tvoří jednu Osobu a jaké účinky toto spojení působí v lidství.

626. Naplněna tímto vznešeným věděním dovolila vznešená Paní svým myšlenkám sestoupit od Božství k lidství a složila nové písně chval a díky za stvoření posvátného lidství, nejvyšší dokonalého podle duše i těla. Duše, v plnosti a všemožné hojnosti moudrosti, darů a milostí Ducha svatého. Tělo, nejvyšší čisté a v nejvyšším stupni dobře vyvážené a utvořené. Pak znovu přemýšlela o vznešené a hrdinské činnosti všech jeho schopností, přičemž vše ve své duši napodobila, Přešla k velebení

a děkování za to, že Ji učinil svou Matkou, že ji přiměl, aby počala bez hříchu, že Ji vybral z tisíců, a že Ji obohatil milostmi a dary své mocné pravice, jak nejvíce to bylo pouhého tvora možné. Pro vyvýšení a oslavu těchto a jiných tajemství božské dítě hovořilo s Matkou a Ona odpovídala slovy, která převyšovaly andělský jazyk i chápání jakékoli jiné stvořené bytosti. Toho všeho se nebeská Paní účastnila, aniž by při tom zanedbávala péči a pohodlí Dítěte, když Ho třikrát denně kojila, něžně hladila jako Matka a to s větší pozorností a láskou, než by to mohly všechny matky dohromady dopřávat svým dětem.

627. Jindy mu řekla: „Můj nejsladší a nejmilejší Synu, dovol mi k Tobě promluvit a vyjavit Ti své touhy, i když je Ty, Pane, už všechny znáš. Dovol mi potěšit se zvukem tvého hlasu. Pověz mi, živote mé duše a světlo mých očí, jestli Tě neunavují útrapy této cesty a netrápí zima a počasí, řekni, jak bych Ti mohla posloužit a ulevit.“ Božské dítě Jí odpovědělo: „Všechny útrapy, Matko, a všechna únava se mi zdají být lehké a sladké, protože je podstupuji pro čest věčného Otce a pro poučení a vykoupení lidí, zvláště ve tvé společnosti.“ Dítě několikrát plakalo, ale s velkým klidem a jako dospělý, dokonalý člověk. Milující Matka ihned hledala vnitřní příčinu těchto slz a našla ji v jeho duši. Pochopila, že to byly slzy lásky a soucitu pro spásu lidí, a že je zapříčinil jejich nevděk. V tomto zármutku a pláči Ho nejlaskavější Matka napodobovala. Byla zvyklá na jeho slzavé bédování odpovídat jako soucitná hrdlička tím, že Ho něžně laskala, jako milující Matka konejšila a s jedinečnou úctou líbala. Šťastný Josef byl často svědkem těchto božských tajemství a měl také podíl na některých osvěceních, které ho při útrapách cesty utěšovaly. Jindy během cesty rozmlouval se svou manželkou a často se jí ptal, zda Ona nebo Dítě nepotřebuje pomoc, nebo přistoupil a klaněl se Dítěti, líbal jeho nožičky, žádal Ho o požehnání a někdy Ho také bral do svého náručí. Tímto prokazováním laskavosti si tento velký patriarcha oslazoval své úsilí, přičemž byl současně utěšován a povzbuzován svou nebeskou Snoubenkou. Všeho se účastnila s velkomyslným srdcem, aniž by Jí v tom nějak bránily její vnitřní modlitby nebo vznešené a vroucí kontemplace, protože ve všem byla nejvyšší dokonalá.

Ponaučení, které mi dala nebeská Matka a Paní.

628. Má nejdražší dcero, pro tvé poučení a napodobování si přeji, aby sis z toho, co jsi napsala vzala za vzor ten láskyplný obdiv, který božské světlo způsobilo v mé

duši, když jsem viděla svého nejsvětějšího Syna se podřizovat nelidské zuřivosti zlých lidí, kterou projevoval Herodes při našem útěku a pak zvrhlí služebníci velekněží a soudců. Ze všech skutků Nejvyššího vyznačuje jeho velikost, dobrota a nekonečná moudrost. Protože mě chápání prostřednictvím nejvznešenějších vnuknutí proniklo hluboko do Boží podstaty sjednocené v osobě Slova s Božstvím, a protože jsem věděla, že můj nejsvětější Syn byl věčný, všemohoucí, nekonečný Stvořitel a Ochránce veškerého stvoření, na jehož dobrotě závisel i život tohoto nespravedlivého krále, byla jsem obzvlášť zasažena údivem při pohledu na nejsvětější lidství, které se modlilo a vyprošovalo u svého věčného Otce právě v této chvíli pro Heroda udělení osvícení, pomoci a požehnání, a když jsem viděla svého Syna, který měl tolik moci, aby ho ztrestal, jak se svými modlitbami snaží od Heroda odvrátit plnou míru trestů, kterou si zasloužil. Přestože byl Herodův záměr zmařen, byl tento zatvrzelý zvrhlík potrestán méně, než kdyby za něj můj Syn neprosil. To vše a cokoli dalšího je obsaženo v tomto jedinečném Ježíšově milosrdenství a laskavosti, jsem se snažila napodobovat, protože mě jako Učitel tak brzo učil tomu, co pak vštěpoval lidem svými skutky, slovy a příkladem s ohledem na lásku k nepřítelům (Mt.5,44). Když jsem vnímala, jak skrýval a zastíral svou nekonečnou moc a jak se nepřemožitelný Lev (Iz.5,29) stal tichým a pokorným Beránkem uprostřed zuřících hltavých vlků, mé srdce bylo ohromeno a mé schopnosti selhaly v horlivé touze Ho milovat, napodobovat a následovat v jeho lásce, dobrotě, trpělivosti a pokoře.

629. Předkládám ti tento příklad ke stálému napodobování, abys pochopila, v jaké míře musíš být ochotná snášet, trpět, odpouštět a milovat ty, kteří tě uráží, protože ani ty, ani ostatní tvorové nejsou nevinní a bez chyby, přičemž je mnoho z nich obtíženo četnými a často opakovanými hříchy, za které zasluhují všechny možné útoky a urážky. Pokud ti tedy pronásledování poskytuje příležitost k napodobení Pána, proč by sis ho neměla vážít jako velkého požehnání? Proč bys neměla milovati ty, kteří ti dávají příležitost praktikovat tuto nejvyšší dokonalost, proč bys jim neměla děkovat za tato dobrodiní a považovat je ne za nepřátele, ale za dobrodince, kteří ti dávají šanci získat to, co je tak důležité pro tvé dobro? Vzhledem k poučení obsaženému v tomto životopisu nebudeš bez viny, pokud podle něho nebudeš jednat, protože božské světlo a vše, co s jeho pomocí vnímáš a chápeš je takové, jako bys měla před očima živý příklad.

KAPITOLA XXIII.

Ježíš, Marie a Josef pokračují na cestě z města Gazy do Heliopolis v Egyptě.

630. Třetího dne po příchodu do Gazy se naši poutníci vydali na cestu do Egypta. Brzy opustili obydlené části Palestiny a vešli na písčitou poušť Bersabe, po které byli nuceni ujít přes šedesát lig (liga je 4,83 km), aby došli do svého nového bydliště v Heliopolis, nynější Káhiry v Egyptě. Tato cesta pouští trvala několik dní, protože za den bylo možné urazit jen malou vzdálenost, a to nejen v důsledku obtížné chůze hlubokým pískem, ale také v důsledku útrap spojených s nedostatkem přístřeší. Při cestě touto prázdnotou došlo k mnoha událostem. Zmíním se však jen o některých, abyste si mohli udělat představu o jiných, protože není nutné mluvit o všech. Abychom pochopili jak moc Marie, Josef a také Jezulátko při této pouti trpěli, je třeba připomenout, že Všemohoucí dopustil, aby jeho Jednorozený se svou Matkou a svatým Josefem snášeli obtíže a těžkosti přirozeně spojené s cestováním pouští. Ačkoli si nebeská Paní nikterak nestěžovala, byla velice sužovaná, což platilo i o jejím manželovi. Oba trpěli řadou osobních obtíží a nepohodlím, přičemž přesvatou Matku nadto ještě zarmucovalo utrpení jejího Syna a svatého Josefa. Ten byl hluboce zarmoucen tím, že nebyl schopen svou pílí a péčí zmírnit strádání Dítěte a své Snoubenky.

631. Během této šedesát lig dlouhé cesty pouští nenocovali jinde než širým nebem na otevřené pláni. Nadto cestovali v zimním období, v měsíci únoru, jenom šest dní po očišťování, jak bylo uvedeno v předešlé kapitole. Během první noci na této písčité pláni odpočívali na úpatí malého pahorku, což byl jediný úkryt, který mohli najít. Královna nebe se s Dítětem v náručí posadila se na zem a spolu s manželem pojedla z pokrmů, které si přinesli z Gazy. Císařovna nebe také nakojila Jezulátko, které Ji i jejího manžela potěšilo svou spokojeností. Aby jim pod širým nebem zajistil nějaké přístřeší, byť malé a skromné, vyrobil svatý Josef pro božské Slovo a nejsvětější Marii z nějakých tyčí a svého pláště jakýsi stan. Během této noci deset tisíc andělů, plných úžasu, pomáhalo těmto pozemským poutníkům, když ve viditelných lidských podobách vytvořili kolem svého Krále a Královny stráž. Velká Paní vnímala, že její božský Syn obětoval věčnému Otci své útrapy a námahu stejně, jako útrapy a námahu Marie a Josefa. Královna se připojila k těmto modlitbám a

jiným činností jeho božské duše a strávila tak větší část noci. Božské dítě spalo krátkou dobu v jejím náručí, zatímco Ona bděla a rozmlouvala s Nejvyšším a jeho anděly. Svatý Josef spal na zemi s hlavou podloženou truhlicí, ve které byly šaty a jiné věci z jejich výbavy.

632. Následující den pokračovali ve své cestě, přičemž byla jejich malá zásoba ovoce a chleba rychle vyčerpána, takže začali trpět velkou nouzí a pociťovali hlad. Třebaže byl svatý Josef více znepokojen, oba velice strádali. Během jednoho z prvních dnů své cesty nejedli nic až do deváté hodiny večer, protože už neměli ani obyčejnou a chudou stravu, která je do té doby udržovala v jejich strádání a úsilí. Protože přirozenost vyžadovala nějaké občerstvení po tak namáhavé a vysilující cestě, a protože nebyl žádný způsob, jak tuto nouzi uspokojit přirozenou cestou, oslovila nebeská Paní Nejvyššího slovy: „Věčný, velký a mocný Bože, vzdávám Ti díky a vlebím Tě za tvou velkolepou štědlost a také za to, že jsi mi bez mých zásluh, jen ze své milosrdné blahosklonnosti, dal život a bytí, a že mě v nich zachovááš, přestože jsem prach a neužitečný tvor. Nesplácím náležitě všechna Tvá dobrodíní, proto, jak mohu pro sebe žádat něco, co nemohu splatit? Avšak, můj Pane a Otče, pohled' na svého Jednorozeného a dej mi co je nutné k udržení mého přirozeného života a také mého manžela, abych mohla sloužit tvé Velebnosti a tvému vtělenému Slovu pro pásu lidstva.“

633. Aby volání něžné Matky vycházelo z ještě většího soužení, dovolil Nejvyšší živlům, aby je sužovaly víc než jindy a dodatečně k utrpení způsobeném únavou, bídou a hladem. Proto se přihnala bouře prudkého větru s deštěm, která je týrala a oslepovala svým vztekem. Toto strádání ještě více zarmucovalo soucitnou a milující Matku kvůli křehkému Dítěti, kterému ještě nebylo ani padesát dní. I když se Ho snažila kryt a chránit jak mohla, přesto nemohla zabránit tomu, aby Dítě nepociťovalo nepřízeň počasí, takže plakalo a chvělo se zimou stejně, jako jiné děti. Proto úzkostlivá Matka využila svou moc Královny a Paní tvorstva, když přikázala živlům, aby svého Stvořitele netrápily, ale aby Mu poskytly ochranu a občerstvení, a svůj hněv si vybili jen na Ní. A jak jsem už dříve popsala při narození Krista a při cestě do Jeruzaléma, znovu se vítr ihned uklidnil, bouře zeslábla a neodvážila se přiblížit k Matce a Dítěti. Odměnou za tuto láskyplnou péči Jezulátko přikázalo svým andělům, aby jeho laskavé Matce pomáhali a byli Jí záštitou proti nepříznivému počasí. Andělé ihned uposlechli a vytvořili okolo vtěleného Slova, jeho Matky a svatého Josefa zářivou a krásnou kopuli. V ní byli chráněni mnohem lépe než všichni bohatí a mocní tohoto světa ve svých palácích a drahých šatech. Totéž se během cesty pouští opakovalo ještě několikrát.

634. Přesto však trpěli nedostatkem potravin i jiných věcí, které si nemohli opatřit pouhým lidským úsilím. Pán dopustil, aby upadli do této nouze, protože chtěl při poslechu přijatelných modliteb své Snoubenky přijmout opatření prostřednictvím, rukou andělů. Ti přinesli chutný chléb, zralé ovoce a k tomu velmi lahodný nápoj, přičemž andělé naše poutníky obsluhovali vlastníma rukama. Pak všichni společně zpívali hymny chval a díky Pánovi, který v příhodnou dobu sytí veškeré tvorstvo (Žl.135,25), aby mohli jíst a nasytit se chudí, jejichž oči s nadějí vzhlíží k jeho královské prozřetelnosti a štědrosti. Taková byla decentní oslava, kterou Pán občerstvil své tři vyhnané Poutníky, protože poušť Bersabe byla stejná poušť, na které byl Eliáš, prchající před Jezabelou, utěšen na vyhrátých kamenech opečenou plackou (1.Král.19,6), kterou mu přinesl anděl, aby mohl jít až k hoře Choreb. Přesto ani tato placka, ani chléb a maso, které mu kdysi každé ráno a večer zázračně přinášeli havrani k potoku Keritu, ani mana, která padala z nebe pro Izraelity, i když byla nazývána andělským chlebem, ani křepelky, které jim přinesl africký vítr, ani oblačný sloup, který je zastíňoval, vůbec nic z toho nelze přirovnat k pomoci a úlevě, kterou poskytl Pán svému Jednorozenému, jeho Matce a svatému Josefovi. Taková laskavost nebyla udělena prorokovi ani nevděčnému a nemyslicímu lidu, ale byla určena pro výživu a ochranu vtěleného Boha, protože jeho pravá Matka měla zajistit udržení přirozeného života Krista, na kterém závisel věčný život celého lidstva. Pokud však byl tento pokrm hoden vznešenosti těch, kteří k němu byli pozváni, bylo také vzdávání díky a vděčnosti hodno uděleného požehnání. Aby k tomu všemu mohlo dojít ještě příhodněji, Pán dovolil, aby nouze dostoupila nejvyšší možné meze, a tak přirozeně vyvolal potřebu pomoci z nebe.

635. Necht' se chudí z tohoto příkladu radují, hladoví ať důvěřují, opuštění ať naberou novou odvahu a nikdo ať si nestěžuje na boží Prozřetelnost bez ohledu na to, v jakém se octnou soužení a nedostatku. Kdy Pán nepomohl někomu, kdo doufal v jeho pomoc (Žl.17,31)? Kdy odvrátil svou tvář od svých sužovaných a strádajících dětí? Jsme bratry jeho jediného vtěleného Syna, děti a dědici jeho požehnání a také děti jeho nejlaskavější Matky. Proč jste tedy vy, děti Boha a této nejsvětější Matky, ve své bídě nedůvěřiví k takovým rodičům? Proč je připravujete o čest a sebe o výsadu využívání jejich pomoci a podpory? Pojďme k nim s pokornou důvěrou, aby se na nás mohli dívat očima Rodičů a vyslechnout naše naléhavé potřeby. Tato paní vztahuje ruce k chudým a má je otevřené pro lidi v nouzi. A vy, bohatí tohoto světa, proč tolik důvěřujete svému nejistému bohatství, když hrozí nebezpečí, že ztratíte víru při

hromadění nejtěžších starostí a trápení, jak poznamenal apoštol? Ve své hrabivosti se zapomínáte chovat jako děti Boha a jeho Matky, svými skutky čerpáte z nepravého zdroje, protože zákonitě děti důvěřují péči a lásce svých rodičů a zdráhají se věřit jiným, kteří jsou nejen cizí, ale i nepřátelští. Tyto pravdy zjevené mi božským světlem a láskou mě nutí takto mluvit.

636. Nejvyšší Otec poskytl našim poutníkům nejen potravu, ale i viditelnou úlevu v jednotvárnosti této cesty a stálé osamělosti. Stalo se několikrát v době, kdy nebeská Paní odpočívala zemdená na zemi, že se k Ní, jako při jiných příležitostech, slétlo velké množství ptáků z hor. Svým milým švitořením a pestrým zbarvením se Ji snažili pobavit a potěšit, když si Ji s velkou radostí sedali na ramena a ruce. Nejvyšší moudrá Královna je laskavě přijala a vybidla, aby uznali svým zpěvem svého Stvořitele a byli Mu vděční za to, že je stvořil tak krásné, že je ozdobil tak nádherným peřím, že mohou užívat vzduch a zem, a že jim denně poskytuje potravu a obživu. Ptáčci na její pobídku reagovali radostnými pohyby a líbezným švitořením. Milující Matka se k nim připojila, když začala Jezulátku zpívat ještě líbeznější a melodičtější písně, ve kterých Ho chválila, velebila a uznávala za svého Boha, Syna a Původce všech těchto divů. Také svatí andělé se účastnili těchto rozmluv plných něhy a střídavě vzdávali díky s velkou Paní a těmito prostými ptáčky. Toto vše vytvářelo harmonii, kterou bylo možné lépe vnímat duchem než smysly a obdivuhodnou svornost, kterou mohla lépe vnímat rozumová část duše.

637. Jindy nebeská Kněžna rozmlouvala s Dítětem, kterému říkala: „Má lásko a světlo mé duše, jak bych mohla zmenšit tvou námahu? Jak bych Tě mohla zbavit tvých útrap? Jak bych mohla prosvětlit utrpení této cesty? Ó, kéž bych Tě mohla nést ne ve svém náručí, ale ve své hrudi, kde bych Ti ve svém srdci připravila měkké lůžko, abys v něm mohl odpočívat bez únavy!“ Nejněžnější Ježíš Ji odpověděl: „Má milovaná Matko, velice dobře se mi během této cesty odpočívá ve tvém náručí, když ležím na tvé hrudi, jsem oblažován tvou láskou a jsem obveselován tvými slovy.“ Někdy Syn rozmlouval s Matkou vnitřně, přičemž byly tyto rozmluvy tak vznešené a božské, že je naše slova nemohou popsat. Svatý Josef měl podíl na mnoha těchto tajemstvích a útěchách, takže pociťoval úlevu, zapomínal na těžkosti a cítil ve svém nitru radost a sladkost takového společenství. Přesto však neslyšel a nevnímal, co Dítě hlasitě říkalo své Matce, protože v tomto období Ježíšova života byla tato výsada vyhrazena pouze pro Ní, jak jsem již poznamenala výše. Tak naši Vyhnanci pokračovali na své cestě do Egypta.

Ponaučení, které mi dala naše Paní, přesvatá Marie.

638. Má dcero, stejně jak ti, kteří znají Pána, ví, jak mu mají důvěřovat, tak i ti, kteří nedoufají v jeho dobrotu a nesmírnou lásku, neznají dokonale Boží velebnost. Kvůli nedostatku víry a naděje je nedostatečná i jejich láska, protože svou lásku snadno věnujeme tomu, komu důvěřujeme a koho si vážíme. Tato chyba je zdrojem veškeré škody způsobené smrtelníkům, protože mají tak malou představu o nekonečné štědrosti, která jim dala bytí, a která je chrání, že se jim nedaří dát plnou důvěru svému Bohu. Toto selhání vede k selhání v lásce k Němu a jejímu odklonu k tvorům. Mají na nich v úctě to, co sami hledají, totiž moc, bohatství, marné pocty a okázalost. Přestože mohou věřící tyto škodlivé vlivy napravovat vírou a nadějí, nechávají tyto ctnosti odumřít, nepoužívají je a snižují se na úroveň bezcenných tvorů. Ti, kdo mají bohatství, mu důvěřují, a ti, kdo ho nemají, za ním lačně spěchají, někteří si ho zajišťují velice trestuhodnými způsoby a prostředky, někteří se spoléhají na vlivné osoby, které vychalují, a kterým lichotí. Tak dochází k tomu, že jen velmi málo lidí hledá Pána takovým způsobem, aby si zasloužili jeho příhodnou péči. Velice málo lidí důvěřuje Bohu a uznává Ho za svého Otce, který je ochoten zabezpečit své děti, které žijí a podporuje bez výjimky ve všech jejich potřebách.

639. Tento zrádný blud naplnil zem milovníky tohoto světa, hrabivostí a chtivostí odporující Stvořitelovu zákonu, dovedl lidi k choromyslnosti ve svých touhách, protože všichni všeobecně usilují o bohatství a pozemské statky, přičemž tvrdí, že tím uspokojí jen své potřeby, což je jen výmluva, která má zakrýt nedostatek zájmu o vyšší věci. Ve skutečnosti lze obelhávat sami sebe, protože hledají nadbytek, a ne to, co je skutečně nezbytné, ale to, co slouží světské pýše. Pokud by lidé omezili svá přání jen na to skutečně nezbytné, nebylo by rozumné vkládat důvěru do tvorů namísto do samotného Boha, který se nepopsatelně stará i o mladé krkavce s nemenší horlivostí, jako by jejich krákání byla prosba o pomoc vyslaná k jejich Stvořiteli (Job 38,41). Ukotvená v této důvěře jsem ve svém vyhnanství nebyla znepokojená dlouhou cestou, protože jsem důvěřovala Pánovi, který mi pomohl v čase nouze. Ty, má dcero, která vnímáš tuto vznešenou Prozřetelnost, se také nemáš znepokojovat v čase nouze, ani zanedbávat své povinnosti kvůli zaopatřování něčeho, ani nemáš spoléhat na lidské snahy nebo tvory. Po vykonání toho, co bylo požadováno, je pak neúčinnějším prostředkem svěřit vše

Pánovi bez toho, abys byla neklidná nebo zmatená, a trpělivě doufej, i když se pomoc poněkud opozdí. Přejde vždy ve chvíli, kdy způsobí nejvíc dobra, a kdy se otcovská láska Páně bude moci projevit nejvýš vhodně a otevřeně. Tak tak tomu bylo i u mně a mého manžela v době našeho strádání a nedostatku.

640. Ti, kdo nejsou schopní snášet nepřízeň osudu a strádání, ti, kteří se obrací k vyschlým cisternám (Jer.2,13) s důvěrou v klam a mocné tohoto světa, ti, kteří nejsou umírnění ve svých touhách a lačně touží po tom, co není nezbytné pro zajištění života, ti, kteří úzkostlivě lpí na tom, co mají, a kteří s obavou, aby se jim majetek nezmenšil, odpírají chudým almužnu. Ti všichni mají důvod se bát, že se boží Prozřetelnost může ukázat být v péči o ně právě tak skoupá, jak skoupí jsou oni v důvěře k Němu a v dobročinnosti vůči chudým, že jim odpírají to, co by mohli nepochybně očekávat z jeho rukou. Přesto však Otec z nebesích, který dává slunci vzházet nad zlými i dobrými a sesílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé (Mt.5,45), pomáhá všem, když jim dává život a obživu. Nicméně, stejně jako Bůh uděluje svá požehnání dobrým i zlým, nemůže být u něho pravidlem, aby dával víc světských statků dobrým a méně zlým. Naopak, dává přednost tomu, aby byli vyvolení a předurčení chudí (Jak.2,5), protože tím získají zásluhy a odměnu, a také proto, že je málo těch, kteří umí užívat bohatství správně a kteří ho mohou mít bez toho, aby je postihla nezřízená chamtivost. Můj nejsvětější Syn ani já jsme se tohoto nebezpečí bát nemuseli, ale přesto si přál dát lidem tento příklad a naučit je této vědě, jejímž prostřednictvím k nim přijde věčný život.

KAPITOLA XXIV.

Svatí poutníci, Ježíš, Marie a Josef došli do Egypta a po kratším putování přišli do Heliopolis, kde se udály velké zázraky.

641. Jak jsem již dříve naznačila, za útekem vtěleného Slova byla jiná tajemství skrývajících v sobě vyšší záměry než jen uniknutí Herodovu pronásledování. Útěk do Egypta měl poskytnout Dítěti Spasiteli příležitost tuto zem navštívit a vykonat v ní zázraky, o kterých psali dávní proroci. Více se o nich zmiňuje Izaiáš, když říká: „Hle, Jahve jede na lehkém oblaku a přichází do Egypta. Nepraví egyptští bohové před ním vrávorají a Egyptu ochabuje srdce (Iz.19,1).“ Toto i jiné věci obsažené v tomto proroctví došly naplnění v době zrození Krista, našeho Pána. Pomímám však, co se

netýká mého záměru a chci říci, že pokračováním v pouti výše uvedeným způsobem došli Ježíš, Marie a Josef do obydlené části Egypta. Než však došli do místa svého pobytu v Heliopolis, vedli je andělé podle rozhodnutí Nejvyššího oklikami, aby prošli mnoho míst, kde si Bůh přál zázraky a požehnáním pomoci dobrým Egyptanům. Tak došlo k tomu, že na své cestě strávili víc než padesát dní, a že vzdálenost, kterou urazili z Betléma či z Jeruzaléma, byla delší než dvě stě lig (966 km), i když by přímou trasou nebylo cestování tak zdoluhavé.

642. Egypt se oddával modlářství a s ním spojeným pověrám. Dokonce i malé vesnice v této zemi byly plné model. Na mnoha místech byly postavené chrámy, ve kterých přebývali démoni, a obyvatelé, instruováni demony, se v nich shromažďovali, aby v nich nabízeli služby a přinášeli oběti k počtě démonů, zatímco ti odpovídali na modlitby věštěním, čímž získali plnou kontrolu nad tímto pošetilým a pověřivým národem. Ponoření v této lži žili v tomto omylu a poddanství démonů, takže pouze silná ruka Pána, který byl vtělený, mohla tento opuštěný lid zachránit a vysvobodit z Luciferovy tyranie. Toto bylo těžší a nebezpečnější otroctví než ve kterém Egyptané drželi izraelský lid (Ex.1,11). Proto, aby byli lidé žijící v kraji stínu smrti (Lk.1,79) osvobozeni a osvěceni, a aby mohli vidět velké světlo, o kterém mluví Izaiáš (Iz.9,1), rozhodl Nejvyšší, aby se Slunce spravedlnosti, Kristus (Mal.3,20), krátce po svém zrození ukázalo v Egyptě v náruči své nejvyšší šťastné Matky, a aby cestovalo a procházelo touto zemí a všude ji osvětlovalo mocí svého božského světla.

643. Tak tedy Jezulátko se svou Matkou a svatým Josefem dorazilo do obydlené části Egypta. Při vstupu do měst pozvedalo boží Dítě v náruči své Matky oči a ruce k věčnému Otci a prosilo za spásu jejich obyvatel držených v satanově zajetí. Ihned využil svou svrchovanou a božskou moc k tomu, aby vyhnal demony z model a svrhnul je do pekelné propasti. Stejně jako blesk sjede z mraků (Lk.10,18), tak rychle opustili modly a sestoupili do nehlubších pekelných slují a temnoty. Ve stejném okamžiku se modly roztříštily o zem, oltáře rozpadly a chrámy zřítily. Nebeská Paní znala příčinu těchto událostí, protože jako spolupracovnice na díle spásy sjednocovala své modlitby s modlitbami svého nejvyššího svatého Syna. Také Svatý Josef věděl, že je to dílo vtěleného Slova, pročež Ho se svatým obdivem chválil a velebil. Přestože démoni pociťovali boží moc, nevěděli, odkud pochází.

644. Egyptané nad těmito nevysvětlitelnými událostmi žasli, i když se mezi učenějšími už od dob pobytu proroka Jeremiáše v Egyptě tradovalo, že má přijít

židovský Král, který má chrámy s modlami zničit. Protože však prostý lid o tomto proroctví nic nevěděl a ani vzdělání netušili, jak má být toto proroctví naplněno, zmocňovala se všech hrůza a zmátek. V tomto rozrušení a strachu někteří lidé přicházeli s myšlenkami na tyto události k naší velké Paní a svatému Josefovi a ve své zvědavosti, probuzené pohledem na tyto cizince, jim také vyprávěli o zkáze svých chrámů a model. Matka moudrosti tuto příležitost využívala a začala je vyvádět z klamu, mluvila s nimi o pravém Bohu a učila je, že On je jediný Stvořitel nebe a země, který má být ctěn a uznáván za Boha, že všichni ostatní bohové jsou falešní, nic víc než kus dřeva, hlíny nebo kovu, ze kterého jsou zhotoveny, bez očí, uší a jakékoli moci. Učila je, že řemeslníci, kteří je zhotovili, stejně jako kterýkoli jiný člověk je mohou podle libosti zničit, protože každý člověk je ušlechtilejší a mocnější než takoví bohové. Vysvětlila jim, že věštby, které dostávali byly odpovědi prohaných a úskočných démonů, kteří v modlách byli, a že neměly žádnou moc, protože tu má jen jeden pravý Bůh.

645. Nebeská Paní byla ve svých slovech tak něžná, laskavá, a přitom tak plná života a síly, její zjev byl tak okouzlující a její společnost doprovázely tak blahodárné účinky, že se pověst o příchodu těchto podivných Poutníků rychle rozšířila do okolních měst, a že se shromáždilo mnoho lidí, aby je viděli a slyšeli. Nadto proměna srdcí, způsobená mocnými modlitbami vtěleného Slova, a neuvěřitelný rozruch, vyvolaný rozpadajícími se modlami, probouzely v myslích těchto lidí poznání pravého Boha a lítost nad hříchy, aniž věděli odkud a prostřednictvím koho se jim tohoto požehnání dostává. Ježíš, Marie a Josef při průchodu mnoha egyptskými městy konali tyto a mnoho jiných zázraků, vyháněli demony nejen z model, ale i z mnoha jimi posedlých lidí, uzdravili mnoho bolestivě a vážně nemocných, osvěcovali srdce učením pravdy a věčného života. Tímto a jiným světským dobrodiním, tak účinným při probouzení zájmu nevědomých a pozemsky smýšlejících lidí, byli mnozí inspirováni k vyslechnutí Mariiných a Josefových pokynů pro dobrý a prospěšný život.

646. Přišli také do Hermopolis, města ležícího směrem k Tebaidě, které někteří označovali za město Merkura. V tomto městě bylo mnoho model zamořených mocnými demony. Jeden z nich přebýval ve stromě u vstupu do města, protože okolní obyvatelé začali tento strom uctívat kvůli jeho velikosti a krásě, což démonovi poskytl příležitost si v tomto stromě zřídit své sídlo. Když se vtělené Slovo přiblížilo na dohled k tomu stromu, nejen že byl démon svržen ze svého trůnu a uvržen do

pekla, ale strom se poklonil až k zemi, jako by se radoval ze svého štěstí, protože i nevědomé tvorstvo dosvědčovalo, jak tyranské je panství d'ábla. Zázračnou úctu prokázaly stromy během Kristovy cesty ještě několikrát, i když ne všechny případy jsou zaznamenány. Vzpomínka na tuto událost však přetrvala staletí, protože listy a plody tohoto stromu bylo vyléčeno mnoho nemocí. O tomto zázraku se zmiňují někteří autoři stejně, jako o jiných zázracích v jiných městech, které navštívilo vtělené Slovo a jeho Matka (Nikefor I, 10, c. 31; Sozomen I, 5, c. 20; Brocard II, c 4). Poblíž Káhiry je až do dodnes tradiční pramen, ze kterého pro sebe a své dítě čerpala nebeská Paní vodu k pití a na praní prádla. To vše se zakládá na pravdě a úcta k těmto divům a místům dosud žije, a to nejen mezi věřícími, kteří navštěvují svatá místa, ale i mezi nevěřícími, kteří tam příležitostně z rukou Páně obdrží nějaké světské dobro, protože také Nevěřící dostávají někdy jistá dobrodiní, aby jimi byl Pán před nimi ospravedlněn, nebo aby mohla být památka na ony zázraky zachována. Není však nutné se o nich právě teď zmiňovat, protože hlavní divy při pobytu Pána v Egyptě byly vykonány v Heliopolis, které bylo, ne bez mystického významu, nazýváno městem slunce a nyní se nazývá velká Káhira.

647. Při popisu těchto zázraků jsem se s údivem velké Královny ptala, jak mohla s Dítětem procestovat tolik cizích provincií a měst? Zdálo se mi totiž, že tím velice prodloužila únavnost a strádání své cesty. Naše Paní odpověděla: „Nediv se, že můj nejsvětější Syn a já jsme šli tak daleko získávat duše. I kdyby mělo jít jen o jedinou duši, a pokud by ji nebylo možné zachránit jinak, ochotně bychom procestovali celý svět.“ Pokud se nám zdá být to, co Ježíš a Marie vykonali pro spásu lidí, velké, je tomu tak proto, že nechápeme nezměrnost jejich lásky, a že právě tak málo chápeme, jak bychom měli vhodně takovou lásku splácet.

648. V důsledku těchto neobvyklých událostí, kdy bylo tak mnoho démonů novou a neobyčejnou mocí přinuceno osídlit peklo, byl Lucifer velice rozrušený. Šílený vztekem vyšel na svět, aby pátral příčinách, které tyto události spustily. Potuloval se po celém Egyptě, kde bylo zničeno tak mnoho chrámů a oltářů s modlami, a když dorazil do Heliopolis, největšího města a dějiště největší zkázy jeho panství, snažil se s největším neklidem zjistit, jací lidé tam žijí. Nejistil nic nového kromě toho, že do tohoto města přišla nejsvětější Marie. Jezulátka si nevšímal, protože Ho pokládal za stejné dítě, jako jsou všechna ostatní v tomto věku, protože o Něk nic bližšího nevěděl. Protože však už byl tolikrát poražen ctností a svatostí Panenské Matky, zmocnilo se ho nové zděšení. Přestože tuto ženu považoval za příliš bezvýznamnou

na to, aby mohla vykonat tak velké dílo, rozhodl se Ji znovu pronásledovat a popudit proti Ní své společníky ve špatnosti.

649. Proto se ihned vrátil do pekla, aby svolal knížata temnoty a informoval je o zkáze chrámů a model v Egyptě. Protože tito démoni byli božskou mocí vyhnáni ze svých příbytků tak nečekaně, v takovém zmatku a mukách, nemohli při svém odchodu zaregistrovat osud svých model a chrámů, které byli nuceni opustit. Lucifer je informoval o tom, co se v Egyptě stalo a vyslovil obavu, že je jeho vláda v Egyptě zničena. Řekl jim, že nemohl zjistit ani pochopit, co mohlo způsobit tuto zkázu, protože tam našel jen tu Ženu, svého nepřítele (jak tento drak nazýval nejsvětější Marii). I když věděl, že je její moc mimořádná, přesto nepředpokládal, že by mohla být tak velká, aby mohla být odpovědná za tak špatné znamení. Nicméně si přál, aby proti Ní rozpoutali novou válku, a aby se všichni na nadcházející bitvu připravili. Luciferovi druhové vyhlásili svou ochotu poslechnout, snažili se utišit jeho zoufalý vztek a slibovali vítězství, jako by jejich síla byla tak velká jako jejich nadutost (Iz.16,6).

650. Mnoho legií démonů provedlo z pekla výpad a odebralo se na místo, kde v té době byla Královna nebe. Protože měli podezření, že Bůh použil nejsvětější Marii jako svůj nástroj, aby jim způsobil všechny ty ztráty v této nešťastné zemi, mysleli si, že by mohli odčinit porážku a obnovit nadvládu tím, že nad Ní zvítězí. Byli však ohromeni, když se k Ní chtěli přiblížit, aby Ji začali pokoušet, protože zjistili, že se k Ní nemohou přiblížit na víc než na dva tisíce kroků, protože jsou drceni božskou mocí, která, jak vnímali, vycházela ze samotné nebeské Paní. I když se Lucifer a celý nepřátelský houf snažil neurvale prosadit, byli bezvládní, jako by spoutaní silnými a mučivými pouty bez možnosti se přiblížit k nepřemožitelné Královně, zatímco Ona byla svědkem jejich zápasu s všemohoucím Bohem v náručí. Když Lucifer stále pokračoval ve svých pokusech, byl najednou svržen do pekelné propasti i se všemi svými letkami zlých duchů. Tato porážka a zkáza naplnila draka zdrcující trýzní a úzkostí, a protože byl od Vtělení takto překvapen už několikrát, začal se znovu obávat, zda už Mesiáš nepřišel na svět. Avšak vzhledem k tomu, že o tomto tajemství nic nevěděl, a že očekával, že Mesiáš přijde ve velké nádheře a slávě, zůstal i nadále v nejistotě a pochybnostech, plný mučivého vzteku a hněvu. Byl šířán touhou zjistit příčinu svého utrpení, ale čím víc se o to snažil, tím víc byl zaplaven tmou a tím hůře se mohl dopátrat pravé příčiny.

Ponaučení udělené mi Královnou nebes, přesvatou Marií.

651. Má dcero, velká a nade všechno jiné vážená by měla být útěcha, které se dostává věrným přátelům mého nejsvětějšího Syna, když s živou vírou a jistotou mohou sloužit Pánu všech pánů a Bohu všech bohů, který jediný drží moc a vládu nad vším tvorstvem, a který vítězí a panuje nad svými nepřáteli. Pocit takové záruky oblažuje rozum, oživuje paměť, obveseluje vůli a všechny schopnosti zbožné duše zakouší sladkost z vznešené činnosti. Jsou totiž plně zaujaté tímto nejvyšším Dobrem, Svatostí a nekonečnou Mocí, která nepotřebuje kromě sebe nikoho, a jejíž vůle vládne všem stvořeným věcem (ILMak.14,35; Zj.4,11). Ó, jaké tisícíroznobé požehnání ztrácí tvorové, když zapomínají na své pravé štěstí, všechen čas svého života a všechny své síly věnují péči o viditelné věci, když usilují o chvilková potěšení a hledají zdánlivá a zrádná dobra tohoto světa! Přeji si, má dcero, abys se s poznáním a osvícením, které ti bylo uděleno, takovému nebezpečí vyhnula, a aby tvůj rozum a paměť byly stále zaměstnány jen realitou existence tvého Boha. Nech se tímto nekonečným mořem pohltit a rozdtit. Opakuj si při tom stále: „Kdo je jako Bůh, náš Pán, který přebývá na výsostech a shlíží na pokorné v nebi i na zemi (Žl.112,5)?“ Kdo je jako On, který je všemohoucí a na všech nezávislý, který pokořuje pyšné a svrhává ty, které zaslepený svět nazývá mocnými, který vítězí nad démonem a svrhuje ho do propasti?

652. Proto, aby se tvé srdce rozšířilo natolik, aby mohlo přijmout tyto pravdy a mohlo získat více moci nad nepřáteli Nejvyššího a tvými si přeji, abys mě co možná nejvěrněji napodobovala tím, že se budeš radovat z vítězství a triumfů jeho mocné ruky, a že se budeš snažit mít podíl na vítězstvích, která nadobude nad tímto krutým drakem. Žádný stvořený jazyk, ani jazyk serafů nemůže popsat, co cítila má duše, když jsem viděla svého nejsvětějšího Syna konat takové divy proti svým nepřátelům ve prospěch duší zaslepených a terorizovaných svými chybami a pro oslavu a čest Nejvyššího. V této radosti jsem velebila Pána a společně s mým Synem jsem složila nové chvalozpěvy, jako jeho Matka a Nevěsta Ducha svatého. Ty jsi dcerou svatě Církve a nevěstou mého nejpožehnanějšího Syna, obdařená jeho milostí. Proto je oprávněné, abys pro Něho horlivě získávala slávu a čest, vedla usilovný boj proti jeho nepřátelům a za dobytí triumfů pro svého Ženicha.

KAPITOLA XXV.

V souladu s boží vůlí se Ježíš, Marie a Josef usadili poblíž města Heliopolis a uspořádali si svůj denní život ve vyhnanství.

653. Tradice, která na mnoha místech Egypta udržovala při životě památku na zázraky vykonané vtěleným Slovem, vedla k různosti názorů mezi svatými i jinými autory na určení města, ve kterém naši Vyhnanci během svého pobytu v Egyptě žili. Někteří tvrdí, že bydleli v tomto městě, jiní zase, že v jiném. Všichni mohou mít pravdu a být v souladu s fakty, protože každý z nich může mluvit o jiném údobí pobytu našich Poutníků v Memphis, v Egyptském Babylónu, nebo v Matarieh, protože nenavštívili pouze tato města, ale i mnohá jiná. Já jsem byla ve vztahu ke svému úkolu informována o tom, že těmi městy prošli a pak dorazili do Heliopolis, kde se usadili. Jejich svatí andělé strážní dali Královně nebe a svatému Josefovi pokyn, aby se v tomto městě usadili, protože kromě zpusťování chrámů a zničení model, ke kterému došlo i inde, se měli usadit právě zde proto, že se tu Pán rozhodl vykonat pro svou oslavu a záchranu duší ještě jiné zázraky. Obyvatelé tohoto města měli totiž v souladu se šťastnou předpovědí vyjádřenou v označení „Město Slunce“ vidět vycházet a zářit nad sebou Slunce spravedlnosti a milosti. V návaznosti na pokyny andělů se svatý Josef snažil za přijatelnou cenu v okolí koupit nějaký domek. Pán zařídil vše tak, že našel chudý a skromný, avšak obyvatelný domek v malé vzdálenosti od města, což přesně vyhovovalo představě Královny nebes.

654. Když získali toto obydlí poblíž Heliopolis, ubytovali se v něm. Když do něj nebeská Paní se svým božským Synem a svatým Josefem poprvé vstoupila, padla na zem, kterou v nehlubší pokoře políbila, a láskyplně Nejvyššímu děkovala za to, že jim opatřil toto místo k odpočinku po jejich dlouhé a namáhavé cestě. Děkovala také zemi a živlům za to, že Ji snášely, protože se stále ve své jedinečné pokoře pokládala za nehodnou jakéhokoli dobrodiní. Ležela s tváří na zemi a klaněla se neměnné boží bytosti, přičemž sebe a vše, co mělo být na tomto místě vykonáno, zasvěcovala jeho cti a slávě. Ve svém nitru obětovala všechny své síly a schopnosti, a nabídla se, že přijme ochotně a s radostí všechnu námahu, kterou bude moci během vyhnanství Všemohoucímu posloužit, protože ji ve své moudrosti předvíдалa a všechnu s láskou přijímala. Prostřednictvím svého božského poznání přikládala utrpení velký význam,

protože chápala, jak vysoce je ceněno u božího soudu, a že její nejsvětější Syn na utrpení pohlíží, jako na bohatý poklad a dědictví. Když vykonala tyto vznešené úkony zbožnosti, dala se pokorně do čištění a uklízení malého a chudého domku, přičemž si potřebné náčiní půjčila. Přestože disponovali naši nebeští cizinci vyhovujícím přístřeším o čtyřech holých stěnách, postrádali vše ostatní pro zajištění živobytí a pohodlí denního života. Protože nyní žili v obydlené krajině, zázračná pomoc, kterou jim v poušti poskytovali andělé, nyní ustala a Pán je ponechal odkázané jen na posledním zdroji chudých, totiž, na vyprošování almužny. Když pak začali trpět hladem, vyšel svatý Josef ven, aby pro Boží lásku vyhledal tento druh pomoci, čímž dal chudým příklad, aby si nestěžovali na své utrpení a nedostatek všech potřebných prostředků, a aby se nestyděli se uchýlit k tomuto zdroji pomoci. Pán všeho tvorstva se nechal tak brzo upadnout do takové bídy, že musel prosit o živobytí, aby zachoval svůj život, aby měl příležitost ty almužny stonásobně splácet.

655. Během prvních tří dnů po příchodu do Heliopolis stejně tak, jako na jiných místech v Egyptě, neměla Královna nebe pro sebe a svého Jednorozeného k jídlu nic jiného než to, co pěstoun svatý Josef vyžebal. Když si pak začal svou práci vydělávat nějaké peníze, vyrobil skromné lůžko pro Matku a kolébku pro Syna, zatímco on sám odpočíval na holé zemi, protože dům byl beze jakéhokoli nábytku, dokud svatý Josef nevyrobil nezbytné kusy nábytku pro pohodlí všech tří. V této souvislosti nesmím bez povšimnutí pominout skutečnost, že ve své krajní chudobě a nedostatku nejsvětější Marie a Josef nelitovali svého domku v Nazaretě, ani nepomýšleli na pomoc svých příbuzných a přátel, ani na dary králů, které rozdali, a které by jim nyní mohly pomoci. Všechna taková lítost byla vzdálená jejich myslím, ani si nestěžovali na velké strádání a nouzi, nevzpomínali na minulost, ani se neobávali budoucnosti. Vše nesli s jedinečnou vyrovnaností, radostí a klidem, přičemž se ve své krajní nouzi a chudobě zcela podrobili božské Prozřetelnosti. Ó, malosti našich nevěrných srdcí! Do jakých mučivých úzkostí obvykle upadáme, když se cítíme být ohrožováni chudobou a strádáním! Ihned začneme spílat nad tím, jaké jsme promarnili příležitosti, kdy jsme propásli nebo zanedbali tu či onu výhodu, nebo neudělali to či ono, abychom se vyhnuli svému neštěstí. Všechny takové nářky jsou marné a nejvýš pošetilé, protože nemohou ničemu pomoci. I když by bylo dobré, abychom se nedopouštěli hříchů, za které jsme takto trestáni, litujeme jich často jen kvůli světskému neprosspěchu, a nikoli

kvůli vině, která je s hříchem spojená. Zdráhavě a s nechápajícím srdcem vnímáme duchovní věci (Lk.24,25) vedoucí k našemu ospravedlnění a růstu v milosti, zatímco jsme na druhé straně plni tělesné a pozemské unáhlenosti a ukvapenosti, pokud jde o světské záležitosti a starosti. Příklad našich Vyhnanců je skutečně vážným napomenutím pro naši nízce smýšlející pozemskost.

656. Nejmoudřejší Paní se se svým snoubencem, zbaveni veškeré pozemské pomoci, radostně přizpůsobili chudobě svého malého obydlí. Ze tří pokojů, které v něm byly, vyhradili jeden jako svatyni nebo chrám pro Jezulátko, o který měla pečovat jeho nejčistší Matka. Postavili tam kolébku a její holé lůžko, které mohlo být až po několika dnech, díky práci jejího svatého snoubence a laskavostí některých zbožných žen, upraveno. Další místnost byla vyčleněna jako ložnice a modlitebna svatého Josefa. Třetí sloužila jako dílna, ve které provozoval svou živnost. Vzhledem k jejich velké bídě a obtížnosti získat dostatek tesařské práce se velká Paní rozhodla pomáhat svému snoubenci vydělávat na živobytí prací svých rukou. Svůj záměr také hned provedla, když se snažila získat nějaké šití prostřednictvím zbožných žen, které byly přitahovány její skromností a laskavostí, a které se s Ní seznámily. Protože vše, čím se zaměstnávala a co dělala, bylo dokonalé, brzy se rozšířila pověst o její zručnosti, takže neměla nikdy nouzi o práci, kterou obohacovala chudé živobytí svého Syna, pravého Boha a člověka.

657. Aby bylo možné zajistit nezbytné jídlo a ošacení, zařídit byt' jen chudě domácnost a zaplatit běžná vydání, zdálo se být naší Královně nutností, aby celý den věnovala práci a noc svým duchovním cvičením. Nerozhodla se tak ze zjištěných pohnutek, nebo proto, že by během dne nerozjímal, protože tím byla v přítomnosti božího Dítěte zaměstnána stále, jak jsem to již mnohokrát řekla, a jak to budu opakovat i později. Některé hodiny, které byla zvyklá věnovat zvláštním cvičením, však přeložila na noční dobu, aby během dne získala více času pro ruční práce, protože spoléhat ani požadovat zázračnou pomoc od Boha v čemkoli, co si mohla sama zajistit zvýšenou pilí a dodatečnou prací. My ve všech takových případech žádáváme o zázračnou pomoc víc kvůli svému pohodlí než kvůli potřebě. Nejvyšší moudrá Královna sice prosila věčného Otce, aby zajistil živobytí pro jejího Syna, přitom však stále pracovala. Chovala se tak jako ten, kdo nedůvěřuje sám sobě nebo své snaze, spojovala modlitby s prací, aby získala vše potřebné k životu stejně jako ostatní lidé.

658. Malý Ježíš byl velice potěšen moudrostí své Matky, její odevzdaností ve strašlivé bídě a přál si splatit její věrnost ulehčením práce, kterou na sebe vzala. Jednoho dne k Ní z kolébky promluvil a řekl: „Má Matko, chtěl bych určit pravidla tvého každodenního života a práce.“ Nebeská Matka si před Ním ihned klekla a řekla: „Má nejsladší Lásko a Pane celé mé bytosti, chválím a velebím Tě za to, že jsi ráčil vyjít vstříc mým tajným myšlenkám a touhám. Kéž se Ti zlíbí řídit mé kroky podle tvé svatě vůle, uspořádat veškerou mou práci podle tvého přání a uložit mi zaměstnání pro každou hodinu během dne podle tvé božské libosti. A protože se tvé Božství vtělilo, a protože se tvůj Majestát ráčí zajímat o mé touhy, mluv, Světlo mých očí, protože tvá služebnice poslouchá.“ Pán Jí odpověděl: „Má nejdražší Matko, v době soumraku (vyjádřeno hodinami by to u nás byla devátá hodina) se prosíš a trochu si odpočineš. A od půlnoci až do rozednění můžeš se mnou rozjímat a chválit věčného Otce. Pak připrav nezbytnou stravu pro sebe a Josefa. Nakrm také mě a chovej ve svém náručí až do třetí hodiny, kdy mě předáš do náruče svého manžela, aby mu bylo umožněno se při jeho práci osvěžit. Pak odpočívej až do doby přípravy pokrmu a pak vrať ke své práci. Protože s sebou nemáš Písmo svaté, kterým ses obvykle utěšovala, můžeš prostřednictvím mého svatého vědění rozjímat o učení věčného života, abys mě mohla dokonale napodobovat. A stále se modli k věčnému Otci za hříšníky.“

659. Podle tohoto rozvrhu života řídila nejsvětější Marie veškerou svou činnost během celého pobytu v Egyptě. Každý den boží Dítě třikrát kojila, protože tím, že Jí určil ke kojení ranní hodinu, Jí nezakázal kojit Ho v jiném čase, kdy Ho byla zvyklá kojit od jeho narození. Kdykoli nebeská Matka vykonávala nějakou práci, dělala to v jeho přítomnosti v kleče, přičemž bylo velice obvyklé, že během svých hovorů a porad Král ve své kolébce a Matka při práci začali zpívat tajemné chvalozpěvy. Pokud by byly všechny sepsány, bylo by jich víc než všech žalmů a chvalozpěvů používaných Církví, a víc, než všech, které kdy byly napsány, protože nelze pochybovat o tom, že Bůh rozmlouval se zdrojem svého lidství, svou požehnanou Matkou, vznešenějším a podivuhodnějším způsobem než s Davidem, Mojžíšem, Marií, Annou a všemi proroky. Těmito hymny byla nebeská Matka stále naplňována novými účinky Božství a novými touhami po sjednocení s jeho neměnnou bytostí, protože jen Ona jediná byla tím Fénixem, který mohl být obnovován v tomto plameni, a královským orlem, který mohl svým pohledem proniknout nevýslovné světlo a vzlétnout k výšinám, kam se žádný tvor nemohl odvážit zaletět. Ona naplnila

záměr, pro který Slovo přijalo tělo v jejím panenském lůně, totiž, že přitáhla a povznesla rozumné bytosti k Bohu. Jako jediný tvor, který nekladl překážky hříchem, jeho následky, nezřízenými vášněmi ani chťiči, a který byl prostý degradačních tendencí naší pozemské přirozenosti, se vznášela vzhůru ke svému Milému a jeho vznešeným příbytkům a neodpočinula si, dokud nedosáhla svého centra, kterým byl Bůh. Nadto měla stále před očima cestu světla (Jan 14,6), vtělené Slovo, a všechny její touhy a sklony se setkávaly v neměnném bytí Nejvyššího. Proto spěchala dál s vroucím zápallem a spíše svůj Cíl objímala, než že aby k němu vzlétala, a žila víc svou láskou, než svým životem.

660. Někdy boží Dítě za bdělé péče své šťastné a blažené Matky spalo, aby se mohl naplnit výrok: „Spím, ale srdce mé bdí (Pis.5,2).“ A protože nejsvětější tělo jejího Syna pro Ni bylo nejčistší zrcadlo, ve kterém viděla a pronikala tajemství jeho přesvaté Duše a její činnosti (Mdr.7,26), znovu a znovu se v něm shlížela. Zvláštní útěchou pro nebeskou Paní bylo vidět nejsvětější Duši svého Syna, která Jí zjevovala všechny své hrdinské skutky Poutníka a současně toho, jenž obsahuje vše. K tomu docházelo ve chvíli, kdy jeho tělesné schopnosti pohltil krásný dětský spánek a celé jeho lidství bylo podstatně sjednocené s Božstvím. Náš jazyk není schopen popsat sladké pocity, vzlety lásky a hrdinské činy Královny nebe v těchto chvílích a naše slova jsou vzdálená od skutečnosti. Ať však nedostatečnost slov nahradí víra a láska.

661. Kdykoli Marie chtěla dopřát svatému Josefovi potěšení držet Jezulátko, řekla: „Můj Synu a Pane, shlédni na svého věrného služebníka Josefa s láskou syna a otce, a potěš se čistotou jeho milující duše, tvým očím tak milé.“ Svatému Josefovi pak řekla: „Můj Snoubenče, přijmi do svých rukou Pána, který ve svých rukou drží všechny nebeské a pozemské sféry, a který jim dal bytí jen kvůli své štědrosti. Odpočiň si od své práce v Tom, který je slávou všeho tvorstva.“ Za tyto milosti svatý Josef co nejpokorněji poděkoval a obvykle se své Manželky zeptal, jestli se může odvážit Dítě pohladit. Její povzbuzení, že to má udělat, a tato výsada mu dávaly zapomenout na všechny útrapy práce, které se mu pak zdály být lehké a sladké. Kdykoli Marie s Josefem jedli, měli vždy Dítě u sebe. Při podávání pokrmů Ho Královna nebe držela v náručí, a protože Marie přijímala potravu s velkou skromností, poskytovala současně své nejčistší duši sladší a výživnější pokrm než tělu tím, že se Mu klaněla, že Ho milovala jako věčného Boha, a že Ho hladila s něžností matky. Není možné si představit pozornost, kterou věnovala této dvojí povinnosti, kdy na

jedné straně plnila povinnost tvora ke Stvořiteli tím, že na Něho pohlížela v jeho Božství jako na Syna věčného Otce, Krále králů, Pána pánů, Stvořitele a Ochránce celého vesmíru, a na druhé straně, kdy Mu věnovala veškerou pozornost jako Dítěti tím, že Mu sloužila, a že Ho opatrovala. Mezi těmito dvěma krajnostmi byla celá roznicena láskou a celá její bytost se stravovala hrdinskými činy obdivu, chvály a lásky. O všem ostatním, co tito dva manželé dělali, mohu jen říci, že vzbuzovali obdiv andělů, a že dosáhli vrcholu svatosti a božské radosti.

Ponaučení, které mi ráčila udělit Královna nebe, nejsvětější Marie.

662. Má dcero, přišla jsem do Egypta, kde jsem neměla žádné příbuzné ani přátele, do země cizího náboženství, ve které jsem nemohla poskytnout domov, ochranu ani pomoc svému Synovi, kterého jsem tak velice milovala. Můžeš pak snadno pochopit, jaké strasti a těžkosti jsme vytrpěli, protože Pán připustil, aby nás postihly. Nemůžeš však pochopit, s jakou trpělivostí jsme je přijímali, a dokonce ani andělé nemohou odhadnout odměnu, kterou jsem si zasloužila od Nejvyššího láskou a odevzdaností, se kterou jsem ta utrpení a obtíže snášela. Tyto zásluhy byly mnohem větší než ty, které bych získala stejnou odevzdaností v největším blahobytu. Je pravda, že mi působilo velkou bolest vidět svého snoubence v takové nouzi a nedostatku, ale současně jsem velebila Pána za to, že je byl schopen snášet. Přeji si, abys mě v této nejvyšší vznešené trpělivosti a radosti ducha napodobovala, kdykoli ti k tomu Pán nabídne příležitost tím, že se budeš učit jednat moudře vnitřně i zevně správným řízením všech svých činů a myšlenek, aniž bys jim překážela.

663. Pokud trpí nedostatkem životních potřeb ti, o které se staráš, snaž se je pro ně vhodným způsobem získat. Pokud musíš někdy při plnění této povinnosti obětovat svůj klid, neztrácej proto mír myslí, zvláště pokud si budeš vědomá toho, co jsem ti tak často říkala, totiž, abys neztrácela ze zřetele přítomnost Páně. Protože s jeho božským světlem a milostí, pokud budeš opatrná a pokud si uchováš mír v duši, budeš moci vykonat vše. Cokoli může být získáno lidským úsilím, nemá člověk chtít nabýt nadpřirozeným způsobem, ani se nemá vyhýbat práci v naději na nadpřirozený zásah od Boha, protože Pán rád spolupůsobí s obvyklým a přirozeným chodem stvořeného. Tělesná práce prospívá duši jako oběť a rozmnožením zásluh získaných takovou činností. Zatímco pracuje, může rozumná bytost chválit Boha a klanět se Mu v duchu

a pravdě (Jan 4,23). Abys mohla plnit tuto povinnost, říd' svou činnost podle jeho vůle, rad' se o nich s jeho vůlí, vážíc je na váze svatyně a upírej svou pozornost na božské světlo, jež Všemohoucí uděluje tvé duši.

KAPITOLA XXVI.

**O zázracích, které Jezulátko, nejsvětější Marie a Josef vykonali
v egyptském městě Heliopolis.**

664. Prorok Izaiáš říká, že Jahve vejde do Egypta na lehkém oblaku, aby v této zemi konal zázraky (Iz.19,1). Izaiáš, který nazývá nejsvětější Marii, nebo, jak se domnívají jiní, z Ní odvozené lidství oblakem, chtěl nade vši pochybnost poukázat na to, že Pán měl zúrodnit a zavlážit neúrodnou půdu srdcí obyvatel této země, aby mohli napříště přinášet ovoce svatosti a božského poznání. A k tomu také skutečně došlo, když tento nebeský oblak zastínil tuto zem. Protože se ihned začala šířit víra v pravého Boha a modlářství začalo ustupovat, začaly se otvírat cesty věčného života, které až dosud démoni drželi zavřené. Docházelo k tomu v takové míře, že v té zemi nebyla snad ani jedna provincie, ve které by pravý Bůh zůstal nepoznán, sotvaže do ní vstoupilo vtělené Slovo. I když někteří lidé dospěli k tomu poznání díky stykům se Židy, které tehdy mezi těmi dvěma národy byly, bylo s ním smícháno mnoho bludů, pověr a uctívání démonů stejně, jak u Babyloňanů, kteří se v jiné době usadili v Samařsku (II. Král.17,24). Avšak po tom, co Slunce spravedlnosti začalo osvětlovat Egypt a nejsvětější Marie, neposkvrněný oblak, začala zastiňovat tuto zem, stala se tak plodnou ve svatosti a milosti, že vydávala bohaté plody ještě po mnoho staletí. To dosvědčuje mnoho svatých, kteří v ní později žili a tisíce poustevníků, kteří tam sesbírali a vyrobili hory sladkého medu svatosti a křesťanské dokonalosti.

665. Jak jsem řekla, se záměrem zajistit Egyptánům toto požehnání se Hospodin, usadil ve městě Heliopolis. Toto město bylo plné model, chrámů a d'ábelských oltářů, které se při jeho příchodu s velkým rachotem a hlukem rozpadly na prach, takže celé město v důsledku náhlosti této zkázy (Iz.19,1) upadlo do zmatku a nepokoje. Lidé v ohromení pobíhali jako by byli pomatení a zvědavost dovedla mnoho mužů a žen k nově příchozím cizincům, kteří si přáli promluvit s velkou Královnou a svatým Josefem. Nebeská Matka, která znala tajemné boží záměry, mluvila s velkou

moudrostí, prozíravostí a přívětivostí přímo k jejich srdcím. Lidé velice obdivovali její jedinečnou vlídnost a její vznešené učení, které je vyvedlo z jejich chyb. Když pak okamžitě uzdravila některé z jejich nemocných, rychleji se uklidnili a byli povzbuzeni. Zvěst o těchto zázracích se rychle roznesla po okolí, takže se zakrátko shromáždil velký dav lidí, který chtěl vidět nebeskou cizinku. Nejmoudřejší Paní tak byla nucena se poradit se svým nejsvětějším Synem o tom, jak má dále vést tento velký zástup. Božské Dítě jí řeklo, aby je poučila ve vědění o Bohu, aby je naučila, správné zbožnosti, a aby je vybídla k opuštění hříšného života.

666. Při této službě kázání a poučování Egyptanů se naše nebeská Kněžna stala nástrojem svého nejsvětějšího Syna, který jejím slovům propůjčoval sílu. Účinek tohoto působení byl tak velký, že by bylo zapotřebí mnoha knih, aby bylo možné popsat zázraky a obrácení duší, ke kterým došlo během sedmi let jejich pobytu v této provincii, protože ve své službě byla Marie naplněna skvělým požehnáním (Žl.20,4). Kdykoli nebeská Paní naslouchala a odpovídala těm, kteří k ní přišli, držela ve svém náručí Jezulátko jako toho, jenž byl zdrojem všech milostí udělovaných hříšníkům. S každým rozmlouvala způsobem uzpůsobeným jeho schopnostem a prospěšným pro výuku učení o věčném životě. Osvěcovala je v otázkách týkajících se Božství, aby pochopili, že nemůže být víc bohů než jeden. Vysvětlovala jim rozličné články pravdy týkajících se stvoření a vykoupení světa. Vštěpovala jim do mysli příkázání desatera, založená na přirozeném zákoně a ukázala jim, jak se mají klanět a vzdávat úctu pravému Bohu a jak mají očekávat obrození lidstva.

667. Pokud týkalo démonů, vysvětlila jim, jakými jsou nepřáteli Boha a lidí, jak hluboce udržovali lidi v bludech uctíváním jejich model a zrádnými odpověďmi jejich věštců, jak pobízeli lidi k páchání nejdopornějších ohavností a pak je skrytě sváděli pokušením k nezřízeným vášním. Ačkoli byla Královna nebe tak čistá a prostá všeho nedokonalého, nepovažovala pro oslavu Nejvyššího tyto rozhovory o těchto ohavných a nečistých výstřednostech, ve kterých se Egypt topil, pod svou úroveň. Také jim oznámila, že ten, kdo napraví tak mnoho nešvarů, a který, jak je o něm psáno, přemůže demony, již přišel na svět, neřekla jim však, že Ho drží ve svém náručí. Proto, aby bylo její učení přijímáno ochotněji, a aby byla pravda zjevnější, potvrzovala svá slova velkými zázraky, když uzdravovala všechny skupiny lidí, kteří byli nemocní nebo posedlí demony, a kteří k Ní přicházeli ze všech částí země. Několikrát zašla naše Královna do ošetřoven, aby nemocným udělila obdivuhodná požehnání. Všude utěšovala zarmoucené, přinášela úlevu postiženým a nešťastným, přičemž si všechny získávala svou něžnou laskavostí, dobročinností a napomínáním s vlídnou vážností.

668. Pokud jde o uzdravování nemocných a raněných pohybovala se nebeská Paní mezi dvěma různými pocity. Jedním byla láska, která Ji vybízela k tomu, aby raněné ošetřovala vlastníma rukama a druhým byla cudnost, která ji bránila se někoho dotýkat. Aby tedy mohla být zachována veškerá způsobilost, udělil Ji její nejsvětější Syn moc uzdravovat muže pouhým slovem a napomenutím, zatímco ženy mohla léčit dotekem svých rukou a čistěním jejich ran. Tento postup zachovávala i následně, přičemž na sebe vzala jak povinnost matky, tak i ošetřovatelky nemocných. Jak však budu vyprávět dál, po dvou letech pobytu na tomto místě začal léčit nemocné také svatý Josef, zatímco se jedinečná láska Královny zabývala zejména léčením žen. Ačkoli byla ona sama obdařena takovou neposkvrněnou čistotou a prostá veškeré neduživosti a utrpení, neváhala ošetřovat jejich hnisající vředy a svými rukama přikládat obklady a obvazy. To vše dělala s tak něžným soucitem, jako by ona sama byla postižena jejich neštěstím. Někdy došlo k tomu, že kvůli zmírnění strádání a léčení chudých požádala svého Syna o svolení uložit Ho do kolébky, což umožnilo Pánovi chudých podávat jiným způsobem svědectví o milující lásce této pokorné Paní. Avšak při všem tomto zaměstnání a uzdravování (musím s obdivem říci) tato nejvyšš skromná Paní nikdy nepohleděla do tváře muže ani ženy. I když rána byla na tváři, její skromnost byla tak úžasná, že by nikdy nemohla poznat někoho ze svých pacientů podle rysů jeho tváře, pokud by nepoznávala všechny lidi jiným, vnitřním zrakem.

669. V důsledku přílišného horka, které v Egyptě převládá, a v důsledku velkého nepořádku bujícího mezi lidmi, byly mezi Egypťany choroby velice rozšířené a těžké. Během let pobytu Jezulátka a jeho nejsvětější Matky, devastoval Heliopolis a jiná místa mor. Proto k nim v důsledku pověsti o jejich obdivuhodných skutcích přicházely zástupy lidí ze všech částí země a vracely se domů uzdraveni na těle i na duši. Aby milost Páně mohla téci hojněji, a aby jeho nejlaskavější Matce mohla být poskytnuta pomoc v jejich skutcích milosrdenství, Bůh z podnětu nebeské Paní ustanovil svatého Josefa za jejího pomocníka při výuce a při uzdravování nemocných. Proto ho obdařil novým světlem a mocí uzdravovat. Přesvatá Marie začala jeho pomoc využívat během třetího roku jejich pobytu v Egyptě, takže svatý Josef obvykle vyučoval a uzdravoval muže, zatímco blahoslavená Paní ošetřovala ženy. Jejich práce s dušemi lidí přinášela neuvěřitelné plody, protože neustálá dobročinnost a láskyplné účinky jejich slov přitahovaly všechny k naší Královně, přičemž je její skromnost

a svatost naplňovala oddanou láskou. Lidé Jí nabízeli mnoho darů a velké majetky, a dychtili po tom, aby je využila, Ona však pro sebe, ani pro svou vlastní potřebu nikdy nic nepřijala, protože si stále zajišťovali své potřeby prací svých rukou a výdělkem svatého Josefa. Pokud byl blahoslavené Paní nabídnut dar, který se zdál být užitečný a vhodný pro pomoc potřebným a chudým, přijala ho pro tento účel. Pouze s tímto vědomím vyhověla zbožnému a láskyplnému naléhání zbožných osob. Dokonce pro ně často vlastníma rukama na oplátku vyrobila nějaký dárek. Z toho, co jsem zde uvedla si můžeme vytvořit jakousi představu o tom, jak velké a četné byly zázraky vykonané svatou Rodinou během jejich sedmiletého pobytu v Egyptě a Heliopolis, protože je není možné všechny vypočítat a popsat,

Ponaučení, které mi blahosklonně udělila Královna nebes, nejsvětější Marie.

670. Má dcero, jsi plná údivu nad skutky milosrdenství, které jsem vykonala v Egyptě, když jsem léčila nemocné z jejich neduhů, a když jsem pomáhala chudým v jejich potřebách, abych jim ulevila tělesně i duševně. Abys byla schopna pochopit, jak bylo to vše v souladu s mou láskou ke skromnosti a životu v ústraní, musíš vzít do úvahy nesmírnou lásku, která nutila mého nejsvětějšího Syna, aby ihned po svém narození spěchal na pomoc těmto lidem, a aby na ně v touze po jejich spáse vylil svou nekonečnou lásku. Tuto lásku přenesl na mě, čímž ze mě učinil nástroj své moci, protože jinak bych se nemohla odvážit jít do tak velkého podniku. Ačkoli jsem v rozhovorech nebo v soužití s ostatními byla vždy raději zdrženlivá, řídila mě ve všem vůle mého Syna a Pána. Od tebe, má přítelkyně, si přeji, abys při napodobování mého chování pracovala na spáse svých bližních a snažila ses mě následovat v dokonalosti a kvalitě svých skutků. Nemusíš hledat příležitosti, protože je Pán sám sešle. Při některých mimořádných okolnostech můžeš shledat, že by bylo vhodné nabídnout své služby. Snaž se však uplatňovat svůj vliv na všechny, uč a napomínej je podle svého poznání. Netroufej si však brát na sebe postavení učitelky, ale snaž se potěšit a politovat své bližní v jejich souženích, a s velkou zdrženlivostí, pokorou a láskou je vybízej k trpělivosti.

671. Pokud jde o ty, o které se máš starat, vybízej, kárej, veď a směřuj je k větší a větší dokonalosti ctností a k naplňování božského potěšení, protože si Bůh přeje, abys vedle své snahy po zdokonalení povzbuzovala a učila ty, kteří byli svěření tvé péči, v síle tobě udělených milostí. Modli se bez ustání za ty, se kterými nemůžeš mluvit, a tak šířit svou lásku na všechny lidi. Protože nemůžeš vycházet z kláštera

a ošetřovat nemocné, pečuj tím víc o ty, kteří s tebou žijí, horlivou osobní službou ve všem, co se týká jejich pohodlí a potřeb. Nepovažuj se pro tuto službu za vysoce postavenou, když jsi představenou, protože právě proto musíš jednat jako matka a prokazovat laskavou péči jako takovou všem, zatímco se v ostatních věcech musíš považovat za nižší než ostatní. Protože svět obvykle přenechává péči o nemocné lidem nejvýchudým a opovrženým prostě proto, že nezná vysokou hodnotu této služby, proto tě i já jmenuji jako nejvýchudou a nejposlednější ze všech do služby ošetřovatelky nemocných, abys mě jejím vykonáváním mohla následovat.

KAPITOLA XXVII.

Herodes vydal rozkaz povraždit nevinné děti a nejsvětější Marie o tom ví. Svatý Jan byl ukryt svými příbuznými.

672. Nyní ponecháme Jezulátko, nejsvětější Marii a svatého Josefa jejich práci na posvěcování Egypta jejich dobročinnou přítomností a vrátíme se do Judska, které toho nebylo hodné. Tak pochopíme Herodovu ďábelskou lstivost a jeho pokrytecké jednání. Tento bezbožný král čekal na zprávu tří mudrců o nově narozeném židovském Králi, přičemž Ho byl připraven nelidsky usmrtit. Nějakou dobu důvěřoval své vlastní lstivosti, dokud ho jeho úzkost nepřiměla se vyptávat. Když se pak dověděl o jejich pobytu Betlémě, o jejich odjezdu, o jejich útěku z Palestiny jinou cestou a o jiných událostech v chrámu, pochopil, že byl jeho záměr zmařen. Znovu se radil s některými znalci zákona, a protože se jejich výklad Písma o Betlémě a událostech v něm shodoval s jeho podezřením, nařídil přísné pátrání po naší Královně, jejím Dítěti a svatém Josefovi. Avšak Pán, který jim přikázal utéct z Jeruzaléma v noci, je také skryl na jejich cestě, takže se nenašel nikoho, kdo by něco věděl nebo mohl vypátrat trasu jejich útěku. Neschopni je najít, nebo o nich získat nějakou informaci museli Herodovi přísluhovači přinést zpět odpověď, že takového muže, ženu a dítě není možné v celé zemi najít.

673. Heroda se zmocnil lýtý hněv (Mt.2,16) a větší úzkost. Mamě hledal nějaký způsob, jak zamezit zlu, které mu hrozilo od konkurenčního Krále. Avšak ďábel, který věděl, že je Herodes připraven provést jakoukoli špatnost, vzbudil v jeho srdci

hroznou myšlenku, aby využil svou královskou moc a dal v Betlémě a okolí povraždit všechny děti mladší dvou let. Tak měl být nedávno narozený Král židů mezi nimi nevyhnutelně zavražděn. Tyran byl velice spokojený s tímto plánem, který dosud nevymyslel ani ten největší barbar, a hned se pustil do jeho provedení bez odporu zděšení, který obvykle jiné rozumné bytosti rozruší. Po tom, co ke svému uspokojení promyslel svůj zlostný plán, nařídil některým jednotkám, aby se shromáždily v tomto kraji a soukromě pověřil některé více spřízněné důstojníky, aby pod přísnými tresty přikázali vojákům povraždit v Betlémě a okolí všechny děti mladší dvou let. Herodův příkaz byl vykonán a celá zem byla plná zmatku, nářku a slz rodičů i ostatních příbuzných nevinných obětí, které byly takto odsouzeny bez možnosti odporu nebo obrany.

674. Tento Herodův příkaz byl vydán šest měsíců po narození Spasitele. Když začal být prováděn, naše velká Královna právě držela svého božského Syna v náruči a byla zcela pohlcena kontemplací jeho nejsvětější duše. Při pohledu do ní jako v jasném zrcadle viděla vše, co se v Betlémě dělo, jasněji, než kdyby tam byla a slyšela nárek dětí a rodičů. Všimla si také, že se její Syn modlil ke svému věčnému Otci za rodiče těchto nevinných dětí, a že Mu obětoval zavražděné děti jako první ovoce své vlastní smrti. Žádal Ho také, aby dětem bylo uděleno užívání rozumu, aby se mohly stát dobrovolnou obětí pro jejich Vykupitele, a aby přijaly svou smrt pro jeho oslavu. Tak by bylo možné je odměnit korunou mučednickou za to, co vytrpěly. Tomu všemu věčný Otec vyhověl, a protože to bylo Královně prostřednictvím jejího jednorozeného Syna dáno na vědomí, připojila se k Němu svými modlitbami a obětmi. Litovala také rodiče umučených dětí v jejich srdcervoucím pláči a zármutku pro své syny. Ona byla vpravdě první a skutečnou Ráchel oplakávající betlémské děti (Jer.31,15) a nebyla tam žádná jiná matka, která by se pro ně tolik rmoutila, protože žádná jim nemohla být takovou Matkou, jako Ona.

675. Tehdy ještě nevěděla, co svatá Alžběta podnikla pro záchranu svého syna Jana po varování anděla, kterého jí Královna poslala, jak jsme uvedli ve 22. kapitole. Ačkoli Marie nepochybovala o naplnění všech Jí božským osvícením předaných tajemství týkajících se předchůdce, nevěděla však jaké nesnáze a starosti postihly svatou Alžbětu a jejího syna a jakým způsobem unikli Herodově krutosti. Nejněžnější Matka si netroufala se na to svého božského Syna zeptat kvůli obezřetnosti a vážnosti, se kterou vždy k těmto zjevením přistupovala, protože ve své pokoře a trpělivosti považovala se za nehodnou a za prach před tváří Páně. Všemohoucí však si všimnul

její zbožné a soucitné touhy a sdělil Ji, že Zachariáš, otec svatého Jana, zemřel čtyři měsíce po Ježíšově narození a asi tři měsíce po tom, co svatá Rodina opustila Jeruzalém. Ovdovělá svatá Alžběta měla nyní žádnou jinou společnost než svého syna Jana, se kterým prožívala dny svého vdovství v ústraní na odlehlém místě. Poselství, které jí přinesl anděl, a znalost krutých Herodových záměrů ji přiměly uprchnout s dítětem na poušť a žít tam raději ve společnosti divokých zvířat než v nebezpečném dosahu Heroda. Toto rozhodnutí přijala se schválením Nejvyššího, a vedena jeho vnuknutím se nyní skrývala v jeskyni či skalní rozsedlině, kde s velkým strádáním a velkými obtížemi opatřovala potravu pro sebe a svého syna.

676. Nebeská Paní také věděla, že svatá Alžběta po třech letech toho osamělého života v Pánu zemřela, že svatý Jan zůstal na poušti, aby začal žít andělským životem, i to, že neměl svou samotu opustit do chvíle, kdy mu Všemohoucí nepřikáže, aby začal jako jeho předchůdce hlásat pokání. Tato posvátná tajemství zjevilo Jezulátko své nejsvětější Matce spolu s mnoha jinými hlubokými požehnáními udělenými svaté Alžbětě a jejímu synovi na této poušti. To vše Marie vnímala stejným způsobem, jako nyní vraždění nevinátek. To Ji naplňovalo radostí a soucitem. Radostí proto, že viděla svatého Jana a jeho matku v bezpečí, soucitem kvůli obtížím, kterým byli na poušti vystaveni. Ihned požádala svého nejsvětějšího Syna o svolení, aby se mohla starat o Alžbětu a jejího syna. Od té doby posílala často své svaté anděly, aby je se svolením Pána navštívili a předali svaté Alžbětě a svatému Janovi zásoby a lepší potravu, než kterou by si mohli zajistit ve svém přírodním obydlí. Prostřednictvím těchto andělských posíl udržovala nebeská Paní během svého pobytu v Egyptě nepřetržitý styk se svými příbuznými. Když se přiblížila Alžbětina poslední hodina, poslala Marie velký počet andělů, aby pomáhali jejímu dítěti, kterému byly čtyři roky. Tito andělé také pomohli svatému Janovi pohřbit svou matku v poušti. Pak mu Královna posílala každý den potravu, dokud nebyl dostatečně starý, aby si sám zajišťoval živobytí svou vlastní prací a úsilím při sběru bylin, kořinek a medu z pustiny (Mk.1,6), kterými se pak živil s obdivuhodnou zdrženlivostí, jak budu vypravovat později.

677. Lidský jazyk nemůže popsat, ani žádný intelekt pochopit, jak nesmírné zásluhy a jaký nárůst svatosti se v nejsvětější Marii ukládal těmito stálými a podivuhodnými skutky, protože vše konala s více než andělskou moudrostí. Co Ji přimělo k největšímu obdivu, lásce a chvále Všemohoucího bylo vnímání toho, jak na její přímluvu a přímluvu jejího Syna za svaté nevinné děti, se k nim jeho Prozřetelnost

ukázala být tak štedrá. Zнала, jako by se se všemi osobně setkala, velký počet dětí, které byly zabity, a věděla, že i když některé z nich byly staré jen osm dní, dva nebo šest měsíců a žádné nebylo starší dvou let, že všechny užívaly svůj rozum, který přijaly, i vysoké poznání Boží bytosti, dokonalé lásky, víry a naděje, se kterými konaly hrdinské činy víry, úcty a lásky k Bohu, a činy úcty a soucitu ke svým rodičům. Modlily se za své rodiče a jako odměnu za své utrpení pro ně získaly světlo a milost pokroku v duchovních věcech. Ochotně se podrobily mučednictví navzdory křehkosti jejich věku, která zvětšila jejich utrpení a v důsledku toho i jejich zásluhy. Pomáhalo jim mnoho andělů, kteří odnášeli jejich duše do předpekli nebo do Abrahamova lůna. Svým příchodem potěšily starověké svaté, které utvrdily v naději na brzké vysvobození. To vše byly účinky modliteb božského Dítěte a jeho Matky. Vědomí těchto zázraků v Ní roznítlo žár horlivosti a zvolala: „Děti, chvalte Pána!“ a připojila se k jejich chvále Původce těchto velkolepých skutků, tak hodných jeho dobroty a všemohoucnosti. Pouze Marie je uměla rozpoznat a náležitě ocenit. Ona, tak blízce spřízněná se samým Bohem, dokonale dosáhla stupně pokory potřebného pro takové ocenění, protože, i když byla Matkou nevinnosti, čistoty a svatosti, pokořovala se víc než všichni tvorové, kteří se všemi svými chybami nikdy nedozví, jak by se měli pokořovat. Mezi všemi tvory dosáhla nejsvětější Marie pro Ni příznačný stupeň pokory, který se plně vyrovnal velikosti požehnání a darů přijatých všemi ostatními tvory, protože jen Ona sama plně chápala, jak nedostatečné jsou splátky, kterými může tvor splácet všechna požehnání plynoucí z bezmezní Boží lásky. S vědomím, že bez této pokory nemůže být žádný skutek tvora hoden Boha, dosáhla Marie vrcholu veškeré dokonalosti tím, že všechny její skutky byly projevem vděčnosti za obdržená dobrodíní.

678. Ke konci této kapitoly bych chtěla upozornit na skutečnost, že v mnoha věcech, které popisují, existuje u svatých otců a spisovatelů velká rozmanitost názorů. To se týká například doby zavraždění nevinných dětí, nebo toho, zda se novorozenci a několik dní staré děti stali obětmi vraždění, nebo jiných sporných bodů, o kterých se nebudu zmiňovat, protože nejsou nezbytné pro můj záměr. Píši jen to, co je mi zjeveno, diktováno, nebo o tom, na co se musím z poslušnosti ptát, aby byl popis jasnější. Nebude možné rozvinout polemiku o tom, co píši, protože hned na začátku jsem řekla, že si Pán přeje, aby celé toto dílo bylo prosté pouhých domněnek, a aby neobsahovalo nic než to, o čem mě poučí božské světlo. Posouzení toho, zda to, co

píši je v souladu s Písmem svatým, zda to odpovídá vznešenosti mého tématu, nebo zda jsou události popisovány ve správné posloupnosti a ve správných souvislostech, přenechávám mým učitelům, představeným a úsudku moudrých a zbožných osob. Názorová různorodost autorů je u těchto témat nevyhnutelná, protože byli vedeni různými autory, kteří se odkazovali na ty starověké autory, kteří jim nejlépe vyhovovali. Avšak mnoho těchto starověkých autorů (pokud vyloučíme události související s kanonickými spisy) se spoléhalo pouze na domněnky nebo pochybné zdroje. Já, jako nevědomá žena, nemohu vstupovat do takových diskusí.

Ponaučení, které mi dala Královna nebe, nejsvětější Marie.

679. Má dcero, v tom, co jsi napsala si přeji, aby ses poučila právě z toho žalu a úzkosti, se kterými jsi plnila tento úkol. Odůvodněný je tvůj zármutek, když vidíš, jak tak ušlechtilý tvor, jako je člověk, stvořený k podobě a obrazu Pána, obdařený božskými vlastnostmi a nadaný mocí věčného poznávání, milování, vidění a těšení se z Boha, může klesnout tak hluboko a poskvnit se tak brutálním a hanebným hněvem vedoucím k prolití nevinné krve těch, kteří nemohou nikomu ublížit. Mělo by tě to přimět k oplakávání zkázy tak mnoha duší, zejména v době, ve které žiješ, kdy stejná ctižádost, která podněcovala Heroda, roznítla tak velkou nenávist a nepřátelství mezi dětmi Církve, které je příčinou zkázy bezpočtu duší, a která vede k plýtvání a ztrátě drahocenné krve mého nejsvětějšího Syna, prolité za spásu lidí. Hořce naříkej nad touto ztrátou.

680. Ať je pro tebe výstrahou, co jsi viděla u jiných a přemýšlej o účincích vášní vpuštěných do srdce, protože pokud jednou srdce ovládnou, buď ho v případě úspěchu zadusí chtivostí, nebo ho bude šířat hněv, pokud se setká s jakýmkoli odporem. Neboj se, má dcero, tohoto nebezpečí jen kvůli důsledkům, které jsi viděla u ctižádostivého Heroda, ale také kvůli tomu, co vidíš každou hodinu u jiných osob. Dávej pozor, aby ses nenechala čímkoli ovládat, i kdyby to bylo sebemenší, protože k založení velkého požáru stačí i nejmenší jiskra. Toto varování jsem ti často opakovala a budu ti ho v budoucnu opakovat ještě častěji, protože největší obtíže v praktikování ctností spočívají v odumírání všemu, co je příjemné smyslům. Nemůžeš se stát vhodným nástrojem v rukách Pána, kterým si tě přeje mít, pokud neočistiš své schopnosti i od představ všech tvorů, aby nenašly přístupu ke tvým touhám. Přeji si, aby pro tebe bylo neúprosným zákonem, že vše kromě Boha, jeho

andělů a svatých, budeš vnímat tak, jako by to neexistovalo. Bůh, andělé a svatí by měli být tvým jediným majetkem. Proto ti Pán otevřel svá tajemství, vyznamenává tě svou důvěrností a sdílností, a proto tě i já vyznamenávám svou důvěrou a sdílností, abys nežila a ani sis nepřála žít bez Pána.

KAPITOLA XXVIII.

Dítě Ježíš ve věku jednoho roku mluví ke svatému Josefovi a žádá svou Matku, aby Ho oblékla a nechala chodit. Začíná oslavovat den svého vtělení a zrození.

681. Během jednoho rozhovoru Marie s Josefem týkajícího se tajemství Páně se Jezulátko ve věku jednoho roku rozhodlo prolomit mlčení a promluvit prostými slovy ke svatému Josefovi, který tak věrně plnil pěstounské povinnosti. Jak jsem se již zmínila v desáté kapitole, se svou nebeskou Matkou rozmlouval již od okamžiku svého zrození. Tito dva svatí manželé spolu mluvili o nekonečné Boží bytosti, o jeho dobrotě a nestřídme lásce, která Ho přiměla poslat na svět svého jednorozenného Syna jako Učitele a Spasitele lidstva, aby přioděn lidskou podobou mohl s lidmi rozmlouvat a snášet tresty jejich zvrácené přirozenosti. Svatý Josef byl pohlcen obdivem skutků Páně a rozpálen láskyplnou vděčností a velebením Pána. Boží Dítě se této příležitosti chopilo, a spočívajíc v náruči své Matky jako na trůnu moudrosti začalo ke svatému Josefovi promlouvat srozumitelnou řečí a řeklo: „Můj otče, přišel jsem z nebe na tuto zem, abych se stal světlem světa a vyvedl ho ze tmy hříchu, abych hledal a poznával své ovce jako dobrý Pastýř, abych jim dal pokrm věčného života, ukázal jim cestu do nebe a otevřel jeho brány, které jejich hříchy zavřely. Přeji si, abyste oba byli Děťmi Světla, které máte na dosah ruky.“

682. Tato slova Jezulátka, plná božského života, naplnila srdce patriarchy svatého Josefa novou láskou, úctou a radostí. V nejhlubší pokoře padl na kolena před božím Dítětem a děkoval Mu za to, že ho prvním slovem, které k němu promluví, nazvalo „otcem.“ Se slzami prosil Pána, aby ho osvětil a uschoпил k dokonalému plnění jeho nejsvětější vůle, aby ho naučil být vděčným za jedinečná dobrodiní plynoucích z jeho štědrých rukou. Rodiče, kteří své děti milují, bývají velice potěšeni a hrdí, když jejich děti projevují známky velké moudrosti a ctnosti. Dokonce, i když tomu tak není, mají přirozený sklon opěvovat jejich dětské šprýmy a výroky, protože

to vše vychází z jejich něžné lásky k jejich mladému potomstvu. Ačkoli svatý Josef nebyl přirozeným otcem, ale pěstounem Ježíše, jeho láska k němu dalece přesahovala veškerou lásku rodičů ke svým dětem, protože u něho byla milost, nebo i přirozená láska silnější než u ostatních, ano, dokonce silnější než u všech rodičů dohromady. Proto je třeba radost jeho duše poměřovat touto láskou a oceněním toho, že byl pěstounem Jezulátka, protože současně slyšel, že byl naván otcem Synem věčného Otce a viděl Ho tak krásného v milosti, když naslouchal tak vznešené moudrosti a poznání Dítěte.

683. Během celého prvního roku zavinovala něžná Matka boží dítě do prádélka a pokrývek obvyklých u ostatních dětí, protože se v tom nechtěl odlišovat od ostatních a přál si osvědčit své pravé lidství a svou lásku ke smrtelníkům snášením tohoto nepohodlí, které o Něho nebylo požadováno. Nejvýš moudrá Matka usoudila, že nadešel čas, aby Ho zbavila plenek a postavila na nohy. Poklekla před Dítětem v kolébce a řekla: „Můj Synu a nejsladší Lásko mé duše, můj Pane, jako tvá otrokyně si přeji co nejpřesněji plnit tvá přání. Ó, světlo mých očí, byl jsi dlouho spoután plenkami a tím jsi prokázal nesmírnost své lásky k lidem. Nyní nastal čas změny. Řekni mi, můj Pane, co mám udělat, abych Tě postavila na nohy?“

684. „Má Matko,“ odpovědělo Jezulátko, „pro lásku k lidem, které jsem stvořil a přišel vykoupit, se mi pleny mého dětství nezdály být nepříjemné, protože až vyrostu budu spoután a vydán mým nepřátelům na smrt (Mt.20,18). Pokud se mi tato vyhlídka (Žid.10,7) zdá být pro lásku k mému Otcí sladká, vše ostatní je pro mě jistě snadné. Přeji si vlastnit během celého svého života jen jeden oděv, protože neusiluji o nic víc než o to, abych byl dostatečně zakrytý. Přestože jsou všechny stvořené věci mé, protože jsem jim dal bytí, ponechávám je všem lidem, aby mně o to víc dlužili, a abych je svým příkladem naučil z lásky ke mně pohrdat vším a odmítat vše, co je pro jejich přirozený život nadbytečné. Oblékni mě, Matko, do tuniky skromné a obvyklé barvy. Tu jedinou budu nosit a ona poroste se mnou. O tento oděv budou při mé smrti metat los (Žl.21,19), protože ani ten mi nebude ponechán, ale bude dán jiným. Tak lidé uvidí, že jsem se narodil a chci žít chudý a odloučený od viditelných věcí, které, protože jsou pozemské, utiskují a zatemňují srdce člověka. V samém okamžiku svého početí ve tvém panenském lůně jsem se zřekl a vzdal všeho, co obsahuje tento svět, přestože je vše v důsledku sjednocení mé lidské přirozenosti s božskou mé. Nechci mít s viditelnými věcmi společného nic víc než to, abych je obětoval svému věčnému

Otci. Vzdávám se jich pro jeho lásku a budu je užívat jen v míře dostačující k zajištění mého přirozeného života, který později obětují za spásu lidstva. Tímto příkladem si přeji vštípit světu poučení, že musí milovat chudobu a nepohrdat ji. Proto já, který jsem Pánem celého světa, se zcela zříkám a odmítám jeho bohatství. Ti, kteří mě znají ve víře, by měli být naplněni rozpaky při pohledu na to, jak sami touží po tom, čím jsem je učil pohrdat.“

685. Slova božského Dítěte způsobila v srdci nebeské Matky různé úžasné účinky. Narážka na zajetí a smrt jejího nejsvětějšího Syna pronikla její čisté a soucitné srdce, přičemž v Ní učení a příklad tak krajní chudoby a nouze vzbudily obdiv a nutkání to napodobovat. Jeho bezmezná láska ke smrtelníkům roznítla její milující vděčnost k Pánu a přiměla Ji k hrdinským činům mnoha ctností. Když viděla, že Dítě Ježíš nepožaduje žádnou obuv, ale pouze jeden oděv, řekla Mu: „Můj Synu a můj Pane, tvá Matka nemá to srdce, aby Tě nechala ve tvém útlém věku chodit po zemi bosého. Dovol mi, Lásko, Ti zhotovit nějaký druh obuvi, který by chránil Tvé nohy. Také se bojím, že hrubý oděv, který ode mě žádáš, bude zraňovat tvé křehké tělo, pokud pod ním nedovolíš nosit lněné prádlo.“ „Má Matko, dovoluji Ti, abys mi zhotovila obvyklou a lehkou obuv pro mé nohy do doby mého veřejného kázání, protože to musím dělat bosý. Nepřeji si však nosit lněné prádlo, protože podněcuje tělesnou rozkoš a je u lidí příčinou mnoha nectností. Přeji si poučit mnohé svým příkladem, aby si to z lásky odepřeli a mě napodobovali.“

686. Velká Královna se dala ihned pilně do plnění vůle svého nejsvětějšího Syna. Opatřila si trochu vlny v jejím přirozeném, neobarveném stavu, velice jemně ji svýma rukama spřádla a utkala z ní oděv v jednom kuse bez švů, podobný pletené látce, nebo spíše keprové tkanině, protože byl utkán ze soukaných nití a ne jako hebké tkané látky. Utkala ji na malém tkalcovském stavu a háčkováním ji záhadným způsobem spojila do jednoho bezešvého kusu (Jan 19,23). Dvě věci na tom byly obdivuhodné. Jednak byla takto zhotovená suknice byla zcela stejnoměrná a bez švů, a pak skutečnost, že se na žádost Marie změnila přirozená barva na příhodnější barvu, která byla směsí barvy hnědé a velmi jemně stříbrošedé, takže nemohla být označena ani za zcela hnědou, stříbrnou nebo šedou, ale byla směsí všech těchto barev. Z pevných nití vyrobila pár sandálů, které vypadaly jako boty z konopí, do kterých Boží Dítě obula. Kromě toho zhotovila také lněnou polotuniku, která měla sloužit jako spodní prádlo. V následující kapitole povím, co se stalo, když Marie Jezulátko oblékla.

687. Na tu dobu připadla výročí Vtělení a Zrození Božího Slova, obě na období, kdy už byli v Egyptě. Královna nebe slavila tyto svátky, tak radostné pro Matku Boží, čímž začala zvyklost těchto oslav během celého zbytku jejího život, jak uvidíme ve třetím svazku, který pojednává o pozdějších tajemstvích. Na svátek Vtělení se začala připravovat devět dní předem v souhlasu s devítidenní přípravou, ve které byla obdařena tak obdivuhodnými a velkolepými milostmi. Při výročí Vtělení a Zvěstování pozvala všechny nebeské anděly spolu s anděly své stráže, aby Ji pomohli při oslavě těchto velkých tajemství a při důstojném vzdávání díky Všemohoucímu. Ležela před Dítětem v podobě kříže tváří k zemi a prosila Ho, aby místo Ní chválilo věčného Otce, děkovalo Mu za přízeň jeho pravice, kterou Ji projevuje, a za dar svého jednorozeného Syna lidstvu (Jan 3,16). Stejnou žádost přednášela také o výročí jeho svatého Zrození. V těch dnech byla nebeská Paní vyživována mnoha milostmi a útechami od Nejvyššího, protože v Ní obnovil stálou vzpomínku a chápání těchto vznešených tajemství. Když se Ji dostalo poznání, jak byl věčný Otec potěšen a jak se cítil být zavázán jejím zevnějším postojem zármutku projeveným uctíváním v leže s tváří na zemi a rozepjatýma rukama do podoby kříže a připomínáním si ukřižování Božího Beránka, praktikovala tuto pobožnost při všech slavnostech, a snažila se tak usmířit boží spravedlnost a vyprosit milosrdenství pro hříšníky. Roznícena láskou vstala a zakončila oslavu obdivuhodnými hymnami, které zpívala střídavě s anděly, se kterými vytvořila sbor nebeské harmonie. Andělé zazpívali své písně a blahoslavená Paní jim ze své strany odpovídala zpěvy znějícími Božímu sluchu líbezněji a přijatelněji než písně nejvznešenějších serafů a všech nebeských sborů, protože byly ozvěnou jeho nekonečných ctností, pronikající až k samému trůnu a soudní stoličce věčného Boha.

Ponaučení, které mi dala Paní a Královna nebe.

688. Má dcero, ani ty, ani všichni tvorové dohromady nemohou pochopit ducha chudoby mého nejsvětějšího Syna, a to, co mě o ní naučil. Avšak z toho, co jsem ti řekla, můžeš pochopit mnoho předností této ctnosti, kterou její Původce a Učitel tak velice miloval a hrůzu, kterou v Něm vzbuzuje neřest chamtivosti. Stvořitel nemůže nenávidět bytosti, které stvořil, ale ve své moudrosti zná to nesmírné poranění, které smrtelníkům způsobuje hrabivost a dychtění po viditelných věcech, a ví, že tato choromyslná láska rozvrátila větší část lidské přirozenosti. Zděšení, které v Něm vzbuzuje tato neřest, je úměrné počtu hříšníků a předzvěděných, kteří jsou zatraceni kvůli neřesti hrabivosti a chamtivosti.

689. Aby čelil tomuto zlu a opatřil proti němu nějaký lék, zvolil si můj nejsvětější Syn chudobu, které učil slovem i příkladem svého obdivuhodného odříkání. Tak Lékař ospravedlní svou věc před lidmi, pokud ti, pro které připravil tyto prostředky záchrany a nápravy, budou zanedbávat jejich užívání. Toto učení jsem předávala a praktikovala během celého svého života, a na něm apoštolové založili Církev. Takové bylo učení a praxe patriarchů a svatých, kteří oživovali a upevňovali zbožnost v Církvi, protože ti všichni milovali chudobu jako jediný a nejvyšší účinný prostředek svatosti. Ošklivili si bohatství jako podnět ke zlému a jako kořen všech neřestí (I.Tim.6,10). Přeji si, abys i ty tuto chudobu milovala a usilovně vyhledávala, protože je ozdobou nevěst mého nejsvětějšího Syna, bez které je, o tom tě má drahá ujišťuji, nepřijme a zapudí jako nehodné a jemu vzdálené. Je přece nesmyslné vidět nevěstu oplývající bohatstvím a ozdobenou šperky vedle chudého a nuzného ženicha, nehledě na to, že v takové nerovnosti nemůže existovat pravá láska.

690. Je zřejmé, že i když si mě jako zákonitá dcera přeješ napodobit, nemohu tě ve své chudobě uznat za svou dceru, pokud jí opravdu nebudeš, ani u tebe nemohu tolerovat to, co se mi protiví. Připomínám ti také, abys nezapomínala na požehnání Nejvyššího, která jsi přijala v takové hojnosti, protože pokud nebudeš v této povinnosti velice pozorná a snaživá, staneš se časem v důsledku otupělosti a letargie, která je lidské přirozenosti vlastní, zapomětlivá a hrubě nezdvořilá. Mnohokrát za den obnovuj vzpomínku na jeho požehnání a vždy s pokornými a láskyplnými city za ně Pánovi děkuj. Obzvláště pamatuj na to, že tě povolal, že na tebe čekal, že zakrýval a omlouval tvé chyby a k tomu ti tak často a opakovaně prokazoval dobrodiní. Tato vzpomínka v tobě vzbudí něžné a mocné hnutí lásky, a dojdeš nové milosti a přízně před Pánem, protože se Mu věrná a vděčná srdce velice líbí. Oproti tomu je velice uražen, pokud nejsou jeho laskavosti a požehnání uznány a neceněny, protože je uděluje s plností lásky a touží po oddané, věrné a milující vděčnosti svých tvorů.

KAPITOLA XXIX.

Nejsvětější Matka oblékla Jezulátko do nesešivané tuniky a obula Mu sandály. Skutky a starostlivost Páně.

691. Když chtěla nejmoudřejší Paní božské dítě obléci do malé tuniky a about mu jí vyrobené sandály, padla před svým nejmilejším Synem na kolena a takto Ho oslovila: „Nejvyšší Pane a Stvořiteli nebe a země, přála bych si Tě obléct, pokud by to bylo možné, tak, jak by si to tvé Božství zasloužilo a ráda bych roucha, která Tě mají zakrýt, zhotovila z krve svého srdce. Vím však, že chudý a skromný šat, který Ti nyní nabízím, je podle tvého přání. Odpusť mi, můj Pane a Vládce, mé chyby, přijmi milující city té, která je pouhý prach a popel a dovol mi Tě obléci.“ Jezulátko bylo potěšeno láskyplnou službou své nejčistší Matky, která Ho pak oblekla, obula a postavila na nohy. Tunika Mu dokonale padla, přičemž Mu zakrývala nohy, aniž by Mu překážela v chůzi a rukávy dosahovaly k dlaním, i když Marie nebrala předem míru. Límec byl kulatý, ale nebyl zepředu otevřený, přičemž se kolem krku trochu zvedal a přiléhal. Přestože nebeská Paní tímto otvorem navlékla šaty přes hlavu Dítěte, oděv elegantně přiléhal právě tak, jak si to přála. Pán tuto tuniku, až do doby, kdy Mu ji popravčí před bičováním a pak před ukřižováním strhli, nikdy nesvlékal, protože tento oděv s Ním rostl a stále se jeho tělu přizpůsoboval. Totéž se týkalo i sandálů a spodního prádla, které Mu starostlivá Matka zhotovila. Žádná část oděvu se během třiceti dvou let, kdy je Pán nosil, nepotřebovala a nezestárla, ani tunika neztratila svou barvu a novost, a zůstaly ve stavu, jako když opustily ruce nejsvětější Matky, aniž by ztratily svou původní čistotu. Část oděvu, který Vykupitel světa při umývání nohou svých apoštolů odložil (Jan 13,4) byl plášť nebo pelerína, kterou nosil přes ramena. Také tu zhotovila blahoslavená Panna po návratu do Nazareta. Stejně jako ostatní šatstvo s Pánem rostla, měla stejnou barvu jako tunika, jen o trochu tmavší a byla utkána stejným způsobem.

692. Tak bylo dítě, Pán věčnosti, postaveno na nohy po tom, co bylo od svého narození zavinováno do plenek a po většinu času chováno v náručí jeho nejsvětější Matky. Ježíš byl nejkrásnější mezi lidskými syny. Andělé žasli nad skromností a chudobou oděvu, který si zvolil Ten, který obléká nebesa světlem a pole krásou. V přítomnosti rodičů svobodně chodil, ale ostatním zůstal tento div po nějakou dobu

skrytý, protože Ho Královna, když se přiblížil někdo neznámý, nebo kdykoli někam šli, brala do náručí. Nelze popsat radost nebeské Paní a svatého Josefa, když viděli dítě chodit a ukazovat svou výjimečnou krásu. Potravu z prsou své nejčistší Matky přijímal do jednoho a půl roku a ne déle. Jeho strava pak byla nejvýš skromná, jak co do množství, tak i do kvality. Zpočátku to byly omaštěné vývary a nějaké ovoce nebo ryby. Dokud rostl, dávala Mu Matka jíst třikrát denně, tedy tak často, jako mu dříve dávala svého mléka, totiž ráno, v poledne a večer. Božské dítě nikdy o stravu nežádalo, ale milující Matka Mu ji se starostlivou péčí ve vhodnou dobu připravovala až do doby, kdy vyrostl a už nechtěl jíst častěji a jindy než nebeští manželé. To bylo jeho pravidlem až do jeho dospělosti, o čemž budu psát později. Kdykoli jedl se svými rodiči, ti vždycky čekali, dokud nepronesl požehnání na začátku a poděkování na konci jídla.

693. Od chvíle, co začalo Jezulátko chodit, uchylovalo se do ústraní a určité hodiny během dne trávilo v modlitebně své Matky. Protože se nejmoudřejší Matka přála dozvědět, jak si přeje uspořádat své soužití s Ní, Pán Ji na její nevyslovenou otázku odpověděl, a řekl: „Má Matko, vstup a zůstaň vždy se mnou, abys mohla napodobovat mé skutky, protože si přeji, aby se v Tobě utvářela a projevovala vysoká dokonalost, kterou toužím vidět i v ostatních duších. Protože, pokud by neodporovaly mým prvotním záměrům (I.Tim.2,4), by byly obdařeny mými nejvýš bohatými a plodnými dary. Protože tomu však lidstvo odporovalo, zvolil jsem si Tě za pokladnici veškeré dokonalosti a pokladů mé pravice, které ostatní tvorové zneužili a ztratili. Pozoruj mě proto při všech mých skutcích, abys mě mohla napodobovat.“

694. Tak byla nebeská Paní znovu jmenována učednicí svého nejsvětějšího Syna. Od té doby mezi nimi došlo k mnoha skrytým a velkým tajemstvím, která nám nebudou známá dřív, než v den věčnosti. Mnohokrát leželo Božské dítě s tváří na zemi, jindy bylo vyzdvíženo ze země v podobě kříže, když věčného Otce prosilo o spásu smrtelníků. V tom všem Ho jeho milující Matka napodobovala, protože pro Ni byla interní činnost jeho nejsvětější duše zjevná stejně dobře, jako zevnější pohyby jeho těla. O tomto povědomí nejčistší Marie jsem psala na jiných místech tohoto životopisu a je nutné na to často upozorňovat, protože to bylo zdrojem světla, které ji vedlo v jejím svatém životě. Bylo to tak jedinečné požehnání, že ho všichni tvorové dohromady nebudou spojenými silami schopni pochopit, ani ho popsat. Velká Paní se ne vždycky těšila z vize Božství, ale stále viděla svaté lidství a duši svého Syna s veškerou její činností. Zvláštním způsobem vnímala účinky podstatného sjednocení

lidství s Božstvím. I když ne vždy tuto slávu a sjednocení viděla podstatně, přesto vnímala interní skutky, kterými jeho lidství ctílo, milovalo a velebilo Božství, se kterým bylo spojené. Tato výsada byla vyhrazena pouze pro nejsvětější Marii.

695. Při těchto příležitostech docházelo často k tomu, že malý Ježíš v přítomnosti své nejsvětější Matky plakal a potilo krev, protože se to stalo před smrtelnou úzkostí v zahradě mnohokrát. Blahoslavená Paní pak utírala jeho obličej, přičemž vnímala a chápala příčinu této úzkosti, totiž ztrátu předzvěděných, kteří budou nevďeční za dobrodiní svého Stvořitele a Vykupitele, u nichž bude dílo nekonečné moci a dobroty Pána promarněno. Jindy Ho jeho požehnaná Matka zastihla jak září nebeským světlem a je obklopený anděly, kteří zpívají líbezné chvalozpěvy a vnímala, že má nebeský Otec ve svém jednorozeném Synovi zalíbení (Mt.17,5). Ke všem těmto podivuhodným událostem začalo docházet od chvíle, kdy Ježíš dosáhl věku jednoho roku a začal chodit, přičemž jejich jediným svědkem byla jeho nejsvětější Matka, jejíž srdce se mělo stát pokladnicí těchto divů. Skutky lásky, chvály a úctyplné vděčnosti, jeho prosby za lidstvo, to vše přesahuje mé schopnosti to popsat. Musím to přenechat víře a zbožnosti křesťanů.

696. Malý Ježíš rostl v obdivu a úctě všech, kteří Ho poznali. Když dosáhl věku šesti let, začal občas navštěvovat nemocné v nemocnicích, kde vyhledával sklíčené, které tajemně těšil a povzbuzoval v jejich strádání. Mnoho obyvatel města Heliopolis Ho začalo poznávat. Skrytá přitažlivost jeho Božství a svatosti k němu vábila srdce všech, přičemž Mu mnozí nabízeli dary, které podle vnuknutí svého interního vědomí buď odmítnul, nebo přijal, aby je pak rozdal chudým. Obdiv vzbuzený jeho moudrými radami a jeho skromným a ohleduplným chováním vedl mnohé k tomu, že chválili a blahopřáli rodičům k takovému Synovi. Ačkoli nikdo z nich neznal tajemství a důstojnost Syna a Matky, usiloval Pán všeho tvorstva o to, aby byla jeho Matka ctěna. Umožnil tedy lidem Ji ctít tak dalece, jak to bylo za daných okolností možné, aniž by chápali zvláštní příčinu svého chování.

697. Mnoho dětí z města se shromažďovalo kolem malého Ježíše tak, jak to děti v tomto věku dělají. Protože byly prosté velké zlomyslnosti, a protože nepátraly po tom, zda je víc než člověk, ale ochotně přijímaly nebeské světlo, Pán pravdy je náležitě vital. Vštěpoval jim poznání Boha a ctnosti, katechizoval a učil je cestě k věčnému životu, dokonce intenzivněji než dospělé. Protože jeho slova byla plná života a síly, získal si jejich srdce, do kterých vtiskl své pravdy tak hluboce, že se ze všech, kteří měli toto štěstí, stali velcí a svatí lidé, protože během času v nich uzrálo ovoce této nebeské setby, tak záhy zaseté do jejich duší.

698. Blahoslavená Matka byla o těchto událostech dobře informována. Kdykoli se její nejsvětější Syn vrátil z těchto pochůzek, na kterých plnil vůli svého věčného Otce dohledem na jeho stádo, Královna i andělé padli před božským Synem na své tváře a vzdávali Mu díky za dobrodiní udělená těm nevinným dětem, které ještě nevěděly, že je jejich pravým Bohem, přičemž mu jeho Matka líbala nohy, jako Veleknězi nebe a země (Žid.4,14). Toto dělala také vždy, když Dítě na takovou pochůzku odcházelo, přičemž Ji Pán v takových chvílích zvedal ze země se synovskou úctou a láskou. Matka také žádala o jeho požehnání pro všechny své záměry a nikdy nepromarnila žádnou příležitost pro praktikování ctnosti s veškerou intenzitou své lásky a božské milosti. Nikdy v Ní žádná milost nezůstala bez užitku, ale každá působila v celé své plnosti a se zvýšenou působností. Velká Paní hledala nové prostředky a způsoby pokořování sama sebe, když vzdávala úctu vtělenému Slovu poklekáním a padáním na svou tvář i jinými, nejvyšší láskyplnými a pokornými úkony projevujícími její moudrost a svatost. To vykonávala s takovou moudrostí, že to budilo obdiv samých andělů, kteří chválili Boha, přičemž jedni říkali druhým: „Kdo je ta čistá bytost, tak plná lásky k našemu Stvořiteli a jejímu Synovi (Pís.1,2)? Kdo je ta, která ctí a klaní se Nejvyššímu tak moudře a pozorně, že nás všechny dalece převyšuje svou láskyplnou bdělostí a pozorností?“

699. V soužití a při rozhovorech se svými rodiči toto nejvyšší podivuhodné a krásné Dítě po tom, co začalo chodit a trochu povyroستlo, začalo projevovat mnohem větší vážnost, než když bylo mladší. Něžné laskání, které bylo vždy mírné a odměřené, nyní ustalo úplně, protože jeho tvář vyzařovala majestát, který byl odleskem jeho skrytého Božství, takže, kdyby nebyl tento majestát promíchán s jistou něžností a vlídností, uctívá bázeň by bránila všem styku s Ním. Nebeská Matka a svatý Josef pociťovali účinky boží moci a působnosti, jakož i laskavosti a oddanosti milujícího Otce, vycházející z jeho tváře. K jeho majestátu a vznešenosti se přidružovala jeho synovská láska ke své nebeské Matce, zatímco se svatým Josefem jednal jako s člověkem, který vůči Němu byl v pozici a měl povinnosti otce, proto je oba poslouchal, jako nejoddanější syn poslouchá své rodiče. Ve všem svém jednání vtělené Slovo praktikovalo ctnost poslušnosti, pokory a lidské laskavosti smíšené s tak obdivuhodnou vznešeností a vážností, že jeho božská moudrost vyzařovala ze všech jeho skutků a jeho majestát nebyl nikdy narušen všedností nebo malostí. Nebeská Královna byla ke všem těmto tajemstvím nejvyšší pozorná a pouze Ona jediná, jak dalece to bylo u tvora možné, přiměřeně chápala úkol svého nejsvětějšího Syna a rozuměla cestám jeho nekonečné moudrosti. Pokoušela bych se o nemožné,

kdybych se snažila lidskými slovy popsat účinky všech jeho činů na její nejvyšší čistou a moudrou duši, nebo důkladnost, se kterou napodobovala jeho nevýslovnou svatost. Duše, jež v Heliopolis a v celém Egyptě byly obráceny a zachráněny, nemocní, kteří byli uzdraveni a zázraky vykonané za těch sedm let pobytu svaté Rodiny v Egyptě, nemohou být spočítány. Takové požehnání přinesla Egyptu Herodova krutost. Dobrota a moudrost boží dovede i ze zlomyslnosti a zla hříchu vyvodit největší dobro. Jestli v některém směru lidé zavrhnou jeho milosrdenství a uzavírají se před ním, volá je v jiném směru, aby mu otevřeli svá srdce a přijali jeho požehnání (Job 34,24). Jeho vroucí touha pomáhat lidskému pokolení nemůže být uhašena záplavou našich hříchů a nevděčnosti.

Ponaučení udělené mi Královnou nebes, nejsvětější Marií.

700. Má dcero, od samého začátku tohoto životopisu ti bylo dáno na rozuměnou, že si Pán kromě jiného přál upozornit smrtelníky na dluh způsobený jejich bezcitným zapomináním na jeho božskou a mou lásku k nim. Je pravdou, že všechna jeho láska je obsažena a zjevena v tom, že za ně zemřel na kříži, protože to byl vrchol jeho nesmírné lásky (Jan 3,16). Mnoho nevděčných lidí však nerado vzpomíná dokonce i na toto požehnání. Pro ně i všechny ostatní by měla být novou pobídkou a podnětem k lásce znalost všeho, co pro ně Pán během třiceti tří let, protože každý z jeho skutků má nekonečnou cenu a zaslouží si naši věčnou vděčnost. Všemohoucí mě učinil svědkem všech jeho skutků a ujišťuji tě, že od prvního okamžiku jeho početí v mém lůně se nepřestával u svého Otce dožadovat spásy lidstva. Od té chvíle začal objímat kříž (Žid.12,2), a to nejen v touze, ale také, jak dalece to bylo možné, i činně tím, že už od svého dětství zaujímal pozici ukřižovaného, což dělal během celého svého života. Také v tom jsem Ho napodobovala, když jsem se k Němu připojovala v modlitbách a práci pro lidstvo, a to už od prvních skutků jeho nejsvětějšího lidství, kterými vzdával díky za spásu lidí.

701. Necht' si tedy smrtelníci dávají pozor, abych nemusela jako svědek a spolupracovník při vykoupení být také svědkem a spolupracovníkem v den soudu, který bude dosvědčovat, jak spravedlivý je boží soud nad lidmi. Pokud budu muset oprávněně odepřít svou přímluvu těm, kteří pošetile opovrhovali a zapomínali na tak mnoho velkých dobrodiní a požehnání vycházejících z božské lásky mého Syna i z mé lásky, jakou odpověď, výmluvu nebo vytáčku pak předložíš ti, kteří byli o všem tak dobře informováni, tak mnohokrát poučováni a osvěcováni pravdou? Jak mohou

tito nevďěční a tvrdošíjní smrtelníci očekávat soucit nejvyšš spravedlivého Boha, když jim dal dostatečný a příhodný čas, když je tak často zval, když na ně volal a čekal, když pro ně pracoval a uděloval jim nesmírná požehnání, zatímco je oni všechna zneužili a promarnili v honbě za marnostmi? Boj se, má dcero, této ze všeho největší zaslepenosti. Oživuj stále vzpomínku na nejvyšš svaté skutky mého Syna i mé a s veškerou horlivostí je napodobuj. Pokračuj ve cvičení kříže pod vedením poslušnosti, abys tak v sobě udržela povědomí toho, co máš napodobovat a za co máš děkovat. Všimni si také, že můj Syn a Pán mohl vykoupit lidstvo, aniž by musel tolik trpět, přál si však zvětšit své utrpení pouze kvůli své nezměrné lásce k duším. Při splácení takové blahosklonnosti by se tvorové také neměli spokojit jen s něčím malým, jak to obvykle dělají neznalí lidé. Přidávej ctnost ke ctnosti a usiluj tím navěky plnit své závazky, napodobuj Pána i mě v naší práci za spásu světa. Všechny své zásluhy obětuj za duše a sjednocuj je s jeho zásluhami v přítomnosti věčného Otce.

KAPITOLA XXX.

Ježíš, Marie a Josef se na příkaz Pána vrací do Nazareta.

702. Malý Ježíš završil sedmý rok v Egyptě, což byla také doba stanovená věčnou Moudrostí pro jeho tajemný pobyt v této zemi. Aby se naplnila proroctví, bylo nutné, aby se vrátil do Nazareta. Toto rozhodnutí sdělil věčný Otec svému nejsvětějšímu Synovi jistého dne v přítomnosti jeho svaté Matky, která se s Ním modlila. Viděla to v zrcadle jeho božské duše, přičemž tam viděla i to, jak se tomu z poslušnosti ke svému Otci podrobil. Podrobila se tomu i velká Paní, i když už místní prostředí znala lépe a byla zde více zvyklá než ve svém rodném městě Nazaretě. Ani Matka ani Syn s tímto novým výnosem nebe svatého Josefa neobeznámili. Ještě téže noci však anděl Páně, jak píše svatý Matouš (Mt.2,19), k němu ve snách promluvil a vybídl ho, aby vzal Dítě s jeho Matkou a navrátil se s nimi do Izraele, protože Herodes a ti, kteří spolu s ním usilovali o smrt Dítěte, jsou už mrtví. Všemohoucí příkládá správnému pořádku ve stvořených věcech tak velkou důležitost, že, i když byl Ježíš pravým Bohem a jeho Matka byla ve svatosti tak vysoce vyvýšena nad svatým Josefem, nepřipustil, aby k přípravám na tuto cestu dal podnět jeho Syn nebo jeho Matka, ale svatý Josef, který byl hlavou této rodiny. Bůh tím chtěl poučit všechny smrtelníky o

tom, že si přeje, aby byly všechny věci spravovány podle přirozeného řádu, utvořeného jeho Prozřetelností, a o tom, že nižší a podřízené údy mystického těla Církve, i kdyby vynikali ctností nebo v jiných ohledech, musí ve viditelném řádu poslouchat a podřizovat se svým představeným a prelátům.

703. Svatý Josef ihned seznámil Ježíše a jeho Matku s příkazem Páně, a oni odpověděli, že vůle nebeského Otce musí být splněna. Pak se rozhodli, že se na cestu vydají bezodkladně a hned rozdali chudým skromný nábytek svého obydlí. To vykonaly ruce božského Dítěte, protože nebeská Matka často vkládala do jeho rukou to, co chtěla dát jako almužnu chudým s vědomím, že Dítě, jako Bůh milosrdenství, rádo to milosrdenství prokazuje svými rukama (Mt.25,40). Když Mu to vše nejsvětější Matka vkládala do rukou, padla na kolena a řekla: „Vezmi, můj Synu a Pane, cokoli si přeješ rozdělit mezi chudé, naše přáteli a bratry.“ Požehnané obydlí, které bylo posvěceno sedmiletým pobytem nejvyššího Kněze Ježíše, bylo přenecháno jistým velmi zbožných osobám z Heliopolis. Jejich ctnost a svatost jim získala přízeň, kterou nyní nemohly dostatečně ocenit, i když v důsledku toho, co viděly a prožily, pokládaly za velké štěstí, že smí bydlet v domě, ve kterém tito cizinci bydleli sedm let. Jejich láskyplná zbožnost byla odměněna množstvím světla a milostí pro jejich věčnou spásu.

704. Na cestu do Palestiny se vydali v doprovodu andělů stejně, jako když šli do Egypta. Naše velká Královna seděla na oslu s božským Dítětem na klíně a svatý Josef šel pěšky, přičemž pozorně sledoval Syna a Matku. Kvůli ztrátě tak velkých dobrodinců byli jejich známí a přátelé zprávou o jejich odjezdu velice zarmoucení. S velkým pláčem a povzdechy pohlíželi za odcházejícími, přičemž věděli a hlasitě naříkali, že ztrácí veškerou svou útěchu a útočiště ve svých potřebách. Pokud by božská moc nezasáhla, byl by odchod svaté Rodiny z Heliopolis velice obtížný, protože jeho obyvatelé začali pociťovat noc bídy, která se skrytě vznášela nad jejich srdci při loučení se Sluncem, které rozptylovalo a prozařovalo její tmu (Jan 1,9). Při průchodu obydlenými místy prošli některými městy Egypta, ve kterých zanechali své milosti a požehnání. Zpráva o jejich příchodu se rychle šířila, takže se všichni nemocní, soužení a zarmoucení shromažďovali, aby vyhledali svatou Rodinu a získali úlevu na těle i na duši. Mnoho nemocných bylo uzdraveno a mnoho démonů vyhnáno, aniž by věděli, kdo je svrhl zpátky do pekla. Pociťovali však božskou moc, která je přinutila a vykonala taková dobrodíní mezi lidmi.

705. Nebudu se zdržovat popisem zvláštních událostí této cesty malého Ježíše a jeho požehnané Matky z Egypta, protože to není nutné, a protože bych to nemohla

udělat bez toho, abych tento životopis příliš prodloužila. Postačí, když řeknu, že všichni, kteří k nim přišli s větší nebo menší zbožností, od nich odešli osvíceni pravdou, posílněni milostí a raněni láskou k Bohu. Pociťovali skrytou sílu, která na ně naléhala a nutila je, aby se snažili být ctnostní, a která jim, zatímco je odváděla z cesty smrti, ukazovala cestu věčného života. Přišli k Synovi přitaženi Otcem (Jan 6,44), a vrátili se k Otcí, ke kterému je poslalo světlo Kristovy pravdy, která roznítala jejich duše poznáním pravého Boha. Přesto se skrýval, protože ještě nenadešel čas, aby veřejně vystoupil. Avšak oheň, který přišel zapálit a rozšířit po celém světě, skrytý a neustále mezi lidmi působil svými božskými účinky.

706. Potom, co naplnili tajemství ustanovená boží vůlí a opustili obydlené kraje této země, kterou vyznamenali svými zázraky, vstoupili naši nebeští poutníci na poušť, přes kterou do Egypta přišli. Zde znovu snášeli námahu a obtíže podobné těm, které zakoušeli při útěku z Palestiny, protože Pán stále připouštěl utrpení a strádání, aby jim poskytl příležitost pro získání zásluh a poskytl vhodnou úlevu. Tyto potřeby zajišťoval, tak jako na první cestě, prostřednictvím andělů, nebo někdy i malý Ježíš přikázal andělům, aby jim opatřili potravu. Aby svatý Josef mohl lépe vnímat Božskou laskavost, bylo mu velice často umožněno slyšet tyto příkazy a vidět jak tito duchové poslouchají a ochotně opatřují to, co bylo požadováno. To svatého patriarchu velice povzbuzovalo a utěšovalo v jeho zármutku a úzkostech o Krále a Královnu nebe. Jindy božské Dítě využilo svou všemohoucnost a vytvořilo z drobtu chleba vše, co potřebovali. Zbytek cesty se podobal cestě popsané ve dvacáté druhé kapitole, proto myslím, že není nutné popis opakovat. Když však dorazili na hranice Palestiny, dozvěděl se úzkostlivý svatý Josef, že místo svého otce Heroda kraluje v Judsku Archelaos (Mt.2,22). V obavě, že se svrchovaností zdědil i Herodovu krutost, odbočil z cesty, a aniž by vešel do Jeruzaléma nebo vstoupil do Judska, prošel územím pokolení Dan a Isachar, ležícím jižně od Galileje, podél Středozemního moře a minul Jeruzalém ležící vpravo.

707. Dorazili do Nazareta, svého domova, protože Dítě mělo být nazýváno Nazaretský. Zde našli svůj domek, který byl pod dohledem zbožné sestřenice svatého Josefa, která, jak jsem se zmínila v dvanácté kapitole třetí knihy, mu nabídla své služby, když naše Královna pobývala v domě u Alžběty. Než odešli z Judska do Egypta, napsal svatý Josef této ženě a žádal ji, aby se starala o jejich dům i o vše, co v něm je. Vše našli v dobrém stavu a Josefova sestřenice je přijala s velkou radostí kvůli velké lásce, kterou chovala ke Královně nebe, aniž by věděla něco o její důstojnosti. Nebeská Paní vešla dovnitř spolu se svým Synem a svatým Josefem, ihned padla na zem, klaněla se Pánovi a vzdávala Mu díky za to, že je dovedl,

bezpečně před Herodovou krutostí, do tohoto útulku, i za to, že je chránil v jejich vyhnanství a při dlouhých, namáhavých cestách. Především však děkovala za to, že se vrátila společně se svým Synem, nyní dospívajícím věkem, milostí i ctností (Lk.2,40).

708. Po poradě svým božským Dítětem zavedla nové životní zvyklosti a uspořádala svá zbožná cvičení. Nebylo to však kvůli tomu, že by se jí během jejich cest nedařilo zachovávat životní zvyklosti, protože nejmoudřejší Paní při napodobování svého Syna zachovávala dle okolností vždy nejdokonalejší řád. Když však nyní byla pokojně usazena ve svém domově, přála si do denního řádu zahrnout mnoho cvičení, které během cest nemohla praktikovat. Její největší starostí vždy bylo spolupracovat se svým nejsvětějším Synem na spáse duší, což byla nejnaléhavější činnost, kterou Ji věčný Otec uložil. K tomuto nejvyššímu cíli směřovala naše Královna v jednotě s Vykupitelem veškerou svou činností, což bylo jejich neustálým zaměstnáním, jak uvidíme dále. Také svatý Josef uspořádal svou činnost a práci tak, aby mohl co nejlépe zajišťovat živobytí pro božské Dítě, jeho Matku a sebe. To, co jiní Adamovi synové považují za trest a strádání, bylo pro tohoto svatého patriarchu velkou radostí. Protože, zatímco byli ostatní odsouzeni k tomu, aby svůj život zajišťovali v potu tváře prací svých rukou, cítil se svatý Josef nadmíru blažený a šťastný při pomýšlení, že byl vybrán, aby svou prací a potem podporoval samotného Boha a jeho Matku, kterému patří nebe a země i se vším co obsahují (Est.3,17c).

709. Královna andělů se cítila být svatému Josefovi za jeho práci a starostlivost zavázána. V souladu s tím mu připravovala stravu a starala se o jeho pohodlí s neuvěřitelnou péčí. Ve všem ho poslouchala a pokořovala se před ním, jako by byla jeho služka a ne manželka, nebo ještě víc, jako by nebyla Matkou Stvořitele a Pána všeho. Ona sama se považovala za nehodnou existence a toho, aby chodila po zemi, proto si myslela, že by bylo spravedlivé, aby ve všem pocítovala nedostatek. Při vědomí, že byla stvořena z ničeho, a že proto není schopna nějak splatit toto nebo kterékoli jiné dobrodiní, utvrdila v sobě tak jedinečnou pokoru, takže se považovala za méně cennou než prach, a za nehodnou se s ním mísit. I za nejmenší dobrodiní vzdávala obdivuhodné díky Pánovi, jako první příčině a původci všech dobrodiní, a tvorům, jako nástrojům jeho štědrosti. Některým děkovala za prokázaná dobrodiní, jiným za to, že Ji dobrodiní odepřeli, nebo Ji trpělivě snášeli. Pokládala se za dlužnici všech, a přestože všechny naplňovala požehnáním sladkosti, padala k jejich nohám a hledala důmyslné a lživé způsoby, jak si nenechat uniknout ani jediný okamžik a příležitost k praktikování nejdokonalejších a nejvznešenějších ctností, k obdivu andělů a pro zalíbení a potěšení Nejvyššího.

Ponaučení, které mi udělila Královna nebe.

710. Má dcero, když jsme z příkazu Páně cestovali z jedné země do druhé, a při práci, která mi byla uložena, nebylo mé srdce nikdy znepokojené, ani můj duch neklesal, protože jsem byla stále připravená ve všem plnit Boží vůli. I když mě Pán informoval o svých vznešených záměrech, nedělal to jen na začátku, čímž mi umožnil snášet více utrpení, protože pro uposlechnutí Pána není nutný žádný další důvod než ten, že to Pán a Stvořitel přikazuje a dopouští. Duše si musí zvyknout vyhledávat jediné tento důvod a učit se líbit jediné Pánu bez rozlišování mezi šťastnými nebo nešťastnými událostmi a bez ohledu na své vlastní záměry. Přála bych si, abys rostla v tomto druhu moudrosti. Při napodobování mých skutků a při plnění svých povinností vůči mému nejsvětějšímu Synovi, přijímej rozkvět nebo nepřízeň osudu v tomto smrtelném životě s nepohnutou tváří, vyrovnaností s klidnou myslí. Nedopusť, aby tě jedno rmoutilo a druhé strhovalo k marné radosti, ale všímej si jen toho, co Všemohoucí přikazuje pro své potěšení.

711. Lidský život je rozmanitě protkán příhodami obojího druhu, přičemž jsou některé v souladu a jiné v rozporu s tužbami smrtelníků, některých se hrozí, po jiných touží. Vzhledem k tomu, že je lidské srdce omezené a úzkoprsé, neúměrně inklinuje k výstřednostem. Na jedné straně bezmezně touží po tom, co se mu líbí a co miluje, a na druhé straně truchlí a rmoutí se kvůli tomu, co se mu oškliví a nelíbí. Tato proměnlivá náladovost a kolísání jsou nebezpečné pro všechny nebo mnohé ctnosti. Rozvášněná láska k jedné bytosti, kterou nemůže získat, žene duši k tomu, aby brzy toužila po jiné v očekávání, že tak získá balzám na bolest zklamání s první bytostí. Pokud je úspěšná, stává se komplikovanou a znepokojenou v touze si udržet to, co má, což vede k tomu, že ji tyto choutky uvrhují do stále většího zmatku a vášnivosti. Proto, má nejdražší, věnuj tomuto nebezpečí pozornost a vykořeňuj ho tím, že si uchováš nezávislé srdce ukotvené jen v boží Prozřetelnosti aniž bys kdy připustila, aby se přiklonilo k tomu, po čem touží, nebo aby si ošklivilo to, co je pro ně bolestivé. Ať je Pánova vůle tvou jedinou útěchou a radostí. Ať tě tvé touhy nepřitahují a tvé obavy neodrazují. Ať ti zevnější zaměstnání a tím méně ohled nebo pozornost k tvorům nikdy nebrání nebo tě neodvrací od tvých svatých cvičení. Řiď se při tom vždy mým příkladem a snaž se vždy láskyplně a svědomitě kráčet v mých šlépějích.

MARIE OD JEŽÍŠE Z AGREDY

I. Život a dílo. Narodila se roku 1602 ve španělské Agredě, zemřela tamtéž v roce 1665. Její rodiče Francesco Fernández Coronel a Caterina Araña byli hluboce zbožní. Poté co otec i dva její bratři odešli do františkánského konventu sv. Antonína v Naldé, Marie s pomocí své matky proměnila domov v klášter. Roku 1627 zde byla zvolena představenou a úřad vykonávala až do smrti. Mystické jevy, které prožívala, ustaly ve chvíli, kdy začala Boha prosit, aby ji zbavil viditelných extází, a tak ji uchránil před indiskrétními pohledy některých lidí. I nadále však měla vize trpícího Ježíše, zcela pokrytého ranami, který ji vybízel, aby trpěla z lásky k němu ve spojení s Bohem. Marie žila v přísné kajicnosti: spala jen dvě hodiny denně na holé podlaze, bičovala se do krve, nosila kající roucho, tři dny v týdnu se postila pouze o chlebu a vodě. V touze po spáse duší obdržela dar bilokace, díky němuž se objevila mezi indiány v Novém Mexiku a zvěstovala jim evangelium. Událost doložil misionář, který odjel na dané místo prověřit zprávy, jež se o tom šířily. Na pokyn zpovědníka začala roku 1637 psát *Mystické město Boží* (*Mística ciudad de Dios*) a *Život Panny Marie* (*Vida de la Virgen Maria*). První verze těchto textů byla zničena na příkaz jednoho zpovědníka, jenž byl u ní v klášteře na návštěvě. Roku 1650 jí ale jiný zpovědník přikázal, aby znovu sepsala *Život Panny Marie* a také vlastní životopis s popisem všech milostí, kterých se jí dostalo. Během pěti let (1655 - 1660) tedy napsala druhou verzi, jež se vyjma několika detailů zcela shodovala s první. Kromě starosti o klášter, v němž byla představenou, se zasazovala i o mír mezi národy, jak to dokládají její listy papeži Alexandru VII. († 1667) či španělskému králi Filipu IV. († 1665), jemuž radila v záležitostech duchovního života a jemuž v dopisech (*Cartas a Felipe IV*) předkládala návrhy, jak moudře a spravedlivě vládnout. Z dalších děl připomeňme *Každodenní cvičení a učení, jak konat své dílo s větší dokonalostí* (*Ejercicio cotidiano*); *Vlastní životopis*; *Duchovní žebřík k dokonalosti* (*Escala para subir a la perfección*); *Zákony Nevěsty mířící k vrcholům čisté lásky* (*Leyes de la esposa, ápices de su casto amor*). Hlavním Mariiným dilem, uveřejněným až po její smrti, je jeden z nejoriginálnějších *Životů Panny Marie* napsaných v 17. století. Marie líčí Mariin život v chronologickém pořadí: od předurčení Panny Marie až po vtělení Slova, od vtělení Slova po Nanebevstoupení; od Nanebevstoupení po korunování Panny Marie. Panna Maria má v nebi zvláštní postavení. V nebi, v „mystickém městě“ přebývá Bůh, který našel zalíbení v neposkvrněné Panně Marii, a rozhodl se v ní proto přebývat. Marie líčí „božský“, a ne lidský příběh Panny Marie a ten je sepsán výhradně na základě mystických zjevení, kterých se Marii dostalo při jejích teofanických kontemplacích. *Mystické město Boží* bylo přijato příznivě, ale našla se i řada odborníků, kteří je kritizovali.

P. Zovatto

(Převzato ze Slovníku křesťanských mystiků)

Obsah

KNIHA PRVNÍ

Kapitola I Strana: 21

Nejvyšší začíná připravovat v nejsvětější Marii tajemství vtělení; co se událo v devíti dnech, které předcházely tomuto tajemství, zvláště v prvním dni.

Kapitola II Strana: 26

Pán pokračuje druhý den v přípravě nejsvětější Marie na vtělení Slova.

Kapitola III Strana: 30

Jaké milosti udělil Nejvyšší přesvaté Marii třetího dne noveny před vtělením Slova.

Kapitola IV Strana: 34

Nejvyšší pokračuje čtvrtého dne v udělování milostí nejsvětější Marii.

Kapitola V Strana: 37

Nejvyšší pátého dne zjevil nejsvětější Marii nová tajemství a svatá díla spolu s tím, co se událo pátého dne stvoření a Ona pokračuje v prosbách o Vtělení Slova.

Kapitola VI Strana: 42

Nejvyšší ukázal Marii, naší Paní, další tajemství a díla šestého dne stvoření.

Kapitola VII Strana: 46

Nejvyšší slaví nové zasnoubení s nebeskou Kněžnou, aby Ji připravil na vtělení a ozdobil Ji pro ně.

Kapitola VIII Strana: 51

Naše velká Královna se v přítomnosti Páně snažně přimlouvá, aby uspil vtělení a vykoupení lidstva, a jeho Velebnost se podvoluje jejím modlitbám.

Kapitola IX Strana: 56

Nejvyšší obnovuje v nejsvětější Marii všechny své milosti a svá dobrodiní, jako poslední přípravu před vtělením, a ustanovuje Ji svrchovanou Královnou celého vesmíru.

Kapitola X Strana: 59

Nejsvětější Trojice posílá archanděla Gabriela jako posla, aby zvěstoval nejsvětější Marii, že je vyvolenou boží Matkou.

Kapitola XI Strana: 64

Marie naslouchá poselství svatého anděla; tajemství vtělení je uskutečněno počtím věčného Slova v jejím lůně.

Kapitola XII Strana: 73

O prvních činech nejsvětější duše Krista Pána v prvním okamžiku jeho početí a o odpovídajících činech jeho nejčistší Matky.

Kapitola XIII Strana: 80

Objasnění stavu, ve kterém byla přesvatá Marie, po početí božího Slova v jejím panenském lůně.

Kapitola XIV Strana: 89

Pozornost a péče, kterou věnovala nejsvětější Marie plodu svého života a o některých událostech s tím spojených.

Kapitola XV Strana: 93

Nejsvětější Marie byla informována o vůli Páně, aby navštívila svatou Alžbětu; žádá svatého Josefa o svolení k této cestě; zachovává mlčení o tom, co se jí stalo.

Kapitola XVI Strana: 97

Nejsvětější Marie jde navštívit svatou Alžbětu; její příchod do Zachariášova domu.

Kapitola XVII Strana: 104

O pozdravu, kterým nebeská Královna pozdravila svatou Alžbětu a o posvěcení Jana.

Kapitola XVIII Strana: 111

Nejsvětější Marie sestavuje řád svých denních duchovních cvičení v Zachariášově domě; některé události z jejího soužití se svatou Alžbětou.

Kapitola XIX Strana: 117

O některých rozhovorech, které nejsvětější Marie vedla v domě svaté Alžběty se svými anděly a také se svou sestřenicí.

Kapitola XX Strana: 122

O některých dobrodiních, která nejsvětější Marie prokázala několika osobám v Zachariášově domě.

Kapitola XXI Strana: 126

Svatá Alžběta prosí Královnu nebes, aby jí pomohla při porodu, a je osvěcena o narození svatého Jana.

Kapitola XXII Strana: 129

Narození Kristova předchůdce; a co při té příležitosti dělala Panna Marie.

Kapitola XXIII Strana: 134

Prospěšná rada a poučení, které dala nejsvětější Marie svaté Alžbětě na její žádost; obřezaný svatý Jan dostal jméno; Zachariášovo proroctví.

Kapitola XXIV Strana: 142

Nejsvětější Marie odchází ze Zachariášova domu a vrací se do svého domova v Nazaretě.

Kapitola XXV Strana: 146

Cesta nejsvětější Marie ze Zachariášova domu do jejího domova v Nazaretě.

Kapitola XXVI Strana: 150

Démoni svolávají v pekle poradu, aby se dohodli, jak postupovat proti nejsvětější Marii.

Kapitola XXVII Strana: 156

Pán připravuje nejsvětější Marii na boj s Luciferem a drak Ji začíná pronásledovat.

Kapitola XXVIII Strana: 166

Lucifer se všemi sedmi legiemi vytrvale pokračuje v pokoušení nejsvětější Marie; Ona však draka přemůže a rozdrť jeho hlavu.

KNIHA DRUHÁ

Kapitola I Strana: 175

Svatý Josef zpozoroval těhotenství své Snoubenky Panny Marie a je naplněn velkou úzkostí a starostí, protože věděl, že on na něm neměl účast.

Kapitola II Strana: 181

Úzkost svatého Josefa vzrůstá; rozhodne se opustit svou Snoubenku a začíná se proto modlit.

Kapitola III Strana: 187

Anděl Páně mluví k Josefovi ve snu a informuje ho o tajemství vtělení; Josefovo následné chování

Kapitola IV Strana: 193

Svatý Josef prosí svou Snoubenku, nejsvětější Marii, za odpuštění a nebeská Paní ho s velkou moudrostí těší.

Kapitola V Strana: 199

Svatý Josef se rozhodl plně věnovat službě přesvaté Marii; její chování a jiné podrobnosti ze života Panny Marie a svatého Josefa.

Kapitola VI Strana: 204

Některé výroky a rozhovory nejsvětější Marie a svatého Josefa o božích věcech a jiné podivuhodné události.

Kapitola VII Strana: 210

Přesvatá Marie připravuje plenky a prádélko pro boží Dítě, s vroucí touhou po jeho narození.

Kapitola VIII Strana: 216

Císař August vydal nařízení všem poddaným své říše, aby se dali zapsat; co udělal svatý Josef, když o tom uslyšel.

Kapitola IX Strana: 220

Cesta nejsvětější Marie z Nazareta do Betléma ve společnosti svého svatého snoubence Josefa a svatých andělů strážných.

Kapitola X Strana: 226

Náš Spasitel Ježíš Kristus se narodil z Panny Marie v Betlémě.

Kapitola XI Strana: 236

Svatí andělé oznamují narození našeho Pána v různých částech světa a pastýři se Mu přicházejí poklonit.

Kapitola XII Strana: 241

Co zůstalo ve vztahu k tajemství narození vtěleného Slova démonovi skryté a jiné události až do obřezání.

Kapitola XIII Strana: 247

Nejsvětější Marii bylo oznámeno, že má být podle vůle Páně jeho jednorozený Syn obřezán; Ona se o tom radí se svatým Josefem; nejsvětější jméno Ježíš přineseno z nebe.

Kapitola XIV Strana: 255

Boží Dítě je obřezáno a přijímá jméno Ježíš.

Kapitola XV Strana: 260

Svatá Rodina zůstala v jeskyni zrození až do příchodu mudrců.

Kapitola XVI Strana: 267

Tři králové z východu se přišli do Betléma poklonit vtělenému Slovu.

Kapitola XVII Strana: 273

Tři králové přišli ještě jednou navštívit dítě Ježíše a poklonit se Mu; při rozloučení obětovali své dary a vrátili se jinou cestou do svých domovů.

Kapitola XVIII Strana: 277

Nejvyšší svatá Marie a Josef rozdávají dary, které přijali od králů a zůstávají v Betlémě až do dne, kdy odchází obětovat Ježíše v chrámě.

Kapitola XIX Strana: 283

Nejsvětější Marie a Josef s dítětem Ježíšem odešli z Betléma, aby Ho podle zákona obětovali v jeruzalémském chrámě.

Kapitola XX Strana: 289

Obětování dítěte Ježíše v chrámu a co se při tom událo.

Kapitola XXI Strana: 295

Pán připravuje nejsvětější Marii na útěk do Egypta, anděl promlouvá ke svatému Josefovi a jiné věci s tím spojené.

Kapitola XXII Strana: 302

Ježíš, Marie a Josef nastoupili cestu do Egypta a provázení anděly došli do města Gazy.

Kapitola XXIII Strana: 308

Ježíš, Marie a Josef pokračují na cestě z města Gazy do Heliopolis v Egyptě.

Kapitola XXIV Strana: 313

Svatí poutníci, Ježíš, Marie a Josef došli do Egypta a po kratším putování přišli do Heliopolis, kde se udály velké zázraky.

Kapitola XXV Strana: 319

V souladu s boží vůlí se Ježíš, Marie a Josef usadili poblíž města Heliopolis a uspořádali si svůj denní život ve vyhnanství.

Kapitola XXVI Strana: 325

O zázracích, které Jezulátko, nejsvětější Marie a Josef vykonali v egyptském městě Heliopolis.

Kapitola XXVII Strana: 329

Herodes vydal rozkaz povraždit nevinné děti a nejsvětější Marie o tom ví. Svatý Jan byl ukryt svými příbuznými.

Kapitola XXVIII Strana: 334

Dítě Ježíš ve věku jednoho roku mluví ke svatému Josefovi a žádá svou Matku, aby Ho oblékla a nechala chodit. Začíná oslavovat den svého vtělení a zrození.

Kapitola XXIX Strana: 339

Nejsvětější Matka oblékla Jezulátko do nesešíváné tuniky a obula Mu sandály. Skutky a starostlivost Páně.

Kapitola XXX Strana: 344

Ježíš, Marie a Josef se na příkaz Pána vrací do Nazareta.

Marie od Ježíše z Agredy Strana: 349

Marie od Ježíše z Agredy – život a dílo